

ספר

והתחיינות את הילדים

אידיש
חלק א'

פראקטישע חיזוק און הדרכה, עצות און שכל, פאר עלטערן, מלמדים און לערערנס, און אלע וואס זענען עוסק אין דעם הייליגן ארבעט פון חינוך הבנים והבנות, מיט א קלארע מהלך ווי אזוי זיך אפצוגעבן מיט אונזערע קינדער אין אלע מצבים און אומשטענדן, נעמען יעדעס קינד און אים אויפבויען מיט א שטארקייט, מיט א זיכערקייט, אז ער זאל זיין א געטרייער סאלדאט פארן הייליגן באשעפער, קיינמאל נישט אפלאזן דעם אייבערשטן, און מצליח זיין אין אלע הינזיכטן ברוחניות ובגשמיות.

איבערגעארבעט פון שיעורים אין חינוך, געזאגט געווארן דורך

דער ראש ישיבה שליט"א

בשנת תשפ"ג לפרט קטן - חלק א'

און אויף די ווערטער פון
זיין תלמיד מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב
זכותו יגן עלינו

געבויעט אויף די ווערטער
פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורינו ורבינו
רבי נחמן מברסלב
זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זייער תלמיד וואס האט אריינגעברענגט
זייערע הייליגע לימודים אין די גאנצע וועלט

כבוד קדושת מרן מוה"רא"ש, זכותו יגן עלינו

געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, וכתובים, און מאמרים
פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא און מדרשים און זוהר הקדוש.

ארויסגעגעבן חדש גיסן שנת תשפ"ה לפרט קטן
דורך חסידי ברסלב ירושלים עיר הקודש תובב"א

מהדורת וועבערמאן

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

**1415 55th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924**

היכל הקודש

וויליאמסבורג

**27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.467.5299**

היכל הקודש

קרית יואל

**8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.662.4888**

היכל הקודש

מאנסי

**34 Union Rd,
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314**

היכל הקודש

בלומינגטון

**24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804**

היכל הקודש

בני ברק

**רחוב ירושלים 2
052.760.5715**

היכל הקודש

ירושלים

**רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150**

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

געדענקט דורך, און צו באקומען:

קרן הדפסה היכל הקודש

**2623 State Route 52
Liberty, NY 12754**

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

געשריבן און באארבעט דורך:

מערכת שיעורי חינוך

Mareches@kerenhadfusa.org

מהדורת וועבערמאן

זכות מהדורת ספר הקדוש הזה
נתנדב על ידי

מוה"ר אהרן בן פיגא וועבערמאן הי"ו

וזוגתו

מרת בילא שיינדל בת פרומט תחי'

וילדיהם

טויבא רבקה ומשפ', חיה ומשפ', אברהם יושע ומשפ'
מלכה הינדא ומשפ', פנחס דוד ומשפ', נפתלי קלונימוס
קלמן ומשפ', אסתר שרה ברכה ומשפ', נחמן יואל ומשפ'
רחל הענדל ומשפ', אדל פראדל, אליעזר שלמה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בכני חיי ומזוני רויחי, וזכות רבינו ז"ל
ותלמידיו הקדושים, יגן וימליץ בעדם תמיד, אמן כן יהי רצון.

ולעילוי נשמת אביהם

ר' מנחם מענדל בן ר' יהושע ע"ה

נלב"ע כ"ד תשרי תשפ"ה

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

זִכְרֵ עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְכָבוֹד נִשְׁמַת מְאֹד עֵינֵינוּ חַיִּים נִפְשָׁנוּ

אֲשֶׁר נִשָּׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ כְּאִשֶּׁר יִשָּׂא הָאֱמֶן אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיִיתָנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה, לְהַטְעִימָנוּ מִצּוּף עֲרֻכּוֹת נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זִיו הָאֶרֶץ שְׂכִינַת עֶז וְתִכְרָה, וְהַחֲדִיר בְּרַבְּכוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזֻכָּכַת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְקָרַב אֵלֵינוּ נִשְׁמוֹת אֵל הַחַן וְהִיפִי אֲשֶׁר בְּנַחֵל נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרֵב הַגָּאוֹן הַצְדִּיק, אִישׁ הָאֲשֻׁכּוֹלוֹת - שֶׁהִכֵּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֱמֵתִי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת, מִסֵּר נִפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִיּוֹם עַמְדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל יְסוּדִים קָשִׁים וּמְרִים כָּל יְמֵי חַיָּיו, רַבִּים הָשִׁיב מַעֲוֹן וְקָרַבָם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הַעֲמִיד תַּלְמִידִים רַבִּים, יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחְבֵּר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחֵל', וְסִפֵּר 'שִׁפְת הַנַּחֵל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן. וְקִבֵּץ וְלִקְטַט סִפְרִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים מְדַבְּרֵי רַבְּנֵי הַקָּדוֹשׁ מוֹהֲר"ן מְבַרְסֵל, וְתַלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֲרַנ"ת - זְכוּתָם יִגְן עָלֵינוּ. וְהַפִּיעָם בְּכָל קִצְוֵי תֵבֵל, וּבִפְרָטֵי הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפָרְסְמִים שֶׁהִחְיּוּ אֵלֵינוּ וְרַבְּכוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחִזְקוּ אוֹתָם לְחֻזּוֹר בְּתַשׁוּבָה.

עֲטַרְת רִאשֵׁנוּ, נִזְר תִּפְאָרֶתָנוּ, הַמְּלֹאךְ הַנֹּצֵב עַל רֹאשׁ דָּרָךְ,
עַמּוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר לִפְנֵי הַמַּחֲנֶה, מוֹרָה דָּרָךְ וּמְשׁוּכָב נְתִיבוֹת
מוֹרְנוּ וּמְאֹרְנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֹמֹה זְצוּקֵלֶלָה"ה

בֶּן הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל
הָרֵב מְטֵאקָאִי וּבַעַל ה'מִנְחַת זָאב' וְעוֹד
זְכוּתוֹ יִגְן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

בְּחַד קְטִירָא אֶתְקַטֵּיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה
לְהַתְלוֹנֵן בְּצֵל צַח הַצְדִּיקִים אֲשֶׁר בִּגְנוּ עָרֵן
י"ז שְׁבַט תשע"ה
הִיא נִשְׁמַתוֹ הַקָּדוֹשׁ צְדוּרָה בְּצֻדֵּי הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

**מורינו ראש
הישיבה שליט"א**

וזוגתו
מרת **אסתר גיטל** תחי'

וילדיהם

שלמה ומשפ', אלחנן חיים ומשפ'
מרים העניא זיסל ומשפ', שמעון ומשפ'
נחמן נתן, יצחק דוד, צבי, רחל לאה, יוסף,
מנחם, יחזקאל, מלכה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני רויחי, וזכות רבינו ז"ל
ותלמידיו הקדושים יגן וימליץ בעדם תמיד, אמן כן יהי רצון.

מפתח

אריינפיר..... יג

פרק א' | דער מיטל וועג..... כא

אנהייב יאר זענען די קינדער צעשאקלט // די הייליגסטע זאך אויף דער וועלט // וואס איז דער ציל פון די מוסד // דערציילן מעשיות פון תפלה // רעדן יעדן טאג פון כיבוד אב ואם // רעדן פון נישט טשעפען אנדערע // ווער איז ביי אונז אן ארויפגעקוקט קינד? // מען דארף נעמען דעם מיטל וועג // אויסלערנען פאר קינדער די וועג פון תשובה // ער איז פארט נאך א קינד! // א אינגל האט גע'גנב'עט // אנהייב יאר דארף מען זיין זייער שטרענג // איך בין זייער שטרענג אינדערהיים // גלעטן יעדן קינד פריוואט // שטרענג, אבער געדענקען אז ער איז א קינד // דער מלמד זאל נישט זיין א קינד // קינדער פרוברין אויס דעם מלמד // אן תפלה גייט עס נישט // אויסניצן די געלעגנהייט // וואס מיינט א גוטע שולע? // וואס מיינט א גוטע חדר // ווי אזוי האט זיך אנגעהויבן די גרויסע סאטמער'ע מוסדות? // פאר מיר איז געשמאק צו פארברענגען מיט די קינדער // א מוסד איז א מלמד וואס זיצט מיט די קינדער // קיין איין קינד באקומט נישט מעדעצין // אלע קינדער דארפן באקומען א גוט ווארט // ביי אים מיינט עס א וועלט // רעדן צו די קינדער פון זיין אפגעהיטן // דער טעות פון די שולעס // אלע מחנכים דארפן ארבעטן צוזאמען // איך וויל מחזק זיין די מלמדים

פרק ב' | א שמייכל פאר יעדן קינד..... נז

מקבל פנים זיין די שכינה // דאס איז דער שטאט // אז מען כאפט די מהלה ווערט די ארבעט געשמאק // מיר ביי'דע ארבעטן ביטער שווער // קומען אין חדר מיט שמחה // עס שפירט זיך אזוי גוט // אריינזאגן אין א רעקארדער // אנצינדן רעקארדירונגען פון ערליכע

בעלי מספרים // שטעלן די צעבראכענע קינדער פאר גבאים // ליב
האבן אלע תלמידים // די עלטערן מיט די מלמדים // קינדער
שטייען און ווארטן מען זאל קוקן אויף זיי // די לערערין איז דאך
שוין ערוואקסן // ער ווייסט נישט ווי אזוי אויפצונעמען א גוט ווארט
// אריינלייגן אין די קינדער 'יראת שמים' // רעדן צו די קינדער פון
קדושה // ווייזן א ביישפיל פאר די קינדער // נישט רעדן קריטיק
צווישן זיך // וואס טוט מען מיט א קינד וואס ברענגט אהיים חפצים?
// וואס טוט מען מיט א קינד וואס גנב'עט?

פרק ג' | האפענונג אין שטארקייט..... פג

וויסן דאס חשיבות פון מחנה זיין אידישע קינדער // איך דריי נישט אן
אייזן אומזיסט // אריין בלאזן א האפענונג אינעם פאציענט // דער
אויסטערלישער כח פון א גוט ווארט // א האפענונג אין די תלמידים
און אין זיך אליינס // וואס איז די וויכטיגסטע זאך אין לעבן? // עס
געשעט גארנישט אויב א קינד כאפט נישט אויף דעם לימוד // דעם
מיטל וועג // דער וועג פון 'היכל הקודש' // מיין רבי טראכט פון
מיר // מיט וואס באלוינט מען קינדער? // גיסן אמונה

פרק ד' | וואס איז מיין ציל..... צו

וואס איז דער ציל פון די שולע? // ווער איז א גוט קינד? // אריינלייגן
אין די קינדער אמונה // פאר וואס האט מען דיך אויפגענומען //
פאר וואס בארעכטטו דייע ארייגענע קינדער?! // אפֿשר גייסטו אין
די זייט! // מאך עס זאל זיין אינטערעסאנט פאר אלע קינדער //
באקומען אטענשאן פון די קינדער // מען דארף נישט זאגן קיין
חידושים // ווען לוינט זיך צו האבן די מוסד? // אויפבויען א מענטש
געדיעלט אסאך יארן // פאלשע גוטע ווערטער // וואס איז מיין ציל?
// נישט יעדע זאך מיינט 'חוצפה' // ווער זאגט אז דער בחור איז א
מחוצף! // איך מיין נאר צו מחזק זיין

פרק ה' | דער סוד פון הצלחה..... קיא

וואס האבן די יונגים געוואלט? // דער ציל פון אונזער מוסד -
פרעגלען אמונה // די מעשה פון חכמי כעלם // איך ווייס אז דער
אייבערשטער פירט די וועלט // אריינפלעכטן 'אייבערשטער' אין יעדע

זאך // אריינלייגן אין די קינדער א זיכערקייט אין זיך // קינדער ווילן
נישט דאווענען // מען ווארפט נישט אונעק א קינד // ארויסברענגען
יעדן קינד'ס מעלות // מען מוז ליב האבן די קינדער // בעטן דעם
אייבערשטן אויף חן // פון די שווערע קינדער וועט ארויסקומען שיינע
זאכן // אכטונג געבן ווי אזוי מען רעדט צו א קינד // א מלמד און
א לערערין מוז עסן און זיין אויסגערוט // דער סוד פון הצלחה //
פארוואס וויל מיין קינד קומען אין חדר? // רעדן אויף די ריכטיגע וועג
// דערציילן א מעשה פון דאווענען // מעשיות פון צדיקים גייען אריין
אין די קינדער // א מחנה דארף האלטן פון זיך אליין // א מלמד
דארף וויסן 'די קינדער גייען מיר פאלגן' // אנהייב יאר לערנט מען
אויס דרך ארץ // שמירת הנומים // א ברכה ביי די אייגענע קינדער

פרק ו' | קינדערישע מעשיות.....קמג

וואס וועט מען געדענקען אין הונדערט יאר ארום // מיין רבי רעדט
צו מיר פון מיינע זאכן // אויסהערן די קינדערישע מעשיות // פון
אויסהערן א קינד פארדינט מען // זיך אינטערעסירן אין די קינדערישע
זאכן // איינער איז אינטערעסירט אין מיר // זיך זארגן פאר אלע
קינדער // טראכט: עס איז 'מיין' קינד // מאכטס נישט פון די קינדער
קיין קעיסעס // עס מוז זיין זייער א שטארקע דרך ארץ // ווען מען
מען שלאגן די קינדער ביים לייגן שלאפן? // ווי אזוי קען מען לייגן
שלאפן די קינדער אן טיילן פעטש? // פסדר רעדן פון דרך ארץ //
רעדן פון קדושה פון צייט צו צייט // א מלמד מיט אזא הארץ פאר
א קינד // הנאה האבן פון די ארבעט // אריינלייגן א ליבשאפט
צום אייבערשטן און צו די תורה // דו דארפסט לייזן! // איך האב
'געזען' דעם זוהר הקדוש! // ווייזן פאר די קינדער א ביישפיל אויף
זיך // שוין, איידל, רייך און באטעמ'ט // רעדן פון האבן גוטע מדות
און פיבוד אב ואם // ווען דו זעסט עפעס - זאג עפעס // וואס וועט
בלייבן פון אונז? // דו קענסט תשובה טון

פרק ז' | יסודות אין חינוך.....קסה

התיסדות 'מוסדות היכל הקודש' // דער חלום איז מקוים געווארן...
// מיר געבן דאס בעסטע פאר אונזערע קינדער // יעדער קינד מוז
באקומען א גוט ווארט // נישט מאכן קיין אונטערשייד צווישן די
קינדער // התבודדות אויף יעדן קינד // הלכות דרך ארץ // עס

האט גארנישט מיט מיר, דער אייבערשטער האט געהייסן // א טאטע
 דארף פארלאנגען דרום ארץ // א מלמד איז נישט קיין 'חבר' פאר די
 קינדער // דערצייילן סיפורי צדיקים // א מעשה ביים שבת טיש //
 דער גאנצער טאג איז איין שטיק אמונה און יראת שמים // די בעסטע
 צייט צו לערנען מיט קינדער איז אנהייב טאג // ארומפארן א שעה
 אומזיסט... // די ספעציעלקייט פון אונזער מוסד // קומען צייטליך
 אין חדר און אין שולע // דאס איז מיין הויז, מיין אפיס // זיך אנגרייטן
 וואס מען גייט לערנען // געבן פאר קינדער צעטלעך מיט בילדער צו
 קאלערן // קינדער הערן אלעס אפילו אינמיטן טון אנדערע זאכן //
 ווען מען רעדט פועל'ט מען // אריין זינגען אין א רעקארדער //
 ומקבלין דין מו דין // דער קונץ פון א מלמד // קלארע פונקטליכע
 טייטש // אריינלייגן א ליבשאפט צו אידישקייט // איידל איז רייע,
 קלאסיג און שיינ // אויסלערנען צו רעדן איידל און האבן א שיינע
 שפראך // דאס שיינקייט פון א אידישע לעבן // רעדן צו קינדער
 פון קדושה // נישט קלעבן איינער צום צווייטן // א וועג ווי אזוי מען
 רעדט // אלע קינדער דארפן געוואונען גורלות // גיין שלאפן צייטליך
 // ארבעטן צוזאמען מיט'ן מנהל און מנהלת // מחנכים און עלטערן
 דארפן ארבעטן צוזאמען // אויף וועלכע זאכן דארף מען פארהאלטן
 קינדער? // חינוך איז ביי מיר חשוב'ער פון אלעס // שטארק זיך
 מיט אלע כחות צו זיין פרייליך // אויסניצן די פארמיטאג שעה'ן

פרק ח' | דיסציפלין און שרעה.....ריא

א זכיה מחזק צו זיין די מחנכים // אז מען באקומט א גוטע חינוך
 איז עס גאר אנדערש // געשעדיגט די מוח פון א קינד // דיסציפלין
 איז פון די יסודות אין אידישקייט // דער קינד האט אנגעהויבן צו
 שטאלפערן // פארוואס האט דער סאטמער רבי געעפנט די שולע 'בית
 רחל'? // דאס איז א שפעעלע וואס וויינט // עס איז בודאי יא דא א
 וועג פאר יעדן קינד // מיינע דיבורים גייען אריין אין די תלמידים //
 ש"כר אויף ביידע וועלטן // איך רעד צום וואנט? // וואס טוט מען
 מיט א קינד וואס דארף אייביג אלעס טון?

פרק ט' | אסיפת מלמדים.....רכז

חתן דומה למלך // אסיפת מלמדים ביים שבע ברכות // "מזא"
 אדער "מוזא"? // צופרי איז די בעסטע צייט צו רעדן צום אייבערשטן
 // קודם תודה והודאה נאכדעם תפלה ובקשה // די וועלט ווערט

אָפּגעהיטן בזכות די מלמדים // יעדער מוטשעט זיך, אָבער דער
מוטשע לוינט זיך // און אַרבעט וואס צאלט זיך אויס שפּעטער //
וואס גייט זיין מיט'ן קינד אין צען יאר ארום? // קינדער הערן אלעס
אויס // צום סוף גייט עס אַרײַן אין די קינדער // כאפן דער מיטל
וועג // אָפּשר האט נישט דער קינד קיין טאטע מאמע // שטרענג
איז רחמנות // שטרענג נאר מיט די מויל // תלמידים דארפן זיין
באליבט ווי אייגענע קינדער // מיט וואס איז מיין קאפ פאָרנומען? //
וואס נעמט אַ קינד מיט אויף זיין גאנץ לעבן? // ווי אזוי בויט מען
בית הכסא'ס אין עפנטליכע פּלעצער? // מחנה זיין און פּעטש // דאס
וויכטיגקייט פון דערציילן סיפורי צדיקים // אַ מאמע שלאָגט מען!
// חינוך איז עבודת בית המקדש // רעדן צו קינדער מיט מעשיות
און משלים // יעדע טאטע מאמע וויל זען נחת פון די קינדער // די
מעלה אז די קינדער ווייסן פון רבי'ן // אריינלייגן אין די קינדער שיינע
זאכן פון די הייליגע יום טוב פורים // האבן אַ גוט לעבן קען מען נאר
אויף די וועג פון די תורה // מיר וועלן זיך נישט דארפן שעמען מיט
אונזערע קינדער // אינעם יום החפה הייבט מען און אַ נייע לעבן //
ווי אזוי נעמט מען אַראפ און עין הרע?

פרק י' | א גוטער מחנה..... רסה

זיך פארלייגן אויף אמונה // דער מענטש פילט נישט גוט // מען
דארף קיינעם נישט נאכמאכן // אויסלערנען נישט צו טשעפען אַ
צווייטן // וואס טוט מען מיט אַ קינד וואס ווערט אויסער זיך פון
יעדע קלייניקייט? // ווי אזוי ברענגט מען אַרײַן אין קינדער זיי זאלן
זיין באַחזות? // דער ענטפער אויף ביידע שאלות: רעדן און רעדן //
וואס טוט מען ווען מיידלעך ווילן נישט גייען? // אויסלערנען מיט
שטרענגקייט און פרייליכקייט // מען טוט נישט אין לעבן וואס מען
וויל, מען טוט וואס איז ריכטיג // זאגן פאר קינדער וואס צו טון איז
רחמנות // ווי אזוי לערנט מען הלכות מיט מיידלעך? // וואס טוט
מען ווען אַ קינד פארשעמט אַ צווייטע קינד בריים? // אויסלערנען די
קינדער זיך אויפצופירן ערואקסן

פרק י"א | קינדער שפרינגען..... רפג

אז מען ווייסט דאס חשיבות איז עס גרינגער // מען פאָרעסט אז אַ
מענטש האט געפילן // מענטשן ווייסן נישט וואס קינדער און בַּחורים

זענען // די לחץ ביי די חומש סעודות // סדום האט זיך געפירט
 סיסטעמאטיש // שטעל דעם קינד אלס גבאי // גוטע ווערטער פאר
 אלע קינדער // דער אויפטו פון א גוט ווארט // רעדן צו קינדער
 נאר פון זאכן וואס זענען נוגע פאר זיי // אריינלייגן אין די קינדער
 א ליבשאפט צו אידישקייט // בארד און פיאזות איז שוין // דער
 אייבערשטער האט מיר ליב // מחזק זיין די מלמדים און לערערנים
 // דריי זאכן - א שליטל צו הצלחה // קינדער ווילן א רבי וואס איז
 שטארק ביי זיך // די כחה זאל נישט ווערן קארבאן-דיאקסייד
 הוראות פאר אסיפת ההורים // שמועסן מיט די מנהלת וואס מען גייט
 רעדן מיט די עלטערן // נישט זאגן קיין ליגנט פאר עלטערן // אויף
 דרך ארץ געב איך פעטש // אויף דרך ארץ דארף מען זיך שטעלן
 וויכטיגער ווי אויף לערנען // קודם זאל מען ארויס ברענגען א גוטע
 נקודה אויפ'ן קינד // דער רבי האט געטראפן מין גוטע נקודה //
 דער טאטע מאכט זיך נישט וואוסענדיג פונעם מלמד

פרק י"ב | אויסרימען יעדן קינד.....שה

חיזוק פאר מלמדים // מין ארבעט גייט נישט לאיבוד // א פרייליכער
 אטמאספער אין כחה // געבן אויפמערקזאמקייט פאר יעדן איינציגן
 קינד // א גוט מארגן פאר יעדן קינד // הוראות פאר אסיפת ההורים
 // דערציילן פאר די עלטערן א גוטע זאך אויף זייער קינד // פאלשע
 קאמפלימענטס איז גארנישט ווערד // נישט אלץ ווילן עלטערן הערן
 פראבלעמען אויף זייערע קינדער // וואס דארף מען זיכער זאגן פאר
 אלע עלטערן? // אויפבויען א קינד'ס מעלות // מאכן די שווערע
 קינדער צו זיין גבאי // אויסרימען אויך די גוטע קינדער

אַרײַנפֿיר

עבודת החינוך איז די הייליגסטע זאך, די וויכטיגסטע זאך, אבער אויך פון די שווערסטע זאכן. מיר דאנקען דעם אייבערשטן פאר די ליכטיגע קינדער וואס ער האט אונז געגעבן, קינדער זענען די בעסטע מתנה פונעם אייבערשטן, די מתנה קומט אבער אויך באגלייט מיט א גרויסע אחריות, דער אייבערשטער האט אונז געטרויעט מיט גאר טייערע דיאמאנטן, און עס איז אונזער פליכט און אויפגאבע זיי אויסצושלייפן, זיך אפצוגעבן מיט זיי, אריינגלייגן אין זיי אמונה און יראת שמים, זיי מאכן פאר ערליכע אידן, און זיי אויסלערנען מדות טובות און צו לעבן מיט'ן אייבערשטן.

מוהרא"ש פלעגט אלץ זאגן, "יעדע מאשין וואס מען קויפט, קומט מיט אנווייזונגען ווי אזוי זיך צו באנוצן דערמיט; קינדער קומען אבער אן קיין אנווייזונגען, דער אייבערשטער געבט א קינד פאר עלטערן, אן קיין צעטל מיט אנווייזונגען ווי אזוי עס צו באהאנדלען; און די פראגע בלייבט, ווי אזוי געבט מען זיך אן עצה מיט זיי?", דאס איז סיי ביי עלטערן מיט זייערע קינדער אינדערהיים, און סיי מחנכים און מחנכות מיט די קינדער אין חדר און אין שולע. יעדעס קינד איז א וועלט פאר זיך, יעדעס קינד ווערט געבוירן מיט אנדערע סארט נאטורן, יעדעס קינד האט אנדערע ניגונגען, און מיט יעדעס קינד דארף מען באזונדער זיך אפגעבן אויף זיין וועג, חנך לנער על פי דרכו (משלי כב, ו); און דאס איז בכלל נישט קיין גרינגע זאך.

די גרינגסטע און פוילסטע וועג זיך ארויסצודרייען פון די הייליגע ארבעט פון חינוך הבנים והבנות איז דורכ'ן גיין עקסטרעם צו איין זייט, אדער צו לאזן די קינדער לויפן, זיי

לאזן טון וואס זיי ווילן; אדער גיין צו די פארקערטע זייט, זיי צו שטיין אויפ'ן קאפ און קריטיקירן אויף יעדע זאך וואס זיי טוען נישט ריכטיג. דער אמת איז אבער אז ביידע וועגן זענען נישט גוט, די ריכטיגע זאך איז צו גיין אויפ'ן מיטל וועג, מחנה צו זיין די קינדער מיט שטרענגקייט און שטארקקייט, אבער אויך מיט אסאך ליבשאפט און גוטע ווערטער.

עס איז נישט גרינג אין אנהייב, ווען די קינדער זענען קליין, אבער איז עס די בעסטע אינוועסטירונג וואס א טאטע קען מאכן אין זיין לעבן. א טאטע וואס האט געלאזט זיינע קינדער לויפן אין די יוגנט, ער האט זיך נישט אפגעגעבן מיט זיי ווי עס דארף צו זיין, וועט שפעטער זיך רייסן די האר פון קאפ, זעענדיג ווי זיינע קינדער פירן זיך אויף נישט ווי עס דארף צו זיין; עלטערן וואס האבן זיך אבער יא אנגעשטרענגט מחנה צו זיין זייערע קינדער אויפ'ן ריכטיגן וועג נאך פון קליינזייט אן, זיי וועלן זיך מחיה זיין שפעטער, און שעפן פיל אידיש נחת פון די שיינע אויפפירונג פון זייערע ליכטיגע קינדער, הזרעים בדמעה ברנה יקצרו (תהלים קכו, ה), מען פלאנצט מיט געוויין און מען שניידט די געשמאקע פירות מיט גרויס פרייד.

מיר דארפן דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן וואס האט אראפגעשיקט די נשמה פון הייליגן רבי'ן אויף דער וועלט. דער הייליגער רבי איז א מתנה פאר די גאנצע וועלט, דער הייליגער רבי לערנט אונז א וועג ווי אזוי יעדער מענטש קען מצליח זיין אויף דער וועלט, ווי אזוי יעדער איד קען לעבן מיט'ן אייבערשטן און האבן א געזונטע ליכטיגע לעבן סיי אויף די וועלט און סיי אויף יענע וועלט, דער רבי ווייזט אונז דעם ריכטיגן וועג אין יעדע פרט אין לעבן, צו וויסן ווי אזוי זיך צו פירן אין יעדן מצב. מוהרא"ש האט גענומען דעם הייליגן רבינ'ס עצות און לימודים און עס אראפגעברענגט אויף די היינטיגע שפראך, ער האט זיין גאנץ לעבן געשריבן די פילע טויזנטער הייליגע ספרים און קונטרסים, גערעדט אזויפיל טויזנטער שיעורים, און דאס איז מחיה און מחזק און

געבט הדרכה אין לעבן פאר אזויפיל אידישע קינדער איבער די גאנצע וועלט, און איינע פון די הויכפונקטן אויף וואס מוהרא"ש האט זיך גאר שטארק פארלייגט, אזויפיל גערעדט און געשריבן אויף דעם, איז געווען אויף חינוך הבנים והבנות, מחנך צו זיין די קינדער אויפ'ן אויסגעטרעטענעם וועג ווי אזוי מיר האבן מקבל געווען פון אונזערע עלטערן און עלטערנ'ס עלטערן, מיט די זיסע און געשמאקע עצות און לימודים פון הייליגן רבי'ן.

מיר דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן אז דער ראש ישיבה שליט"א איז ווייטער ממשיך די הייליגע וועגן פון מוהרא"ש, מיט די פילע דרשות און בריוו אונז צו איבערגעבן, אויף די היינטיגע שפראך, לויט די היינטיגע וועלט, די זעלבע הייליגע תורה און לימודים פון הייליגן רבי'ן, פון זיין הייליגן תלמיד רבי נתן, וואס מוהרא"ש האט אונז געלערנט, און ווי אויך די הדרכות און עצות אין חינוך הילדים, אז די טייערע קינדערלעך זאלן אויך זוכה זיין צו זיין אמת'ע ערליכע אידן.

אום אסרו חג פסח שנת תש"ע לפרט קטן האט דער ראש ישיבה שליט"א געעפנט די ערשטע ברסלב'ע תלמוד תורה אין אמעריקע, "תלמוד תורה היכל הקודש ברסלב", מיט א געוואלדיגע מסירות נפש און מיט גרויסע ניסים, וואס דאס האט נאכגעפאלגט מיט די מיידל שולע "בית פיגא", און שפעטער מיט נאך תלמודי תורה און מיידל שולעס איבער די וועלט. דער ראש ישיבה שליט"א האט עס געעפנט מיט איין ציל, אז די מלמדים און לערערנס זאלן אריין ברענגען אין די קינדער זיי זאלן ליב האבן דעם אייבערשטן און וויסן אז אידישקייט איז געשמאק און זיס.

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך געשטעלט אלס פריאריטעט זיך אפצוגעבן מיט די חינוך פון די קינדערלעך, אז די קינדער וואקסן אויף פון יוגנט אן געזונט און ערליך, וועט זיי דאס באגלייטן אויף זייער גאנץ לעבן, און דעריבער געבט דער ראש ישיבה שליט"א אנוועק גאר אסאך צייט און כח מחזק צו זיין און מדריך זיין די טייערע מחנכים און מחנכות, זיי זאלן

וויסן "את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון", ווי אזוי מחנה צו זיין די קומענדיגע דורות אויפ'ן ריכטיגן וועג.

פון די פילע שיעורים און בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א רעדט און שרייבט כסדר איבער חינוך הבנים והבנות, קען יעדער מלמד און מחנה איבער די גאנצע וועלט ארויסהאבן א קלארע מהלך ווי אזוי זיך אפצוגעבן מיט די קינדער אין אלע מצבים און אומשטענדן, נעמען יעדעס קינד און אים אויפבויען מיט א שטארקייט, מיט א זיכערקייט, אז ער זאל זיין א געטרייער סאלדאט פארן הייליגן באשעפער, קיינמאל נישט אפלאזן דעם אייבערשטן, און מצליח זיין אין אלע הינזיכטן ברוחניות ובגשמיות.

ווען מיר האבן זיך גענומען די מי און פלאג אפצושרייבן די הערליכע שיעורים וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן ספעציעל פאר מלמדים און מחנכים, און עס ארויסגעבן אין א פארמאט פונעם וועכנטליכן גליון "שיעורי חינוך", אויף אידיש און איבערגעטייטשט אין לשון הקודש, און עס צעשפרייטן פאר אידישע קינדער, האט דאס געהאט גאר א שטארקע אפקלאנג, מיר האבן צוריק באקומען גאר אסאך גריסן פון איבעראל, אזויפיל מחנכים האבן געזאגט אז דאס האט זיי ממש געעפנט די אויגן און געוויזן דעם וועג מיט קינדער וואס מען האט זיך ממש נישט געקענט קיין עצה געבן מיט זיי, און שוין אפגערעדט מיט די איבריגע קינדער.

און די זעלבע האט מען צוריק געהערט פון פילע עלטערן, וואס זיי זענען דאך די מחנכים פון זייערע אייגענע קינדער, אז די שיעורים האבן זיי געגעבן א שטארקע קלארקייט וואס חינוך מיינט, און ווי אזוי זיך אפצוגעבן מיט די קינדער אויפ'ן בעסטן פארנעם.

יעצט נעמען מיר צוזאם, מיט'ן אייבערשטנס הילף, די אלע שיעורים וואס זענען געגעבן געווארן אין לויף פונעם יאר תשפ"ג לפרט קטן און מיר געבן ארויס דעם ערשטן באנד פון

דעם הערליכן ספר "ותחיין את הילדים", כשמו כן הוא, אזוי ווי שפּרה און פּועה האבן געמאכט לעבן די אידישע קינדער אין מצרים, וועט דער ספר אויך אויפלעבן אידישע קינדער, סיי די עלטערן און סיי די קינדער, ווי דער ראש ישיבה שליט"א שרייבט אין א בריוו, "אונזער ארבעט איז צו זיין אזוי ווי די ערליכע פרויען שפּרה און פּועה, וואס זיי האבן געמאכט לעבן אידישע קינדער אין מצרים. דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות, תחומין, הלכה ו, אות יח) די צדיקים ווערן אנגערופן "מילדות העבריות", ווייל זיי זענען עוסק צו לעבעדיג מאכן אידישע קינדער, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (סוטה יא:) וואס איז די נאמען שפּרה און פּועה? שפּרה, "שמשרת הולד", זי מאכט שיינ דעם קינד, פּועה, "שפּועה ומדברת והוּגה לולד כדרך הנשים המפיסות תינוק הבוכה", זי רעדט צום קינד, אזוי ווי די סדר פון פרויען וואס רעדן שיינ צום קינד, בארואיגן דאס קינד פון וויינען; זאגט רבי נתן, דאס טוען די צדיקים, 'שפּרה' זיי מאכן שיינ אידישע קינדער, זיי זוכן אויף אין אידישע קינדער גוטע זאכן, זיי זוכן נקודות טובות, זיי ווייזן פאר דעם מענטש 'קוק ביסט יא שיינ, ביסט יא ווערד, האסט אין דיר אזויפיל גוטס'. אזוי אויך ווערן די צדיקים אנגערופן בלשון פּועה, "כי כן הוא ממש עסקי הצדיקים עם ישראל", דאס איז דאך ממש וואס די הייליגע צדיקים טוען מיט אידישע קינדער, "שפּועין והוּגין ומדברין עמהן ושורקין ומצפצפין ומרמזין אליהם", זיי רעדן, זינגען, פייפן, קוויטשקען און ווינקען, "לחזקם", זיי צו שטארקן, "לעוררם", זיי אויפצואוועקן, "ולהגביהם", זיי אויפהייבן, "ולהרימם", זיי דערהייבן, "מכל מיני נפילות וירידות והשלכות שלהם", פון וואו זיי זענען אראפגעפאלן און פארווארפן, "שיזרזו בכל יום ובכל עת להתעורר מחדש בעבודת ה' בכל מה שיוכלו לחטף", זיי זאלן זיך שטענדיג אויפנוועקן און אנהויבן פונדאסניי, "והוא ממש כדרך שמפיסין תינוק הבוכה, שזהו בחינת פּועה", ממש אזוי ווי די פרויען וואס בארואיגן א קינד פון וויינען, "והדברים מובנים לכל אחד למי שיודע רחמנות הצדיקי אמת עלינו אשר על ידם ה' יתברך

מחזק ומנחם אותנו, דאס איז זייער פארשטענדליך פאר די וואס ווייסן די רחמנות פון די אמת'ע צדיקים, וואס דורך זיי העלפט אונז דער אייבערשטער און טרייסט אונז, אזוי ווי עס שטייט: "כאיש אשר אמו תנחמנו כן אנכי אנחמכם וכו'".

די הייליגע צדיקים זענען אונז מחיה און מחזק, און מיר דארפן דאס אויך טון פאר די טייערע קינדערלעך, מיר דארפן זיי אויך אויפלעבן, אויפבויען, און מחיה זיין, אזוי ווי דער ראש ישיבה שליט"א שרייבט ווייטער אינעם בריוו, "וויסן זאלסטו, מען קען מאכן יעדן קינד פאר א שלעכט קינד און מען קען מאכן יעדן קינד פאר א צדיק; עס ווענדט זיך אינעם מלמד, עס ווענדט זיך וואס פאר א ניגון דער מלמד זינגט פארן קינד. ווען דער קינד הערט טאג און נאכט: "ביסט וואויל", "ביסט ווערד", "ביסט טייער", "קענסט יא", "קענסט גוט", "וועסט זיין א צדיק" - דער ניגון וועט אים מאכן פאר א צדיק, אנדערש איז ווען ער הערט קול ענות חלושה (שמות לב, יח), מען קלאפט אים, מען זאגט אים: "ביסט גארנישט ווערד", "דער אייבערשטער דארף דיר נישט", "דו ביסט א שלעכט קינד", "ביסט אן עקלדיג קינד" - איז דא א קליינע האפענונג אז עפעס זאל ווערן פון דעם קינד".

עס איז כדאי פאר יעדן וואס טוט אין חינוך, סיי מלמדים און לערערנים, און סיי טאטעס און מאמעס, זיך צו מאכן א שיעור אין דעם ספר, עס דורכלערנען איינמאל און נאכאמאל, ווייל די חזוק און הדרכה, עצות און שכל, וואס שטייט אין דעם ספר, טרעפט מען נישט אין ערגעץ. דער ספר וועט געבן גאר א נייעם בליק אויפ'ן חינוך הילדים, א נייער בליק וואס טוישט אבער גארנישט פונעם אלטן אויסגעטרעטענעם וועג וואס מיר האבן מקובל מדור דור פון אונזערע עלטערן און אור עלטערן.

צום שלום ווילן מיר זיך באדאנקען פאר אלע וואס האבן אנטייל גענומען אין די שווערע ארבעט צו קענען ברענגען דעם ספר צום דרוק, דאס איז א געוואלדיגע זכות הרבים, און די זכותים וועלן אייך זיכער באגלייטן בזה ובבא.

מיר דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן אויף די גרויסע זכיה וואס ער האט אונז געגעבן, און מיר בעטן א תפלה אויף ווייטער אז דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן ווייטער האבן די זכיה ארויס צו געבן אלע שיעורים פונעם ראש ישיבה שליט"א.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז דער ספר זאל טון די ריכטיגע פעלה, מיר זאלן זוכה זיין מחנך צו זיין אונזערע קינדער לויט די וועג וואס דער הייליגער רבי לערנט אונז, ביז מיר וועלן שוין זוכה זיין צו גיין קעגן משיח צדקינו במהרה בימינו, אמן.

**המוציאים לאור
מערכת שיעורי חינוך**

פֿרָק א'

דער מײַטל וועג

דער שיעור איז געגעבן געווארן
מאנטאג פֿרשט נח,
שבת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה
אפרים פעלדמאן
הי"ו

דער מיטל וועג

אנהייב יאר זענען די קינדער צעשאקלט

שלום עליכם אלע טייערע מלמדים און איינגעשטעלטע.

געלויבט דער אייבערשטער אז מען הייבט אן א גייע יאר.

באמת האט זיך די יאר שוין אנגעהויבן ראש השנה, אבער
זעצט ווען מען הייבט אן א פרישע יאר אין חדר מיט די קינדער,
הייבט זיך די יאר אן פון פריש.

צום ערשט דארפן די מלמדים וויסן אז אנהייב יאר זענען די
קינדער גוט צעשאקלט, די קינדער זענען נישט דאהי; נאכדערצו
היי יאר וואס אלע ימים טובים זענען אויסגעפאלן אינמיטן די
וואך, איז כמעט נישט געווען געהעריג קיין חדר פאר יום טוב און
נאך יום טוב, קומט אויס אז די קינדער האבן שוין זעקס וואכן
נישט געהאט קיין געהעריגע סדר היום, ובפרט ביי אונז וואס מיר
פארן קיין אומאן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, האט דאס
פארן און קומען גענומען נאנט צו צוויי וואכן, זענען די קינדער
נאכמער אויסגעמוטשעט און נישט רואיג.

די הייליגסטע זאך אויף דער וועלט

עס איז נישטא קיין זאך וואס איז מער הייליג ווי זיין א מלמד
און א לערערין; דאס איז די הייליגסטע זאך אויף דער וועלט!

אלע איינגעשטעלטע אין די מוסד זענען זיך 'מתנדב' צו קומען
טון די הייליגסטע זאך אויף דער וועלט, אויפצובויען אידישע
קינדער.

פֿאַרװאָס רופֿף אײַךְ עָס אָן אַ 'הֶתְנַדְּבוֹת' ווייל אײַךְ גלייב
אַז אַלע װאָס אַרבעטן אין די מוסד, װאלטן געקענט אַרױסגיין
אַרבעטן אין די ביזנעס װעלט, אַלע װאלטן געװען זייער געלונגען
און פֿאַרדינט זייער זייער שײן, ברוך הַשֵּׁם אַז אײַךְ נעם נישט אָן
צו אַרבעטן אין די מוסד קיין 'לאַ לְנוֹס מִיט קיין 'לאַ יוצֵלֶח'ס;
אין אַנדערע פֿלעצער איז אײַנגעפֿירט אַז דער װאָס טױגט אױף
גאַרנישט, נעמט מען אױף אַלס אַ מלמד און אַ לערערין, ביי אונז
איז נישט אַזוי, מיר האָבן זייער געלונגענע אײַנגעשטעלטע.

אַפֿילו מען צאלט ענק געהאלט, איז דאָס פֿשוט פֿדי עס זאל
אױסקוקן ווי מען פֿאַרדינט, אָבער באַמט אַז מען רעכנט אױס
וויפֿיל דאָס לעבן קאָסט, שטימט נישט די חשבונות, מען פֿאַרדינט
נישט גענוג אױף צו קענען באַצאלן אַלע חודשליכע געברויכן,
דער לענדלאַרד, גראַסערי, װאָסער, אױל און לעקטער*.

וואָס איז דער ציל פֿון די מוסד

ברוך הַשֵּׁם אַז עס הייבט זיך יעצט אָן די יאָר, עס קומט
שײַנע לאַנגע װאָכן װאָס מען גייט אַרײַנלייגן אין די קינדער
אַסאך תּוֹרָה, אַסאך יִרְאַת שָׁמַיִם, אַסאך אַמוּנָה און אַסאך גוטע
מדות, דאָרף מען איבער חזר'ן װאָס איז דער ציל פֿון די חדר און
שולע, װאָס איז אונזער ציל מיט'ן זיין אײַנגעשטעלט אין די מוסד.

מיר װילן אײַן זאך: אַרײַנלייגן אין די קינדער אַ ליבשאַפט
צום אײַבערשטן און אַ ליבשאַפט צו די תּוֹרָה! דער אײַנציגסטער
ציל האָבן מיר.

פֿדי מען זאל קענען רעדן צו קינדער, די קינדער זאלן
אױסהערן, מוז זיין דיסציפּלין, עס מוז זיין דרך אֶרֶץ, די קינדער
דאָרפֿן זיצן שטיל װען דער מלמד און לערערין רעדט, אָבער
'דיסציפּלין' איז נישט דער ציל, נישט דאָס איז דער תּכּלִית, דאָס

א. באַמט איז טאָקע נישט פֿדאי צו מאַכן פֿונקטליכע חשבונות, ווייל לויט'ן
חשבון שטימט עס נישט... נאר מען באַצאלט װאָס מען דאָרף באַצאלן,
און מען בעט דעם אײַבערשטן מען זאל האָבן גענוג פֿון אַלעם.

איז נאר געמאכט פֿדי מען זאל קענען צוקומען צו וואס מען וויל, אז די קינדער זאלן באקומען א ליבשאפט צום אייבערשטן און צו די תורה!

יעצט אין די וואכן פון 'ספר בראשית' קען מען בלויז מיט'ן דערציילן פאר די קינדער די מעשה פון די פרשה, אריינלייגן אין זיי הויפענעס יראת שמים.

פרשת נח דערציילט מען פאר די קינדער אז עס איז דא א באשעפער וואס האט באשאפן די וועלט און מען דארף היטן די תורה, מען דארף טון די מצוות, און אויב מען פאלגט נישט דעם אייבערשטן קומט א מבול.

פרשת לך לך דערציילט מען פאר די קינדער ווי נאריש עס איז אז מען ווענדט זיך צו געטשקעס; אברהם אבינו האט אויסגעשריגן פאר די גאנצע וועלט אז עס איז נאר דא איין באשעפער אויף דער וועלט, און יעדער וואס דארף עפעס זאל זיך נאר ווענדן צום הייליגן באשעפער!

דאס איז דער תכלית פון די מוסד; די קינדער זאלן וויסן אז עס איז דא איין איינציגער באשעפער אויף דער וועלט, וואס ער מאכט אלעס און פירט אלעס. מען לערנט טאקע מיט די קינדער אלע שיינע לימודים; מען לערנט עברי, חומש, משניות, און אין שולע לערנט מען שרייבן און רעכענען, דאס אלעס איז זייער פיין און וואויל, אבער דער עיקר וואס מען דארף אריינלייגן אין די קינדער איז, אז עס איז דא א באשעפער וואס האט באשאפן די וועלט, און עס איז זיין וועלט, ער טוט אלעס און מאכט אלעס, און נאר צו אים דארף מען זיך ווענדן, און אויב מען איז נישט צופרידן פון סיי וואס, זאל מען דאס בעטן פונעם אייבערשטן; און מען דארף האבן אמונה, מען זאל וויסן און גלייבן אז אלעס וואס דער אייבערשטער טוט איז פאר אונזער טובה.

דערציילן מעשיות פון תפלה

איך וואלט זייער שטארק געוואלט אז אלע מלמדים און אלע לערערנים זאלן באשטימען פינף צען מינוט א טאג וואס מען דערציילט דעמאלט 'מעשיות פון תפלה'.

קודם זאל מען דערציילן אייגענע מעשיות וואס האט פאסירט מיט זיך, נאכדעם קענען אלע קינדער מיטטיילן זייערע אייגענע מעשיות ווי זיי האבן געבעטן דעם אייבערשטן און זיי זענען געווארן געהאלפן.

יעדע מאל ווען דער מלמד קומט אריין אין כּתה קען ער אנהייבן דעם טאג: "קינדער, איך גיי ענך דערציילן א שיינע מעשה פון תּפלה!" און מען דערציילט זיי א מעשה וואס האט לעצטנס פאסירט מיט זיך.

מען דערציילט דאס מיט אלע פּרטים פון ארום די מעשה, וואו מען איז דעמאלט געשטאנען, וואס מען האט געהאלטן אינמיטן טון, און וואס עס האט פאסירט, צום ביישפּיל: די בעבי האט געוויינט, אדער איך האב עפּעס פארלוירן, אדער איך האב זיך נישט גוט געפילט, - "וואס האב איך געטון? איך האב געבעטן דעם אייבערשטן!"

עס איז גוט אויסצושמועסן די פינקטליכע וועג ווי אזוי מען האט גערעדט צום אייבערשטן, די קינדער זאלן זיך אויסלערנען ווי אזוי מען רעדט צום אייבערשטן, אויף די אייגענע פשוט'ע שפּראך.

מען זאגט פאר די קינדער: "איך האב אזוי געזאגט: 'הייליגער באשעפער העלף מיר מיט די בעבי, 'הייליגער באשעפער העלף מיר איך זאל טרעפן מיינע שיד', 'הייליגער באשעפער איך פיל זיך נישט גוט, איך היס, מיינ אויער טוט מיר וויי, און איך האב געוויזן פארן אייבערשטן דער פינקטליכער פלאץ וואו עס טוט מיר וויי, 'דא טוט מיר וויי', און דער אייבערשטער האט מיר

ב. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן פון דעם ענין, צו ווייזן פארן אייבערשטן בתמימות וואו עס טוט וויי:

אייבערשטער, דער ציין טוט מיר וויי

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יום א' פּרשת פּקודי, כ"ו אדר א', שנת תשפ"ב
לפּרט קטן

לכבוד ... גרז יאיר

די וואך זאלסטו אריינלייגן די מעשה פאר די קינדער פון דער איד וואס האט גערעדט צום אייבערשטן, ער האט געבעטן פאר זיינע

געהאלפן, די בעבי האט זיך בארואיגט, איך האב געטראפן מיינע שידה, און עס איז מיר געווארן בעסער, עס טוט מיר מער נישט וויי.

צינער; מוהרא"ש האט געהערט ווי ער בעט און ווייזט דערביי פארן אייבערשטן די צאן וואס טוט אים וויי.

מוהרא"ש פלעגט אלץ רעדן פון די מעשה און אונז זאגן: "אזוי דארף מען רעדן צום אייבערשטן".

מאך א בילד ווי א איד ווייזט מיטן פינגער אויף די ציין, ער האלט די קאפ אויף ארויף מיט ווייטאג, און נעבן אים שטייט מוהרא"ש מיט די הענט אויפ'ן אויער און בייגט זיך צו.

דא האסטו די מעשה פאר די קינדער:

"מיין ציין טוט זייער וויי; אייבערשטער העלף מיר, מיין ציין טוט מיר וויי, דא, דער ציין..."

מוהרא"ש איז געווען אמאל ביי מקומות הקדושים מתפלל זיין צום אייבערשטן, נעבן מוהרא"ש איז געשטאנען א איד, א ספרדי'שער איד, ער האט זייער געוויינט. מוהרא"ש הערט ווי ער זאגט: "הייליגער באשעפער מיין ציין טוט מיר זייער וויי, הייליגער באשעפער, איך האב יסורים ביי די צינער"; ער זאגט: "אייבערשטער דא, דער ציין", מוהרא"ש געבט א קוק, ער זעט ווי דער איד ווייזט פארן אייבערשטן וועלכע ציין עס טוט אים וויי, אזוי ווי מען ווייזט פארן ציין דאקטער וועלכע ציין עס טוט וויי.

מוהרא"ש האט אונז געזאגט: "מיר האט זייער געפאלן צו זען ווי אזוי דער איד רעדט צום אייבערשטן; ער האט אזא שטארקע אמונה, ער שפירט ווי דער אייבערשטער שטייט נעבן אים און ער קען ווייזן דעם אייבערשטן וואו עס טוט אים וויי, וואס טוט אים וויי."

מוהרא"ש האט אויסגעלויבט די ספרדי'שע אידן; מוהרא"ש זאגט, די ספרדי'שע אפשטאמיגע אידן האבן זייער א שטארקע אמונה און א שטארקע תמימות; אזוי דארף מען רעדן צום אייבערשטן, מען דארף שפירן ווי דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר און אים בעטן אלעס וואס מען דארף.

סייערע קינדער, לאמיר זינגען אינאיינעם: "דער אייבערשטער האט ליב א איד וואס לעבט בתמימות אלע זיינע יארן, און אן תערומות נאר בתמימות נישט אויפגעבן און קיינמאל נישט פארפארן, רבון העולמים, איך וויל אויך זיין א תמים, איך ווייס אז דו האסט ליב א איד וואס לעבט בתמימות אלע זיינע יארן..."

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת ויקרא שנת תשפ"ב)

דאס זאלט עטץ חזר'ן מיט די קינדער: "יעדע זאך וואס דו דארפסט זאלסטו בעטן פונעם אייבערשטן!"

מָעַן קָען דאָס נִישַׁט לֵאזֵן אויף אַיִן מָאָל אַ חוֹדֶשׁ, אָדער אויף אַיִן מָאָל אִין אַ לֵעֲנֹגֶרע צײַט.

ג. אַפּאַר טעג פֿאַרן געבן דעם שיעור האט דער ראש ישיבה שליט"א געשריבן א בריוו פאר אלע מלמדים פון מוסדות היכל הקודש, וועגן דערצײלן מעשיות פון צדיקים, מיר ברענגען עס דא אראפ:

דערציילט פאר די קינדער מעשיות פון הייליגע צדיקים. מוהרא"ש זאגט, דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו האט געפרעגט דעם מלמד פון ווייזע קינדער צי ער לערנט מיט זיינע קינדער מוסר, האט ער געזאגט: "יאה, האט אים דער צאנזער רב געפרעגט: "וואס פאר א

טאטע מאמע: "איך וויל נישט!" א טאטע מאמע טארן זיך נישט אראפבייגן! אויב דו קומסט אהיים און דו זעסט ווי עפעס האט זיך אויסגעגאסן אדער אראפ געפאלן, בייג זיך אראפ, וויש עס אויף און הייב עס אויף, לאז נישט דיין מאמע זיך אראפבייגן!

ביי קליינע קינדער דארף מען דאס נאך שטערקער אריינלייגן.

עס זענען דא מלמדים וואס שיקן אהיים אויף שבת א דיקע העפט פון כללים, שרשים, מזלות און כוכבים, - דאס זענען שיינע זאכן, אבער מען טאר נישט פארגעסן פון 'פשטות יהדות', אריינלייגן אין די קינדער צו זיין פשוט'ע ערליכע אידן.

רעדן פון נישט טשעפען אנדערע

יעדע זאך וואס מען זעט אין כּפּתּה וואס טויג נישט, איז א סימן אז מען דארף פון דעם רעדן און אויסלערנען.

מוסר ספרים לערנסטו מיט זיי? זאגט ער: "חובות הלבבות", זאגט אים דער הייליגער צאנזער רב: "נישט דאס מיין איך צו פרעגן, איך פרעג צי דו דערציילסט זיי מעשיות פון הייליגן רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו און פון זיין ברודער דער הייליגער רבי ר' זושא זכותו יגן עלינו"; מעשיות פון צדיקים פלאמט אויף די נשמה, מעשיות פון צדיקים עפנט די הארץ מען זאל אויך אנהויבן בענקען און וועלן זיין א צדיק.

אויך וויל איך בעטן די באס דרייווערס און די באס מלמדים, מען זאל אנצינדן נאר טעיפס פון בעלי מספרים מיט יראת שמים און ניגונים פון בעלי מנגנים מיט יראת שמים; איך ווארן אויב איך וועל הערן אז מען צינדט אן מעשיות אדער ניגונים פון לצים, דאס איז ביי מיר די וויכטיגסטע זאך, מען זאל געבן צו הערן פאר די קינדער נאר פון ערליכע מענטשן וואס דערציילן מיט יראת שמים. ווייל נישט יעדע זאך וואס איז אדווערטייזט אין די צייטונגען און אויסגאבעס - מיינט יראת שמים, נישט יעדע קינדער טעיפ וואס מען געבט ארויס מיינט אז דאס מעג מען הערן, און נישט יעדער זינגער וואס גייט מיט א שיינע שטריימל מיינט אז ער האט יראת שמים.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט מצליח זיין מיט די תלמידים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת וירא שנת תשפ"ג)

אז מען זעט א קינד טשעפעט א חברה, ער טוט וויי א חברה, איז דא צוויי וועגן ווי אזוי מען קען אויפמערקן דעם קינד, אדער זאגט מען אים בשעת מעשה: **"מען טאר דאס נישט טון!"** אדער לייגט מען עס אריין אינמיטן א שיעור, בשעת מען רעדט בכלליות צו די גאנצע פתח זאגט מען: **"מען דארף זייער אכטונג געבן נישט צו טשעפען אנדערע קינדער."**

אז א קינד קומט אויסזאגן: **"איינער האט געגנב'עט מיין ריסעס,"** דארף דאס דערמאנען דעם מלמד אז מען דארף נאכאמאל מאכן א שמועס פון דעם, און עס איז נישט גענוג אז מען רעדט פון דעם איין מאל, צוויי מאל, דריי מאל, מען דארף אסאך רעדן פון דעם.

צו מיינע קינדער אין שטוב רעד איך כסדר פון נישט טשעפען אנדערע. איך האב א מתנה פונעם אייבערשטן אז מען טשעפעט מיר יעדן טאג; ברוך השם יעדן טאג זייט איך האב געעפנט די ישיבה שרייט מען מיר גאך, אמאל איז עס ביים ארויסגיין פון שטוב, אמאל איז עס אינטערעוועגנס, אמאל איז עס ביים אהיים קומען פון ישיבה, און אמאל איז עס שפעטער אויף דער נאכט, און אזוי אויף טשעפעט מען מיינע קינדער.

די וואך שבת נאכמיטאג בין איך געגאנגען מיט מיינע קינדער אין שול, און א מחנה קינדער האבן נאכגעשריגן מיינע קינדער, עס איז אפילו נאריש נאכצוזאגן וואס די טשעפערייען זענען געווען, א שכל'דיגער מענטש וואס הערט עס טראכט וואס האבן זיי דען געזאגט? **"דיין טאטע איז..."** אדער **"נעבעך ברוסלב"**.

האב איך געזאגט פאר מיינע קינדער: **"איך פריי זיך זייער אז מען טשעפעט ענק. עטץ ווייסט פארוואס איך פריי זיך? - ווייל אזוי ווייסט עטץ וואס מיינט טשעפען,"** איך פרעג זיי: **"עס טוט וויי ווען מען טשעפעט?"** זאגן זיי: **"יא!"** פרעג איך זיי: **"עטץ גייט דאס אמאל טון פאר אנדערע?"** זאגן זיי: **"ניין! קיינמאל נישט, ווייל עס טוט וויי!"** איך פרעג זיי: **"אויב עטץ גייט אמאל טרעפן א אינגל פון אן אנדערע חדר, גייט עטץ אויף זאגן 'נעבעך יענע חסידות?'"** זאגן זיי: **"ניין! ווייל מיר ווייסן אז עס טוט וויי!"**

איך זאג פאר מיינע קינדער: עס קען זיין אז יענע קינדער ווייסן נישט וואס מיינט ווערן געטשעפעט, קיינער האט זיי קיינמאל נישט געטשעפעט, דערפאר איז א גוטע זאך אז מען

ווערט אמאל געטשעפעט, מען זאל שפירן וואס מען שפירט ווען מען ווערט געטשעפעט, אזוי וועט עטץ נישט טשעפען אנדערע קינדער.

ווער איז ביי אונז אן ארויפגעקוקט קינד?

די ארבעט פון די מלמדים איז אריין צו לייגן אין די קינדער נאכאמאל און נאכאמאל וואס הייסט א גוט קינד, מען ווערט נישט ארויפגעקוקט אויב מען קומט אנגעטון מיט א נייע העמד; אן ארויפגעקוקט קינד איז דער וואס רעדט שיין צו אנדערע, ווער עס האט א הארץ פאר אנדערע.

מען דארף חוץ מאכן פון די היינטיגע עבודה זרה פון אויסגעבן געלט וועגן אביסל כבוד. פרעגסט די קינדער: "ווער איז א גוט קינד? ווער עס קומט אנגעטון מיט א נייע העמד? - גיין! א גוט קינד איז דער וואס שמייכלט צו א צווייטן! א גוט קינד איז דער וואס פארגינט א צווייטן! א גוט קינד איז דער וואס געבט אוועק פון זיין ריסעס פאר א צווייטן! א גוט קינד איז דער וואס אויב ער זעט איינער האט נישט קיין פענסיל (בליי), זאגט ער אים: 'איך וועל דיר געבן א בליי', א גוט קינד איז דער וואס אויב ער זעט איינער האט נישט קיין פלאץ צו זיצן, זאגט ער אים: 'איך וועל דיר מאכן פלאץ, קום אויף מיין טיש, קום אויף מיין בענקל', דאס הייסט א גוט קינד!"

ברוך השם אז די קינדער באקומען דא א גוטע חינוך, מיר האבן יעצט סיי חתנים און סיי פלות וואס ווילן חתונה האבן אין ישיבה, זיי ווילן א פשוט'ע לעבן, ווייל דאס לייגט מען אריין אין די קינדער יונגערהייט אז מען ווערט נישט ארויפגעקוקט ווען מען רייסט זיך אויף בשעת א שמחה, זיי בעטן זיך ביי זייערע עלטערן: "פארוואס זאל מען אויסגעבן געלט פאר נישטיגע זאכן?"

ד. געווענליך רעדן זיך עלטערן אפ אז זיי ווילן חתונה מאכן פשוט און ביליג, נאר די קינדער פארפירן אז זיי דארפן טייער, ברוך השם אז דא

מען דארף נעמען דעם מיטל וועג

ווען מען זעט עפעס וואס טויג נישט ביי א קינד, דארף מען נעמען דעם מיטל וועג. פון איין זייט גיי איך אים מחנה זיין אז מען טאר דאס נישט טון, אבער פון די אנדערע זייט וועל איך געדענקען אז ער איז א קינד, און איך גיי אים נישט הרגענען פאר דעם.

דער מיטל וועג איז א הייליגע זאך, ווער עס קען עס גוט באלאנסירן אינדערמיט, איז א גוטער מחנה.

עס איז דא מענטשן וואס זאגן: "לאז אפ, עס איז גארנישט, ער איז נאר א קינד", נאכדעם זענען דא מענטשן וואס זאגן: "אז ער האט גע'גנב'עט אדער געעפנט דעם רבינ'ס לעדל, דארף מען אים הרגענען?" ביידע וועגן זענען נישט גערעכט, ער איז טאקע א קינד אבער מען דארף אים מחנה זיין, און מען דארף אים טאקע מחנה זיין אבער מען דארף געדענקען אז ער איז א קינד, מען קען אים נישט הרגענען.

איך גיי אים נישט זאגן: "דו ביסט א קינד און דו מעגסט אלעס טון", אבער אין מיין קאפ ווייס איך 'ער איז א קינד און איך האב עס אויף געטון ווען איך בין געווען א קינד, איך האב אויף אמאל געעפנט מיין רבינ'ס לעדל... אויב דו האסט נישט געעפנט דיין רבינ'ס לעדל אלס קינד, קען זיין אז דו ביסט געווען א נעכע... איך מיין אז די געלונגענע קינדער פלעגן עפענען דעם רבינ'ס לעדל, די געלונגענע קינדער פלעגן וויסן וואו די קענדיס ליגן און מען האט גענומען...

איז עס פונקט פארקערט, מיר האבן יעצט פיר חתנים אין ישיבה און אפאר פלות אין שולע, און געוויסע עלטערן פארפירן אז זיי ווילן דוקא חתונה מאכן טייער, איי, היינט צו טאגס קאסט די חתונה נאכט צווישן צוואנציג און דרייסיג טויזנט דאלער, דו קענסט דאך נעמען דאס געלט און געבן פאר די פאר-פאלק זיי זאלן האבן א דאונפעמענט (ערשטע געלט) פאר אן אייגענע הויז?

אז א קינד נעמט עפעס פונעם רבינ'ס לעדל איז ער נישט קיין גנב, ער איז נישט קיין 'רויבער', על פי תורה טוט מען נישט באשטראפן א אינגל ביז די דרייצן יאר און א מיידל ביז די צוועלף יאר, זיי זענען פטור פון צו באצאלן.

אבער פון די אנדערע זייט איז זיי מחנה זיין, און איך גיי רעדן פון דעם, איך גיי זיי דערציילן א מעשה פון א גלגול, אז א נשמה איז באשטראפט געווארן אז ער האט נאכאמאל געדארפט אראפ קומען אויף דער וועלט ווייל ער האט גע'גנב'עט. ווען א קינד הערט דאס, מאכט ער אפ: 'איך גיי מער נישט גנב'ענען!'

אויסלערנען פאר קינדער די וועג פון תשובה

צומאל קען געשען אז א קינד הייבט זיך אן פייניגן מיט מחשבות: 'איך האב דאך שוין סיי ווי גע'גנב'עט, איך וועל סיי ווי דארפן מגלגל ווערן, דארף מען אויך זאגן פאר די קינדער אז מען קען תשובה טון, מען קען באצאלן, און אויב מען ווייסט נישט פון וועם מען האט גע'גנב'עט, זאל מען געבן צדקה פאר זאכן וואס מען טוט מיט דעם 'צרכי רבים', מיט דעם באצאלט מען דעם חוב".

ה. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואו דער ראש ישיבה שליט"א רעדט פון דעם ענין:

איך האב מורא אז איך דארף באצאלן
געלט פאר מענטשן, וואס טו איך?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך וויל שרייבן איבער א נושא וואס פייניגט מיר שוין פאר אסאך יארן. די נושא איז אז איך האב מורא אז איך בין שולדיג געלט פאר מענטשן, נישט ווייל איך האב געפארגט, נאר ווייל איך האב מורא אז איך האב איינעם עפעס שאדן געמאכט.

די זאך איז אז עס זעט אויס פונדריסן ווי אזא נארישע זאך, אבער מיר פייניגט עס אזוי שטארק. מיין עיקר פראבלעם איז אז איך שעם זיך

ער איז פארט נאך א קינד!

יעצט איז די צייט וואס מען דארף זיי מחנך זיין, אז מען הערט א קליין קינד זאגט א מיאוס'ע ווארט, וואס מיינט א מיאוס'ע ווארט? יעדע נישט שיינע ווארט וואס קינדער זאגן - איז נישטא אזא זאך פון זאגן אז ער איז נאך א קליין קינד און עס איז גארנישט, מען מוז אים אויסלערנען אז דאס קען מען נישט זאגן!

פון די אנדערע זייט, מיינט נאכנישט אז ער איז א געפערליך קינד און מען דארף אים ארויס ווארפן פון חדר... - ער איז פארט נאך א קינד! און פאר א קינד דארף מען אויסלערנען וואס צו טון און וואס נישט צו טון.

זייער שטארק צו פרעגן א דיין אויב איך דארף באצאלן, אדער פרעגן יענעם מענטש צי ער איז מיר מוחל.

איך פיל אז איך לעב פאר גארנישט, ווייל איך גיי סיי ווי דארפן מגלגל ווערן, יעדעס מאל ווען איך טראכט דערפון ווער איך אזוי דעפרעסט. איך פיל אז איך דארף א דיין זאל זיך אראפזעצן מיט מיר און מיר אויסהערן אלע מיינע בויך ווייטאג, איך ווייס אבער נישט וויפיל עס גייט העלפן ווייל איך גיי זיך האלטן אין איין דערמאנען אלטע זאכן איך פיל אז עס איז אין לדבר סוף.

איך ווייס נישט וואס צו טון, אפשר קען דער ראש ישיבה מיר העלפן ווייל איך פיל ווי איך האלט עס שוין נישט אויס.

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת אחרי ב', כ"ג ניסן, אסרו חג, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד ... גרז יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

א שאד אז דו גייסט ארום מיט צער און ווייטאג; פארנוואס זאלסטו זיך אויפגעסן ווען עס איז דא פאר דיר א וועג פון תשובה, א וועג ארויס פון די זאך?

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ביצה כט.): "גזל ואינו יודע למי גזל, יעשה מהן צרכי רבים", ווען א מענטש האט געגנב'עט פון מענטשן און ווייסט

אויב מען איז מחנה אויף דעם וועג, אז 'קינדער זענען
קינדער, אבער 'איה דארף זיי מחנה זיין, קען מען מורא'דיג
מצליח זיין.

אבער אויב מען איז נישט מחנה, מען זאגט: "נע, עס איז דאך
קליינע קינדער, עס איז גארנישט! לאז אפ!" - וואקסן די קינדער
אויף צוזאם פנימ'ער רחמנא לצלן.

א אינגל האט גע'גנב'עט

הערט א מעשה וואס איה האב געהאט ביי אונז אין מוסד, א
בעל הבית פון א שפילצייג געשעפט אין וויליאמסבורג רופט מיר
אן, ער דערציילט מיר אז איינער איז אריין געקומען אין זיין
געשעפט איינקויפן סחורה פאר אפאר טויזנט דאלער, ער האט
איינגעקויפט ביכער, שפילצייג און א האווערפאורד וכו' וכו', ער
האט עס באצאלט מיט א קרעדיט קארד, און יעצט ווערט מען
געוואויר אז די קרעדיט קארד איז געווען גע'גנב'עט, מען איז
נאכגעגאנגען די אויגעלעך וואס כאפט אלעס אפ און מען איז
געוואויר געווארן אז דאס איז געווען א אינגל וואס לערנט אין
'ברסלב'.

נישט פון וועם ער האט גע'גנב'עט - זאל ער טון צרכי רבים; מוהרא"ש
זאגט וואס דער הייליגער רבי נתן זאגט (לקוטי הלכות ברכת השחר הלכה ה'
אות לו): עס איז נישטא א גרעסערע צרכי רבים ווי דרוקן דעם הייליגן
רבינ'ס ספרים וואס זענען מחי' ומחזק די גאנצע וועלט און עס ברענגט
צוריק צענדליגער טויזנטער אידישע קינדער צום אייבערשטן.

דעריבער בעט איה דיר זייער, א שאד זיך צו פייניגן; דרוק די הייליגע
ספרים, קונטרסים און גליונות, דאס איז ריכטיגע צרכי רבים און ווען
עס קומען צוריק די מחשבות זאלסטו זיך זאגן: 'איה פאלג רבי נתן,
איה פאלג מוהרא"ש, מער פון דעם אינטערעסירט מיר נישט'; אויבן
אין הימל וועט דאס דיר העלפן, דאס וועט דיר ברענגען צו דיין תיקון.
דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת קדושים (באר"י אמור) שנת תשפ"ב)

אײַך האב איבער געגעבן די זאך פארן מנהל, און אײַך האב געטראכט צו מיר וואס וועט דער מנהל דא טון? אפֿשר וועט ער אים אויפֿפאטשן, אדער אהיים שיקן, אדער ארום טראגן אין אלע כיתות מיט א צעטל אויפֿן העמד אויפֿגעשריבן: "מען האט געכאפט א גנב!"... - אבער ברוך השם אז דער מנהל ווייסט אז א קינד איז נישט קיין גנב, מען קען נישט הרגענען א קינד, נאר מען דארף אים מחנך זיין.

וואס האט דער מנהל געטון? ער האט אריין גערופן דעם קינד אין אפיס און געפרעגט דעם קינד: "וואס האסטו געטון מיט דעם קרעדיט קארד וואס דו האסט געטראפֿן?" הייבט דער אינגל אן צו דערציילן די גאנצע מעשה: "אײַך האב געטראפֿן א קרעדיט קארד און אײַך האב געטראכט 'אײַך וויל נאר קויפֿן אײן זאך', אײַך בין געגאנגען אין דעם שפּילצייג געשעפט און אײַך האב געקויפט נאר אײן זאך, ווען אײַך האב געזען אז עס ארבעט, מען קען אײנקויפֿן מיט דעם און קיינער טוט מיר גארנישט, האב אײַך געטראכט אפֿשר מעג מען עס ניצן, אפֿשר איז עס א גויס, און אײַך האב אײנגעקויפט נאך אסאך זאכן".

האט דער מנהל אים געזאגט: "ברענג אלעס צוריק", איז דער אינגל געגאנגען און אלעס צוריק געברענגט, ער האט אויך געברענגט א פאר שייך וואס ער האט זיך געקויפט, פרעגט אים דער מנהל: "פארוואס האסטו געקויפט שייך, דו האסט נישט קיין שייך?" זאגט ער: "ניין, אײַך האב נישט קיין שייך, מיין מאמע קויפט מיר נישט קיין שייך, מיר האבן נישט קיין געלט צו קויפֿן שייך", זאגט אים דער מנהל: "**מען וועט דיר צאמשטעלן געלט דו זאלסט קענען קויפֿן שיינע נייע שייך, אבער מען טאר נישט גנב'ענען!**" און ער פרעגט דעם קינד: "דו זאגסט צו אז דו גייסט מער נישט גנב'ענען?" ענטפערט דער אינגל: "יאה, אײַך זאג צו אז אײַך גיי מער נישט גנב'ענען!" האט דער מנהל צוריק געשיקט דעם קינד צו זיין כיתה.

אזוי דארף מען זיך אומגיין מיט קינדער, מען הייסט אים צוריק ברענגען אלעס וואס ער האט געקויפט מיט'ן קרעדיט קארד, מען געבט עס צוריק פארן בעל הבית, און ער זאל צוזאגן אז ער גייט עס מער נישט טון.

וואס דען זאל מען טון מיט דעם קינד? מען זאל אים
הרג'ענען? - ער איז דאך א קינד!

אנהייב יאר דארף מען זיין זייער שטרענג

אנהייב יאר דארף מען זיין זייער שטרענג צו די קינדער!

- אגב, דא רעדט מען פון קינדער וואס מען איז זיי מחנך און זיי פאלגן,
אבער ביי בחורים וואס זענען שוין עלטער, גייט מען זיך אום אנדערש.
אינמיטן זומער האב איך געהאט א מעשה מיט א בחור, מען האט מיר
גערופן דערצייילן אז א בחור קויפט איין מיט איינעמ'ס קרעדיט קארד,
איך האב גערעדט צו אים איין מאל, צוויי מאל, דריי מאל, פיר מאל,
איך האב געזען אז ער נעמט נישט אן ערנסט וואס איך רעד צו אים,
יעדע וואך איז ביי אים א דזשאק, האב איך אים געזאגט: "קוק אהער,
דא קענסטו נישט בלייבן, דו קענסט נישט ממשיך זיין אין ישיבה".
איך וויל נישט יעצט אריין גיין אין דעם נושא; מיט עלטערע בחורים
דארף מען האבן א באזונדערע לימוד ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט זיי.
- אפאר טעג נאכן געבן דעם שיעור האט דער ראש ישיבה שליט"א
געשריבן א בריוו איבער דעם ענין פון זיין שטרענג אנהייב יאר, מיר
ברענגען עס דא אראפ:

א לערערין דארף זיין זייער שטארק ביי זיך

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת לך לך, ח' מר-חשוון, שנת תשפ"ג
לפרט קטן
איך האב ערהאלטן אייער בריוו.
איר קענט זיך נישט פארשטעלן דאס גרויסקייט פון זיין א לערערין,
לערנען מיט קינדער אמונה, צניעות, דאס שיינקייט פון לעבן די תורה
לעבן; דאס איז די העכסטע וואך ביים אייבערשטן.
זייט נישט דערשראקן אז קינדער פאלגן נישט, אזוי קומען קינדער;
קינדער פאלגן נישט, און די ארבעט ליגט אויף אונז זיי אויסלערנען
יא צו פאלגן.
יעצט ביים אנהייב פונעם יאר זאלט איר זיך שטעלן אויף דרך ארץ,
געבט אונז אסאך צייט אויף דרך ארץ, אויסלערנען די קינדער אז
ווען א לערערין רעדט - קען מען נישט רעדן, און אז די קינדער רעדן
ווייטער - בלייבט שטיין און ווארטס מען זאל זיין שטיל, און אז מען

אפילו מען הערט ווי א קינד רופט זיך אן: "איך האב נישט ליב מיין רבי", "איך האב נישט ליב מיין טיטשער", דארף מען נישט מורא האבן צו זיין שטרענג, דער עיקר איז אז דו זאלסט ליב האבן די קינדער אפילו די קינדער האבן דיך נישט ליב, אז דו וועסט זיי ליב האבן אזוי ווי אייגענע קינדער, וועלן זיי צום סוף דיך אויך ליב האבן".

באלד וועט מען זיך שוין איבערבועטן.

רעדט ווייטער זאלט איר זאגן פאר דעם קינד: "מען קען נישט רעדן ווען א לערערין רעדט". אפילו עס וועט אונעקגיין אסאך צייט פאר דרך ארץ און עס וועט נישט בלייבן קיין צייט פארן לימוד - איז אויך נישט געפערליך, ווייל דרך ארץ קדמה לתורה.

דאס וויכטיגסטע זאך פאר א לערערין, זי דארף האבן זעלבסטזיכערקייט; פיי זיך אין קאפ דארף זי וויסן און געדענקען: 'די קינדער דארפן מיר פאלגן און גייען מיר פאלגן, און אז מען פאלגט נישט די ערשטע מאל וועט מען מיר מוזן פאלגן ביים צווייטן מאל; מען דארף זיין שטארק אינעווייניג אין זיך צו וויסן אז 'די קינדער דארפן מיר פאלגן און זיי וועלן מיר פאלגן, אויב די לערערין איז אליינס מסופק, זי טראכט 'די קינדער גייען מיר זיכער נישט פאלגן' - איז א שאד די צייט פאר איר און פאר די קינדער.

הלואי זאלט איר מיר שרייבן יעדן טאג אדער לכל הפחות יעדע וואך וואס טוט זיך אין סקול.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת חיי שרה שנת תשפ"ג)

ח. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן אין דעם ענין:

פארלאנגען פון די קינדער דיסציפלין

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת נצבים וילך, כ' אלול, שנת תשפ"ג לפרט קטן

דאס איז די וועג; זייט שטארק מיט די וועג, אויסלערנען דרך ארץ פאר די מיידלעך; דא רעדט מען נישט פון קליינע קינדער, דא רעדט מען פון גרויסע קינדער, מען מוז אויסלערנען "דרך ארץ".

הלואי וואלטן אלע טיטשערס געשטאנען אויף 'דרך ארץ', פארלאנגט

איך בין זייער שטרענג אינדערהיים

איך טו דאס יעדע נאכט ווען איך לייג שלאפן מיינע קינדער, איך בין זייער שטרענג צו זיי, אלע מיינע קינדער גייען שלאפן צעקריגט מיט מיר, אבער צופרי ווערן זיי צוריק מיינע בעסטע חברים...

איך ווער נישט באליידיגט ווען איך קום באזוכן מיין חתונה געהאטער זון און מען פֿרעגט מיין קליינער אייניקל פון צוויי יאר: "וואס ווייסטו פון זייד?" זאגט ער מיט א שטרענגע טון: "זייד זאגט: 'אריין אין בעט!'" איך פֿרעג אים איבער מיט א שמיכל: "זייד זאגט אריין אין בעט?!" ענטפערט ער: "ניין! זייד זאגט עס אן א שמיכל..." ער מאכט נאך ווי אזוי איך קוק אראפ און איך זאג שטרענגערהייט: "אריין אין בעט!" - איך ווער נישט באליידיגט פון דעם, צום סוף וועט ער נאך ווערן מיין חבר...

קליינע קינדער מוזן פאלגן!

ברוך השם איך שלאג נישט מיינע קינדער אינדערהיים, איך צעפֿרעד נישט קיין הענגערס אויף זיי, אבער איך בין שטרענג, איך זאג זיי: "יעצט דארף מען אריין גיין אין בעט! יעצט דארף מען גיין שלאפן!" איך בלייב שטיין ביים טיר ווילאנג מען מאכט צו די אויגן, אמאל געב איך אויף שטרענגערהייט א גלעט, איך זאג: "יעצט זע איך שוין ווי דו ביסט שוין זייער וואויל, דו מאכסט צו דינע אויגן".

פון די קינדער דיסציפלין; אז ווען א טיטשער רעדט - קען מען נישט רעדן און נישט זיך אויפֿשטעלן וכו' וכו'.

האט נישט מורא אז די קינדער וועלן אייך נישט ליב האבן, קינדער האבן ליב א טיטשער וואס איז שטרענג און הארציג; אז מען האט באמת ליב די קינדער - קען מען אסאך אסאך פארלאנגען.

...

(קונטרס עצתו אמונה יום טוב סוכות שנת תשפ"ד)

גַּלְעָט וְיַעֲדוּן
קִינָד פֶּרִיזוֹאט

מיט דעם אלעם אז עס ווערט שוין אביסל צו שטרענג, זאל מען אינדרויסן פון כּתָה, ווען קיינער זעט נישט, געבן א גלעט פאר יעדן קינד פּריוואט, זאגן פאר יעדן קינד באזונדער: "דו ביסט דער בעסטער קינד, נישט דיך מיין איך, עס זענען דא קינדער וואס זענען נישט דרך ארץ'דיג, אבער דו ביסט יא גוט, ווען איך גיי טרעפן דיין טאטע וועל איך אים געבן א גוטע גריס אויף דיר."

שְׁטֵר עֵנֶג, אָפֶּער גַּעֲד עִנְקֶען
אָז ער איז אַ קינד

אײַז בין אַרײַן אין זײַן כּתה און אײַז האב אין פּאַרנױט פּון דײַ
קײַנדער אָנגערופּן אַ טאַטע װאס זײַן זון איז זײער וואויל, אײַז
האב אים געזאָגט: "דײַן זון איז אַזאַ וואויל קײַנד, אַזאַ גוט קײַנד!"
נאַכדעם האב אײַז געזאָגט פאַר אַן אַנדערער קײַנד: "אײַז מײַן אַז
אײַז װעל דאַרפּן אַנרופּן דײַן טאַטע זאָגן אַ פאַרקערטע גרױס,"

זאגט מיר דער קינד: "ניין, ניין, דער ראש ישיבה זאל ווארטן נאך איין וואך!"

פון די אנדערע זייט דארף אבער דער מלמד געדענקען אז ער איז אויך אמאל געווען א קינד, ער זאל געדענקען זיינע קינדער יארן: 'איך האב אויך נישט געלערנט', 'איך האב אויך נישט געדאווענט', 'איך האב אויך גוט אויסגעפרוואוט מיין רבי', 'איך האב אויך געמאכט א פאקס', - 'בין איך דען געווען שלעכט? איך בין געווען א קינד!'

דער מלמד זאל נישט זיין א קינד

פון איין זאך געבט אכטונג, דו זאלסט נישט זיין א קינד...

איך האב געהאט אן אינטערעסאנטע מעשה פאר צוויי יאר צוריק אין בית פיגא וויליאמסבורג, א לערערין פון די עלטערע קינדער שרייבט מיר אין א בריוו: "אין שולע איז אלעס פיין און וואויל, אבער עס איז דא איין קינד אין מיין כיתה וואס דארף מיר נישט, אפילו ווען איך פרוביר איר צו מאכן פאר גבאי, איך זאג איר זי זאל גיין עפעס ברענגען, שטעלט זי זיך אויף, אויף אַזא וועג פאילו זי איז נישט אינטערעסירט אין דעם". איך הייב אן צו טראכטן וואס מען קען דא טון צו העלפן דעם קינד, אינמיטן באקום איך א בריוו פון יענע קינד, און זי שרייבט מיר אזוי: "איך ווייס נישט פארוואס מיין לערערין איז אזוי קאלט צו מיר, איך שפיר ווי מיין לערערין דארף מיר נישט, וויפיל איך פרוביר איר צו ווייזן אז איך וויל זיין גוט, נעמט זי עס נישט אן", - האב איך געזען ווי ביידע האבן קינדערישע קאמפלעקסן.

די קשיא איז אויף די לערערין, פארוואס טראכסטו אַזעלכע זאכן?! מילא אז דאס קינד טראכט אזוי, זי איז דאך טאקע א קינד, א קינד איז איין שטיק קאמפלעקס שב'קאמפלעקס... אבער אן ערוואקסענע מענטש זאל זיך ארום דרייען מיט קאמפלעקסן?! דו ביסט שוין א מלמד, דו ביסט שוין א לערערין, טראכט נישט די אלע מחשבות 'מען דארף מיר יא', 'מען דארף מיר נישט', די אלע זאכן זענען נאריש.

וועל אויס וועלכע צעטל דו ווילסט קאלערן", און אז דער קינד זאגט נאכאמאל: "איך קאלער נישט!" זאגט מען אים נאכאמאל: "זעץ זיך שיינ אראפ, לאמיר זען ווי שיינ דו פאלגסט, לאמיר זען ווי שיינ דו קאלערסט", "א מחיה צו זען ווי שיינ דו קאלערסט", אזוי וועט דער קינד איינזען אז דא מוז מען פאלגן.

אן תפלה גייט עס נישט

דא אין שטעטל איז דא א מעלה וואס איך ווייס נישט אויב עס איז דא אין שטאט, אז מען פארט א צען פופצן מינוט פון די הויז ביז צו די חדר און צו די שולע, קענען זיך די מלמדים און לערערנס מתבודד זיין אויפ'ן וועג, בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך פאר יעצט אין חדר, איך פאר יעצט אין שולע, העלה מיד אז די היינטיגע טאג זאל זיין א גוטע טאג, איך זאל מצליח זיין מיט די קינדער".

איך געדענק ווען איך בין געווען מלמד, א טאג וואס איך האב געוואוסט אז איך קען גארנישט און איך טויג גארנישט, איך האב צופרי געבעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך געב דיר איבער די גאנצע כחה, העלה מיד אז די היינטיגע טאג זאל זיין א גוטע טאג", איז דער טאג געפארן ווי א באן, עס איז געווען א מחיה, אבער איין מאל איך האב זיך אנגעהויבן אייגרעדן אז איך טויג און אז איך בין שוין א געלונגענער מחנה, איז פלוצלונג געשען גייע זאכן וואס איך האב נישט געוואוסט ווי אזוי דאס צו באהאנדלען, און ווען איך האב נאכאמאל געבעטן דעם אייבערשטן, איך האב נאכאמאל געמאכט א תפלה, איך האב נאכאמאל איבערגעגעבן די כחה צום אייבערשטן, האט מיר דער אייבערשטער געהאלפן, איך האב באקומען גייע ערפארונג.

אויסניצן די געלעגנהייט

מיט יעדע קלייניקייט קען מען מאכן א גאנצע כחה זאל דאווענען געשמאק און הויך, אפילו מיט א קליינע קליפ וואס מען

לייגט אויף צעטלעך וְכדומה. אויף פון יעדע זאך וואס מען מאכט ממילא, ווי א' ראש חודש פראגראם' אדער דער טריפ (אויספלוג) וואס מען מאכט סיי ווי איין מאל א יאר - קען מען אויסניצן אויף אויפצוהייבן די כּתָה, מען זאגט פאר די קינדער: "ווער עס גייט דאווענען שיין, ווער עס גייט זיך אויפפירן מיט דרך ארץ, וועט קענען מיטקומען צום טריפ, וועט קענען זיין ביים ראש חודש פראגראם".

דאס איז אויף אן עצה פאר עלטערן. מיין שוואגער מאכט די וואך חתונה, אז די חתונה איז דא אין שטאט נעם איך מיט מיינע קינדער, איך נעם נישט מיט די קליינע קינדער אפער די גרויסע קינדער נעם איך מיט, דאס איז א זאך וואס איך גיי סיי ווי טון, פון דעסט וועגן ניץ איך דאס שוין פון צוויי וואכן פארדעם, איך זאג: "ווער עס פאלגט גייט קענען גיין צו די חתונה", "ווער עס גייט אריין אין בעט גייט קענען גיין צו די חתונה", איך זאג נישט: "ווער עס פאלגט נישט, גייט נישט צו די חתונה", ווייל מען גייט סיי ווי גיין צו די חתונה, אפער אנשטאט זיי אנצושטאפן מיט קענדס, ניץ איך די חתונה אויף אריין צו ברענגען אין מיינע קינדער א חשק צו פאלגן.

וואס מיינט א גוטע שוהלע?

דער כלל זאלט עטץ וויסן, ווי מער מען געבט פאר קינדער, מאכט עס נישט פרייליך, עס מאכט נאר אז מען זאל צום סוף שטויסן אויף די גאנצע וועלט, מען זאל מער גארנישט וועלן, די וועלט ווערט אויס.

די אלע קינדער וואס קומען פון געצערטלע (געספוילטע) שטייפער, זיי באקומען יעדן טאג נייע קליידער, נייע שפילצייג, די טייערסטע דאליס, די טייערסטע קערדזשעס, זיי קענען נישט לעבן, זיי האבן נישט קיין לעבן.

פאריאר ווען איך בין געווען אין אומאן האב איך גערופן מיין ווייב, איך האב איר געפרעגט וואס טוט זיך? וואס הערט זיך? וואס מאכט מיין חתונה געהאטע טאכטער? האט זי מיר דערציילט אז א נדבן אין די קהילה האט געגעבן דריי טויזנט

דאלער איינצוקויפן דאלים און קערדזשעס (אין ארץ ישראל רופט מען עס: בובאס און וועגעלעך) פאר די וויליאמסבורג'ע שולע, און מיין טאכטער איז געגאנגען מיט נאך לערער'נס איינקויפן דאלים און קערדזשעס פאר די שולע.

האב איך געבעטן מיין ווייב זאל אנרופן מיין טאכטער איר זאגן, זיי זאלן שוין צוריק טראגן אלע דאלים און קערדזשעס! איך בין זייער ברוגז אויף דעם, דריי טויזנט דאלער פאר דאלים און קערדזשעס? פאר וועם? פאר די פאר מיידלעך וואס לערנען אין וויליאמסבורג?! פארוואס? פאר ווען? אז די קינדער זאלן זיך שפילן מיט דאלים, און די לערער'נס זאלן קענען זיצן אין די זייט און נישט דארפן ארבעטן מיט די קינדער?

איך האב אמאל געהאט א לערערין אין בית פיגא וואס האט יעדן טאג געקויפט אין די ווענדיג מאשין דזשאמבאו קאקיס, בראוני בארס מיט קענדיס, און די קינדער האבן מורא'דיג ליב געהאט די לערערין... נישט דאס מיינט א גוטע לערערין!

אז מען קויפט עפעס פאר די קינדער דארף מען עס אויסשמועסן מיט די מנהלת.

איך דארף נישט קיין שפילצייג, איך דארף נישט קיין דאלים, איך דארף נישט קיין קערדזשעס, איך דארף א לערערין וואס האט א הארץ פאר די קינדער, איך וויל אז די לערער'נס זאלן שפילן מיט די קינדער.

נישט דאס איז א גוטע שולע אויב מען האט די בעסטע און טייערסטע שפילצייג.

מען קען נעמען דעקלעך פון סאדע באטלעך, און מיט דעם זאלן די לערער'נס זיך שפילן מיט די קינדער!

וואס מיינט א גוטע חדר

אין געוויסע פלעצער מיינט א חדר, א בונן מיט שיינע לעקטערס, וואס אינדרויסן איז דא שיינע ביימער מיט א פארק און גארנישט מער, אינעווייניג איז דא א דאקטער וואס לייגט ארויף יעדע קינד אויף פילן.

ברוך השם ביי אונז איז נישט אזוי, ביי אונז איז דא א מלמד מיט הארץ! ער גייט רעדן צו די קינדער, ער גייט מאכן פון יעדן קינד 'דער בעסטער קינד'. ווי אזוי מאכט מען אז יעדער קינד זאל שפירן אז ער איז דער בעסטער קינד? אויב דער מלמד פילט ווי ער האט די בעסטע כּתּה און די בעסטע קינדער, שפּירן עס די קינדער.

די וועלט זאגט: "אז עס איז דא א בנן - איז דא א חדר", אבער דאס איז נישט ריכטיג; איך קען באשטיין עס זאל זיין א שיינע בנן מיט שיינע קלאסן, מען מעג אריין ברענגען דאליס און קערידזשעס אין שולע, אבער נישט דאס איז דער חדר, און נישט דאס איז די שולע.

מענטשן מיינען אויב איז דא א לייברערי פון ביכער באקומט עס דעם נאמען 'שולע'... אויב אזוי דארף מען נישט קיין לערערין! א שולע מיינט: לערעריןס וואס רעדן צו די קינדער מיט געדולד נאכאמאל און נאכאמאל.

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צום מענעדזשער פון די מוסד: איך בעט דיר, קויף גארנישט פאר די מוסד. נישט דאס מיינט א חדר און א שולע אז דער בנן קלאפט און די שפילצייג קלאפט.

אז דער מלמד און לערערין האט נישט ליב א קינד, קענסטו גיין אין פארק, דו קענסט זיי טראגן אויף ריידס, דו קענסט ברענגען שפילצייג, דאליס און קערידזשעס, און די קינדער וועלן שפירן 'מיין רבי, מיין לערערין, האט מיר נישט ליב!'

א גוטער מלמד און לערערין איז דער וואס זיצט מיט די קינדער, ער מאכט זיכער צו געבן פאר יעדן קינד באזונדער א שמייכל און א גוט ווארט.

היינט פאר איך בין ארויס געפארן פון וויליאמסבורג צום שטעטל, האב איך באמערקט אין חדר אויף איינער פון די עלטערע קינדער אז ער איז נישט פרייליך, איך האב אים צוגערופן, איך האב אים געפרעגט: "וואס גייט פאר?" זאגט ער מיר: "מיין טאטע מאמע זענען נישט צופרידן פון מיר, זיי טראסטן מיר נישט מיט גארנישט", פרעג איך אים: "ווי אזוי וויסטו דאס?" ענטפערט ער: "איך ווייס!"...

א קינד שפירט אויב מען האלט פון אים, א קינד שפירט אויב
מען האט אים ליב.

ווי אזוי האט זיך אנגעהויבן די גרויסע סאטמער'ע מוסדות?

מיר האבן יעצט געעפנט א חדר אין טבריה אין א דירה, א
אינגערמאן איז דארט געווען באזוכן, רופט ער מיר אן און זאגט
מיר: "נע, דאס איז נישט קיין חדר, א אינגערמאן זיצט אין א
קאך מיט צוויי קינדער און לערנט..." זאג איך אים: "פונקט אזוי
האט זיך סאטמער אנגעפאנגען! דער רבי זכותו יגן עלינו האט
געזאגט פאר רבי יודל ראזענבערג זכרונו לברכה ער זאל עפענען
א חדר, און ער האט עס געעפנט אין זיין הויז!"

די אלטע וויליאמסבורג'ע דירות פלעגט זיין אויסגעשטעלט אז
די גאנצע דירה איז געווען איין גראדע שוור, פדי אריין צו גיין
צום צווייטן שטוב האט מען געדארפט אדורך גיין דעם פריערדיגן
שטוב, היינט בויצט מען שוין נישט אזוי. רבי יודל ראזענבערג'ס
דירה איז געווען אויסגעשטעלט אז די שלאף שטוב איז געווען
ביים עק, פונעם שלאף שטוב איז מען אריין אינעם דיינונג רום
(שבת שטוב) און פונעם דיינונג רום איז מען אריין אין קאך,
רבי יודל איז געזעצן מיט זעקס קינדער אין זיין דיינונג רום, און
עס איז אויסגעקומען אז זיין ווייב מיט זיינע קינדער זענען א
גאנצן טאג געווען איינגעשפארט אין שלאף שטוב, זיי האבן נישט
געקענט ארויס גיין און זיך דרייען וכו', אזוי האט זיך אנגעפאנגען
די ריזיגע סאטמערע מוסדות וואס איז היינט אויסגעשפרייט אין
די גאנצע וועלט!

פאר מיר איז געשמאק צו פארברענגען מיט די קינדער

א מוסד איז נישט דער בנן, א מוסד איז נישט די שפילצייג,
די אלע זאכן זענען מהיכי תיתי, אז דו ווילסט אריינגלייגן שפילצייג
- פֿיין, אפער נישט דאס איז דער חדר; צופיל שפילצייג איז

געמאכט געווארן אז די מלמדים זאלן שוין נישט דארפן רעדן מיט די קינדער...

ווען איה בין געווען א מלמד, פלעג איה נישט ארויס גיין ביי ריסעס פון כּתה"ס, איה האב אזוי הנאה געהאט צו זיצן מיט די קינדער, די אנדערע מלמדים פלעגן האבן טענות אויף מיר, "קום ארויס, קום אביסל פארברענגען, קום אביסל שמועסן", אבער איה האב זיי געזאגט: "פאר מיר איז געשמאק צו פארברענגען מיט די קינדער!" איה פלעג בלייבן ביי ריסעס שמועסן מיט די קינדער, איה האב זיך צוגעקוקט ווי אזוי די קינדער שפילן און פארברענגען, אויב האב איה געזען ווי איינער טשעפעט א צווייטן, האב איה שוין אריין געלייגט אינעם קומענדיגן שיעור אז מען טאר נישט טשעפען, וואס איה האב באמערקט האב איה אריין געלייגט אינמיטן דעם קומענדיגן שיעור.

א מוסד איז א מלמד וואס זיצט מיט די קינדער

עס מיינט נישט אז מען טאר זיך נישט באקוועם מאכן אין א שיינע בנן וכו', נאר מען דארף וויסן וואס איז דער חדר און וואס איז די שולע.

דער חדר און די שולע איז, דער מלמד וואס זיצט מיט די קינדער. לאמיר זאגן אויב מארגן וועט מען דארפן פארמאכן די

ט. עס קען זיין אז מען קען דאס נישט נאכמאכן ווייל דארט איז געווען אביסל אנדערש ווי אנדערע פלעצער, איה בין שוין אהיים איינס אייגער, איה בין געווען אזוי ווי א מגיד שיעור; זיבן דרייסיג בין איה שוין געקומען אין חדר צו שחרית, אכט דרייסיג איז געווען פרישטאג, פון ניין אייגער ביז ערף אייגער האט מען געלערנט גמרא, פון ערף אייגער איז געווען ריסעס, 11:15 האט מען ווייטער געלערנט גמרא ביז לאנטש איינס אייגער, נאכדעם בין איה אהיים.

אגב, ווען איה בין געווען איינגעשטעלט אין יענע מוסד, איז געווען אין א יונגערע כּתה א אינגל פון א צעבראכענע שטוב, ער האט זיך נעכעף געוואלגערט, ער האט גע'חלש'ט אריין צו קומען לערנען ביי מיר, אבער פונקט יענע יאר וואס ער האט געדארפט אריין קומען צו מיר, האב איה געעפנט אונזער ישיבה, איה האב אזוי רחמנות געהאט אויף אים,

מוסדות - מען קען נישט וויסן מיט די גוים וואס זיי ווילן טון מיט אונז, קען זיין זיי וועלן פארלאנגען צו לערנען אלע גלויבונגען חס ושלום, און מען וועט זיך נישט לאזן פון זיי, און די פאליציי וועלן קומען פארמאכן די מוסדות - וועלן אלע איינגעשטעלטע זיך אוועק זעצן אין זייערע הייזער מיט די קינדער ווייטער לערנען די הייליגע תורה!

קײן איין קינד באקומט נישט מער-עצין

ברוך השם אז מיר האבן בנים פאר די מוסדות, אבער נישט דאס איז די 'וואו', די וואו איז אז מיר האבן איינגעשטעלטע וואס לערנען מיט קינדער, און קיין איין קינד באקומט נישט קיין מעדעצין!

יעדע ישיבה מעלדט היינט אין די צעטלעך וואס מען לייגט נעבן די מקנאות, "עס עפנט זיך אויף א ישיבה", און אזוי ווי זיי ווילן ארויס ברענגען אז עס איז א ישיבה למצנים, שרייבן זיי "דער ראש ישיבה'ס נאמען איז אזוי", און אויף איז דא א דאקטער וואס רעדט צו די בחורים און פארשרייבט פילעכלעך... מען שרייבט נישט ארויס קלאר אז עס איז דא א דאקטער, נאר מען שרייבט אז עס איז דא "א מומחה בתורת הנפש"...

זייער אסאך ישיבה'ס האבן א דאקטער אויפ'ן פלאץ וואס פארשרייבט טאבלעטן (פילן) פאר בחורים, אז א בחור קומט זאגן אז ער וויל חתונה האבן, זאגט מען אים: "דו דארפסט נעמען מעדעצין דו זאלסט נישט וועלן חתונה האבן!" אז א בחור איז צו לעבעדיג געבט מען אים מעדעצין ער זאל איינשלאפן, די רעגירונג גיסט געלט פאר די סארט זאכן.

איך האב אים איינמאל געזאגט: "איך בין גרייט דיר אריינצונעמען פאר מיין קינד, איך וועל דיך בר מצוה מאכן, דו וועסט גיין אנגעטון אזוי ווי מיינע קינדער, דו קענסט אפילו טוישן דיין נאמען, קענסט הייסן ... רוטה", אבער ער האט זיך געשעמט פון מיר, ער האט מיר געזאגט: "נע, עס איז גוט", למעשה איז ער אריין געקומען אלס בחור אין ישיבה, ברוך השם ער איז זייער שיין אויסגעוואקסן.

אונזער מעלה איז אז מיר האבן א מוסד וואס געבט נישט קיין מעדעצין פאר די קינדער, מען ניצט נישט קיין שטעקענעס, נאר מען רעדט נאכאמאל און נאכאמאל צו די קינדער.

אלע קינדער אַראָפּן באַקומען אַ גוט וואָרט

יעדער קינד דארף באקומען א גוט ווארט!

יעדער קינד דארף באקומען א גריס!

אין יעדע כּתה זענען דא אפאר קינדער וואס דרייען זיך ארום דער מלמד, זיי קלעבן צום מלמד, זיי שטרעקן אויס זייערע קעפּ, ענין:

י. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן צוויי וואכן נאכ'ן געבן דעם שיעור, וואס רעדט זיך פון דעם ענין:

עס וואקסן אויף געזונטע קינדער, אן קיין מעדעצין

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת ויִרא, ט"ו מר-חשון, שנת תשפ"ג
לפרט קטן

איה האב ערהאלטן אייער בריוו.

עס איז נישט שייך צו ענטפערן פונדערווייטנס און זאגן אויב מען דארף נא געבן ריטעלין פארן קינד - אדער נישט, אבער דאס קען איה אייך נא זאגן, מיר האבן אין אמעריקע דריי תלמוד תורה'ס און דריי מיידל סקולס און קיין איין קינד באקומט נישט קיין ריטעלין וכדומה, קיין איין קינד איז נישט אויף קיין שום מעדעצין (על כל פנים מטעם המוסד; וואס עלטערן טוען שטילערהייט מיט די קינדער - ווייס איה נישט).

עס זענען דא ביי אונז קינדער וואס זענען נישט סתם ווילד און הייפער־אקטיוו, זיי באקומען נישט קיין מעדעצין. מיר האבן מלמדים און טיטשערס וואס מיט שטארקע סבלנות און מיט געבן אסאך גוטע ווערטער, און פארשטייט זיך אויך מיט שטרענגקייט - וואקסן די קינדער אויף געזונט און שטארק, אזוי ווי אלע קינדער.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת תולדות שנת תשפ"ג)

זיי דארפן א גלעט, זיי פֿרובירן אלץ צו באקומען א גוט ווארט פונעם מלמד. די זענען געזונטע קינדער; עס איז דא מענטשן וואס שטעמפלען אן אזא קינד אלס א פראבלאמאטיש קינד אז ער איז 'אן אטענשאן סיקער' (ער זוכט צופיל אויפֿמערקזאמקייט), אבער דאס איז בכלל נישט קיין פראבלעם, ווער עס דארף אטענשאן איז א געזונטער מענטש, אפֿשר ווער עס דארף נישט קיין אטענשאן האט א פראבלעם... דער אייבערשטער האט באשאפן א מענטש ער זאל וועלן מען זאל קוקן אויף אים, מען זאל טראכטן פון אים, מען זאל אים געבן א גוט ווארט אויף זיין אויסקוק, אויף זיין קלייד.

נאכדעם זענען דא קינדער וואס שטייען ווייט פונעם מלמד.

ביי די קינדער וואס שטייען ווייט פונעם מלמד, קען געשען עס זאל אדורך גיין א וואך צוויי אן באקומען א גוט ווארט פונעם מלמד.

ווען איך בין געווען א מלמד האב איך געהאט א בוך מיט די נעמען פון אלע קינדער, יעדע נאכט האב איך זיך געמאכט א חשבון הנפש פאר וועלכע קינדער איך האב שוין געגעבן גוטע ווערטער און פאר וועלכע קינדער איך האב נאך גארנישט געזאגט, האב איך געזען אז מיט איין קינד רעד איך שוין נישט א גאנצע וואך, האב איך זיך פארצייכנט אז מארגן דארף איך רופן דעם קינד און אים געבן א גוט ווארט.

ביי אים מיינט עס א וועלט

מען קען נישט מאכן קיין חילוקים צווישן קינדער אין כּתָה, אז צוויי קינדער האבן עפֿעס פֿארגעסן צו ברענגען, קען מען נישט זאגן פאר איין קינד: "דו פֿארג פון יענעם", און פארן אנדערן קינד: "דו מוזט גיין צו די אפֿיס", דער קינד טראכט גלייך צו זיך, 'פֿארן וואס דארף איך גיין צו די אפֿיס?' דער קינד פֿארשטייט אז 'מיין רבי האט מיר נישט ליב'; מען מוז אכטונג געבן אויף דעם.

אויך דארף מען וויסן, אפֿילו א זאך וואס קען אויסקוקן אין דעם מלמד'ס אויגן ווי א קלייניקייט, ווי א גארנישט, קען זיין

אז ביי די קינדער איז דאס א גאנצע וועלט, אים וועט עס זייער שטארק באדערן. צום ביישפיל, היינט ווען איך בין געווען אין א פתה, האב איך אנגערופן עלטערן, באמת האב איך נאר געוואלט רופן עלטערן פון צוויי קינדער, אבער אלע קינדער האבן זיך אנגעהויבן בעטן: "דער ראש ישיבה זאל אויך רופן מיין טאטע", האב איך געדארפט רופן אלע טאטעס, ווען איך האב שוין געוואלט קומען געבן דעם שיעור פאר די מלמדים, רופט זיך אן איין אינגל וואס זיצט אין די זייט: "דער ראש ישיבה האט נאכנישט גערופן מיין טאטע", איך האב זיך נישט געקענט אומוואוסנדיג מאכן פון דעם קינד, אפילו ביי מיר מיינט עס גארנישט, וואס האב איך שוין געטון? זיין טאטע האב איך נא גערופן און זיין טאטע נישט? - אבער ביי אים מיינט עס א וועלט!

רעדן צו די קינדער פון זיין אפגעהיטן

פון נאך א וויכטיגע זאך וויל איך היינט רעדן, מען דארף רעדן צו קינדער פון קדושה, זאגן פאר די קינדער: **"מען טאר זיך נישט שפילן מיט א צווייטנס קערפער, און קיינער קען דיר נישט אראפ ציען דיין הויז"**.

דער יצר הרע הייבט זיך שוין אן אפילו ביי קליינע קינדער; דער יצר הרע קומט שוין פון געבוירן אן צום מענטש אים איבער צו רעדן ער זאל טון זאכן וואס מען טאר נישט.

אויב מען דערוואוסט זיך פון א אינגל וואס איז אונטער געקראכן אונטער א צווייטנס בית הכסא, ווערט נאכנישט דער קינד קיין שגץ, ביי קינדער קומט עס נאכנישט פון קיין שלעכטע כוונה, אז מען שטעלט עס אפ יונגער הייט, אין פתה ב', ג', ד', מען לייגט גוט אריין אין די קינדער אז מען טאר דאס נישט טון, קען ער נאך אויסוואקסן א גרויסער צדיק און ער וועט גיין צו די חתונה ריין, אבער אויב מען לאזט עס לויפן, מען זאגט: **"ער איז נאר א קינד, עס איז גארנישט"**, מען ווארנט נישט אן די קינדער גענוג שטארק, מען זאגט נאר ווייך: **"עס איז נישט איידל"**, **"עס איז נישט שוין"**, גייט ער עס חס ושלום ווייטער טון, און זיך צוגעוואוינען צו נישט גוטע זאכן רחמנא לצלן.

דער טעות פון די שוילעס

די זעלבע זאך איז ביי די מיידלעך.

מען דארף אויסלערנען תלמידות זיך אויפצופירן איידל, עס איז א גרויסע טעות פון געוויסע שולעס וואס רעדן נישט צו די קינדער פון קדושה, מען דארף יא רעדן; מען דארף זיי אנגרייטן און זאגן: "דו קענסט האבן חבר'טעס אבער קיינער קען זיך נישט שפילן מיט דיין קערפער".

עס איז דא משפחות וואס שיקן נישט די קינדער דא אין די מוסדות און זיי קומען מיר פֿרעגן צי זיי זאלן שיקן זייערע קינדער אין קעמפ אדער ענדערש האלטן אינדערהיים, זאג איך אליין: געב אכטונג אויף דיין טאכטער, זאלסט קיינמאל נישט שיקן דיין מיידל אין קעמפ! זאל זי ווינען, זאל זי שרייען, זאל זי בלאזן, האלט איר אינדערהיים; זי קען העלפן מיט די שטוב ארבעט, זי קען קאכן, באקן און צאמלייגן וועט, און אפילו אויב זי וועט בלייבן שלאפן ביז צוועלף אייגער איז אויך נישט געפערליך, אבער אין קעמפ שיק איר נישט, ווייל ליידער ליידער רעדט מען נישט אין אנדערע מוסדות פון זיך אפהיטן פון נישט גוטע פריינדשאפט, די קינדער זענען נאר פארנומען ווער עס קען גיין אנגעטון מער טייערער און שענער און וועלכע קאמפעני קלייד צו קויפן, און דיין טאכטער קען קאלע ווערן, השם ישמרנו.

ברוך השם אז ביי אונז אין בית פיגא רעדט מען יא און מען גרייט יא אן די קינדער, מען זאגט אן די קינדער: "דו קענסט האבן חבר'טעס, אבער קיינער קען זיך נישט שפילן מיט דיר נישט איידל; מען דארף זייער אכטונג געבן דערויף".

פון די אנדערע זייט דארף מען אבער וויסן, אויב מען ווערט געוואויר א מעשה וואס א קינד האט געטון מיט א צווייטן, ווערט נישט דאס קינד אפגעפסל'ט, זי איז דאך א קינד, נאר מען דארף עס נאכאמאל איבער חזר'ן, נאכאמאל רעדן דערפון שוין, און שוין מחנה זיין.

דאס איז זייער א וויכטיגע זאך פאר די חינוך פון די קינדער, מען קען נישט זאגן: "איך טויג, איך קען זיך אן עצה געבן מיט דעם קינד, זאלן די אנדערע איינגעשטעלטע זיך אויף אליינס אן עצה געבן מיט דעם קינד", ניין, מען דארף ארבעטן צוזאמען.

איך וויר מחזק זיין די מלמדים

איך האב צום אייבערשטן ארויס צו קומען איין מאל א וואך אין שטעטל, צו מחזק זיין די מלמדים.

איך האב שוין זייער שטארק געוואלט קומען דא וואוינען, און איך האב שוין געמיינט אז איך קום שוין טאקע ארויס דא וואוינען, למעשה וויבאלד איך האב דא נישט קיין פלאץ פאר די בחורים וואו זיי זאלן שלאפן, און דער וועג ווי אזוי זיי זענען דא געשלאפן אין די זומער וואכן - בין איך נישט צופרידן, איך וויל האבן א הייליגע דארמיטארי (שלאף שטיבער), עס זאל זיין אפגעהיטן בקדושה ובטהרה, דעריבער איז מיר ענדערש צו בלייבן אין שטאט, און איך בעט זייער שטארק די הנהלה זיי זאלן צושטעלן א פלאץ פאר די בחורים צו שלאפן. ווען מען וועט צושטעלן א פלאץ פאר די בחורים צו שלאפן וועל איך מיטן אייבערשטנס הילף קענען קומען צו ענק יעדן טאג געבן חיזוק, אבער ביז דערווייל וועל איך ארויס קומען איין מאל א וואך ענק געבן חיזוק.

איך קען באשטיין אז די מלמדים זאלן מיר שרייבן צעטלעך פון וואס מען זאל רעדן ביי די שיעורים, אדער מעשיות וואס איז געווען אין תלמוד תורה מיט פראגעס ווי אזוי מען זאל עס באהאנדלען, און איך וועל מיטן אייבערשטנס הילף רעדן פון די נושאים וואס מען וועט מיר בעטן.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל קענען אויפשטעלן שיינע ליכטיגע דורות, און עטץ זאלטס האבן אסאך הצלחה און סייעתא דשמיא, אמן.

פֿרָק ב'

א שמייכל פאר יעדן קינד

דער שיעור איז געגעבן געווארן
דאנערשטאג פֿרשת ויִרא,
שנת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה
יהודה אריה לייב
ליבערמאן

הי"ו

א שמייכל פאר יעדן קינד

מקבל פנים זיין די שכינה

ברוכים הבאים בשם ה'. עס איז מיר א גרויסע זכיה און כבוד
צו קומען אין שטעטל.

יעדעס מאל איך קום אין שטעטל, גיי איך קודם צו די קינדער;
ביי מיר איז דער עיקר די תלמוד תורה און די מיידל שולע.

עס שטייט אין זהר הקדוש (זהר חדש, לה לה), ווען דער הייליגער
תנא רבי שמעון איז געקומען אין א שטאט, איז ער צום ערשט
געגאנגען צו די מלמדים, און ער האט געזאגט פאר זיינע תלמידים:
"לאמיר גיין מקבל פנים זיין די שכינה".

טראכט איך צו מיר: ווען דער הייליגער תנא רבי שמעון
בן יוחאי וואלט יעצט געקומען אין שטעטל, וואו וואלט ער
צום ערשט געגאנגען? עס איז דא אזויפיל שיינע זאכן אין
שטעטל, אלע דריי זילן אויף וואס די וועלט שטייט (אבות א,
ב); 'תורה' - אינגעלייט לערנען א גאנצן טאג אין כולל, 'עבודה'
- בתי מדרשים צום דאווענען, 'גמילות חסדים' - מען טוט דא
אסאך חסד, אבער רבי שמעון בן יוחאי זאגט: "איך מוז קודם
מקבל זיין 'אפי שכינתא', די פנים פון די שכינה", קודם גייט
ער צו די מלמדים וואס זיצן מיט אידישע קינדער און לערנען
מיט זיי די הייליגע תורה און די הייליגע אמונה אינעם הייליגן
באשעפער.

אויף עֲנֹק שְׁטײט דײַ שְׁטעטל! דער אײַבער־שטער העלפֿט, עס קומט יעצט אַ גײַע דור אין שְׁטעטל, דײַ שְׁטעטל האט זײַך אָנגעהױבן מיט הונדערט משפחות, און יעדע משפחה האט דאך קינדער, וועט ווערן פון דעם טויזנט משפחות און צוויי טויזנט משפחות, ווער עס קען אַפֿיסל נומערן זעט שוין אז דאס וועט שוין גינט געדויערן צו לאנג, קומט אויס אז אלע ווארטן אויף ענקער ארבעט.

אין די מוסד שיקן יעצט גאר א קליינע פראצענט משפחות, רוב שטעטל באשטייט פון אינגעלייט וואס שיקן נאך די קינדער צו בעבי סיסטערס, מען קען זיך אבער שוין פארשטעלן ווי אזוי די מוסדות וועט זיין אין א יאר צוויי ארום. מיר האפן ביז א קורצע צייט אריבער צו ציען דעם תלמוד תורה צום גייעם בנן, און די מיידל שולע וועט זיין אינעם ערשטן בנן, און מיטן אייבערשטנס הילף הייבט מען שוין אן אנצוגרייטן א דריטע בנן אביסל ארויפציר, דער אייבערשטער זאל העלפן ווייטער.

אז מען כאפט ווי מהלך ווערט די ארבעט געשמאק

אין אנהייב, פאר א פרישער מלמד און א פרישע לערערין, איז אביסל שווער דאס מלמדות; ווער רעדט נאך פון א פארפאלק וואס ביידע, סיי דער מאן און סיי די ווייב, לערנען מיט קינדער - איז עס נאך שווערער, מען קומט אהיים זייער איבער געשטרענגט.

אין אנהייב קוקט דער מנהל צו פון די זייט צו זען אויב מען איז מצליח, מען קוקט אויב איז דאס א מענטש וואס עס איז דא וואו די ברכה זאל חל זיין, און דער מנהל לערנט אויס עצות ווי אזוי מען רעדט צו קינדער, אז מען דארף נישט שרייען, מען קען זיצן רואיג און מיט אפאר טריקס כאפט מען די גאנצע פתה, אמאל מיט קענדיס, אמאל מיט טיקעטס, אמאל מיט גוטע ווערטער, אדער מיטן באשטימען געוויסע קינדער פאר גפאים.

אבער איינמאל מען כאפט די מהלך ווי אזוי צו פירן א פתה - איז עס ממש א מחיה!

וואס קען זיין בעסער פון לערנען תורה מיט אידישע קינדער!

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט פאר א מלמד: דערמאן זיך דיין ערשטע יאר ווען דו ביסט געווארן מלמד, ביסטו יעדע וואך צוגעקומען צו מיר זאגן: "עס איז נישט פאר מיר", "איך קען נישט זיין קיין מלמד", למעשה האסטו אסאך געבעטן דעם אייבערשטן אז דו זאלסט הנאה האבן צו זיצן אין חדר, צו לערנען מיט אידישע קינדער, און ברוך השם היינט האסטו זייער הנאה, דאס איז א 'מעשה פון תפלה', היינט וואלסטו זיך שוין נישט אויפגעטוישט מיט קיין שום אנדערע ארבעט, דו זיצט מיט די קינדער מיט אזא געשמאק, די קינדער לעבן ממש א גן עדן ביי דיר אין פתה!

עס קען זיין אויב מען רעכנט אויס די שעות, וויפיל שעה מען לייגט אריין אין די קינדער, - איז שווער צו זיין א מלמד; ווייל מען האט נישט צופיל איבריגע צייט זיך צו באשעפטיגן מיט אנדערע זאכן, ווי מיט קויפן א הויז וכדומה, אבער איינמאל מען כאפט דעם מהלך ווי אזוי צו כאפן די קינדערס הערצער,

ווערט די אַרבעט אזוי געשמאק און זיס אז מען וויל זיך שוין נישט אויפטוישן מיט קיינעם.

דער ראש ישיבה שליט"א האט געפרעגט די מלמדים: ווער פון ענק וואלט נאך היינט געזוכט צו גיין אַרבעטן אין קאנסטראקשן, אָדער גראבן קוועלער?...!

מיר ביידע אַרבעטן ביטער שווער

אונדא איז זייער אַ שווערע אַרבעט צו זיין אַ מלמד און אַ לערערין; נישט איין מאל און נישט צוויי מאל קומען מלמדים צו מיר זאגן: "געענדיגט, איך האב שוין נישט קיין כח", "עס נעמט מיר ארויס די גאנצע כח", זאלט עטץ וויסן אז יעדער איינער אויף דער וועלט אַרבעט און פלאגט זיך ביטער שווער.

ווען מיר האבן געעפנט דעם תלמוד תורה, זענען געווען צוויי ברידער וואס ביידע האבן מיר געהאלפן מיט די מוסדות, איינער איז געווען דער מלמד אין חדר, דער צווייטער האט זיך באשעפטיגט אין בויען הייזער. איין טאג איז דער מלמד צוקומען צו מיר און געזאגט: "וואס דארף איך די גאנצע זאך פון מלמדות? איך האב אזעלכע לעבעדיגע קינדער, עס קאסט מיר כוחות הנפש, קוק מיין ברוידער, אים איז פיל גרינגער, ער איז מסודר, ער האט א דזשאב, ער אַרבעט זיינע שעה'ן און באקומט אַ געהאלט".

זאג איך פארן מלמד: דיין ברוידער האט מיר פונקט היינט צופרי אנגערופן, ער האט זיך אויסגערעדט צו מיר פונקט דאס פארקערטע, ער זאגט מיר: "וואס גייט פאר מיט מיר? קוק מיין ברוידער, ער זיצט אין חדר מיט א פתח קינדער, ער רעדט צו זיי פונעם אייבערשטן, וואס דארף איך זיין פארנומען מיט בויען הייזער? וואס טו איך דא אויף דער וועלט?!" פֿרעגט מיר דער מלמד: "מיין ברוידער האט עס טאקע געזאגט?" זאג איך אים: "לאמיר אים אנרופן, וועסטו עס הערן פון אים אליינס"... נאכ'ן עס הערן האט ער טאקע איינגעזען אז עס איז ממש אזוי, ביידע ברידער אַרבעטן ביטער שווער, און וואויל איז דער וואס לייגט אריין זיין פלאג אין זאכן וואס בלייבן.

קומען אין חדר מיט שמחה

טייערע מלמדים און לערערנס, איך וויל ענק מחזק זיין, איך ווייס אז ארבעטן מיט קינדער איז א שווערע ארבעט, עטץ זאלטס אבער וויסן אז יעדער איינער מוטשעט זיך אויף דער וועלט; אויבן אין הימל האט דער אייבערשטער מלאכים, פינקען פייער, וואס טוען דעם רצון השם גרינגערהייט, זיי מוטשען זיך נישט, אבער דער אייבערשטער האט אונז באשאפן און ער וויל אז מיר זאלן זיך מוטשען, ער האט באשאפן א יצר הרע וואס ברענגט אונז שווערע נסיונות, ווייל דער אייבערשטער האט ליב צו זען ווי מען שטארקט זיך אויף אלע שוועריקייטן און מען טוט גוטע זאכן.

איך בעט ענק, קומט אין חדר און אין שולע מיט שמחה!

א מלמד האט מיר לעצטנס געשריבן א בריוו: "דער ראש ישיבה זאל מיר שרייבן חיזוק, ווייל די לעצטע שטיק צייט גיי איך אריין אין כיתה אן א טעם, געצווינגענערהייט", איך האב אים צוריק געשריבן אביסל שארף, איך האף אז ער וועט זיך נישט באליידיגן, איך האב אים געענטפערט: אויב דו קומסט אין חדר געצווינגענערהייט וויל איך נישט דו זאלסט זיין ביי אונז ווייטער מלמד, ענדערש רוף מיר אן אז דו זאגסט זיך אפ פון מלמדות, עס וועט מיר זייער נישט שמעקן, אבער איך וויל מלמדים און לערערנס וואס האבן ליב זייער ארבעט, איך וויל נישט מלמדים און לערערנס וואס קומען מיר טון טובות, ווייל דעמאלט באקומען נישט די קינדער די ריכטיגע חינוך.³

יב. מיר ברענגען אראפ דעם בריוו:

איך וויל מלמדים און טיטשערס וואס האבן ליב זייער ארבעט

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת לך לך, ט' מר-חשון, שנת תשפ"ג
לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

ווען דו וואלסט געוואוסט דאס גרויסקייט פון זיין א מלמד, ווי אזוי

פאר מיר קוקט אויס אז אַרבעטן מיט קליינע קינדער איז שווערער, ווייל זיי האבן דאך נישט דעם שכל פון דערוואקסענע; ווען איך בין געווען א מלמד האב איך געהאט צוועלף דרייצן יעריגע קינדער,

זאגט מיר דער מלמד ווייטער: "היינט שפירט זיך עס אזוי גוט, איך זיך מיט אידישע קינדער און איך געב ארויס תלמידים; עס איז שוין אריבער צען יאר, איך האב שוין ארויס געגעבן הונדערטער תלמידים וואס איך האב זיי אויסגעלערנט פשוט אידישקייט, ווי זיך וואשן די הענט, און דאס גלייכן; עס זענען דא אינגעלייט דא אין בית המדרש וואס זענען מיינע תלמידים!"

דער אינגערמאן האט זייער געלונגענע הענט, קודם האט ער געארבעט מיט מעבל און שיין פארדינט, ער קען מאכן מיט אפאר שטיקלעך האלץ - סיי וועלכע מעבל מען דארף, זומער איז ער געווען מענעדזשער אין א קעמפ פון א ריזיגע ישיבה גדולה, ער האט דארט פארדינט גאר אסאך געלט".

האב איך אים דעמאלט געזאגט: "וואס טוסטו? דיין גאנצע לעבן וועסטו זעגן האלץ?! קום אין חדר צו די קליינע קינדער, זעץ זיך אראפ מיט זיי און רעד צו זיי פונעם אייבערשטן!" - היינט באדאנקט ער זיך פארן אים צושטיפן צו מלמדות.

קינדער מיט שכל, איז מיר געווען גרינג זיך צו פארשטיין מיט זיי, אבער מיט קליינע קינדער איז שווערער זיך צו פארשטיין.

ווען איך קוק צו ווי אזוי דער מלמד גייט זיך אום מיט זיינע תלמידים זע איך ווי א שווערע ארבעט עס איז, צום ביישפיל, ביים טיילן עסן זע איך ווי די נייע קינדער וויינען, זיי ווילן אונזעק לויפן פונעם טיש, און דער מלמד כאפט זיי אן, - נישט צו שטארק, נאר מיט רחמנות, - און ער האלט זיי נעבן זיך ביז זיי בארואיגן זיך, ביז זיי זעען איין אז מען דארף פאלגן און מען דארף זיצן שוין. עס איז זייער א שווערע ארבעט.

יד. אז מען רעדט פון זיין מענעדזשער אין א קעמפ איז אינטערעסאנט צוצולייגן, עס איז נישט קיין שווערע זאך צו זיין מענעדזשער אין א קעמפ, מען דארף גארנישט טון, מען הערט אויס יעדן איינעם, מען פרעגט יענעם: "וואס דארפסטו? א נייע סקרין? א נייע ריגל? פיין, איך פארשרייב דאס אויף מיין ליסטע", און באלד פארט מען שוין אהיים פון קעמפ און יענער האט שוין לאנג פארגעסן פון זיין סקרין און ריגל...

די מענעדזשערס וואס ווייסן נישט פון דעם סוד, האלטן עס נישט אויס, ווייל יעדער דארף אומצאליגע זאכן, קיינער איז נישט צופרידן, אבער מיט אביסל חכמה קען מען גרינג ארבעטן, אביסל פאררעכט מען און אביסל בארואיגט מען אז מען וועט עס באלד פאררעכטן, און באלד פארט מען שוין אהיים...

אריינזאגן אין ארעקארדער

איך האב געזאגט פאר דעם מלמד, מען דארף נישט יעדן טאג דאווענען מיט די קינדער, מען קען זיך גרינגער מאכן; קויף זיך א גייערעקארדער מיט צוויי קליינע ספיקערס, דאס איז אן איינמאליגע אינוועסטמענט, און זעץ זיך אוועק ביי דיר אינדערהיים ווען דייער קינדער שלאפן שוין, שטעל זיך פאר ווי דו ביסט יעצט אין פתח, ציגד אן דעם רעקארדער און זאג אריין קלאר: "אלע קינדער זעצן זיך שוין אראפ", ווארט אביסל און זאג ווייטער: "וואו! אלע קינדער זיצן אזוי שוין! - יעדער הייבט שוין אן צוזאמען: 'מודה אני לפניך'... יעצט גייט מען שוין ארויס נעמען די הייליגע ציצית, יעדער איינער זאגט 'ברוך אתה'..." און דאס וועסטו אנצינדן יעדן טאג פאר די קינדער.

די עצה פונעם רעקארדער קען מען אויך ניצן מיט'ן דערציילן די פרשה פון די וואף, מען רעקארדירט די מעשה פון די פרשה אנהייב וואף, און מען שפילט דאס אויף יעדן טאג.

אנצינדן רעקארדירונגען פון ערליכע בעלי מספרים

אויך קענען די מלמדים קויפן רעקארדירונגען פון בעלי מספרים, היינט קען מען קויפן הערליכע רעקארדירונגען אויף אלע פרשיות און ימים טובים, פון א גוטער מלמד, ר' ... - פון קרית יואל; עס איז פול מיט יראת שמים.

מען קען אבער נישט אנצינדן פאר קינדער יעדער בעל מספר און יעדער זינגער, עס מוז זיין מיט יראת שמים.

אויך קען מען אנצינדן די רעקארדירונגען בשעת די קינדער שפילן זיך, אזוי וועט בשעת'ן שפילן אריין גיין אין די קינדער די מעשה פון די פרשה און מעשיות פונעם אייבערשטן.

דאס דאווענען מיט א רעקארדער איז א מורא'דיגע מורא'דיגע חכמה, ווייל אזוי דאווענט דער רעקארדער פאר דאס דאווענען

און נישט דער מלמד, יעצט אז א קינד רופט זיך אן: "איך וויל נישט דאווענען!" דארף מען נישט אפשטעלן די גאנצע כּתה פון דאווענען, נאר דער מלמד נעמט דעם קינד אין א זייט, ער איז אים משחד ער זאל וועלן דאווענען, און די גאנצע כּתה דאווענט ווייטער מיט'ן רעקארדער.

שטעלן די צעבראכענע קינדער פאר גבאים

אז א קינד זאגט: "איך וויל נישט דאווענען!" איז זיכער דא א סיבה פארוואס ער וויל נישט היינט דאווענען, א קינד ווערט נישט סתם אזוי משוגע.

עס קען זיין אז ער איז נישט געהעריג געשלאפן ביינאכט, אדער איז עפעס געווען נעכטן ביי נאכטמאל, זיין טאטע מאמע האבן זיך צעקריגט און ער האט באקומען פון דעם א שרעק; אמאל ווייסט דער קינד אליינס אויף נישט פארוואס ער איז היינט משוגע, עס קען אמאל ארויס קומען אין פופצן יאר ארום וואס עס האט אים געשטערט וואס צוליב דעם איז ער נישט געווען נארמאל.

א מלמד דארף נעמען די צעבראכענע אויסגעלאשענע קינדער, די קינדער וואס מען קען זיך מיט זיי נישט אן עצה געבן, און זיי מאכן פאר 'גבאים' אויסצוטיילן צעטלעך און קרעיאַנס, אנשטאט דער מלמד זאל אויסוועלן וועלכע בלאט צו פארבן און וועלכע קאליר קענדי צו טיילן, זאל דער שווערער קינד, אויסוועלן דעם בלאט און קאליר. דאס וועט גרינגער מאכן פארן מלמד, ער וועט קענען זיצן אויף זיין בענקל און די גבאים וועלן אלעס טון, און מיט די קלייניקייטן בויעט ער אויף אידישע קינדער.

ליב האבן אלע תלמידים

טייערע מלמדים און לערערנס. איך בעט ענק ברחמים; יעדן טאג אינדערפרי איידער עטץ גייטס אריין אין כּתה, בעטס דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער איך וויל ליב האבן מיינע תלמידים אזוי ווי מיינע אייגענע קינדער, ווייל זיי זענען דאך

מאד צו דיינע אויגן, טראכט אַ גוטע זאך, אַ רחֲמָנוּת, אויף
יעדן קינד.

די עלטערן מיט די מלמדים

יַעֲדֵר אַיִנֶּער קֶען עס זען בײַ זײַ ווען מָען נָעמט אַרײַן
אײַבער נאָכט אַ פֿרעמדע קינד פון אַ שְׂכֵנָה אָדער מִשְׁפּוּחָה, אויב
האַט מָען לײַב דײַ עָלְטֶערן פונעם קינד - קוקט מָען אַנדערש
אויפֿן קינד, מָען רעדט געשטאק מיט'ן קינד, מָען טוט אים
אָן מיט וואָרעמקײט און מָען לײַגט אים אַרײַן אין בֶּעט מיט
וואָרעמקײט, אָבער אויב מָען האַט נישט לײַב דײַ עָלְטֶערן - טוט
מָען עס אָן טעם.

דערפאר האָף אײַז אַז אַלע מַלְמָדִים האָבן לײַב דײַ עֲלֻטֶעֶרן פֿון אַלע קײַנדער, קײַנער האט נישט עפּעס אַ סַכסוּף אין בײַת הַמִּדְרָשׁ מיט אַ טאַטע, ווייל אויב יא קען חס ושלום געשען אז דער מלמד זאל געבן אַ ציפּ פֿאַר יענעמ׳ס קײַנד, און פֿאַרשטייט זיך אז ער וועט האלטן אז ער האט דאס געטון צוליב חינוך...

קײַנדרעך שטייַען און וואַרְטן
מײַן זאָל קוקן אויף זיי

נַעֲכָטָן דֶּעֶר צײַלֵּט מִיר אַ טאַטע אַז פֿאַרײַאר פֿלעגט זײַן זונ'ס

מלמד געבן יעדע וואך פאר איין אינגל לכבוד שבת א קליינע באטל גרעיפדזשוס מיט א סטיקער אויפגעשריבן: "דער קינד איז דער אויסגעצייכנסטער אינגל פון כּתה", און פאר זיין זון האט ער עס געגעבן סוף יאר.

עס קען זיין אז פארן מלמד איז נישט קיין חילוק ווען ער געבט דאס, א מלמד ווייסט נישט ווי שטארק א קינד ווארט אויף די זאכן, אבער זיין זון וועט דאס נישט פארגעסן; ער האט נישט געוואלט גיין אין חדר, און איך דערמאן זיך ווי דער טאטע איז מיר דעמאלט געקומען זאגן: "איך האב גארנישט קעגן די חדר, אבער פארוואס דארף מיי זון גיין אין חדר? ער איז שוין גיין יאר, ער איז שוין זייער ערוואקסן, ער זאגט מיר כּסדר אז שבת איז זיין בעסטע טאג, ער קען זיצן אינדערהיים און לערנען זיינע שיעורים כּסדר, פארוואס טאקע פּעלט אים אויס צו גיין אין חדר?..."

אבער היי יאר האט זיין זון יא באקומען דעם באטל גרעיפדזשוס אנהייב יאר, האט דאס געטוישט זיין גאנצע חשק, ער איז געווארן זייער פרייליך צו גיין אין חדר.

מען זעט פון דעם ווי שטארק קינדער שטייען און ווארטן אויפ'ן מלמד, א קינד וויל איין זאך: 'קוק אויף מיר', 'טראכט פון מיר', 'רוף מיר ארויס איך זאל אויסטיילן צעטלעך', 'לאז מיר עפעס זאגן אויף די מייק'.

אלע קינדער סיי יונגערע און סיי עלטערע קינדער זענען אייניג מיט דעם, אלע ווארטן אויף א שמייכל און א גוט ווארט פון דער רבי, ביי די יונגערע קינדער איז עס גאר שטארק, זיי טראכטן 'נאר' פון דעם: 'דער רבי האט מיר ליב?' אדער 'דער רבי האט מיר נישט ליב?' אויב ער שפירט אז דער רבי האט אים ליב, וויל ער גיין אין חדר.

די לערערין איז דאך שוין ערוואקסן

פאריאר האב איך באקומען א בריוו פון א לערערין, זי שרייבט מיר: "עס איז אזוי גוט צו ארבעטן אין סקול, אבער איך האב איין

תלמידה וואס איך האב נישט קיין שפראך צו איה, יעדעס מאל איך קוק אויף איר קוקט עס אויס ווי זי דארף מיר נישט". קודם האב איך געטראכט אז איך וועל איר צוריק שרייבן, וואס הייסט די תלמידה דארף מיר נישט? עס איז נישטא אזא זאך, יעדע תלמידה דארף א גוט ווארט! פונקט פארקערט, עס קען אמאל זיין אז די קינד דארף נאך וויכטיגער די לערערין ווי אנדערע, אזוי ווי ווען מען געבט איינעם א מתנה און יענער זאגט "איך דארף נישט די מתנה", וואס מיינט עס? אז ער דארף עס גאר שטארק, נאר עס פאסט אים נישט צו נעמען...

למעשה האב איך פונקט דעם זעלבן טאג פאקומען א בריוו פון יענע תלמידה וואס די לערערין זאגט אז זי דארף איר נישט, שרייבט מיר דאס קינד: "איך ווייס נישט פאר וואס מיינ לערערין האט מיר נישט ליב, איך וויל אזוי שטארק זי זאל קוקן אויף מיר, איך פרוביר צו בעפסיטן איר קינד, איך פרוביר זיך אנרופן אין כיתה, ווייל איך וויל זי זאל קוקן אויף מיר, און זי מאכט זיך נישט וואוסענדיג, זי דארף מיר נישט אין קלאס".

האב איך געזען אז דאס זענען צוויי מענטשן וואס ביידע ווארטן אויפ'ן אנדערן, און ביידע רעדן זיך איין אז דער צווייטער דארף אים נישט.

די וואונדער איז נאר, מילא א פערצן יעריג קינד טראכט אז איר לערערין דארף איר נישט, דאס איז נישט אזוי מאדנע, אפילו געווענליך ווערט מען אויס 'קטנה' ביי די צוועלף יאר, איז זי נאכנישט ערוואקסן, אבער פאר וואס זאל די לערערין טראכטן צי 'די תלמידה דארף מיר יא' צי 'די תלמידה דארף מיר נישט'?! די לערערין איז דאך שוין עלטער!

ער ווייסט נישט ווי אזוי אויפצונעמען א גוט ווארט

מען דארף גלייבן אז אלע תלמידים און תלמידות דארפן מיר יא!

חזר זיך איין: אגו מאמין באמונה שלמה אז יעדעס קינד וואס איז דא אין כיתה דארף מיינ גוט ווארט.

עס איז נישט קיין חילוק אויב די תלמידה קומט בעטן דעם גוט ווארט, זי שטרעקט אויס איר פנים: "געב מיך א גלעט", אדער זי גייט ארויס נאכ'ן שיעור און מאכט זיך ווי זי דארף מיך נישט, - אלעמאל ווארט א קינד אויף די גוט ווארט פונעם מלמד און לערערין.

קינדער וואס קומען פון געזונטע שטובער וואו די עלטערן געבן גוטע ווערטער, קענען שנעלער ארויס ווייזן ווי שטארק זיי ווארטן אויף א גוט ווארט. מיין מאמע האט מיר נישט אויפגעהערט צו געבן גוטע ווערטער, קען איך נעמען גוטע ווערטער, אז איינער זאגט מיר: "שכח, דאס דאווענען איז זייער שיין געווען", "איך האב זייער ליב געהאט דעם ניגון", זאג איך אים צוריק: "זייער כחכם", איך קען עס הערן.

אבער איינער וואס האט קיינמאל נישט פאקומען קיין גוטע ווערטער אינדערהיים, ווען ער דאווענט פארן עמוד וויל ער אז קיינער זאל אים נישט זאגן "שכח", זיינע געפילן זענען פארמאכט, ער עסט זיך אויף אינעווייניג.

עס מיינט אבער נישט אז דער קינד דארף טאקע נישט די גוטע ווערטער, נאר ער ווייסט פשוט נישט ווי אזוי אויפצונעמען דעם גוט ווארט.

אריינלייגן אין רי קינדער 'יראת שמים'

טייערע מלמדים און לערערנס, איך וויל איך בעטן לייגט אריין אין די קינדער 'יראת שמים'.

לעצטנס האב איך פאקומען א בריוו פון א אינגל אין ארץ ישראל, ווען איך האב געליינט זיין בריוו האב איך ממש געוויינט, עס איז נישט קיין געמאכטע בריוו, איך קען דעם אינגל. ער שרייבט מיר אזוי: "איך בין א צוועלף יעריג אינגל און איך האב שוין געטון די הארבסטע זאכן וואס קיינער ווייסט אפילו נישט פון אזעלכע זאכן ביי די זיבעציג יאר!"

ער שרייבט מיר: "איך וועל דערציילן פארן ראש ישיבה ווי אזוי עס האט זיך אנגעהויבן, ביי די עלף יאר האב איך גענומען אן אלטע טעלעפאן פון מיין מאמע, זי האט געמיינט אז עס האט נישט קיין סערוויס אפער איך האב זיך געשאפט סערוויס, יעדע נאכט האב איך גענומען דעם טעלעפאן און געקוקט דארט די ערגסטע שמוציגסטע זאכן רחמנא ליצלן, קיינער האט נישט געוואוסט דערפון, און איך בין געווען אין פארבינדונג מיט מיין א קאזינע, גאר א פארדארבענע, פון אינדרויסן זעט זי אויס ערליך, אפער אינעווייניג איז זי גענצליך פארדארבן, איך פלעג זיך טרעפן מיט איר און טון די הארבסטע עבירות רחמנא ליצלן. ביז איין מאל אינמיטן קוקן שמוץ האב איך געזען א שיעור פונעם ראש ישיבה, האב איך דארט געהערט א נייע זאך פון 'קדושת הברית'; מיין טאטע האט מיר קיינמאל נישט געזאגט אז עס איז דא אזא זאך פון 'קדושת הברית', קיינער האט מיר נאכנישט געהאט געזאגט וואס מיינט קדושה!"

ער וויינט צו מיר אז ער שטייט נאך פאר זיין בר מצוה און ער האלט שוין נאך אלע עבירות, ער האט שוין אלעס געטון רחמנא ליצלן, מען קען אים נאך אפילו נישט באשטראפן, ווייל ער איז נאך א קטן, ער איז יעצט געוואויר געווארן א נייע זאך פון 'קדושת הברית', אז דאס איז דער עיקר פון לעבן, און דאס דארף מען אפהיטן. דער אייבערשטער זאל אפהיטן אידישע קינדער! יי

טו. מיר ברענגען דא אראפ דעם בריוו:

**איך בין שוין אזוי פיל געפאלן, קען
איך נאך ווערן אן ערליכער איד**

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

צום ערשט מוז איך זיך באדאנקען פארן ראש ישיבה שליט"א אויף די הערליכע שיעורים, איך בין זיך ממש מחי', דער ראש ישיבה שליט"א איז מיין לעבן, מיין רוחניות'דיגע לעבן און מיין גשמיות'דיגע לעבן, און יעצט וויל איך אנהויבן מיט מיין שווערע לעבנס געשיכטע.

מען האט קיינמאל נישט גערעדט צו מיר גארנישט וועגן קדושה וטהרה, ווען איך בין מקורב געווארן צום ראש ישיבה און מוהרא"ש האב איך

די ערשטע מאל געהערט איבער קדושה, איבער די הארבקייט פון די עבירה פון פגם הברית רחמנא ליצלן, און ליידער האט דאס מיר אפגעקאסט מיין לעבן.

שוין אין כחה ב' געדענק איך אז עטליכע חברים האבן זיך באהאלטן אינאיינעם און מיר צוגערעדט צו טון נישט איידעלע זאכן, זיך אנגירן איינער דעם צווייטן אויף א וועג וואס מען טאר נישט רחמנא ליצלן. שפעטער זייענדיג עלף יאר האב איך ווידער אראפגעפאלן, מיין מאמע האט געהאט א סמארטפאון מיט אפענע אינטערנעט, און איינמאל ווען זי האט געקויפט א נייע טעלעפאן, און איך בין געווען דעמאלט לאנגווייליג, האט דער יצר הרע זיך געשטארקט אויף מיר, איך האב גענומען דעם טעלעפאן, און יעדע נאכט געקוקט דארט די ערגסטע שמוציגסטע זאכן רחמנא ליצלן, און קיינער האט נישט געוואוסט דערפון, ביז איין נאכט האב איך אנגעטראפן א ווידאו פון א דרשה פונעם ראש ישיבה וואס האט מיר זייער מחזק געווען, און פון דעמאלט האב איך צוביסלעך אפגעלאזט דעם טעלעפאן, ביז איך האב מער נישט צוגערירט דערצו פאר עטליכע חדשים. אבער זייט דעמאלט איז שוין מיין מח געווען פארברענט, איך האב נישט געקענט מער לערנען און דאווענען, און ביז היינט האב איך שוין נישט קיין שום טעם אין לערנען.

א יאר שפעטער איז געקומען מיין גרעסטע ירידה, איך האב ווידער אנהויבן קוקן שמוציגע מאוויס, די ערגסטע זאכן, און איך בין געווען אין פארבינדונג מיט מיינ'ס א קאזינע, גאר א פארדארבענע, פון אינדרויסן זעט זי אויס ערליך, אבער אינעווייניג איז גענצליך פארדארבן. איך פלעג זיך טרעפן מיט איר און טון די הארבסטע עבירות רחמנא ליצלן.

אין יענע צייט בין איך געווען געפערליך צעבראכן און דעפערעסט, איך האב זיך ממש געוואלט נעמען דאס לעבן, איך האב נישט געהאט קיין שום טעם און ספוק אין מיין לעבן; ביז איך האב ווידער אנגעהויבן הערן די שיעורים, און איך האב תשובה געטון.

יעצט האלט איך פאר מיין בר מצוה, איך גיי יעצט ענדיגן גאנץ משניות מיטן אייבערשטנס הילף, איך שלאג זיך מיט אלע כוחות מיט מיין יצר הרע נישט צוריק צו פאלן צו די הארבע עבירות, אבער איין זאך איז מיר גאר שווער, איך קען זיך נישט מתגבר זיין אויף דעם, דאס איז צו קוקן אויף פרויען און מיידלעך. איך גיי אויפ'ן גאס מיט די קאפ אויף ארויף, און איך מוז קוקן אויף יעדע מיידל וואס גייט דורך, איך שפיר ווי עס איז מיר ממש נישט מעגליך צו היטן די אויגן.

איך וויל זיין אן ערליכער איד, אבער עס גייט מיר נישט. איך בעט דעם אייבערשטן אזוי סאך אז איך וויל זיך היטן די אויגן, וואס בין איך שולדיג אז דער יצר הרע איז שטערקער פון מיר און איך קען אים נישט בייקומען?

איך בעט דער ראש ישיבה שליט"א זאל מתפלל זיין פאר מיר, און מיר

געבן עפעס עצות און חיזוק, ווייל איך קען זיך נישט ערלויבן נאכאמאל צוריק צו פאלן אין גרוב.

יישר כח.

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת ויגרא, י"ב מר-חשוון, שנת תשפ"ג
לפרט קטן.

לכבוד ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

דאס ערשטע זאך זאלסטו וויסן אז דער אייבערשטער איז מוחל אויב מען טוט תשובה, בפרט אז דו ביסט נאך א קינד, נאך אביסל גייסטו ווערן א בר מצוה בחור - קענסטו יעצט אנהויבן א נייער בלעטל אין לעבן. דער הייליגער זוהר זאגט (משפטים, צח). ווען א קינד ווערט בר מצוה - ווערט ער ניי געבוירן, אזוי ווי עס שטייט (תהילים ב, ז): "אני היום ילדתיך", ער באקומט א הייליגע נשמה, עיין שם.

דאס וואס דו פרעגסט וואס דו קענסט טון פאר שמירת עינים? ווען דו גייסט אין גאס ברענט אין דיר א פייער צו קוקן אויף מיידלעך, דו ווערסט פארברענט, נאכדעם וואס דו ביסט שוין אראפגעפאלן אין די ערגסטע עבירות, קיינער האט דיר נישט געזאגט זיך צו היטן, דו האסט שוין עובר געווען אויף די הארבסטע עבירות, גלוי עריות רחמנא לצלן, און יעצט האסטו זיך דערוואוסט פון הייליגן רבי'ן, און ווי מער דו הערסט און לערנסט פון רבי'ן - זעסטו אין וואס פאר א פלאנטער דו ביסט אריינגעפאלן.

נעם די עצה פון הייליגן רבי'ן, פון זאגן יעדן טאג משניות; הויב אן ששה סדרי משנה כסדרן, גיי אין א סדר, פון מסכת ברכות און אזוי ווייטער. אפילו דו פארשטייט נישט דאס לערנען - זאלסטו זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה, דאס וועט אויסרייסן דיין אלטע געוואוינהייט, עס וועט דיר מאכן פאר א גרויסער צדיק. אזוי ווי דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן יט): "שאפילו אותן האנשים הרחוקים מן הקדשה מאד", אפילו א מענטש וואס איז זייער ווייט פון קדושה, "שנלכדו במצודה רעה, עד שרגילין בעבירות חס ושלום רחמנא לצלן", ער טוט עבירות רחמנא לצלן, און ער איז שוין אראפגעפאלן אין שאול תחתית, "אף על פי כן, הכח של התורה גדול כל כך, עד שיכולה להוציא אותם מן העבירות שרגילין בהם חס ושלום, ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב חזק ללמד בכל יום ויום כך וכך, יהיה איך שיהיה, בודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה על ידי התורה, כי כח התורה גדול מאד"; אויב וועט ער זיך מאכן א קביעות צו לערנען יעדן טאג "כך וכך" - וועט ער סוף כל סוף ארויסגיין פון זיין בלאטע, ווייל די כח פון תורה איז אזוי גרויס אז עס נעמט ארויס דעם מענטש פון זיין שלעכטס.

רבי נתן האט דערציילט (חיי מוהר"ן, סימן תקעג): "ווען דער רבי האט

נאך א מעשה האב איך געהאט דעם פארגאנגענעם ראש השנה. א בחור וואס איך קען שוין אפאר יאר, האט מיר געזאגט: "ביי די דרייצן יאר האב איך שוין אויסגעלערנט מיין גאנצע כּתה צו טון עבירות", רחמנא לצלן!

הערנדיג די ווערטער טראכט איך צו מיר, 'רבונו של עולם ער האט דאך געלערנט אין א פּרוּממע תלמוד תורה, פון די חשוב'סטע

געזאגט דעם שיחה, האב איך געפרעגט דעם רבי'ן צי תורה קען העלפן אזא איינעם וואס איז אראפגעפאלן אין די עבירה פון פגם הברית - הוצאת זרע לבטלה רחמנא לצלן? האט דער רבי געשריגן אויף מיר און געזאגט: 'דו ווייסט ווי גרויס דער כח פון תורה איז? תורה איז העכער פון אלעס'; און אפילו אז א מענטש ליגט נעבעך אין די עקלדיגע עבירה פון פגם הברית - הוצאת זרע לבטלה רחמנא לצלן, אויב ער וועט לערנען יעדן טאג 'כף וּכד' וועט ער ווערן אן ערליכער איד.

אויך זאלסטו זיך מתבודד זיין; דערצייל דעם אייבערשטן זיין גאנצע פרשה, אלעס אלעס זאלסטו אים דערציילן, שעם זיך נישט. שמועס מיטן אייבערשטן אויף זיין שפראך, דערצייל אים אז דו האסט גארנישט געוואוסט, מען האט דיר נישט געלערנט, און אזוי ביסטו נעבעך אנגעקומען צו די הארבסטע זאכן. און בעט דעם אייבערשטן ער זאל דיר פארגעבן און דיך מקרב זיין צו אים, אזוי זאלסטו טון טאג נאך טאג, וואך נאך וואך - וועסטו זען אז דער אייבערשטער וועט דיך מקרב זיין צו אים, און דו וועסט וואקסן א גרויסער צדיק.

די צוויי עצות וועלן דיר העלפן; דארפסט נאר האבן אביסל סבלנות, אויסווארטן מיט געדולד, מיט אסאך חיזוק. ווייל דער יצר הרע וועט זען ווי דו הויבסט אן אנטלויפן פון אים וועט ער דיר פּרובירן נאכלויפן, ער וועט דיר נישט וועלן אזוי שנעל אויפגעבן. אבער שרעק זיך נישט, ווייל די הייליגע צדיקים, דער הייליגער רבי - איז שטערקער און גרעסער פון אלע קליפות, און מיט זיינע עצות און חיזוק וועסטו ווערן א גרויסער צדיק.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצותו אמונה פרשת חיי שרה שנת תשפ"ג)

טז. מענטשן האבן מיר געזאגט אויף דעם בחור: "ער איז א גוטער בחור, דער ראש ישיבה זאל אים נעמען פאר אן איידעם", אבער ברוך השם איך ווייס פונקטליך ווער עס איז א גוטער בחור און וועמען איך דארף נעמען פאר אן איידעם.

רַעְדוּ צוֹדֵי קִינְדֵּער
בִּין קוֹרְאֵיהֶ

מֵעַן דִּארְף גִּישָׁט יֵעֶדן טָאג רָעדן פֿון דָּעם, אָבָער מֵעַן דִּארְף
רָעדן דָּערפֿון יֵעֶדע שְׂטִיק צִיט, מֵעַן פֿלֶעכט דאָס אַרִיין שְׂיִנְעֵרֶהײט
אִינמיטן א דִּרְשָׁה.

פֿאַרשטײט זיך אַז מָען דאַרף ווײַסן ווי אַזוי צו רעדן, מָען קען
נײַשט אַלעס רעדן, אָפּער מָען דאַרף רעדן.

וְדִיּוּן אֲבִישׁפִיל
פֶּאָר דִּי קִינְדֶּער

א מַלְמֵד דַּאֲרָךְ ווּיִסֵן בֵּי זִיד: אִיד: בֵּין דְּעַר מַלְמֵד, און אַלע

קינדער קוקן אויף מיר, איך דארף ווייזן א ביישפיל פאר די קינדער זיי זאלן זען ווי אזוי מען פירט זיך.

א מלמד דארף קומען אין חדר מיט א הוט, און דאווענען מיט א הוט. איך קען נישט נעמען מלמדים וואס זענען נישט קיין חסידי'שע אינגעלייט; ווי אזוי וועל איך קענען זאגן פאר די בחורים אין ישיבה אז מען דארף דאווענען מיט א הוט, אויב זיין מלמד פון חדר האט געדאווענט אן א הוט?!

יעדער איינער קען דא קומען, מען נעמט יעדן אריין אין די קהלה, אבער צו זיין א 'מחנה' נעמט מען אויף איינער וואס גייט אנגעטון חסידי'ש און וועט זיין א ביישפיל פאר די קינדער".

יז. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן פון דעם ענין:

א מלמד דארף גיין אנגעטון מיט דרף ארץ, מיט ערליכע קליידער

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת ואתחנן, ה' מנחם-אב, שנת תשפ"ג לפרט קטן

לכבוד מיין טייערער ... נרו יאיר

א גרויסן יישר כח פאר אלעס וואס דו טוט פאר די קהילה; וואס מען טוט פאר די קהילה - איז א שמוש פארן רבין, און אז מען איז משמש דעם רבין - איז דאס א נצחיות.

די אלע וואס זענען מלמדים האבן אן אחריות ווי אזוי זיי פירן זיך אויף, ווי אזוי זיי טוען זיך אן; א מלמד דארף גיין אנגעטון מיט דרף ארץ, מיט ערליכע קליידער; אז א מלמד וועט קומען אין שול דאווענען אן א הוט און רעקל - איז דאס א גרויסע אחריות, אנדערש ווי סתם א מענטש. אזוי אויף א גבאי, דארף גיין אנגעטון ביים דאווענען מיט דרף ארץ, אז נישט ברענגט דאס אראפ דאס חשיבות פונעם שול.

הכלל עס איז דא א צווישנשייד פון איינער וואס האט א חשוב'ע פאסטן ביז איינער וואס נישט; איך האף דו וועסט פארשטיין וואס דו האסט צו טון.

איך זע מממש וואס מוהרא"ש פלעגט מיר זאגן לגבי די ישיבה, אז מיר האבן זיך נישט וואס צו שעמען פון קיין שום אנדערע ישיבה; יעצט

דאס איז אויף נוגע פאר די איינגעשטעלטע פון שולע. יעדער קען קומען נעמען חיזוק, יעדער קען קומען צו די פרויען צוזאמקום, אבער אז מען נעמט אויף איינעם צו לערנען מיט תלמידות, דארף זי קומען אנגעטון שיין און איידל.

עס איז דא קינדער וואס טראכטן 'מען דארף זיין א רעכעצין צו זיין ערליך, און איך בין דאך נישט קיין רעכעצין...' אבער אויב די לערערין גייט אנגעטון שיין, און זאגט תהלים און רעדט פונעם אייבערשטן, זי זאגט: "שכח אייבערשטער", - וועלן די תלמידות זען א ביישפיל אז מען דארף נישט זיין קיין 'רעכעצין' צו לעבן מיט'ן אייבערשטן, ווייל מיין לערערין גייט אנגעטון שיין און איידל און זי רעדט אויף פונעם אייבערשטן, אויף ווען די לערערין וועט זאגן: "מען הייבט נישט אויף א קלייד" אדער: "מען שפילט נישט די סארט שפיל", - וועט מען איר אויסהערן.

א לערערין קען נישט קומען אין שולע אנגעטון מיט אלטע שמאטעס. א לערערין וואס האט נישט קיין געלט צו קויפן לייטישע קליידער, קען די מוסד צושטעלן פאר די לערערין שיינע קליידער... ווייל יונגע קינדער האבן א רייץ אויסצוקוקן גוט, און אז די לערערין גייט אנגעטון שיין און איידל, באקומען די קינדער א ליבשאפט צו איר, וועלן זיי איר אויסהערן.

אויב יונגע קינדער באקומען א ליבשאפט צו איינעם, הייבן זיי אן יענעם נאכצומאכן, און זיי כאפן זיך אפילו נישט אז זיי מאכן יעצט יענעם נאך. מען קען דאס זען ביי אלע יונגע מיידלעך, צומאל קומען זיי אהיים פון סקול און פלוצלונג רעדן זיי געוויסע ענגלישע ווערטער וואס זיי ווייסן אפילו נישט פינקטליך וואס דאס מיינט, פאר וואס? ווייל זי האט פריער געטראפן א חבר'טע וואס האט גענוצט די ווערטער, בלאבלט זי עס נאך, דערפאר, אז א מחנכת גייט אנגעטון שיין, זי שמייכלט צו יעדע קינד, וועלן

איז דאס אויך ביי די חדר, סקול און אונזער הערליכע קהילה אין קרית ברסלב.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת ואתחנן שנת תשפ"ג)

די קינדער איר ליב האבן, איר וועלן נאכמאכן און פאלגן אלעס וואס זי זאגט".

נישט רעדן קריטיק צווישן זיך

צום סוף פונעם שיעור האט דער ראש ישיבה שליט"א געבעטן: ווער עס האט עפעס א ווארט צו זאגן אויף די חדר אדער שולע, זאל מיר גלייך שרייבן, מען זאל אפילו נישט ווארטן

יח. מיר ברענגען דא אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן איבער דעם ענין עטליכע טעג פארן געבן דעם שיעור:

אריינברענגען אין די יונגווארג א ליבשאפט צו אידישקייט

בעזרת ה' יתברך - יום ה' פרשת לך לך, ט' מר-חשוון, שנת תשפ"ג
לפרט קטן

איר מאכט א רייץ ביי די קינדער אין בית פיגא סקול, אלע זאלן וועלן גיין נאך די חתונה מיט די שיינע אידישע לבוש. איר טוט זיך אן אזוי איידל און אזוי צאמגענומען, אז די קינדער זאגן: "מיר וויל אויך אויסזען אזוי ווי מרת ... מיר וויל אויך גיין אנגעטון איידל און באשיידן".

איך בין אייך זייער מכיר טובה פאר דעם. איר האט נישט קיין אנונג ווי עס גייט מיר ממש אין לעבן אויפצושטעלן א דור אידישע מאמעס, אידישע ווייבלעך - וואס זאלן ליבן אידישקייט, זיין שטאלץ מיט די אידישע אנטון.

קינדער ווייסט וואס איך וויל, אלע זענען זיך טועה אין מיר, מען רעדט אויף מיר כל דבר אסור כאחד הריקים. דער אייבערשטער ווייסט וואס איך וויל; איך וויל אריינברענגען אין בני הנעורים, סיי ביי די בחורים און סיי ביי די מיידלעך א ליבשאפט צו אידישקייט, מען זאל זיך עקלען פון אומות העולם, מען זאל ליב האבן איידלקייט, עס זאל זיין מיט ליבשאפט.

איר און נאך אפאר יונגע ווייבלעך האבן א חלק אין דעם.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת ויצא שנת תשפ"ג)

ביז מאַרגן, איך וויל הערן יעדע וואָרט קריטיק אויף די מוסד, איך וויל הערן וואס טוט זיך אין חדר, איך וויל הערן וואס טוט זיך אויפ'ן באס און ביי יעדע פּרטיי.

יעדער מענטש האט עפעס א שפּילצייג וואס מיט דעם שפּילט ער זיך, אזוי אויך האט יעדער מענטש עפעס א זאך וואס דאס איז ביי אים זייער באַליבט, א זאך וואס מען דרוקט זיך אויס: "דאס איז מיין בעבי"; ביי מיר איז עס די חדר און סקול, - דאס איז מיין זאך, מיין ילד שפּשוועים.

איך האב נישט ליב אז מען רעדט קריטיק צווישן זיך, איך וויל מען זאל מיר זאגן יעדעס וואָרט קריטיק וואס מען האט.¹

יט. אויך האט מען ברוך השם נעכטן געעפנט דא אין שטעטל די לאונטש. די לאונטש איז כשר, אלע קאמפיוטערס זענען גוט גע'כשר'ט; איך וויל אז אויב איינער האט עפעס א וואָרט קריטיק - זאל ער מיר שרייבן.

כ. עס זענען דא אינגעלייט וואס ווילן מיר נישט שרייבן, ווייל זיי האבן מורא אז עס וועט צוריק קומען אין זייער נאמען, אפאר מאל באקום איך אימעילס פון מענטשן וואס שרייבן מיר אין אנהייב מיט גרויסע געפארבטע אותיות: "דער ראש ישיבה זאל נישט רעדן פון די מעשה וואס איך שרייב יעצט", - זאלט עטץ וויסן, מען דארף נישט זארגן אויף דעם, איך געב אַכטונג אויף וואס איך זאג און ווי אזוי איך זאג עס.

נאָכ'ן שיעור האט דער ראש ישיבה
שליט"א געענטפערט אויף שאלות
וואס מלמדים און לערערנס האבן
אריינגעשיקט צו פרעגן.

וואס טוט מען מיט א קינד וואס ברענגט אהיים חפצים?

א מלמד פרעגט: וואס זאל איך טון מיט א קינד וואס ברענגט
יעדן טאג אהיים חפצים פון חדר?

צופעליג איז עס נישט מיין קינד, ווייל איך וואוין דאך נישט
אין שטעטל, אבער איינער פון מיינע קינדער קומען אויך יעדן
טאג אהיים מיט טייערע חפצים.

מיין זון ברענגט יעדן טאג אהיים חפצים פון זיינע חברים,
מיין ווייב דארף רופן די עלטערן פרעגן אויב עס איז אמת אז
איר זון האט טאקע געגעבן דעם מתנה פאר מיין זון.

אמאל איז דאס א נאטור פון א קינד אז אלע קינדער ווילן
אים ברענגען מתנות, דארף מען אכטונג געבן עס זאל נישט
איבער גיין דעם גבול; מען טאר נישט ווערן פארלוירן פון קליינע
קינדער, מען דארף אויסלערנען די קינדער נישט צו טרעטן אויף
אנדערע קינדער. ביליגע זאכן, ווי א פעדער, א מארקער און
ראבערס וכדומה קען מען נעמען פון א חב, אבער טייערע זאכן
מוז מען צוריקגעבן.

וואס טוט מען מיט א קינד וואס גנב'עט?

א מלמד פרעגט: וואס טוט מען מיט א קינד וואס גנב'עט?

מען דארף אים זאגן אז מען טאר נישט גנב'ענען.

דאס וועט זיין 'תשובת המשקל' פארן מלמד; דער מלמד
האט דאך אויך גע'גנב'עט אלס קינד, (נישט אלע מלמדים, אבער
עס איז דא מלמדים וואס האבן גע'גנב'עט אלס קינד פון זייער
מאמע'ס לעדל), וועלן זיי תשובה טון דורכדעם וואס זיי וועלן
אויסלערנען זייערע תלמידים נישט צו גנב'ענען.

איך וויל אויפשטעלן א שיינע דור פארן אייבערשטן, קינדער
מיט אמונה, קינדער מיט יראת שמים.

שטארקט זיך! גייטס אריין אין כּתה מיט פּרישע כחות!
דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלטס האבן הצלחה, אמן.

פֿרָק ג'

האַפּענונג און שטאַרקקייט

דער שיעור איז געגעבן געווארן
דאנערשטאג פֿרשט חיי שרה
שבת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה
עלי מזרחי
הי"ו

האפענונג און שטארקייט

וויסן דאס חשיבות פון מחנה זיין אידישע קינדער

ברוכים הבאים בשם ה', אלע חשוב'ע מחנכים, מלמדים און אלע וואס זענען עוסק אין די הייליגע ארבעט פון 'חינוך הילדים', מחנה זיין אידישע קינדער.

איך אייל זיך יעצט צו פארן באזוכן די תלמוד תורה אין קרית יואל, וועל איך יעצט נאר רעדן אפאר ווערטער וואס איז זייער וויכטיג צו וויסן.

די וויכטיגסטע זאך וואס א מלמד דארף וויסן פֿדי צו קענען מצליח זיין איז: ער זאלן וויסן ביי זיך וואס טו איך, און וואס איז מיין ארבעט.

ווען מען ווייסט דאס חשיבות פון מחנה זיין אידישע קינדער, דאס חשיבות פון אויפבויען אידישע קינדער, דאס חשיבות פון לערנען מיט קינדער די הייליגע תורה, די הייליגע אמונה, די הייליגע אלף בית און עברי, די הייליגע דאווענען, און אזוי ווייטער, איז זייער גרינג די ארבעט.

איך רירי נישט אן אייזן אומזיסט

איך האב אמאל געליינט א מעשה וואס האט פאסירט אין רוסלאנד. די רוסן האבן איינגעשפארט מענטשן אין תפיסה, זיי האבן געהייסן די מענטשן זיי זאלן ארבעטן אין תפיסה, זיי זאלן

א גאנצן טאג דרייען גרויסע מילשטיינער, דאס איז זייער א שווערע ארבעט, מען האט זיי איינגערעדט אז אינדרויסן לייגט מען אריין אינעם מיל ווייץ און דורכ'ן דרייען דעם איין קומט ארויס מעל. די מענטשן האבן געפאלגט, פאר גאנצע צען יאר האבן זיי געארבעט ביטער שווער, פון אינדערפרי ביז פארנאכטס האבן זיי געדריידט דעם איין.

נאך צען יאר זענען די מענטשן געוואויר געווארן אז עס איז געווען א ליגנט, אינדרויסן איז נישטא קיין ווייץ, עס קומט נישט ארויס קיין מעל, זיי האבן אומזיסט געדריידט דעם איין פאר גאנצע צען יאר! זענען זיי געווארן זייער אנטוישט און צעבראכן, ביז זיי זענען דערפון קראנק געווארן און געשטארבן.

זעט מען פון דעם, ווי לאנג א מענטש ווייסט 'איך טו עפעס אויף', 'איך בין עפעס ווערד', עס גייט אריין ווייץ און עס קומט ארויס מעל, האט ער כח צו דרייען אן איין צען יאר, אבער ווען דער מענטש ווערט געוואויר אז ער האט סתם געדריידט מיט די האנט און גארנישט אויפגעטון, קען ער פון דעם אליינס שטארבן.

מלמדים און לערערנס קומען - טאג איין טאג אויס - אין חדר און אין שולע, עס גייט אריבער נאך א טאג, נאך א וואך, נאך א חודש און נאך א יאר, דארפן זיי וויסן: 'וואס טו איך? - איך לערן מיט אידישע קינדער, איך גרייט אן אידישע קינדער זיי זאלן לעבן מיט די תורה וועג, זיי זאלן לעבן דעם אייבערשטנס וועג'.

אויב מען ווייסט דער כלל, איז מען פרייליך, גוטמוטיג און מען האט כח אויפצובויען די קינדער, און זיי געבן גוטע ווערטער.

אריין בלאזן א האפענונג אינעם פאציענט

א אינגערמאן פון שטעטל האט געהאט אן אפענדיקס רחמנא לצלן, די חברה הצלה האט אים אריינגעפירט אין שפיטאל, מען האט אים געמאכט אן אפעראציע און אלעס איז ברוך ה' אריבער פוין, ביז דער דאקטער האט באמערקט אז זיין אטעם כאפט זיך נישט געהעריג צוריק, זיינע לונגען זענען אנגעלייגט וכו', האט

מען אים געדארפט ארויפלייגן אויף א רעספערעיטאר אין איי
סי יו, ער איז געבעד געליגן אין שפיטאל פארשלאפט, ער האט
געדארפט גרויס רחמי שמים.

ברוך ה' אז מיר ווייסן פון הייליגן רבי'ן, דער רבי לאזט
נישט א מענטש זאל זיך פארלירן, דער רבי לייגט אריין אין
אונז א שטארקע אמונה מען זאל בעטן דעם אייבערשטן מיט
זיסע טרערן, נישט מיט זאלציגע טרערן, מען האט געוויינט און
געבעטן דעם אייבערשטן, מיט האפענונג אז דער אייבערשטער
וועט זיכער העלפן און שיקן א גאנצע רפואה.

נעכטן נאכט רופט מיר זיין ווייב פֿרעגן וואס זי זאל טון,
האב איך איר געזאגט, זי זאל גיין צו איר מאן, זי זאל אים
אריינזאגן עטליכע מאל אין אויער: "דו ביסט געזונט!" "דו גייסט
זיין געזונט!" אפילו ער איז פארשלאפט - הערט ער יעדעס ווארט
וואס מען רעדט צו אים.

שפעטער רופט זי צוריק און דערציילט מיר אז זי האט דאס
געטון, און גלייך האט זי געזען ווי ער הייבט זיך אן ריקן, האב
איך איר געזאגט: "זאגט עס איבער נאכאמאל און נאכאמאל, ווייל
ער הערט יעדעס ווארט!"

היינט אינדערפרי האט ער זיך שוין אויפגעוועקט און מען האט
שוין געקענט רעדן צו אים, ער האט נאכנישט געקענט רעדן ווייל
ער האט נאך געהאט דעם רעספערעיטאר אין מויל, אבער זיין
שווער האט מיר געבעטן איך זאל רעדן צו אים אויף ספיקער,
האב איך אים געזאגט: "דו ביסט געזונט, דו גייסט זיין געזונט, דו
גייסט שוין ארויס פון שפיטאל", ברוך ה' פריער הער איך שוין
די גוטע נייעס אז ער איז שוין אראפ פון די רעספערעיטאר און
זיין מצב ווערט בעסער און בעסער.

וואס האט אים געגעבן כח זיך צו שטארקן צו קעמפן זיין
קרענק? - די גוטע ווערטער וואס מען האט אים געגעבן!

ווען א מענטש הערט די ווערטער: "דו ביסט געזונט, דו גייסט
זיין געזונט, דו קענסט, דו גייסט קענען, פרוביר נאכאמאל דו
גייסט קענען", געבט דאס אריין אין אים א האפענונג זיך נישט
לאזן פאלן.

דער אויסטערלישער כח פון א גוט ווארט

איך רעד יעדן טאג מיט מיין מאמע תחילי, האט זי מיר לעצטנס דערציילט א מוראדיגע מעשה. עס איז געווען א בחור וואס איז ליידער געווען זייער נישט געזונט, דער אייבערשטער זאל אפהיטן, ער איז נעבעך געליגן אין שפיטאל אין די איי סי יו אפטיילונג אין זייער א שווערע מצב, באהאפטן צו א רעספערעיטאר מאשין, די דאקטוירים האבן געזאגט לויט ווי עס זעט אויס הערט ער שוין נישט וואס מען רעדט צו אים^{כא}.

למעשה האט דער אייבערשטער געהאלפן און ביז אפאר טעג האט דער בחור'ל געעפנט זיינע אויגן, ער האט זיך אנגעהויבן צו היילן, און ברוך ה' ביז א קורצע צייט האט מען זיך שוין אנגעהויבן גרייטן צו מאכן א 'סעודת הודאה'.

האט דער בחור'ל געזאגט פאר זיין טאטע: איך וויל מען זאל רופן צום 'סעודת הודאה' איינע פון די דאקטוירים וואס ארבעטן אין יענע שפיטאל, ווייל ווען איך בין געליגן אין שפיטאל פארשלאפט, האב איך געהערט ווי אלע זאגן אויף מיר קלאר: "ער גייט עס נישט מאכן", האב איך נישט געהאט קיין טראפ כח אין מיר צו וועלן קעמפן מיין קרענק, ווייל איך ווייס דאך אז איך גיי סי יו עס נישט איבער לעבן, פלוצלינג האב איך געהערט ווי יענער דאקטער רופט זיך אן: "ער קען עס נאך מאכן, ער גייט זיך אויפֿוועקן, ער גייט עס איבער לעבן", זיינע

כא. דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלטס קיינמאל נישט דארפן זען וואס עס טוט זיך אין שפיטאל אין די איי סי יו אפטיילונג.

נאך מיין חתונה פלעג איך גיין איין מאל א וואך נעכטיגן אין שפיטאל מיט חולי ישראל, מיט רשות פון מיין ווייב, [נישט נאר מיט 'רשות', נאר זי פלעגט מיר בעטן איך זאל גיין, ווייל איר מאמע ארבעט ביי אן ארגעניזאציע וואס העלפט אין דעם געביט פון שיקן מענטשן צו איבער נעכטיגן מיט חולי ישראל], האב איך געזען אין די איי סי יו אפטיילונג ווי עס ליגן נעבעך אידישע קינדער אויף בעטלעך איינס נעבן די אנדערע; עס איז זייער שרעקעדיג דאס צוצוזען.

ווערטער האבן מיר געגעבן כח און מוט צו וועלן קעמפן מיין קרענק, ענדליך הער איך ווי איינער געבט נאך האפענונג אויף מיר, האב איך (כמעט) טויטערהייט זיך געשטארקט צו קעמפן מיין קרענק, און אזוי בין איך געזונט געווארן און איך קען פראווען א סעודה הודאה!

די עלטערן האבן אנגערופן דעם דאקטער און אים איינגעליידנט צום סעודת הודאה, ווען דער דאקטער איז געקומען האט זיך דער בַּחור אויפגעשטעלט און דערציילט זיין געשיכטע זייענדיג אין שפיטאל, און ער האט זיך אנגערופן צום דאקטער: "דו האסט געראטעוועט מיין לעבן! איך בין שוין געליגן כמעט טויט, און קיין טראפ כח, איך האב זיך צוגעהערט צו אלע שמועסן ווי אלע האבן געזאגט קלארע ווערטער: 'ער גייט עס נישט מאכן', איך האב שוין נישט געהאט קיין כח צו וועלן קעמפן מיין קרענק, פלוצלינג הער איך ווי דו זאגסט אז איך גיי עס יא דורכלעבן, דאס האט מיר געגעבן כח צו קעמפן מיין קרענק און אזוי האב איך זיך אויסגעהיילט!"

רופט זיך דער דאקטער און: "זאלסט וויסן, איך האב עס אפילו נישט געזאגט פאר דיר... איך האב געהאלטן אויף דיר די זעלבע פון יעדן אז דו גייסט עס 'נישט' מאכן, ווייל לויט דיין מצב וואלסטו עס טאקע נישט געקענט מאכן! נאר נעבן דיר איז געליגן א צווייטער מענטש, אויף יענעם האב איך דאס געזאגט און דו האסט געמיינט אז איך מיין דיר, און דאס האט דיר געגעבן כח צו ווערן געזונט!"

אלע באטייליגטע אינעם סעודת הודאה האבן זיך צעוויינט, ווייל זיי האבן געזען דער אויסטערלישער כח פון א גוט ווארט, וואס עס טוט אויף ווען מען לייגט אריין האפענונג אין א מענטש!

א האפענונג אין די תלמידים און אין זיך אליינס

די זעלבע זאך דארפן מלמדים און לערערנים טון מיט קינדער. איך האב קיינעם נישט גערופן אין חדר און אין סקול צו צעברעכן די קינדער, אדער צו אנטייטלען אויף א קינד דער קען נישט,

'דער טויג נישט' און 'דער איז גארנישט', אונזער ארבעט איז אויפצובויען די קינדער, אריין צו לייגן אין זיי א זיכערקייט: 'דו קענסט!' און: 'עס איז גארנישט אז דו קענסט נישט יעצט, דו גייסט באלד קענען'.

אויב איז דא א קינד אין כּתה וואס אלע זאגן אים: "דו וועסט עס נישט מאכן", "דו וועסט עס נישט מאכן", וועט ער עס אונדאי נישט מאכן, ווייל אלע זענען אים מייאש פון ניצן זיינע כחות צו וועלן נאכאמאל פֿרובירן זיין גוט, אָבער אויב דער מלמד אָדער די לערערין זאגט: **"דו וועסט עס יא מאכן"**, **"דו קענסט יא"**, **"דו ביסט יא"**, און ווען דער קינד ענטפֿערט: **"איך קען נישט קאלערן"**, איז מען אים מחזק מיט גוטע ווערטער: **"דו קענסט יא, מאך אזוי און מאך אזוי"**, **"אוי, דו מאכסט אזוי שיין"**, **"דו ביסט אזוי גוט"**, - וועט ער צום סוף עס קענען מאכן.

אויף דארפן די מלמדים און לערערנס זיין שטארק ביי זיך אליינס: 'איך קען און יעדער וועט קענען', זיך נישט זעלבסט אראפ קלאפן 'איך בין גארנישט, איך טויג נישט אין מיין ארבעט', ווייל דעמאלט קען מען טאקע נישט מצליח זיין.

וואס איז די וויכטיגסטע זאך אין לעבן?

געדענקט וואס איז דער עיקר; דער עיקר איז אויפבויען די קינדער, יעדעס קינד זאל באקומען א גוט ווארט, יעדעס קינד זאל באקומען א שמייכל, יעדעס קינד זאל באקומען א גלעט; דאס איז זייער געזונט פאר א קינד.

אלס קינד ווען מיין מאמע האט מיך געפיטערט נאכטמאל, האט זי מיר דערציילט א שרעקעדיגע מעשה, עד היום געדענק איך נאך די מעשה. עס איז געווען א שטאט וואס האט געוואלט געוואויר ווערן 'וואס איז די וויכטיגסטע זאך פאר א מענטשנס לעבן', האבן זיי גענומען אפאר הונדערט גוי'אישע בעבייס פון שפיטאל, מען האט זיי אוועק גענומען פון זייערע מאמעס און אריין געלייגט אין א פארמאכטע בנן, מען האט זיי געגעבן עסן און אלע באקוועמליכקייטן דורך מאשינען, אן דאס ליבשאפט

און ווארעמקייט פון א מאמע, מיט די צייט זענען אלע בעביס אויסגעשטארבן, ווייל זיי האבן נישט געהאט די גלעט און דאס ארום האלזן פון די מאמע!

איך שטעל זיך פאר אז די מעשה איז נישט אמת, אבער דאס איז אן 'אמת'ער משל. א קינד דארף זייער וויכטיג מען זאל רעדן מיט אים, אים געבן א גוט ווארט; דאס איז ביי אים נאך וויכטיגער ווי עסן און טרינקען.

ווען מען קומט אריין אין א שולע און מען זעט ווי עס טוט זיך, לערערנס קומען און גייען, די תלמידות האבן פאלדערס און ביכער, עס קוקט אויס ווי אלעס קלאפט, - אויב איז נישטא דארט קיין הארץ, קיינער קוקט זיך נישט אום אויף די קינדער מיט הארץ, די קינדער באקומען נישט קיין גוטע ווערטער, קיינער זאגט זיי נישט: "דיינע שיד זענען שיין", דיין האר איז שיין, "דיינע אויער רינגלעך זענען שיין", "ביסט אזוי צוקערדיג", - פעלט דער עיקר פון די שולע.

אפילו ביי אינגלעך וואס מען דארף נישט רעדן צו זיי פון די שיד און קליידונג, דארף מען אבער אויך געבן גוטע ווערטער, "ביסט אזא וואויל קינד", "ביסט אזא גוט קינד", "ביסט אזא טייער קינד".

עס געשעט גארנישט אויב א קינד כאפט נישט אויף רעם לימוד

טייערע מחנכים, איך בעט ענק זייער; עס קען זיין אז עס איז שווער צו הערן וואס איך גיי ענק יעצט זאגן, אבער הערסט וואס איך זאג ענק.

מען דארף טאקע לערנען מיט די קינדער אלע לימודים, מען דארף אנפילן דעם טאג, אבער אין ענקער קאפ זאלסט עטץ גוט וויסן 'אפילו אויב א קינד וועט נישט קענען רעכענען וועט גארנישט געשען!'

עס מיינט נישט אז מען זאל זיך נישט אנגרייטן צו לערנען מיט די קינדער, זיכער דארף מען אויסלערנען רעכענען, אבער

שְׁטִילֶעֱרֵיט אין קאפּ דארפֿט עֵטִץ וויסן אז עס וועט גארנישט געשען ווען אַ תּלְמִידָה קען נישט רעכענען, דאס וועט איר גארנישט שטערן אויף נאך די חתונה.

איך דערמאן זיך ווען איינע פון מיינע שוועסטערס איז געווען קליין האט די מנהלת אנגערופן מיין מאמע זאגן: "דיין קינד קען נישט ארויפגיין קומענדיגע יאר צו די העכערע קלאס, ווייל מען האט שוין געענדיגט לערנען ווי אזוי מען רעכנט 'פלאס' און זי קען עס נאכנישט, זי כאפט נישט אויף אז איין עפל מיט נאך אן עפל איז צוויי עפלעך!" האט מיין מאמע געבעטן די מנהלת: "וואס גייט אייך אן אז זי ווייסט דאס נישט, זי שטערט נישט אין קלאס, זי איז נישט קיין מחוצפת, לאזט איר מיטגיין מיט אלע מיידלעך", און די מנהלת האט טאקע צוגעהערט צו מיין מאמע און איר געלאזט מיטגיין מיט אלע מיידלעך.

היינט ווייסט זי שוין אז איין עפל מיט נאך אן עפל איז צוויי עפלעך... עס איז גארנישט געשען אז זי האט עס נישט געכאפט צוזאמען מיט יעדן.

דעם מיטל וועג

מען דארף זיין קלוג צו כאפן דעם מיטל וועג, נישט זיין עקסטערעם אויף קיין איין זייט. עס זענען דא מלמדים וואס מאכן אפ: 'קיינער דארף גארנישט קענען', ווידער זענען דא מלמדים וואס מאכן אפ: 'אלע קינדער דארפן קענען!' דער ריכטיגער וועג איז צו נעמען דעם מיטל וועג, אלע קינדער דארפן לערנען, אבער עס וועט גארנישט געשען אויב מען קען נישט!

מענטשן זענען אבער פויל, דעריבער איז מען עקסטערעם; אדער לאזט מען די קינדער אלעס טון, אריינלייגן א מיינער אין דעם טאטנס אויער, שלעפן דעם טאטנס שטריימל און זיין בארד... אדער דארפן די קינדער זיין ווי סאלדאטן און מען הרגיט די קינדער, - אזוי גייט עס אין די וועלט, עס איז נישטא עפעס אינדערמיט; אבער אין 'היכל הקודש' לערנט מען אויס:

"גיי אינדערמיט", די קינדער קענען נישט טאנצן אויף דיר, און
דו דארפסט זיי נישט הרג'ענען.

דער וועג פון 'היכל הקודש'

מיר קויפן אפ גאנץ בוגנים פאר די מוסדות. נעכטן האבן מיר
מיט'ן אייבערשטנס הילף אפגעקויפט א גרויסער בוגן פאר די
חדר, מען לייגט דאס אוועק אויף די קומענדיגע יארן הבעל"ט,
פדי מען זאל האבן וואו צו פלאצירן די אינגלעך, די עלטערע
קינדער זאלן זיין אפגעטיילט פון די יונגערע. וויל איך ענק
בעטן, ווען די מחנכים פון די קומענדיגע יארן וועלן זיך קומען
דורכרעדן מיט ענק, זאלט עטץ זיי איבער געבן וואס מען האט
דא געלערנט אין 'היכל הקודש', די וועג פון "געבן גוטע ווערטער
פאר קינדער", אז מיט אפאר גוטע ווערטער פאלן אוועק אלע
פראבלעמען.

אז עס איז דא א תלמידה וואס קומט נאכנישט אנגעטון
בצניעות אזוי ווי מען דארף, אויב וועט מען איר זאגן: "ביסט א
באם", ביסט אן אויסווארף", וועט עס גארנישט העלפן, פארקערט
זי וועט גיין מטה מטה השם ישמרינו, די איינציגסטע וועג וואס
וועט העלפן זי זאל זיך פארבעסערן איז מיט געבן אסאך גוטע
ווערטער, מען זאל איר זאגן: "ביסט גוט", "ביסט וואויל", "ביסט
א נשמה", "דער אייבערשטער האט דיר ליב", "דער אייבערשטער
איז מיט דיר", אז זי וועט הערן אזעלכע שיינע ווארעמע ווערטער
איין מאל און נאכאמאל וועט זי טראכטן: 'אז איך בין אזוי חשוב,
וויל איך זיך פארבעסערן!' און זי וועט אנהייבן צו גיין אנגעטון
מער און מער בצניעות.

מיין רבי טראכט פון מיר

פריער גאנץ שחרית איז געווען א לחיים לכבוד א בר מצוה
פון א תלמיד פון חדר, עטליכע מלמדים זענען נישט דארט געווען,
האב איך ארויפגעשיקט קעציק צו זיי אין כיתה. איז אמת אז עס

האט עֲנָק געשמועקט אז דער ראש ישיבה שיקט עֲנָק אַרויף א שטיקל קעיק? - יא! איי, וואס האב איך דיר דען געגעבן, א שטיקל קעיק, עטץ האטס נישט קיין קעיק אינדערהיים? וואס ווערט מען אזוי פרייליך פון א שטיקל קעיק?! - נאר די הנאה איז דאס געפיל וואס מען שפירט אין הארץ: 'מיין ראש ישיבה טראכט פון מיר!'

דאס האב איך ספעציעל געטון פֿדי די מלמדים זאלן אביסל שפירן דאס וואס א קינד שפירט ווען 'זיין מלמד' געבט אים עפעס, עס איז זייער געשמאק פאר א קינד צו שפירן אז זיין רבי טראכט פון אים.

מיט וואס באלוינט מען קינדער?

ווען מען וויל באלוינען תלמידים דארף מען וויסן אז מען קען נישט חוץק מאכן פון זיי, צום ביישפיל, מען קען נישט געבן 'א פלעסטיק קאפ' פאר ווער עס דאווענט שיין, דאס טאר מען נישט טון, מען קען נישט מאכן קיין ליצנות פון קינדער, אבער מען קען געבן קלייניקייטן, למשל, א פעדער, א בליי, א מעקער, א פלעש לייט און דאס גלייכן.

דער מנהל האט מיר דערציילט אז א בחור וואס דרייווט א באס האט געזאגט פאר די קינדער אויפ'ן באס: "ווער עס גייט בעטן פאר מיר 'צען טויזנט תפילות' איך זאל א חתן ווערן, וועט באקומען צען דאלער", - דאס קען מען נישט טון, מען מאכט נישט קיין ביזנעס מיט קינדער, וואס יא? - אויב מען וויל אמאל באלוינען קינדער קען מען זיי געבן א קלייניקייט.

יארן צוריק האט איינער פון די מלמדים אין וויליאמסבורג אויפגעקומען מיט א גוטע המצאה, ער האט געהאט א כּתה פון פינף קינדער, האט ער יעדן פרייטאג אהיים געשיקט איין אינגל מיט א באטל גרעיפדזשוס מיט א סטיקער אויפגעשריבן: "דער בעסטער אינגל!" היינט אז מיר האבן צוואנציג קינדער אין א כּתה איז שוין נישט גענוג איין באטל גרעיפדזשוס פאר א כּתה, קען מען נעמען צוויי באטלעך א וואך, איין 'טונקעלע באטל'

פאר די סעודה פון שבת ביינאכט, און איין 'ליכטיגע באטל' פאר די סעודה פון שבת צופרי, אזוי וועט עס גיין שנעלער אז אלע קינדער זאלן קענען געוואונען.

דאס איז זייער א גוטע המצאה, ווייל דאס נעמט אריין דעם קינד צוזאמען מיט זיין גאנצע משפחה, און דאס וועט מאכן ער זאל זיך וועלן אויפפירן גוט. יעדער מלמד קען אויפקומען מיט נאך המצאות.

גיסן אמונה

עס איז זייער וויכטיג פאר מלמדים און לערערנס צו רעדן זייער אסאך פון 'אמונה', אז נישט וועט מען דארפן טראגן אלע קינדער צו טערעפי.

אסאך מאל פאסירט אז א קינד האט ערגעץ וואו געהערט א מעשה פון גיהנום אויף נישט די ריכטיגע וועג, און די מעשה איז אים געבליבן שטעקן אין קאפ, ער דריידט זיך ארום מיט שרעק זייענדיג זיכער אז ער גייט ברענען אין גיהנום. מען קען שוין באלד נישט נאכגיין וואו די וועלט האלט מיט טערעפי, מען נעמט שוין היינט שטילערהייט כמעט יעדע קינד צו טערעפי, איינער זאל רעדן צו אים וכו', יעדער קינד האט אן אנדערע פחד, איינער האט מורא פון בערן, איינער פון שניי, איינער פון בליצן, איינער פון דינערן און אזוי ווייטער, און מען פרובירט אויס דעם מעטאד און דעם מעטאד, יעדער באקומט אן אנדערע ע"י ב"י ס"י פון וואס ער ליידט.

דאס אלעס איז ווילאנג מען ווייסט נישט פון רבי'ן, מען לעבט נישט מיט אמונה, דערפאר איז מען פול מיט שרעק, אבער אז די מלמדים און לערערנס וועלן גיסן אמונה, מען וועט אויסלערנען די קינדער די עצה פון רעדן צום אייבערשטן - וועלן אלע פחדים אוועקגיין און מען וועט גארנישט דארפן.

אז מען וועט ארייננעמען אין זיך דעם געדאנק, 'איך דריי נישט קיין איין אומזיסט, נאר מען לייגט אריין ווייץ און עס

קומט אַרויס פֿינע מעל; 'איך לערן מיט אידישע קינדער, איך גרייט אן אידישע קינדער זאלן לעבן מיט די תורה וועג, זיי זאלן לעבן דעם אייבערשטנס וועג, - וועט מען האבן כח צו לערנען תורה מיט אידישע קינדער פאר לאנגע יארן.

דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלטס האבן אסאך הצלחה, און דער אייבערשטער זאל רוען אין ענקערע מעשים, אמן.

פֿרָק ד'

וואס איז מיין ציל

דער שיעור איז געגעבן געווארן
מיטוואך פֿרשט ויציא
שנת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין וויליאמסבורג יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה

יואל הכהן
ראזענבערג

הי"ו

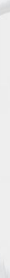
וואס איז מיין ציל

איך וויל געבן אביסל חיזוק פאר די מלמדים און מחנכים, מען זאל זיך אביסל אויפפרישן, מען זאל נישט פארגעסן וואס אונזער ציל איז, מען זאל געדענקען פארוואס מיר האבן געעפנט די מוסדות און וואס מיר ווילן אויפטון מיט אונזערע קינדער. מיר וועלן רעדן סיי פון די חדר און סיי פון די שולע.

וואס איז דער ציל פון די שולע?

איך וועל אנהייבן מיט די שולע. באמת דארף מען נישט קיין שולע, א שולע איז אן איבריגע זאך, עס איז א נייע זאך, פארן קריג איז נישט געווען א שולע פאר מיידלעך, ווען דער הייליגער סאטמער רבי זכותו יגן עלינו איז געקומען קיין אמעריקע האט ער געזען אז דא איז א נייע וועלט, עס איז דא שולעס פאר מיידלעך, האט ער געפאסט און געוויינט צום אייבערשטן צו וויסן אויב ער זאל דאס אויך מאכן, ביז ער האט פארשטאנען אז דא דארף מען טאקע מאכן א שולע. ער האט געזאגט אז דאס איז די ערשטע זאך וואס ער איז משנה פון זיינע עלטערן.

אז מען מאכט שוין יא א שולע, קען מען דאך נישט סתם אריין זעצן א לערערין מיט קינדער און גארנישט טון, ווייל אז מען האט נישט וואס צו טון הייבט אן צו ווערן חוצפה, דעריבער שטעלט מען אויס א סדר פאר יעדע יארגאנג וואס מען זאל לערנען מיט די קינדער, מען דארף אבער געדענקען אז די 'לימודים' זענען נישט דער עיקר, אפילו אויב א קינד וועט גארנישט מיט האלטן וועט גארנישט געשען; דער עיקר ציל פארוואס מיידלעך קומען אין שולע איז מען זאל אריינלייגן אין זיי זאכן וואס וועלן בלייבן פאר זייער גאנצע לעבן, צום ביישפיל, אמונה, מדות טובות און כיבוד אב ואם.

וואס מיינט אמונה? - אמונה איז איינגעטיילט אין דריי חלקים; עס איז דא אמונה אינעם אייבערשטן, עס איז דא אמונה אין א צדיק, נאכדעם איז דא אמונה אין זיך אליינס; מען דארף רעדן צו קינדער פון אלע דריי חלקים פון אמונה, און פון אמונה אין זיך אליינס - דארף מען גאר אסאך רעדן, אז די קינדער זאלן אויפֿוואקסן געזונט, זיי זאלן וויסן אז זיי זענען חשוב ביים אייבערשטן.

פֿאַרװאָס האָט מען דײַ אויפֿגענומען

א מלמד און א לערערין קען נישט טראכטן אויף די קינדער וואס לייגן זיך אראפ דעם קאפּ בשעת'ן לערנען און זענען נישט אינטערעסירט אין גארנישט, אָדער אויף די קינדער וואס מען קען זיך מיט זיי נישט אן עצה געבן, אז 'הלואי קומט נישט דער קינד היינט אין חדר...'.

אויב מען טראכט אזא מחשבה 'הלואי קומט נישט דער קינד היינט אין חדר', וואלט איך ענדערש געזאגט פארן מלמד: "הלואי קומסטו נישט אין חדר!" - ווייל איך האב דייך אויפֿגענומען טאקע נאר פאר די סארט קינדער!

די אנדערע קינדער וואס זענען וואויל און רואיג, און הערן זיך צו ביים פארלערנען, זיי דארפן דייך נישט האבן, זיי קענען אנגיין אן דייך, בעיקר נעמט מען אויף דעם מלמד און לערערין ספעציעל פאר די קינדער וואס זענען שווער און מען קען זיך נישט מיט זיי אן עצה געבן.

דער אינגל וואס לערנט זייער פלייסג, ער איז אייביג צייטליך, און איז ממש א גאלדן קינד - וואלט אן דייך אויך אלעס געטון! זיינע מעלות האבן גארנישט צו טון מיט דיר, דו קענסט אהיים גיין און דער קינד גייט ווייטער קומען צייטליך און לערנען אליינס! דייקא דער קינד וואס מען קען זיך נישט מיט אים אן עצה געבן, ער איז א 'גארנישט' - מיט אים זאלסטו ארבעטן, לאמיר זען וואס דו קענסט מיט אים אויפטון, לאמיר זען צי דו קענסט אריין געבן א חיות אין דעם קינד!

פֿאַרװאָס באַרען סטו דיינע אייגענע קינדער?!

ווען איך בין געווען מלמד אין כּתה ט' האט מיר דער כּתה ח' מלמד גערופן אנהייב יאר אין א זייט און דורכגעגאנגען די ליסטע מיט אלע נעמען, אויף יעדער אינגל האט ער געזאגט זיין מיינונג, "דער אינגל איז ממש דער מצוין פון כּתה", "דער אינגל

איז פיין, "דער אינגל איז א שטיקל מעבל (פונדטשער)... "דעם אינגל זאלסטו לאזן אין די זייט, ווען ער קומט - קומט ער, און ווען ער קומט נישט איז נאך בעסער..." - בשעת ער רעדט טראכט איך צו מיר: 'איך פארשטיי נישט וואס דא גייט פאר, ווען די קינדער וואלטן געווען דינע אייגענע קינדער וואלסטו אויך אזוי גערעדט צו זייער נייער רבי? וואס פארעדסטו דינע אייגענע קינדער?!' - און דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן אז דייןקא מיט די שווערע קינדער האב איך מצליח געווען, זיי זענען געבליבן מיינע תלמידים; די אלע נעמען וואס מען האט מיר געזאגט אויף זיי אז "זיי זענען די פונדטשער און בענקלעך פון קלאס", - מיט זיי האב איך די מערסטע מצליח געווען.

אפשר גייסטו אין די זייט?

דער שיעור געב איך יעצט פאר די תלמידים אין וויליאמסבורג, אבער איך רעד צו אלע איינגעשטעלטע פון די מוסד, פון וויליאמסבורג, פון שטעטל, פון קרית יואל, פון ירושלים און פון טבריה.

איך וויל נישט אז ביי אונז אין תלמוד תורה און אין בית פיגא זאל זיין אזא זאך צו זאגן אויף א קינד: "לאז אים אין די זייט!" - אויב דו ווילסט קענסטו זאגן פארן נייעם תלמיד: "מיינע לימודים האט ער נישט מיט געהאלטן, אפשר וועסטו האבן א שפראך צו אים, אפשר וועט ער 'דינע' לימודים יא מיט האלטן, אפשר וועסטו אים יא קענען אויפהייבן".

די זעלבע זאך איז אין שולע, די אפים קען נישט זאגן פאראויס פאר א לערערין: "די תלמידה זאלסטו לאזן אין די זייט, עס איז נישטא מיט וועם צו רעדן", פארוואס זאל מען אזוי זאגן? אויב מען וויל קען מען זאגן: "די אנדערע לערערין האט נישט געהאט די וועג ווי אזוי צו רעדן מיט דעם קינד, אפשר ביים נייען וכדומה וועט זי זיין גאר ספעציעל!"

אויב דער פרקי אבות שיעור איז נישט געווען גענוג אינטערעסאנט פאר דעם קינד אויסצוהערן, מיינט נאכנישט אז עס איז נישטא וואס צו טון מיט דעם קינד, עס קען זיין ביים נייען וועט זי זיין גאר ספעציעל, עס קען זיין ביים טאנצן וועט זי זיין גאר ספעציעל.

וואס מיינט דער אויסדרוק: "דער קינד לייג אין די זייט"?! -
אפֿשט גייסטו אין די זייט?!

מאך עס זאל זיין אינטערעסאנט פאר אַלע קינדער

אַ לערערין האט מיר פֿאַריגע וואָ געשריבן אין אַ בֿריוו אז זי
פֿילט אויף געוויסע קינדער אז זיי זענען נישט אינטערעסירט אין
דעם לימוד וואס זי לערנט פֿאר, זי פֿרעגט מיר צי זי קען זאָגן
פֿאר די קינדער: "ווער עס וויל קומען זאל קומען, און ווער עס
וויל נישט קען אַהיימגיין!" האב איך איר צוריק געשריבן: "ניין!
ניין! נישטא אַזא זאך!"

דער נוסח: "ווער עס וויל קומען זאל קומען, און ווער עס
וויל נישט קומען זאל אַהיימגיין!" - זאָגט מען נישט פֿאר קינדער,
דאס וואלט איך ענדערש געזאָגט פֿאר אַ מלמד אָדער אַ לערערין
וואס געבט זיך נישט אָפּ מיט די שווערע תלמידים, איך וואלט
אים געזאָגט: אויב דו ווילסט נישט אַרבעטן מיט די שווערע
קינדער קענסטו אַהיים גיין, איך באַצווינג דיר נישט צו זיין
מלמד, אז דו גייסט אַהיים וועט קיינער נישט זיין ברוגז אויף
דיר, און קיינער וועט זיך אפֿילו נישט בענקען נאָך דיר... איך
האב דיך אויפֿגענומען ספּעציעל פֿאר די קינדער וואס זענען
נישט אינטערעסירט מיט צו האלטן די לימודים, איך וויל זען
אויב דו קענסט זיי מאַכן אינטערעסאנט די לימודים, - אויב יא,
איז זייער גוט, פֿל הפֿבוד; אויב דו קענסט עס נישט באַווייזן,
דו קענסט עס נישט מאַכן אינטערעסאנט - איז גארנישט, עס
איז נישט געפֿערליך, איך קען אויך נישט אַלעס באַווייזן, אָבער
דער צוגאנג פֿון אפֿשטעמפֿלען אַ קינד אז זי האלט נישט ביי
גארנישט, ווייל זי איז נישט אינטערעסירט מיט צו האלטן די
לימודים, דאס טאר נישט זיין.

באקומען אטענשאן פון רי קינדער

אסאך מאל שפֿירט אַ מלמד אָדער אַ לערערין ווי 'דער קינד
דאַרף מיך נישט, ווייל ער שמיכלט נישט צו מיר, זאלט איר

וויסן, מיר האבן נישט געעפנט דעם מוסד כדי די מלמדים און לערערנס זאלן באקומען אטענשאן (אויפמערקזאמקייט) פון די קינדער, מען זאל באטראכטן די קינדער: 'וועלכע קינדער האלטן פון מיר' און 'וועלכע קינדער האלטן נישט פון מיר', 'וועלכע קינדער זענען מיינע חסידים' און 'וועלכע קינדער זענען נישט מיינע חסידים', אָך און וויי איז מיר אויב דאס איז דער סיבה פון א לערערין פארנוואס זי קומט אין שולע, כדי צו באקומען אטענשאן פון די קינדער, און מען איז א גאנצן טאג פארנומען: 'איך ווייס אז די קינד האט מיר ליב, ווייל איך האב זיך שטילערהייט אונטער געהערט ווי זי זאגט אז איך בין קייט'... און 'די קינד האט מיר נישט ליב', וויי און ביטער איז אויב א לערערין דארף צוקומען צו די כבוד פון די קינדער.

מַעַן דאַרף נישט זאגן קיין חידושים

פאר מען גייט אריין אין כּתה דארף מען זיין קלאר ביי זיך וואס איז מיין ציל מיט'ן אריין גיין צו די קינדער; איך קום אין כּתה אריין צו לייגן אין די קינדער דעם אייבערשטן, לערנען מיט זיי הלכות, אמונה און כיבוד אב ואם.

איך פארלאנג פון אלע מלמדים און לערערנס, מען זאל יעדן טאג רעדן אביסל פון 'כיבוד אב ואם'.

וויפיל מען רעדט פון 'כיבוד אב ואם' איז נישט גענוג.

אסאך מאל ווען מען רעדט צו קינדער מיינט מען אז מען דארף זאגן חידושים, און אזוי ווי מען האט דאך נישט אייביג קיין חידושים - רעדט מען נישט... - אפער באמת דארף מען נישט קיין חידושים, מען זאגט איבער נאכאמאל און נאכאמאל: "מען דארף רעדן שוין צו א מאמע".

יעדער מלמד דארף רעדן לויט די שפראך און פארשטאנד פון זיינע תלמידים, לויט זייער יארגאנג, צו גאר קליינע קינדער זאגט מען: "מען טאר נישט זאגן 'ניין' פאר א מאמע", "א מאמע טאר זיך נישט אראפ בייגן", און צו עלטערע קינדער קען מען שוין רעדן מער הלכות.

ווען לוינט זיך צו האבן די מוסד?

אויב מען רעדט פון 'כבוד אב ואם', לוינט זיך צו האבן די מוסד!

אויב מען רעדט פון אכטונג געבן נישט צו טשעפען א צווייטע קינד, לוינט זיך צו האבן די מוסד!

אויב מען געדענקט צו געבן פאר יעדן קינד א גוט ווארט לוינט זיך צו האבן די מוסד!

אויפבויען א מענטש געדויערט אסאך יארן

מיינטס נישט ווען מען געבט איין גוט ווארט פאר א קינד איז עס שוין גענוג, דער קינד איז שוין געווארן אויפגעבויעט... מען ווערט נישט אויפגעבויעט פון איין גוט ווארט.

איך זיי מיט בחורים לאנגע יארן, איך געב זיי אסאך גוטע ווערטער און זיי ווערן נישט אויפגעבויעט אזוי שנעל, ווייל אריין געבן א זעלבסט זיכערקייט אין א מענטש געדויערט אסאך יארן; מען דארף אבער טון צוביסלעך, יעדעס יאר ווערן די קינדער מער און מער אויפגעבויעט.

פאלשע גוטע ווערטער

ווי אזוי געבט מען גוטע ווערטער? - גוטע ווערטער מיינט אז מען האט ליב דאס קינד, מען טראכט גוטס אויף דעם קינד, מען הייבט אן האלטן פון דעם קינד און מען זאגט פארן קינד: "איך בין זייער איבערגענומען פון די זאך וואס דו טוסט!"

מען קען נישט זאגן פאלשע געמאכטע גוטע ווערטער; עס זענען דא מלמדים און לערערנס וואס געבן גוטע ווערטער

אַפֿער נישט קיין אַמְת'ע, - דאס מאַכט פֿאַראַיבֿלט, עס מאַכט
בֿרעכֿן; אײַך מוז דאס זאָגן, און אײַך האָף אַז קײנער ווערט נישט
באַליידיגט דערפֿון.

אײַך הער אַלעס צוריק פֿון די קינדער דורך בֿריוֹן וואס זײ
שֿרײַבן מיר. אײַך באַקום בֿריוֹן פֿון קינדער וואו זײ שֿרײַבן מיר די
קאמפֿלימענטס וואס מען זאָגט זײ, און זײ לײגן צו ווי פֿאַרשעמט
זײ ווערן פֿון די פֿאַלשע קאמפֿלימענטן.

פֿאַלשע גוטע ווערטער טוט גאַרנישט אויף, אַז דו האָסט נישט
ליב דעם קינד און דו שטופֿסט סתם אַרויס אַ גוט ווארט אויף
אַ קינד, אַז דאס גאַרנישט ווערד. נאר אויב מען האלט באַמֿת
פֿון דעם קינד מיט דעם זאָך אין וואס ער איז אויסגעצײכנט, און
מען זאָגט אים: **"אײַך בין זײער איבער גענומען פֿון די זאָך וואס
דו טוסט!"** און אײַך בין טאַקע איבער גענומען דערפֿון! - קען
עס אויפֿטון.

מען קען נישט צו גיין צו אַ קינד וואס גייט אָנגעטון מיט אַ
קלייד וואס איז אויסגעשניטן בײַ די האַלז, אָדער גייט מיט האַר
בײַ צו דער ערד, און זאָגן: "דו בײַסט זײער צניעות'דיג!" "דיין
האַר איז אַזוי צניעות'דיג!" דאס קינד אַלײנס ווייסט דאָך אַז זי
דאָרף זיך פֿאַררעכטן, נאר עס איז איר יעצט שווער. ענדערש
זוכט אויף אַ אַמְת'ע שײנע זאָך אויפֿ'ן קינד, עס איז זיכער דא
אויף יעדן קינד זײער שײנע זאַכן, אײנער איז אויסגעצײכנט מיט
קושן די מוזזע, אײנער איז אויסגעצײכנט אַז ער געבט אַכטונג
נישט צו טשעפֿען אַנדערע קינדער, און אײנער איז אויסגעצײכנט
אין צניעות.

וואס איז מײן ציל?

מלמדים און לערערִינס דאָרפֿן געדענקען זײער ציל: פֿאַרוואס
קום אײַך צו די קינדער? - אײַך קום אויפֿבויען אידישע קינדער,
אײַך גיי זוכן אין יעדן קינד עפֿעס גוטס, אײַך גיי געבן פֿאַר יעדן
קינד אַמְת'דיגע גוטע ווערטער.

פֿאַרשטייט זיך אַלײנס אַז מען קען נישט זיצן אַ גאַנצן טאג מיט
קינדער און גאַרנישט לערנען, נאר זאָגן נאכאַמאל און נאכאַמאל:

"דו ביסט אזוי גוט", "דו ביסט אזוי גוט", "דו ביסט אזוי גוט", ווייל ווען מען פילט נישט אן די צייט, ווערן די קינדער חוצפה'דיג, דערפאר טיילט מען איין דעם טאג, מען דאווענט אביסל און מען זאגט אביסל תהלים, מען לערנט אביסל פרקי אבות, אביסל נביא, מען לערנט אידיש און ענגליש, שרייבן און רעכענען.

אבער מען טאר נישט פארגעסן דער עיקר ציל פון די שולע, פארוואס דארף מען בכלל די גאנצע שולע? דאס איז נישט קיין 'פאבליק סקול' חס ושלום; די שולע איז געמאכט אז די מיידלעך זאלן האבן וואו צו קומען ביז זיי וועלן אויפֿוואקסן און חתונה האבן; ברוך השם אז מען מאכט חתונה די קינדער ווען זיי זענען נאך גוט, יונג און ריין, דאס בעסטע וואס עס קען זיין, עס וועט גארנישט געשען אויב זיי וועלן נישט קענען די אלע זאכן וואס מען לערנט, און זיי וועלן נישט קענען אראפ שרייבן פינקטליך אלע לימודים, און אפילו אויב זיי וועלן נישט קענען די פרשה; דער עיקר איז אז עס זאל אריין גיין אין זיי אז עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט. און זיי זאלן ליב האבן צו זיין א איד.

נישט יעדע זאך מיינט 'חוצפה'

אויף איין זאך דארף מען זיך יא שטעלן, עס זאל זיין 'דרך ארץ' אין כּתה.

מען דארף רעדן צו די קינדער צו זיין דרך ארץ'דיג; נאר אויב מען רעדט דערפון - וועט זיין דרך ארץ.

מען דארף אבער וויסן אז נישט יעדע זאך וואס דאכט זיך אז עס איז נישט קיין דרך ארץ מיינט שוין 'חוצפה'; אויב א קינד לאכט זיך אונטער ווען דער מלמד אדער לערערין רעדט, מיינט נאכנישט אז דאס קינד זוכט מיד אפצוטון.

אויב א מלמד זעט ביי זיך אז ער ווערט גערועזט און דערשראקן ווען א קינד לאכט זיך אונטער בשעת ער לערנט פאר, דארף דער מלמד נאכאמאל איבער חזר'ן די וויכטיגע יסודות פון חינוך; איינע פון די וויכטיגע יסודות פון חינוך איז, מען זאל וויסן אז "קיין איין קינד קומט נישט מיד אפצוטון", עס איז נישטא אזא

זאף אז א קינד, א בחור, זאל קומען אין חדר, אין ישיבה און אין שולע כדי איינעם אפצוטון, עס איז נישטא אזא זאף!

אויב א קינד פאלגט מיך נישט, אויב א קינד לאכט זיך אונטער, וויל ער מיך נישט אפטון, נאר ער איז א קינד!

פארוואס דען לאכט ער זיך אונטער? עס קען זיין צוליב עטליכע סיבות; עס קען זיין אז ער דארף אטענשאן און ער ווייסט נישט ווי אזוי עס צו באקומען אויף די ריכטיגע וועג וועגן דעם פרובירט ער עס צו באקומען דורך לאכן, אזוי וועט איינער קוקן אויף אים, אדער קען זיין אז ער איז נישט אויסגערוט, אדער באדערט אים עפעס, אדער קען זיין אז ער איז פשוט נישט צוגעוואוינט מען זאל אים זאגן וואס צו טון, קיינער האט אים נאכנישט מחנה געווען, און דא איז די ערשטע פלאץ וואס מען זאגט אים וואס צו טון; דארף דער מלמד אים זאגן און זאגן ווי אזוי מען דארף זיך אויפפירן, און אויך זוכן גוטע זאכן מיט וואס אים אויסצוריימען, ביז עס וועט אריין גיין אין אים אז מען מוז טון וואס מען הייסט.

ווילאנג א מלמד אדער לערערין טראכט אז די צוויי קינדער לאכן זיך אלץ אונטער פון מיר, איז דאס זיין אייגענעם פראבלעם, ווייל עס איז אן איינגעדעניש, עס איז נישטא אזא זאף.

דאס איז קלאר און דיטליך! אין דעם איז נישט קיין חילוק צווישן אינגלעך און מיידלעך, גרויס און קליין.

קיין איין איינציג קינד קומט נישט אין חדר איינעם אפצוטון.

מען מוז זען עס זאל זיין דרך ארץ, אבער מען טאר גארנישט אננעמען אלס א פרייוואטע קריג, כאילו די קינדער ווילן מיך טשעפען.

ווער זאגט אז דער בחור איז א מחוצף?!

נאך א זאך וואס מלמדים און לערערנס דארפן וויסן, מען דארף נישט אלעס זען, צום ביישפיל, אויב מען זאגט: "יעדער נעמט ארויס די ביכער", און איינער בלייבט קלאצן, ער נעמט

נישט ארויס זיין בוך, ווער זאגט אז מען דארף דאס גלייך
באמערקן? אדער אז א קינד צולאכט זיך - דארף מען דאס אויך
נישט אייביג באמערקן.

אויסער אויב מען באמערקט אויף א זאך אז דאס איז זיכער
חוצפה, דארף מען דאס אפשטעלן, ווייל חוצפה טאר נישט זיין!

מיין מאמע תחזי האט מיר דערציילט, מען האט אמאל ארויס
געווארפן א בחור פון ישיבה ווייל ער האט געכאפט א בילד מיט
א קעמערע פון זיין מגיד שיעור; דער מגיד שיעור איז געווארן
ווילד, ער האט געשריגן אויפ'ן בחור: "מחוצף", ער האט אים
געגעבן פּעטש און ארויס געווארפן פון ישיבה, פּרעגט מיר מיין
מאמע: "וואס זאגסטו צו דעם? וואס וואלט געטון אין אזא
פאל?" האב איך איר געזאגט: איך וואלט געזאגט פארן בחור:
"מעק אויס דעם בילד, און טו עס נישט נאכאמאל".

ווער זאגט אז מען דארף עס מאכן פאר א מעשה פון חוצפה?!

פון דעסט וועגן אין דעם פאל אז דער מגיד שיעור האט עס
שוין אנגערופן "חוצפה", דארף מען זיך איינבלייבן דעם קאפ און
הייסן דעם בחור איבער בעטן זיין מגיד שיעור, אז דער בחור זאל
וויסן אז ער דארף זיין דרך ארץ'דיג.

איך מיין נאר צו מחזק זיין

איך בין זייער דאנקבאר פאר אלע מלמדים און איינגעשטעלטע
אז מען לייגט אריין אמונה אין די קינדער.

איך באקום אלץ גוטע גריסן אויף ענק.

אויב איך רעד אביסל שארף און שטרענג איז עס נאר צו
מחזק זיין.

דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלטס האבן אסאך
הצלחה, אמן.

פֿרָק ה'

דער סוד פון הצלחה

דער שיעור איז געגעבן געווארן
דאנערשטאג פֿרשט מקץ,
גר ד' דחנוכה,
שנת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין קרית ברסלב - ליפערטי יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה
יצחק יונה זאבעל
הי"ו

דער סוד פון העלחה

וואס האבן ר' יונים געוואלט?

ברוכים הבאים בשם השם פאר אלע מחנכים פון אונזער הייליגע מוסד 'היכל הקודש', וואס מוהרא"ש זכותו יגן עלינו האט אויפגעשטעלט מיט מסירות נפש, כדי מיר זאלן האבן א חדר און א סקול פאר אונזערע קינדער, אונזערע קינדער זאלן אויפֿוואקסן מיט די ריינע אמונה אזוי ווי דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט.

איך וויל מחזק זיין אלע וואס ארבעטן אין די מוסד; די מלמדים, לערערנים, אפיס ארבעטערס, באס דרייווערס, דער מענעדזשער און קעכער.

מיר שטייען יעצט אין די טעג פון חנוכה, וואס די יונים האבן געוואלט אויסרייסן דעם אייבערשטן, אויסרייסן די תורה.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בראשית רבה ב, ד) אז די יונים האבן גוזר געווען: "כתבו לכם על קרו השור, שאין לכם חלק באלקי ישראל", מען זאל אויפשרייבן אויפן הארץ פונעם אקס ווערטער אנטיקעגן די אמונה, אז עס איז חס ושלום נישטא קיין באשעפער.

אלע ספרים שטעלן זיך אויף דעם, וואס עפעס האבן זיי געהייסן דאס אויפשרייבן אויף אן אקס און פונקט אויפן הארץ? מוהרא"ש זאגט אז ער האט געהערט פון אן אלטן ברסלב'ער חסיד (וואס האט געוואוינט אין אומאן נאך פאר רבי לוי יצחק זכרונם לברכה האט דארט געוואוינט) א שיינע פשט.

די גמרא (שבת לה:) ברענגט א בריתא אז שבת מעג מען מטלטל זיין א שופר, אפילו סתם אזוי טאר מען נישט מטלטל זיין שבת

קיינ שום כלי וואס געבט ארויס א קלאנג, ווייל מען האט מורא אפער וועט עס ווערן צעבראכן און מען וועט צוקומען עס צו פאררעכטן אום שבת, פון דעסט וועגן א שופר מעג מען יא מטלטל זיין אום שבת, וויבאלד מען קען דאס ניצן פאר א באטל פאר א קליין קינד^כ; זעט מען פון דעם אז די קליינע קינדער פלעגן ניצן הערנער פאר מילך באטלעך.

האט דער ברסלב'ער חסיד געזאגט פאר מוהרא"ש: דערפאר האבן די יונגס געהייסן אויפשרייבן אויף די 'הערנער' ווערטער קעגן די אמונה, ווייל זיי האבן געוואלט אז אפילו גאר קליינע קינדער וואס ליגן נאך אין וויגעלע און טרינקען נאך פונעם באטל, זאלן זען ווי עס שטייט אויסגעקריצט אויף זייער באטל אז מיר גלייבן נישט וכו'. דאס איז געווען די גאנצע פונד פון די יונגס, אויסצורייסן פון דער יוגנט די הייליגע אמונה.

דער ציל פון אונזער מוסד - פרעגלען אמונה

ווען די הייליגע צדיקים, די הייליגע חשמונאים, האבן מנצח געווען די יונגס, האבן זיי מתקן געווען אז אויף יעדן שטר זאל מען אריינלייגן דעם אייבערשטנס נאמען, נאר שפעטער האבן זיי געזאגט מען זאל דאס אפשטעלן, ווייל מען ווארפט דאך אוועק די שטרות אין מיסט, קומט אויס אז דעם אייבערשטנס נאמען קומט אן אין מיסט (עיין ראש השנה יח:).

דאס איז דער מקור וואס מיר פירן זיך אז יעדע מאל ווען מען הייבט עפעס אן צו שרייבן, הייבט מען אן דעם בלאט מיט דעם אייבערשטנס נאמען: ב"ה [ברוך השם], בס"ד [בסיעתא דשמיא], בעזהשי"ת [בעזרת השם יתברך], לה"ו [להשם הארץ ומלואה].

כב. אמאליגע צייטן פלעגט מען ניצן א הארץ פאר א באטל, ווייל דאס איז ברייט פון אויבן און שמאל פון אונטן, מען לייגט אראפ דעם קינד, מען גיסט אריין מילך פון אויבן און עס ריגט אריין טראפעלעך אינעם קינד'ס מויל.

דאס האבן די הייליגע צדיקים געוואלט, אריינלייגן אין יעדע זאך וואס מען הייבט אן אז "עס איז דא א באשעפער", און "דער אייבערשטער מאכט אלעס", - און דאס איז דער ציל פון אונזער מוסד, פון אונזער חדר און סקול, צו פרעדיגן אמונה, צו פרעגלען אמונה, אריינלייגן אין יעדע זאך דעם אייבערשטן, חזר'ן נאכאמאל און נאכאמאל אז "עס איז דא א באשעפער" און 'דער אייבערשטער וועט דיר העלפן'.

די מעשה פון חכמי כעלם

איך ווייס נישט צי עטץ האלטס מיט וואס עס טוט זיך אפ אין שטאט, עטץ וואוינטס אין שטעטל, דער שטעטל איז אן אנדערע וועלט; אין שטאט האט כמעט יעדער קינד 'מענטל אישוס' (גייסטישע פראבלעמען), דאס זענען זאכן וואס מען רעדט נישט דערפון אפן, אפער באהאלטענערהייט גייען כמעט אלע קינדער אויף הילף.

איך האב תלמידים אינגעלייט וואס זייער פרנסה איז צו דרייוון קאר סערוויס, דערציילן זיי מיר: "דער ראש ישיבה ווייסט נישט וויפיל קינדער גייען אלץ צו טערעפי, ניינציג פראצענט טריפס פון אינמיטן טאג, זענען פון קינדער וואס מען טראגט זיי פון חדר צום דאקטער, צום פסיכיאטער און צום ספעשעליסט!"

דאס איז אזוי ווי די מעשה פון כעלם. אין שטאט כעלם איז געווען א בריק וואס אינמיטן די בריק, דארט וואו די קארן האבן זיך געדארפט איינדרייען, איז דער צוים געווארן צעבראכן און קארן פלעגן אריין פאלן אין וואסער, האבן זיי געבויפט א שפיטאל נעבן דעם בריק, כדי די אלע מענטשן וואס פאלן אראפ אין וואסער זאלן גלייך האבן א שפיטאל נעבן זיך, מען זאל קענען פרויבירן צו ראטעווען זייער לעבן... איי, דו קענסט דאך לייגן א צוים, דו קענסט דאך פאררעכטן דעם בריק! - דו קענסט דאך אנהייבן רעדן צו די קינדער פון אמונה! אז מען רעדט צו קינדער פון אמונה פאלן אוועק אלע פחדים, אלע גייסטישע פראבלעמען!

אײַז ווייס אז רער אייבערשטער פֿירט די וועלט

עס איז נישט גענוג צו רעדן צו קינדער פון אַמונָה 'אײן מאל
א יאר', עס איז נישט גענוג אויב מען זאגט 'פֿורים' אז עס איז
דא א באַשעפֿער; דאס העלפֿט נאכנישט. מען דארף דאס חזר'ן
נאכאמאל און נאכאמאל, מען דארף עס אַריינפֿרעדן אין האַרץ
אזוי שטארק אז אויב דער קינד וועט זיך אויפֿוועקן אינמיטן
שלאף זאל ער זיך צושרייַען: "אייבערשטער!"

דא אין שטעטל איז דא א אינגערמאן וואס האט ברוך השם
געהאט א גרויסע נס, ער האט געהאט א געפֿלאצטע קישקע, און
בשעת מען האט אים אפֿערירט האט ער נישט געקענט צוריק
כאפֿן דעם אטעם, האט מען אים געדארפֿט ארויף לייגן אויף א
רעספֿערעטער, ער איז געבֿען געליגן פֿארשלאפֿט אין שפיטאל,
שפֿעטער האט מען אים אנגעהויבן אַביסל אויפֿצואוועקן, ער האט
נאכנישט געקענט רעדן, אפֿער ער האט שוין געקענט רעאגירן
האט מען אים געגעבן א פֿעדער צו שרייבן, האט ער געשריבן
די ווערטער: "אײַז ווייס אז דער אייבערשטער פֿירט די וועלט"
- דאס האט ער געשריבן ווען ער איז נאך געווען האלב-וועגס
פֿארשלאפֿן.

ווען א מענטש ליגט אין שפיטאל אויף א רעספֿערעטער, קען
מען זיך נישט מאכן און ספֿעציעל שרייבן די ווערטער מיט'ן
חשבון צו באַקומען כבוד, 'מען זאל זען אז אײַז שרייבט דאס'... אין
אזא צייט קומט ארויס וואס עס ליגט אינעווייניג אינעם מענטש.

ווען דער הייליגער סאטמער רבי זכותו יגן עלינו האט געכאפֿט
זיין סטראוק לא עלינו, שנת תשכ"ח, איז ער שוין געווען אַכציג
יאר³¹, דערציילט מען אז ווען ער האט זיך צוריק אויפֿגעוועקט
האט אים דער דאקטער געגעבן א פֿעדער ער זאל עפֿעס שרייבן,
האט ער געשריבן די ווערטער: "אנכי ה' אלקיך".

כג. ער האט געהאט א נס אז ער האט געלעבט נאך עוף יאר ביז כ"ו אב
שנת תשל"ט.

זעט מען אין וואס א צדיק'ס קאפ ליגט, דער צדיק טראכט
שטענדיג פון 'אנכי ה' אלוקיך', אז עס איז דא א באשעפער אויף
דער וועלט.

דאס וויל איה מען זאל אריינלייגן אין די קינדער, ביי די
אינגלעך און ביי די מיידלעך, בייטאג און ביינאכט, ביי אידיש און
ביי ענגליש, ביים לערנען און ביים שפילן, אין חדר, אויפן באס,
ביים גייען, ביים קאכן, ביים באקן און ביים אויפרוימען.

אריינפלעכטן 'אייבערשטער' אין יעדע זאך

בעצם וואלט מען געדארפט רעדן צו קינדער נאר פון אמונה
א גאנצן טאג, נאר אזוי ווי מען קען דאך נישט אנכאפן א
מענטש און אים א גאנצן טאג זאגן די זעלבע פאר ווערטער:
**"עס איז דא א באשעפער", "עס איז דא א באשעפער", "עס איז
דא א באשעפער",** ווייל דאס וועט נישט אריין גיין אין אים, און
מען וויל דאך אז עס זאל יא אריין גיין, דארף מען דאס אנטון
מיט אנדערע ווערטער, דאס הייסט מען זוכט אינמיטן טאג יעדע
געלעגנהייט וואו מען קען צווישן די ווערטער עפעס אריינלייגן
פונעם אייבערשטן, צום ביישפיל, ווען א קינד רופט זיך אן: "איה
קען נישט", זאגט מען אים: **"פרוביר וועסטו זען אז דו קענסט
יא, בעט דעם אייבערשטן דו זאלסט קענען"**.

דאס איז דער עיקר ציל פארוואס מען האט אויפגעשטעלט
די מוסד, מען זאל אריינלייגן אין די קינדער אמונה, אז עס איז
דא א באשעפער.

אריינלייגן אין די קינדער א זיכערקייט אין זיך

אויף זאל מען אריינלייגן אין די קינדער א זיכערקייט אין זיך,
זיי זאלן גלייבן אין זיך, אז 'דער אייבערשטער האט מיר ליב'.

ווען א מלמד טיילט אויס צעטלעך צו קאלערן, און א קינד
רופט זיך אן: "איה קען נישט", און ער צערייסט דעם צעטל,

טראכט דער מלמד 'דער קינד איז א מחוצף, אבער באמת איז דער קינד בכלל נישט קיין מחוצף, דער קינד איז א רחמנות, אין זיין קאפ ווייסט ער אז 'איך קען טאקע נישט, ווייל דאס הערט ער א גאנצן טאג אינדערהיים פון זיינע עלטערן, מען האקט אים אריין אין קאפ: "דו קענסט נישט", "דו קענסט נישט", "דו קענסט נישט", דעריבער ווערט דער קינד אזוי ברוגז ווען מען געבט אים א צעטל צו קאלערן, ער טראכט צו זיך: 'וואס ווילסטו פון מיר? דו ווילסט מיך נאכאמאל ווייזן אז איך קען נישט?!"

מוהרא"ש פלעגט זאגן ביי די שיעורים, א קינד הערט 'פערציג טויזנט מאל' אז ער קען נישט, מען האלט אים אין איין זאגן: "זעסטו אז דו קענסט נישט! איך האב דיר געזאגט אז דו קענסט נישט! איך האב געוואוסט אז דו קענסט נישט! דו האסט עס אויסגעגאסן, קוק ווי די קענסט נישט... לייג עס אראפ ווייל דו קענסט נישט... דו וועסט קיינמאל נישט קענען חתונה האבן..."

אנשטאט דער מלמד זאל זיך אויפֿרעגן אויף דעם קינד, מאך אים האלטן פון זיך, ער זאל וויסן אז ער קען יא! חזר מיט אים: **"דו קענסט יא, בעט דעם אייבערשטן דו זאלסט קענען, קוק ווי שיין דו מאכסט עס."**

אפילו א קינד וואס קאלערט ארויס פון די בילדער, דארף מען אים נאכנישט טראגן צו הילף.

מען שפילט ארום מיט'ן קינד, מען הייסט אים קאלערן, און נאך צוואנציג מאל וואס ער וועט ארויס קאלערן פונעם בילד, וועט ער זיך אויסלערנען צו קאלערן שיין. און די זעלבע זאך איז מיט יעדע פֿרט, צום ביישפיל, אז א קינד זאגט: "איך קען נישט די חומש", זאגט מען אים: **"וואס הייסט דו קענסט נישט די חומש? - דו קענסט יא די חומש!"**

קינדער ווי? - נישט דאווענען

ברוך השם אז דא אין די מוסד שיקט מען נישט קיין קינדער צו הילף ווען זיי קאלערן נישט שיין. אין שטאט זענען דא חדרים און שולעס וואס אלע קינדער וואס קאלערן ארויס פון די בילדער

אָדער שניידן נישט גראד, שיקט מען אויף הילף, עס האלט שוין אזוי ווייט אז אויב א קליין קינד וויל נישט דאווענען, רופט מען אויף אן די עלטערן אז דאס קינד דארף גיין אויף הילף...

איי, וואס איז אויב א קינד וויל נישט דאווענען?! - זיי זענען דאך קינדער, קינדער ווילן נישט דאווענען!

אסאך מאל קומען מלמדים צו מיר זיך אפרעדן אז זיי האבן א קינד אין כּתה וואס וויל נישט מיט דאווענען, ווען מען הייבט אן דאווענען בלייבט ער קלאצן, זאג איך זיי: "אן ערוואקסענער מענטש וויל אויף נישט דאווענען, כל שכן א קינד!"

יעצט, וואס זאל מען טון? מען זאל אויפהערן דאווענען מיט די קינדער? - גיין! דו האסט אן עצה, בעט דעם אייבערשטן דו זאלסט האבן א וועג ווי אזוי צו מאכן אז די גאנצע כּתה זאל מיט דאווענען, קען זיין מיט טיקעטס אדער מיט קענדיס.

אדער קען מען מאכן, אזוי ווי מען פארט דאך סיי ווי יעדע סוף יאר אויף א טריפ (אויספלוג), קען מען דאס אויסניצן צו מחזק זיין דאס דאווענען, מען זאגט פאר די קינדער: "אלע קינדער וואס גייען דאווענען שיין וועלן קענען מיטקומען צום טריפ", אדער קען מען מיט דעם מחזק זיין דאס 'דרה ארץ', מען זאגט פאר די קינדער: "אלע קינדער וואס גייען זיין דרה ארץ'דיג וועלן קענען מיטקומען צום טריפ".

מען ווארפט נישט אונער א קינד

מען טאר נישט אנשטעמפלען א קינד אז 'דער קינד האלט ביי גארנישט', מען דארף בעטן דעם אייבערשטן מען זאל טרעפן א וועג צו יעדן קינד.

איך וועל ענק אויסזאגן א סוד, אלס קינד און אלס בחור האב איך אויף געהאלטן ביי גארנישט, איך בין געזיצן אין חדר אזוי ווי אלע געזונטע קינדער, איך האב א גאנצן צייט געקוקט אויפ'ן זינגער צו זען ווען עס ווערט שוין לאנגטש און איך וועל שוין קענען ארויס לויפן פון דא.

מיר האבן געהאט גאנצעטע פלענער וואו מען גייט גיין יעדן טאג נאך חדר; מיר זענען געווען א חבורה פון קינדער וואס מיר פלעגן זיך צוזאמקומען נאך חדר אין א בעיסמענט, מיר האבן געקויפט א דזשיקסא (זעג מאשין) און מיר האבן געשניטן העלצער, צו מאכן דערפון פידלען און קרוינען, ווען מיין רבי האט גערעדט פון די גמרא און פון חומש האב איך נישט אויסגעהערט, איז וואס? מען וואלט מיר געדארפט אנוועק ווארפן? ברור השם היינט לערן איך גמרא מיט חומש.

א קינד ווארפט מען נישט אנוועק; איך דארף טרעפן א וועג ווי אזוי איך קען מאכן אז די קינדער זאלן יא וועלן דאווענען און לערנען.

ארויסברענגען יעדן קינד'ס מעלוד

נאך א וויכטיגע זאך דארפן מלמדים וויסן, מען טאר נישט מאכן א ביישפיל פון איין קינד און זאגן אז די גאנצע פתח זאל נאכמאכן דעם קינד. אוודאי דארף מען געבן קאמפלימענטס פאר די קינדער וואס פירן זיך אויף שיין, מען זאגט זיי: "וואו א מחיה צו זען ווי יענקי דאווענט", "פשוט מושי דאווענט אזוי שיין", "דו פירסט זיך אויף אזוי שיין", אבער מען קען נישט פארהאלטן א קינד: "פארוואס קענסטו נישט דאווענען אזוי ווי אים?" - דאס איז חזיר טריף!

מען קען נישט פארהאלטן א קינד: "פארוואס קענסטו דיר נישט אנטון אזוי איידל ווי דער קינד?" - נישטא אזא זאך, פאר די קינד וואס טוט זיך אן איידל זאלסטו זאגן: "וואו דו ביסט אנגעטון אזוי שיין צניעות'דיג", און פאר דעם אנדערן קינד וועסטו זאגן אן אנדערע מעלה מיט וואס ער צייכנט זיך אויס.

מען ברענגט ארויס יעדנ'ס מעלות, מען געבט פאר יעדן קינד גוטע ווערטער, ווייל יעדער קינד 'קען' און 'וועט' אויסוואקסן גוט.

מען מוז? ליב האבן די קינדער

עס איז דא א זאך וואס איך זאג ביי יעדן שיעור און איך גיי
עס איבערזאגן נאכאמאל, ווייל דאס איז זייער א וויכטיגע יסוד
אין חינוך.

מען קען זיין א מלמד און א לערערין נאר אויב מען האט ליב
אלע תלמידים ותלמידות, אויב מען האט נישט ליב א תלמיד אדער
א תלמידה - איז א שאד די צייט, דער קינד גייט נישט מצליח
זיין דעם גאנצן יאר, ער גייט זיך נישט קענען ריקן פאראויס.

א קינד שפירט צי זיין רבי האלט פון אים, צי זיין רבי האט
אים ליב.

די וואך איז דא א בריוו אין קונטרס 'עצתו אמונה' וואו א
פּרוי פּרעגט אן: "ווי אזוי קען איך מאכן אז מיין מאן זאל וויסן
אז איך האלט פון אים?" דער ענטפער איז: "דאס קען מען נישט
מאכן, דאס פילט מען מיט צוגעמאכטע אויגן".^{כד}.

כד. מיר ברענגען אראפ דעם בריוו:

ווי אזוי קען איך מאכן מיין מאן זאל
וויסן אז איך האלט פון אים?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך האב געוואלט פרעגן ווי אזוי קען איך מאכן אז מיין מאן זאל וויסן
אז איך קוק אים ארויף, און איך האלט פון אים.

יישר כח.

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת וישב, י"ט כסליו, שנת תשפ"ג לפקט
קטן

בנוגע אייער פראגע, ווי אזוי איר קענט מאכן אייער מאן זאל וויסן אז
איר קוקט אים ארויף; דאס קען מען נישט אייגרענען, דאס איז א זאך
וואס מען ווייסט און מען שפירט מיט פארמאכטע אויגן. אז די פרוי

יעדער זאל צומאכן זיין אויגן פאר איין מינוט און טראכטן 'מיין ווייב האלט פון מיד?' יעדער ווייסט גלייך דעם ענטפער, אויב נא אדער נישט, אזוי אויף קען זיך א פרוי צומאכן אירע אויגן, אפילו זי געפינט זיך נישט יעצט נעבן איר מאן, און טראכטן 'מיין מאן קוקט מיד ארויף?' און זי וועט גלייך וויסן אויב נא אדער נישט.

די זעלבע זאך איז מיט די קינדער, קינדער פילן צי זייער מלמד אדער לערערין האלט פון מיד, עס העלפט נישט געבן פאלשע קאמפלימענטס מיט א גרויסע שמייכל ווען מען האט פיינט דאס קינד אינעווייניג אין הארץ, דאס איז גארנישט ווערד, די קינדער שפירן עס.

וואס איז די עצה מען זאל ליב האבן יעדעס קינד? - פאר מען קומט אין חדר און אין שולע, זאל מען בעטן דעם אייבערשטן: **"הייליגער באשעפער לייג ארויף א חן אויף די קינדער'ס פנים'ער, איך זאל באמת ליב האבן יעדן קינד."**

קוקט ארויף אויף איר מאן, זי שעצט אים - ווייסט עס דער מאן, און אז נישט - שפירט דאס דער מאן; מען קען נישט אייגרעדן אז מען קוקט ארויף ווען עס איז נישט אמת.

אנהויבן הויבט זיך דאס אן ביי זיך אליין; אויב מען טרעפט אין זיך גוטע נקודות, מען זעט אין זיך גוטע זאכן - דעמאלט קען מען זען אין א צווייטן גוטס, אבער אז מען איז דערביטערט, מען האט זיך אליינס נישט ליב - ווי קען מען ליב האבן א צווייטן?

אמאל האט רבי נתן געטראפן איינעם וועם ער האט שוין א לאנגע צייט נישט געזען, רבי נתן האט געשמועסט מיט אים, און ער זעט ווי יענער מאכט יעדן איינעם אוועק. רבי נתן פרעגט אים: "וואס מאכט דער?" "וואס מאכט יענער?" און יעדן איינעם מאכט ער אוועק, זאגט אים רבי נתן: "אז דו וועסט האלטן פון זיך - וועסטו קיינעם נישט אוועק מאכן". דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת מקץ שנת תשפ"ג)

בַּעֲטוֹן דָּעם אײַבערשטן אויף חן

אויף זאל מען בעטן דעם אייבערשטן דיין פנים זאל זיין בא'חנ'ט אין די קינדער'ס אויגן, בעטס דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער לייג ארויף חן אויף מיין פנים, אז די קינדער זאלן אננעמען וואס איך זאג". ביי מיידלעך איז דאס נאך וויכטיגער, ווייל ביי מיידלעך גייט עס אז אויב די טיטשער איז אביסל נישט אזוי קינט איז שוין נישט אינטערסאנט, מען הערט שוין נישט אויס וואס די לערערין זאגט, דארף מען בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער מאך מיך בא'חנ'ט אז די קינדער זאלן אננעמען מיינע ווערטער".

פון די שווערע קינדער וועט ארויסקומען שיינע זאכן

געדענקטס, די אלע שווערע קינדער וואס מען קען מיט זיי גארנישט טון, קריג זיך נישט מיט זיי, ווייל אין צען יאר ארום גייען זיי פירן די מוסד...

איך האב א אינגערמאן וואס איז היינט דער מענעדזשער פון אונזער מוסד, ער האט געלערנט אין די תלמוד תורה וואו איך בין געווען איינגעשטעלט, איך געדענק ווי קיינער האט נישט געקוקט אויף אים, מען האט אים געווארפן ווי א באל; איך געדענק ווי שטארק ער האט געוואלט אנקומען לערנען ביי מיר אין חדר, איך האב שוין געהאלטן אן אויג אויף אים ווען ער איז נאך געווען אין כיתה ה', איך האב אים אלץ געגעבן גוטע ווערטער; אזוי פלעג איך אלץ טון, איך פלעג אלץ געבן גוטע ווערטער פאר די קינדער וואס איך האב געזען אז מען שטויסט זיך מיט זיי. למעשה ווען ער האט געדארפט אריין קומען צו מיר אין כיתה ט', האב איך שוין נישט געארבעט אין יענע מוסד, ער האט זייער געוויינט א גאנצן טאג און א גאנצע נאכט, ווייל ער האט שוין אזוי לאנג ארויס געקוקט אז ער גייט אנקומען צו א רבי וואס האט אים ליב, און פונקט פארן אריין קומען צו מיר בין איך ארויס, למעשה איז ער אריין געקומען לערנען דא אין

ישיבה. יעצט געבט א קוק, היינט פירט ער א מוסד, ער העלפט
א מוסד, ער בויעט אידישקייט.

דאס דארף יעדער מלמד וויסן, אז דו האסט א גוטע ציפּעדיגע
אינגל אין חדר, וואס דו טראכסט צו זיך: 'הלואי זאל ער נישט
קומען אין חדר, ווייל ווען ער קומט נישט אין חדר איז אלעס
פייין...' זאלסטו וויסן אז מען האט דין אויפגענומען נאר פאר
דעם קינד! לייג אריין אין אים 'אייבערשטער', לייג אריין אין אים
'גוטע מדות'.

יעצט שטייען מיר אין די הייליגע טעג פון חנוכה וואס די
יונים האבן געוואלט 'אויסרייסן' אידישקייט, דארפן מיר 'בויען'
אידישקייט, בויען אמונה, אריינלייגן אין די קינדער אמונה.

אכטונג געבן ווי אזוי מען רעדט צו א קינד

מלמדים און לערערנים דארפן זייער שטארק אכטונג געבן
נישט צו פארשעמען א קינד; אויב איז דא א קינד וואס עס רינט
אים די נאז, אדער א קינד וואס חלומ'ט א גאנצן טאג, טאר מען
אים נישט אנרופן: "דו חולם!" אדער "דו חאלאמאק!"

דא אין שטעטל איז דא א משפחה וואס האט געוואוינט אין
מאנסי, זיי האבן געהאט א שיינע גרויסע רייכע הויז, זיי האבן
זיך אויפגעהויבן איבער נאכט און זיך אריבער געצויגן קיין
ויליאמסבורג, אין א פּעיסמענט. פארנוואס? ווייל זייער קינד'ס
מלמד האט געמאכט אויף אים א צו-נאמען, דער אינגל הייסט
'שלום', און דער מלמד האט אים אנגעהויבן רופן "שלום חלום
קום אהער", דער זון איז אהיים געקומען פון חדר וויינען אז ער
האט באקומען אין חדר א נייע נאמען און אלע קינדער לויפן
אים נאך און שרייען: "שלום חלום", האב איך אים געזאגט: לייג
אריין דינע קינדער אין א חדר וואו מען גייט נישט מאכן א צו-
נאמען פאר דיין קינד, איך האב אים נישט געזאגט ער זאל זיך
אָוועק ציען פון מאנסי, למעשה האט ער באשלאסן זיך אריבער
צו ציען קיין ויליאמסבורג, און ער האט אריין געלייגט זיינע
קינדער אין בּרסלב.

עס האט זיך אנגעהויבן א גאנצע געראטשקע אין זיין משפחה, מען האט געהאט טענות אויף אים: "היתכן דו טוסט נישט קיין נארמאלע זאך, דו קומסט פון א ריזיגע הויז און די ציסט זיך אריין צו א קליינע הויז?!" אבער ער האט געוואוסט 'איך מוז דאס טון צו ראטעווען מיין זון, ער זאל נישט פארשעמט ווערן אין חדר'.

איך ווייס פון אפאר משפחות וואס האבן זיך ארויס געצויגן דא אין שטעטל נאר צוליב דעם איין סיבה, אז דער מלמד פון זייער זון האט גערופן דעם קינד: "קום אהער דו חאלאמאק", "קום אהער דו חלום".

אזוי רעדט מען צו א קינד?! - אזא מענטש קען נישט זיין קיין מלמד, אזא מענטש דארף גיין ארבעטן ביי די סענעטעישן (רייניגן די גאסן)!

מוהרא"ש פלעגט זאגן: "א מלמד וואס ניצט הענט - דארף גיין ארבעטן ביים צאמנעמען די מיסט קאנעס און זיך אויסגעבן די פֿעס אויף די קאנעס", אז דו ציפסט קינדער מיט'ן מויל - קענסטו נישט זיצן מיט קינדער.

א מלמד און א לערער - מוז עסן און זיין אויסגערוט

איך טראכט, אפשר האט יענער מלמד פשוט נאכנישט געהאט געגעסן יענעם טאג, וועגן דעם האט ער זיך נישט געקענט באהערשן. דארף מען זאגן פארן מלמד: מאך א ברכה, קויף זיך טשאקלעד מיט א קאווע, אדער הייסע קאקאו, בארואיג זיך, קום צו זיך. און בעט דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך קום יעצט צום בית המקדש, העלף מיד אז די קינדער זאלן מיד אויסהערן, און אויב די קינדער ווילן מיד נישט אויסהערן זאל איך געדענקען אז עס איז נאכנישט עק וועלט".

נאך אן עצה צו זיין רואיג מיט די קינדער, צו גיין שלאפן צייטליך.

אויב איז מארגן נישטא קיין שולע, קען א לערערין בלייבן אויף א גאנצע נאכט, אבער אויב איז דא מארגן שולע, מוז מען

גיין שְׁלֵאפֿון צייטליך, מען קען נישט אנקומען די לעצטע מינוט ארויס פון בעט, ווען מען ווייסט נאכנישט ווי אזוי מען הייסט און מען ווייסט נאכנישט וואס מען גייט היינט לערנען.

דער סוד — פון הצלחה

דער בעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו האט געזאגט: א מענטש קען מצליח זיין און ווערן א גרויסער עושר אפילו פון פארקויפן קליינע ציין שטעכערס (טוט פיקס); דא אין שטעטל קען מען טרעפן אין וואלד אראפ געפאלענע ביימער, אויב א מענטש וועט נעמען א האק און צעהאקן א בוים אויף קליינע שטיקלעך און מאכן דערפון ציין שטעכערס, - זאגט דער בעל שם טוב: אויב ער האט ליב די דזשאב, ער שפירט ביי זיך אז 'ער' גייט אריין ברענגען אין די וועלט די עכטע העלטי (געזונטע) ציין שטעכערס, ווייל די אנדערע זענען נישט געזונט צו ניצן... - וועט ער ווערן פון דעם א גרויסער מיליאנער, ווייל ער האט ליב זיין דזשאב, ווידער אויב מען האט נישט ליב די דזשאב, קען מען ארבעטן מיט גאלד און בלייבן אן ארעמאן.

אינגעלייט פרעגן מיר אסאך מאל: "מיט וואס זאל איך ארבעטן, זאל איך אננעמען די דזשאב אדער יענע דזשאב?" איך ענטפער אלץ: "וואס עס ציט דיר", טייל מיינען שוין אז דאס איז א רוח הקודש, אז איך זע ווייל דאס ציט אים איז דאס זיין שושר נשמה... באמת איז דאס פשוט אן עצה פון הייליגן בעל שם טוב, אויב דו האסט ליב דיין דזשאב גייסטו מצליח זיין אין דעם.

פארוואס וויל מיין קינד קומען אין תדר?

א מלמד און א לערערין קענען נאר מצליח זיין אויב ער האט ליב די דזשאב און ער האט ליב די קינדער, ער שפירט אז די קינדער זענען זיינע קינדער.

עס מיינט נישט צו זאגן אז עס טאר נישט זיין שווער צו קומען אין תדר, אודאי איז שווער אויפצושטיין צופרי, - דאס איז

פאר יעדן איינעם שווער, אפילו ווען מען האט ליב א דזשאב קען מען באשטיין צו שלאפן נאך צען מינוט... נאר איך מיינ צו זאגן אז מען זאל וועלן זיין א מלמד און זיין א לערערין.

אויב דו האסט ליב דיין דזשאב, דו האסט ליב צו קומען לערנען מיט די קינדער קענסטו מצליח זיין, און נישט נאר דו קענסט מצליח זיין - נאר די קינדער גייען 'וועלן' קומען אין חדר!

איינער פון מיינע קינדער וויינט יעדן אינדערפרי אז ער וויל קומען לערנען אין די שטעטל חדר ביי איינער פון די מלמדים; פארוואס וויל ער אזוי שטארק קומען צו יענער מלמד? ווייל דער מלמד האט ליב זיין דזשאב, און אויב דער מלמד האט ליב צו קומען אין חדר - ווילן אויך די קינדער קומען אין חדר.

אבער אויב דער מלמד קומט אין חדר געצווינגענערהייט, אדער א לערערין קומט אין שולע מיט'ן חשבון: 'איך מוז דאך האבן א דזשאב, זומער וועל איך זיך שוין אן עצה געבן וואס צו טון, אבער וואס זאל איך טון מיט דעם לאנגן ווינטער? בפרט דא אין שטעטל וואס איז נישטא וואס צו טון, וועל איך אונגעמען א דזשאב אין שולע'... - קענסטו נישט דא ארבעטן, נישט צוליב דעם געב איך דיר דעם דזשאב, דו וועסט נישט מצליח זיין!

רעדן אויף די ריכטיגע וועג

יעצט אין די הייליגע טעג פון חנוכה עפנט זיך צוריק אויף אלע אידישע הערצער, עס עפנט זיך אויף די 'אור הגנוז' ביי יעדן איינעם.

א מענטש מיינט אז 'אור הגנוז' איז א זאך 'אין הימל' עס האט גארנישט מיט מיר; עס איז נישט אזוי, דער 'אור הגנוז' איז ביי יעדן איינעם, ביי יעדן איד איז דא א באהאלטענע ליכטיגקייט וואס חנוכה עפנט זיך עס אויף, אז דער מענטש טראכט ביי זיך נאכאמאל 'אפשר קען איך נא זיין גוט', 'אפשר קען איך זיין וואויל'.

מָעַן קָעַן אַלְעס פֿוֹעֲלִין בײַ קינדער, מָעַן דאַרף נָאר וויסן דָעם ריכטיגן וועג ווי אזוי מָעַן רעדט צו זיי.

לאמיר אַנכאַפֿן אַ מָשֶׁל פֿון דאָווענען; מִלְמָדִים שְׂרִיבֵן מִיר בְּרִיוֹן אַז קינדער ווילן נישט דאָווענען, ווי אזוי לייגט מָעַן אַרײַן 'דאָווענען' אין קינדער?

דער ענטפֿער איז: אַנשטאַט צו רעדן פֿון די פֿאַרקערטע וועג, זאָגן פֿאַר די קינדער: "אויב דו דאָווענסט נישט גייסטו פֿלאַקערן אין גיהנום", דאַרף מָעַן רעדן ריכטיג, פֿון די גוטע וועג, מָעַן איז זיי מסביר וואס דאָווענען איז, מָעַן איז זיי מסביר דאס שיינקייט פֿון דאָווענען, מָעַן זאָגט פֿאַר די קינדער: "מָעַן גייט יעצט בעטן דעם אייבערשטן, מָעַן גייט יעצט רעדן צום אייבערשטן".

רעדט נישט פֿון 'אויב מָעַן דאָווענט נישט'... - רעדט פֿון דאס שיינקייט פֿון 'יא' דאָווענען.

זאָגט פֿאַר די קינדער: "מָעַן גייט יעצט רעדן צום אייבערשטן, יעדער איינער גייט יעצט בעטן פֿאַר זיך, פֿאַר זיין משפּחה, פֿאַר זיינע קינדער און פֿאַר זיין עתיד".

קינדער כאָפֿן נישט, זיי מיינען אַז זייער יעצטיגע שטאַנדפּונקט, די כּתָה, די ריִסעס, די לאַנטש - דאס איז די לעבן... דאַרף מָעַן זיי מסביר זיין לויט זייער פֿאַרשטאַנד אַז ווען מָעַן האט חתונה הייבט זיך אָן די לעבן, מָעַן באַקומט אַ מאן, מָעַן באַקומט אַ ווייב, מָעַן האט קינדער און מָעַן דאַרף האָבן פֿרנסה, לאמיר שוין אָנהייבן צו דאָווענען, לאמיר אָנגרייטן תּפֿלות אויף שפּעטער.

דערציילן אַ מעשֶׂה פֿון דאָווענען

אַז מָעַן רעדט אַפֿאַר ווערטער פֿאַרן דאָווענען, אָדער מָעַן דערציילט זיי אַ מעשֶׂה פֿון דאָווענען אָדער אַ מעשֶׂה פֿון אַ צדיק, וועלן אַלע קינדער אָנהייבן דאָווענען, און אַלע קינדער וועלן אָנהייבן רעדן צום אייבערשטן.

איך האב ענק געגעבן אַן עצה אַז מָעַן קען אַרײַן זאָגן דאס דאָווענען אין אַ רעקארדער, מָעַן זאָגט דאס אַרײַן מיט אַ חיות

און א לעבעדיגקייט, און בשעת'ן דאווענען צינדט מען עס אן אויפ'ן ספיקער. אבער נישט אייביג העלפט דאס, אסאך מאל דארף מען דערציילן א מעשה פארן דאווענען, אזוי וועלן די קינדער דאווענען שוין.

בשעת'ן דאווענען קען מען נישט אפשטעלן די כּתה, דאס דאווענען דארף פארן אין איין צי, אבער פארן דאווענען קען מען דערציילן א מעשה וועגן דאס שיינקייט פון דאווענען, און עס קען זיין אז דינע ווערטער גייען נישט העלפן פאר די יעצטיגע דאווענען, אבער די ווערטער גייען אריין, עס קען זיין ווען ער וועט שוין זיין א אינגערמאן און ער וועט דאווענען אין בית המדרש, גייט ער זיך דערמאנען די מעשה וואס זיין רבי האט דערציילט אין כּתה ה'!

איך דערמאן זיך היינט זייער אסאך זאכן פון חדר, צי עס איז א גוט ווארט וואס א מלמד האט מיר געזאגט אלס קינד, אדער אז דער מלמד האט מיר געגעבן כבוד אלס קינד.

מעשיות פון צדיקים גייען אריין אין די קינדער

איך בעט פון אלע מלמדים און לערערנס: דערציילטס פאר די קינדער 'מעשיות פון צדיקים'.

נעכטן בין איך געווען אין כּתה ה', איך האב גערעדט צו די קינדער, אינמיטן דעם שמועס איז אויסגעקומען צו רעדן איבער דאס אידישקייט אין רוסלאנד, האבן קינדער אויפגעהויבן זייער האנט און געזאגט אז זיי קענען אפאר מעשיות פון 'אידישקייט אין רוסלאנד' וואס זיי האבן געהערט פאר צוויי יאר צוריק פון א מלמד, און א אינגל האט אנגעהויבן נאך דערציילן מעשיות פון מסירות נפש פון דער ריבניצער רבי זכותו יגן עלינו, איך האב געקוואלן פון נחת צו זען ווי די מעשיות זענען אזוי שטארק אריין אין די קינדער אז זיי קענען צוויי יאר שפעטער זיך אויפשטעלן און דערציילן די מעשיות פאר א גאנצע כּתה, כּזקו ורגיל.

מִן הַסֵּתֶם וְעַתָּה יַעֲבֹר מִלְּמַד הָאֵל דְּעֲרַצִּיילֵט דִּי מַעֲשִׂיּוֹת, הָאֵל עַד גְּעֵמִינֵט אַז קִינֶער הָעֵרֶט אִים בְּכָלל נִישְׁט אױס, און מִסְתָּמָא גַעֲדַעֲנֵקט עַד שׁוין אָפִילוּ נִישְׁט אַז עַד הָאֵל בְּכָלל דְּעֲרַצִּיילֵט דִּי מַעֲשִׂיּוֹת, מִעַן זַעט אָבֵעֶר אַז מַעֲשִׂיּוֹת פֿון צִדִּיקִים גִּיעֵן אַרײַן אִין דִּי קִינֶדֶר.

אַלע מִלְמָדִים און לַעֲרַעֲרִינֵס מוֹזֵן זײַך פֿאַרקוקן מַעֲשִׂיּוֹת פֿון צִדִּיקִים; פֿון דַּער הַיִּלְיָגֶער רַבִּי, פֿון דַּער הַיִּלְיָגֶער בַּעַל שֵׁם טוֹב, פֿון דַּער הַיִּלְיָגֶער רַבִּי ר' אֱלִימֶלֶךְ, פֿון דַּער הַיִּלְיָגֶער רַבִּי ר' זושא. חֲנוּכָּה קען מִעַן דְּעֲרַצִּיילֵן דִּי בַאקאַנטע מַעֲשֶׂה פֿון דַּעם אִיד וואס דַּער הַיִּלְיָגֶער רַש"ב פֿון לײַבאַוויטש זָכֵרוֹתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ הָאֵל אִים גַּעזאַגט עַד זַאל מִיט גַעמַען אױפֿן וועג אַ מְנוּחָה, און רױפֿעֶרס האָבן אִים גַּעכאַפֿט און דוּרֶךְ דִּי מְנוּחָה אִז עַד גַּעוואָרן גַּעראָטעוועט¹.

כה. הוֹסֵפֶה מֵאֵת הַמּוֹצִיאִים לָאוֹר: מִיר וועלן אַראַפּ בִּרְעֻנָּגֶען דִּי מַעֲשֶׂה וואס דַּער ראש ישיבה שְׁלִיט"א הָאֵל דָּא דַּערמאַנט, לױט ווי מִיר האָבן עֵס גַעזען אין עֲטְלִיכֶע סִפְרִים:

דַּער הַיִּלְיָגֶער רַש"ב זָכֵרוֹתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ אִז אַמאַל גַעזִיצֵן שְׁמַחַת תּוֹרָה אױף אַ הַתּוֹעֲדוֹת מִיט וַיִּנָּע חֲסִידִים, אִינמיטן דִּי הַתּוֹעֲדוֹת רופֿט זײַך אַן ר' פֿתַחֲיָה - אַ תַּלְמִיד פֿון רַבִּי, און דְּעֲרַצִּיילֵט בִּפְנֵי כָל עַם וְעַדָּה. דַּער רַבִּי זאַגט דָאך שְׁטענדיג אַז עַד מאַכט נִישְׁט קײן שׁוּם מוֹפְתִים, אִיךְ וועל דָא דְּעֲרַצִּיילֵן אַן עוֹבְדָא וואס אִז גַעשען מִיט מִיר: אִין אִינע פֿון דִּי זומער טעג בִּין אִיךְ גַעווען בֵּינִים רַבִּי, און פֿאַרן אַרױסגײן פֿון צִמְעֶר זאַגט מִיר דַּער רַבִּי: "דו בִּיסט דָאך אַ סוּחַר אִין דִּי וועלדער, צומאַל קומט דִיר אױס צו וַיִּין אױף עֲטְלִיכֶע טעג אִין וואַלד, זאַג אִיךְ דִיר, ווען עֵס קומט חֲנוּכָּה זאַלסטו מִיטגַעמַען מִיט דִיר הױכֶע חֲנוּכָּה לַעֲכָט!" ווען עֵס אִז גַעקומען דִּי טעג פֿון חֲנוּכָּה האָב אִיךְ גַעזען אַז אִיךְ וועל טאַקע דאַרפֿן וויילן אִין וואַלד, האָב אִיךְ זײַך דַּערמאַנט אִין דִּי ווערטער פֿון דַּער רַבִּי, און אִיךְ האָב מִיטגַענומען גרױסע הױכֶע לַעֲכָט.

ווען אִיךְ בִּין אַרײַן אִין וואַלד זענען גַעקומען רױפֿער, זײ האָבן מִיר צוגעכאַפֿט מִיין גַעלֵט און אױסגַעליידיגט מִינע טאַשן, און זײ האָבן מִיך גַעוואלט הַרְגִיעֶנען. אִיךְ האָב זײַך אִינגעבֶּעטן בֵּי זײ אַז זײ זאלן מִיך לאָזן לַעבֶן, אָבֵער זײ האָבן פֿון גאַרנישט גַעוואלט הַעֲרֵן, זײ האָבן מִיר גַעזאַגט אַז זײ מוֹזֵן מִיך הַרְגִיעֶנען ווייל אױב אִיךְ וועל בִּלִּיבן לַעבֶן וועל אִיךְ זיכער מִסְרִין פֿאַר דִּי פֿאַליציי, אִיךְ האָב אָנגעהױבן צו וויינען אַז זײ זאלן רַחֲמֵנוֹת האָבן אױף מִיר, אָבֵער זײ האָבן מִיר נִישְׁט

היינט איז דא אזויפיל מעשה ביכלעך, מען מוז דערציילן פאר קינדער מעשיות פון צדיקים.

דער רבי האט געזאגט: מיין הארץ האט זיך אויפגעפלאמט דורך דעם וואס איך האב געהערט אלס קינד א מעשה פון מיין זיידע דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, עטץ הערטס וואס דא גייט פאר! דער רבי האט אלס קינד געהערט א מעשה פונעם בעל שם טוב און זיין הארץ האט אויפגעפלאמט צו דינען דעם אייבערשטן! י

אויסגעהערט, ווען איך האב געזען אז אט אט קומט מיין סוף... האב איך זיי געבעטן זיי זאלן מיר נאך לאזן דאווענען מעריב און צינדן חנוכה ליכט פאר זיי הרגענען מיר.

מיט זייער פיל גוטסקייט... האבן זיי מיר געלאזט דאווענען מעריב און צינדן חנוכה ליכט, בשעת'ן צינדן די לעכט דארט טיף אין וואלד, איז אריבער געפארן דער פריץ פון דארף, ער האט באמערקט א שטארקע ליכטיגקייט שיינט ארויס אינמיטן די וואלד, איז ער געקומען זען וואס דאס איז, דער פריץ האט געהאט ביי זיך זיין רעוואלווער, איז ער געקומען און מיר געראטעוועט פון זייערע הענט.

האט ר' פתחיה אויסגעפירט: איך בין געראטעוועט געווארן בזכות די עצה וואס דער רבי האט מיר געהייסן מיטנעמען הויכע חנוכה לעכט.

כו. מיר ברענגען אראפ א בריוו פונעם ראש ישיבה שליט"א וואו דער ראש ישיבה ברענגט אראפ די מעשה:

ווי אזוי ברענגט מען אריין אמונה אין די קינדער?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך בין א מאמע צו פינף זיסע קינדערלעך קע"ה, און מיין גאנצע ציל און האפענונג אין לעבן איז אויפצוציען מיינע קינדער מיט אמונה און יראת שמים, זיי זאלן לעבן מיטן אייבערשטן.

מיין צען יעריג אינגל האט מיר לעצטנס געזאגט אז ער האט קשיות אויף די אמונה, ווען איך האב אים געפרעגט וואס ער מיינט צו זאגן דערמיט, האט ער מיר געזאגט אז ער בעט אסאך מאל זאכן פונעם אייבערשטן און ער באקומט עס נישט.

איך האב מיר זייער דערשראקן פון דעם, עס זעט מיר אויס אז איך האב נישט די ריכטיגע וועג ווי אזוי צו רעדן צו מיינע קינדער

פון אַמונה, ווי אזוי אריינצוברענגען דעם אייבערשטן אין זייערע הערצער.

אָפּשָׁר קען דער ראש ישיבה שליט"א מיר געבן אן עצה און הדרכה ווי אזוי צו רעדן צו מיינע קינדער, און ווי אזוי אריינצוברענגען אין זיי די הייליגע אמונה.

א גרויסן דאנק.

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת וזאת הברכה, י"ד תשרי, ערב חג הסוכות, שנת תשע"ט לפרט קטן איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

דער הייליגער רבי האט פארציילט ווי אזוי האט ער זוכה געווען אָנצוהייבן דינען דעם אייבערשטן; דאס האט זיך אָנגעהויבן דורך דעם וואס ער האט געהערט מעשיות פון צדיקים, ווייל דעם רבינ'ס מאמע פיגא האט גע'ירש'נט די הויז פון איר מאמע - די צדיקת אָדל - דעם הייליגן בעל שם טוב'ס טאכטער, וואס זי האט גע'ירש'נט דאס הויז פון איר טאטע דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו.

אין דעם הויז איז דער הייליגער רבי געבוירן געווארן. ווען די תלמידים פון הייליגן בעל שם טוב פלעגן קומען קיין מעזיבז צום ציון פון זייער רבי - דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, פלעגן זיי אריין גיין אין שטוב פון בעל שם טוב און זיך דערמאנען די צייטן וואס זיי פלעגן זיין ביים בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, זיי פלעגן שמועסן צווישן זיך פון זייער גרויסער רבי. דער רבי זייענדיג נאך א קליין אינגל פלעגט אויסהערן די שמועסן פון די קדושי עליון, די צדיקים תלמידי הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו.

אמאל האט דער רבי געהערט די מעשה ווי אזוי דער בעל שם טוב איז געבוירן געווארן, אז זיין מאמע שרה איז געווען זייער אלט בשעת זי האט געבוירן דעם בעל שם טוב זכותו יגן עלינו און זי איז גלייך נאכדעם נפטר געווארן, שפעטער ווען דער בעל שם טוב איז אלט געווען פינף יאר האט אים זיין טאטע גערופן צו זיך און אים געזאגט בזה הלשון: "ישאליו! איך גיי יעצט אוועק פון דער וועלט - כדרך כל הארץ, געדענק דו ביסט קיינמאל נישט אליין, דער אייבערשטער איז מיט דיר, ביי דיר און נעבן דיר זאלסט נישט מורא האבן פון קיינעם", און מיט די ווערטער איז ער נפטר געווארן.

דער בעל שם טוב איז אויסגעוואקסן איינער אליינס אין א גרויסע וועלט, אבער ער האט שטענדיג געדענקט זיין טאטנ'ס לעצטע ווערטער: "געדענק דו ביסט קיינמאל נישט אליין, דער אייבערשטער איז מיט דיר, ביי דיר און נעבן דיר זאלסט נישט מורא האבן פון קיינעם", מיט די ווערטער האט ער געלעבט און אויסגעפירט למעשה, וואס ער האט נאר געדארפט

האט ער געבעטן דעם אייבערשטן. ביז איינמאל שפאצירט ער אין וואלד בשעת ער זינגט זיך צום אייבערשטן, אינמיטן זעט ער ווי עס קומט צו גיין א מענטש און פֿרעגט אים: "וואס טוסטו דא אליינס אין וואלד?" רופט ער זיך אן צו אים: "איך בין נישט אליין, דער אייבערשטער איז דא מיט מיר", רופט זיך אן דער מענטש: "דער אייבערשטער איז מיט דיר? דער אייבערשטער איז אויבן אין הימל, ער איז זייער הויך, ער האט איבער געלאזט די וועלט", און ער לייגט צו אז עס איז א בפירוש'ע פסוק (יחזקאל ח, יב): "עזב השם את הארץ". (וואס באַמַת שטייט דאָרט מען זאל נישט זאָגן אזוי ווי די וואס זאָגן, דער אייבערשטער זעט נישט וואס מען טוט אין די פינסטערניש, דער אייבערשטער האט אונז פארלאזט).

דער מענטש האט ווייטער ממשיך געווען צו רעדן צום בעל שם טוב קעגן די אמונה, האט דער בעל שם טוב געכאפט א צווייג פון דער ערד און אים אנגעפאנגען צו שלאגן, און בשעת ער האט געשלאגן דעם אלטן נאר האט ער געשריגן דעם פסוק (תהלים צב, י): "יתפֿרדו כל פעלי און", פֿלוצלינג זעט דער בעל שם טוב ווי ער איז נישט דא, דער מענטש איז פשוט געווען אן אויג פארבלענדעניש פונעם סמ"ך מ"ם; פון דעמאלט איז דער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו געווארן נאך שטערקער אין די אמונה, ער האט געזען ווי דער סמ"ך מ"ם וויל אים איינרעדן אנטקעגן די אמונה האט ער זיך נאך אסאך מער געשטארקט.

די מעשה האט דער הייליגער רבי געהערט ווען ער איז נאך געווען א קליין קינד. ווען דער רבי האט געהערט די מעשה איז אריין אין אים א מורא'דיגע חשק צו ווערן א צדיק, ער האט אנגעפאנגען צו טראכטן: 'געוואלד! איך וויל אויך זיין א צדיק! אפֿשר אז איך וועל דאס נאכטון, איך וועל אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, וועל איך אויך ווערן א צדיק?' דער רבי איז גלייך ארויס פון שטוב און געגאנגען צום ציון פון בעל שם טוב און געוויינט צום אייבערשטער: "רבוננו של עולם, איך וויל אויך זיין א צדיק, איך וויל אויך זיין אן ערליכער איד וכו' וכו'". ביז דער רבי האט זוכה געווען צו וואס ער האט זוכה געווען.

זעט מען פון דעם אז ווען א קינד הערט א מעשה פון א צדיק פלאקערט דאס אויף זיין הארץ צו ווערן א גרויסער צדיק.

דערפאר אז איר ווילט אן עצה ווי אזוי צו מחנך זיין קינדער מיט אמונה פשוטה אינעם אייבערשטן דארפט איר וויסן אז די עצה איז זיי צו דערציילן אן א שיעור מעשיות פון די הייליגע חכמים און פון צדיקים; עס איז באוויסט אז דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו האט געפֿרעגט דעם מלמד פון זיינע קינדער צי ער לערנט מוסר מיט זיינע קינדער, האט דער מלמד געזאגט: "יאה", האט אים דער צאנזער רב געפֿרעגט: "וואסערע מוסר ספרים לערנסטו מיט זיי?" זאגט ער: "חובות הלבבות", זאגט אים דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו: "נישט דאס מיינ איך צו פֿרעגן, איך פֿרעג צי דו דערציילסט זיי מעשיות

פון הייליגן רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו און פון זיין ברודער דער הייליגער רבי ר' זושא זכותו יגן עלינו; ווייל מעשיות פון צדיקים פייערט אויף דאס הארץ צו זיין אן ערליכער איד.

פארשטייט זיך אז מען דארף אליינס אויך האבן אמונה, מען קען נישט איבער געבן אמונה פאר א צווייטן נאר אז מען איז בטל ומבטל צום אייבערשטן; מוהרא"ש טייטשט מיט דעם פסוק (תהלים כה, ח): "טוב וישר ה' על כן יורה חסאים בדרך", ווען א מענטש וויל זיין א יורה חסאים בדרך, ער וויל צוריק ברענגען מענטשן צום אייבערשטן, דארף זיין ביי אים קודם 'טוב וישר ה', ער דארף וויסן ביי זיך אז דער אייבערשטער פירט די וועלט בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים, און נאר אזוי קען מען צוריק ברענגען אידישע קינדער צו די אמונה.

דאס זעלבע איז מיט עלטערן וואס ווילן מחנה זיין די קינדער זיי זאלן לעבן מיט אמונה; זיי דארפן זיך אליינס איבער געבן צום אייבערשטן און לעבן מיט אמונה, אזוי וועלן די קינדער אויך לעבן מיט אמונה. יעדע זאך וואס פאסירט אין שטוב זאל מען הערן דערביי די אויסדרוקן: "ברוך השם!" "אלעס איז דער אייבערשטער!" אז עס גיסט זיך עפעס אויס אדער אז עס צעברעכט זיך עפעס דארף מען הערן: "גם זו לטובה", "וואס דער אייבערשטער טוט - איז זיכער גוט"; ביים שבת טיש דארף מען דערציילן מעשיות פון אמונה, מעשיות פון תפלה - אזוי וועט אריין גיין אין זייער הארץ די ריינע אמונה.

אמונה באקומט מען ווען מען רעדט פון דעם און ווי מער מען רעדט פונעם אייבערשטן אלץ מער בויפט זיך אויף די אמונה, אזוי ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן מד): "האמונה תולה בפה של אדם", ווי מער מען רעדט פון אמונה אלץ מער איז מען זוכה צו דעם, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים פט, ב): "אודיע אמונתך בפיו", דורך המלך זאגט: 'מיט מיין מויל פארצייל איך פונעם אייבערשטן', "היננו על ידי שמדברין האמונה בפה, זהו בעצמו אמונה, וגם על ידי זה באים לאמונה", אז מען רעדט פון אמונה - דאס אליין איז אמונה און דאס ברענגט מען זאל האבן אמונה.

דערפאר איז א גרויסע זאך אז מען זאל שטענדיג רעדן פונעם אייבערשטן, וואו מען קען נאר זאל מען דערמאנען דעם אייבערשטן; מען פרעגט איינעם: "וועסט קומען היינט נאכט?" זאל ער נישט ענטפערן: "יאה", נאר: "מיטן אייבערשטנס הילף"; מען פרעגט איינעם: "וואס מאכסטו? וואס הערט זיך?" ענטפערט מען: "ברוך השם, געלויבט דעם אייבערשטן".

עלטערן דארפן אסאך וויינען צום אייבערשטן אויף ערליכע קינדער; מען האט געפרעגט דעם הייליגן חתם סופר זכותו יגן עלינו ווי אזוי האט ער זוכה געווען צו אזעלעכע גוטע קינדער, האט דער הייליגער

א מתנה פון זיך אליין האלטן פון זיך אליין

עס איז וויכטיג פאר מחנכים צו האלטן פון זיך אליינס, ווייל אז מען האלט פון זיך קען מען האלטן פון די קינדער.

רבי נתן זכרונו לברכה האט אמאל געטראפן זיין חבר וואס ער האט שוין לאנג נישט געהאט געטראפן, ער האט אים געפרעגט: "וואס מאכט יענקל?" האט דער חבר אים אוועק געמאכט, פרעגט ער אים ווייטער: "און וואס מאכט מושי?" האט ער אים אויף אוועק געמאכט, אזוי האט ער יעדן אוועק געמאכט, פרעגט אים רבי נתן: "און וואס איז מיט דיר?" האט ער זיך אויף אוועק געמאכט, זאגט אים רבי נתן: "ווען דו וועסט האלטן פון דיר, דו וועסט וויסן דער אייבערשטער האט מיר ליב, וועסטו שוין קענען זען אז יענקל איז גוט, מושי איז גוט, אליעזר איז גוט און יעדער איז גוט".

א מלמד און א לערערין דארף האבן זעלבסט זיכערקייט, מען דארף וויסן איך בין דער מלמד, איך בין די לערערין, איך קען און איך בין מצליח.

ווען א מלמד קומט אריין אין פתח שפירן די קינדער גלייך צי דער מלמד איז זיכער ביי זיך, צי דער מלמד ווייסט אז מען דארף אים פאלגן, אדער ער איז אומזיכער מיט זיך. אויב דער מלמד שרייט אדער שלאגט, זעען די קינדער אז דער מלמד איז

חתם סופר זכותו יגן עלינו געענטפערט: "יעדע נאכט בשעת איך האב געזאגט תיקון חצות האב איך אנגעפילט א כוס מיט טרערן, איך האב געבעטן פאר גוטע קינדער"; דאס איז דער וועג ווי אזוי מען איז זוכה צו ערליכע דורות.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן קענען מחנה זיין אונזערע קינדער על דרך התורה והמצוות.
א גוט יום טוב.

...

(ספר עצתו אמונה, חלק ו', מכתב תנו)

שׂוואד, ווייל שׂרייען און שׂלאגן ווייזט אויף שׂוואכקייט, און בכלל איז 'שלאגן' גארנישט ווערד, דאס קומט ווען מען איז איבער געמידעט.

א מלמד דארף וויסן 'די קינדער גייען מיר פאלגן'

דער ראש ישיבה שליט"א האט געפרעגט איינער פון די מלמדים: היינט ביסטו זייער מצליח מיט די קינדער, זאג מיר וואס דו טוסט היינט אנדערש ווי פינף יאר צוריק, וואס די קינדער האבן דעמאלט געלאכט פון דיר אין פנים און געטאנצן אויפ'ן טיש. היינט האסטו א שטעקן? - גיין! דו טוסט היינט גארנישט אנדערש פון דעמאלט, - דער חילוק איז ביי דיר אין מח.

אמאל האסטו געטראכט: 'איך קען נישט זיין קיין מלמד', האבן די קינדער דאס געשפירט, דו האסט זיי נישט געדארפט זאגן: "איך קען נישט זיין קיין מלמד"... זיי האבן עס אליין געשפירט. היינט וויסטו אז 'מיט'ן אייבערשטנס הילף גייט מען מיר פאלגן. דעריבער שפירן דאס די קינדער, ווען דו עפנסט נאר אויף די טיר זעצן זיך שוין די קינדער גלייך אראפ.

מען קען נישט טראכטן: 'איך קען, נאר מען דארף טראכטן: 'מיט'ן אייבערשטנס הילף וועל איך קענען.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט פאר א צווייטער מלמד: איך געדענק ווען דו ביסט געווען מלמד אין וויליאמסבורג, האט מען ארויס געהערט קולות פון דיין כפה, דו פלעגסט שרייען אויף די קינדער און די קינדער האבן צוריק געשריגן... איך האב געזאגט פארן מנהל: "שיק אהיים דער מלמד פון דא", און דער מנהל פלעגט מיר זאגן: "לאמיר ווארטן נאך א וואך, לאמיר אים אויסלערנען", און היינט העלפסטו שוין אנדערע מלמדים, אנדערע מלמדים זאגן נאך אין דיין נאמען: "רבי ... האט געזאגט אזוי", וואס איז געשען? וואס האסטו געטוישט אז היינט ביסטו מצליח? - גארנישט! נאר דער איין זאך אז דו וויסט אין דיין מח 'מיט'ן אייבערשטנס הילף וועלן די קינדער מיר פאלגן!

די פֿרישע מלמדים זאלן דאס וויסן, ווען א מלמד עפנט אויף דעם טיר, דארף ער וויסן ביי זיך 'מען גייט מיד פאלגן, און אויב מען פאלגט נישט גלייך, גייט מען מיד פאלגן די צווייטע מאל, איך גיי זיי נאכאמאל זאגן אז מען דארף פאלגן ביז זיי גייען טאקע פאלגן'.

אָנהייב יאר לערנט מען אויס דרך ארץ

יעצט איז שוין חנוכה, איז שוין אביסל שפעט איינצופעדעמען 'דרך ארץ', ווייל (תנא דבי אליהו רבה, א): 'דרך ארץ קדמה לתורה', דרך ארץ קומט פאר תורה. געווענליך דארף מען שוין נישט רעדן חנוכה פון 'דרך ארץ', דאס לייגט מען אריין אנהייב יאר.

אָנהייב יאר איז גארנישט דא, נישטא קיין סידור, נישטא קיין חומש, נישטא קיין גמרא, עס איז נאר דא איין זאך 'דרך ארץ'.

ווען איך בין געווען מלמד, האב איך מיט דעם אנגעהויבן דאס יאר¹, אודאי האט מען אביסל געלערנט, איך האב געלערנט וויפיל איך האב געקענט אריינשטיפן, אבער אין מיין קאפ האב איך געוואוסט אז עס איז גארנישט דא, צוויי וואכן בין איך געווען זייער שטרענג, אין די קינדער'ס אויגן בין איך געווען 'דער שלעכטער רבי'... איך קען נישט ניצן דעם אויסדרוק "איך בין געווען שלעכט", ווייל באמת איז דאס זייער גוט פאר זיי! קינדער דארפן וויסן אז 'אן דרך ארץ איז גארנישט דא, מען מוז פאלגן א רבי' איך האב אוועק געגעבן שעות אויף דעם.

כז. היינט אין ישיבה דארף איך שוין נישט אנהייבן דאס יאר מיט דרך ארץ, ווייל די בחורים פון פאר יאר זענען נאך דא, און אז עס קומט אריין א נייער בחור שטעלט ער זיך אוטאמאטיש צו צום דרך ארץ, ווייל דער טון איז דרך ארץ'דיג.

אבער ביי א מלמד איז נישט אזוי, אפילו איין יאר האט ער גוט אויסגעלערנט דרך ארץ אין כּתה, דארף ער קומענדיגע יאר אנהייבן פונדאסגיי, ווייל עס קומען אריין פרישע קינדער, וואס זיי קענען מיד נישט און איך קען זיי נישט.

איך האב אנגעהויבן פארלערנען און איך האב געזען ווי איינער מאכט א פאקס אדער א גרונדער, אזוי ווי קינדער טוען אנצוצייען דעם רבינ'ס נערון, מען וויל זען וואו קען מען אים אויפֿרעגן, בין איך נישט געווארן אויפֿגערעגט אבער איך בין געווען זייער שטארק, ביז די קינדער האבן פארשטאנען אז יעצט לאכט מען מיט דער רבי, יעצט טאנצט מען מיט דער רבי און יעצט זאגט דער רבי אז מען דארף עפענען די גמרא, און יעדער גייט אויפֿן פלאץ, עס ווערט זייער שטיל, עס ווערט זייער ערנסט, עס ווערט זייער דרוך ארץ'דיג.

איך רעד נישט יעצט פון די מלמדים פון די פיצלעך קינדער; פיצלעך קינדער קען מען נישט אראפ זעצן אויף צו א לאנגע צייט און פארלאנגען זיי זאלן זיצן שטיל, אבער דאס ביסל צייט, די צוואנציג מינוט וואס מען זעצט זיי יא אראפ, מוזן די קינדער זיצן מיט א מורא'דיגע דרוך ארץ; מען מוז דאווענען, מען מוז פאלגן, נאכדעם גייט מען שפילן און טאנצן.

ווען דער מלמד אדער די לערערין עפנט אויף די טיר, מוזן זיך אלע קינדער אוועק זעצן אויף זייערע פלעצער!

עס איז נישטא קיין לערנען ווילאנג דאס איז נאכנישט אריין אין די קינדער, קודם מוז זיין דרוך ארץ, איינמאל אלע קינדער ווייסן שוין אז מען דארף זיין דרוך ארץ'דיג, קען מען אנהייבן לערנען.

במשך די יאר מאכט זיך אמאל אז א קינד איז אויסגעמוטשעט און ער צעשרייט זיך, עס מאכט זיך אלץ אזעלכע זאכן, ביי די בחורים אין ישיבה מאכט זיך עס אויך, דארף מען פריש מחזק זיין די זאך פון דרוך ארץ. עטץ קענטס הערן ביי די שיעורים וואס איך געב אין ישיבה ווי איך מוז זיך אמאל אפשטעלן און זאגן: "מען קען נישט רעדן ביים שיעור!"

ווען איך כאפ זיך אינמיטן יאר אז איך האב שוין לאנג נישט גערעדט פון דרוך ארץ, ווארט איך אז איינער זאל זיך געבן א ריק אדער אביסל רעדן אינמיטן א שיעור, כדי איך זאל קענען זאגן: "מען קען נישט רעדן ביים שיעור!" און אויב איך טרעף נישט קיין געלעגנהייט דאס צו זאגן ווייל אלע זענען דרוך ארץ'דיג, זאג

איך עס אפילו ווען קיינער האט נישט גערעדט, איך מאך זיך
כאילו איך האב געזען איינעם יעצט רעדן און איך זאג: "מען קען
נישט רעדן ביים שיעור! עס מוז זיין דרך ארץ!"^{כח}

ווייל דאס איז א לימוד וואס מען מוז חזר'ן פון צייט צו צייט.

שמירת הזמנים

איך וויל אויף רעדן פון 'שמירת הזמנים'.

דא אין שטעטל קומען די לערערנס אין שולע מיט א באס
איז זיי גרינגער צו זיין אין צייט, אבער די מלמדים וואס קומען
מיט קאר'ס איז אנדערש, איך טראכט אפֿשר זאל מען מאכן א
באס פאר די מלמדים און מען וועט מוזן קומען מיט די באס,
אזוי וועלן אלע אנקומען פרי ווייל אז מען קומט פרי איז די
גאנצע טאג גאר אנדערש.

איך טראכט, ווען איך וואלט געווען א מלמד אין שטעטל, וואלט
איך געדאווענט זיבן אזייגער, אכט אזייגער וואלט איך געקומען
אין חדר, איך וואלט געגאנגען אביסל התבודדות, נאכדעם וואלט
איך עפֿעס געגעסן, און צען מינוט פאר די קינדער קומען אן
וואלט איך געגאנגען צו מיין כֶּתֶה זען צי מען דארף נאך עפֿעס
טון איידער די קינדער קומען אן, ווי עס אויפֿרוימען און מסדר
זיין די כֶּתֶה וכדומה.

אין די מוסד וואו איך בין געווען מלמד, איז געווען א גוי וואס
איז געשלאפן אינעם בנן פונעם תלמוד תורה, און ער פלעגט
זיך אסאך מאל אנטרינקען און ער האט נישט אויפֿגערוימט די

כח. דער וועג ווי אזוי איך טו דאס איז, איך מאך זיך כאילו איך זע איינעם
רעדן ביים אינטערשטן שורה, קיינער דריידט זיך נישט אויס קוקן צי
איינער רעדט טאקע, אזוי קען איך נאכאמאל פארהאלטן אויף דעם אז
מען דארף זיין דרך ארץ, ווייל דאס דארף מען כסדר חזר'ן.

דאס איז אבער א זאך וואס איך זאג עס נישט נאכצומאכן, איך פרענג
בלויז ארויס דעם געדאנק פון אסאך רעדן פון דרך ארץ.

פיתות^ט, ווען די מלמדים זענען געקומען צופרי און געזען אז זייער כּתה איז נישט ריין, זענען זיי נישט אריין אין כּתה, אויסער איין כּתה האט זא געלערנט, כּתה ט', מיין כּתה, פארוואס? ווייל איך האב נישט געווארט אז דער גוי זאל קומען אויפּרומען מיין כּתה, איך בין געקומען פרי, איך האב געהאט אין מיין כּתה א בעזעם מיט א שאוול און איך האב עס אליינס אויפגערוימט, מסדר געווען די טישן, און אפגעווארט די קינדער.

א ברכה ביי ריי אייגענע קינדער

דער הייליגער חתם סופר זכותו יגן עלינו איז אמאל געזיצן ביי זיך אין ספרים שטוב זייער צעבראכן, א תלמיד איז אריין געקומען צו אים, און געזען ווי זיין רבי - דער הייליגער חתם סופר - וויינט, פּרעגט אים דער תלמיד: "פארוואס וויינט דער רבי?" האט דער הייליגער חתם סופר געזאגט פאר זיין תלמיד: "איך בין א גאנצן טאג פארנומען מיט די ישיבה אז איך האב אפילו נישט קיין צייט צו פארהערן מיין זון".

האט דער תלמיד געפּרעגט: "איך מעג עפעס זאגן פאר דער רבי?" ענטפערט דער הייליגער חתם סופר: "יא, זאג!" האט דער תלמיד געזאגט: עס שטייט אין פסוק (תהלים לז, כו): **"כל היום חונו ומלוה, וזרעו לברכה"**, דער צדיק באַרגט א גאנצן טאג פאר אנדערע און זיינע קינדער ווערן געבענטשט, לכאורה, איז דען דער צדיק אזא גרויסער עושר אז ער האט אזוי סאך געלט צו קענען באַרגן א גאנצן טאג פאר מענטשן? דער צדיק איז טאקע א שמח בחלקו, ער פריידט זיך מיט וואס ער האט, אבער ווי אזוי קען ער באַרגן פאר אנדערע מענטשן? און וואס איז דער המשוך פונעם סוף פסוק: **"וזרעו לברכה"**?

האט דער תלמיד געזאגט אזא פּשט: א צדיק נעמט זיין צייט וואס ער וואלט געדארפט ניצן פאר זיין פּרינציפאל לעבן, פאר זיין

כט. איך פלעג אים אלץ שיין גריסן, איין טאג האט ער זיך געלאזט וואקסן א קליינע באַרד, און ער האט געזאגט אז ער וויל אויסקוקן ווי דעם מלמד פון כּתה ט', ווייל ער גריסט אים יעדן טאג שיין...

ווייב און קינדער און זיך אפרוען, און ער פארבארגט עס פאר מענטשן, דאס מיינט דער פסוק: "כל היום חונן ומלוה", דער צדיק פארבארגט 'זיין צייט' פאר מענטשן, געבט דער אייבערשטער א ברכה "וורעו לברכה", אז זיינע קינדער זענען געבענטשט.

דער הייליגער חתם סופר האט זייער הנאה געהאט פון דעם ווארט; פון וואו האט מען געוואוסט אז ער האט הנאה געהאט? ווייל ער האט עס איבער געזאגט קומענדיגע וואך ביי שלש סעודות.

זייטס פרייליך מיט ענקער ארבעט.

דער אייבערשטער צאלט צוריק פאר די וואס ארבעטן מיט אידישע קינדער, אז די אייגענע קינדער וואקסן אויף זייער וואויל און ערליך.

בפרט אז מיר ארבעטן פארן רבי'ן, דארפן מיר זיין זייער פרייליך און דאנקען דעם אייבערשטן אז מיר האבן א רבי וואס מאכט אונז ליכטיג, אזוי ווי מען זינגט ביי די חנוכה ליכט דעם פסוק (תהלים קיב, ד): "זרח בחשך אור לישרים" - דער צדיק שיינט פאר זיינע מענטשן א ליכטיגקייט אין די פינסטערניש; ער מאכט אונז ליכטיג די אויגן.

דער אייבערשטער זאל ענק געבן כח און סייצטא דשמיא, עטץ זאלטס אויפבויען די קינדער, און האבן אסאך הצלחה.

א פרייליכן ליכטיגן חנוכה, אמן.

פּרָק ו'

קינדער־ישע מעשיות

דער שיעור איז געגעבן געווארן
דאנערשטאג פֿרשת ויחי,
שנת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה

זאב סרולאוויטש

הי"ו

קינדער יִשֶׁע מַעֲשִׂיּוֹת

וואס וועט מען געדענקען אין הונדערט יאר אַרום

טייערע מלמדים און לערערנס. מיין מאמע תחזי האט מיר דערציילט אז זי האט אמאל געזען הענגען זייער א שיינע צעטל אין א אפיס פון א שולע, עס איז איר זייער אריין אין די ביינער, און זי בעט מיר כסדר איך זאל עס איבערזאגן פאר די מלמדים און לערערנס פון אונזער מוסד, וועל איך ענק עס איבער זאגן.

דער צעטל איז געווען געשריבן אין ענגליש, איך וועל עס איבער טייטשן אין אידיש.

”אין הונדערט יאר אַרום וועט קיינער נישט וויסן מיט וואס פאר א קלייד די ביסט געגאנגען אנגעטון.

אין הונדערט יאר אַרום וועט קיינער נישט וויסן וואס פאר א קאר די האסט געדרייוט.

אין הונדערט יאר אַרום וועט קיינער נישט וויסן וואס פאר א הויז די האסט געהאט.

אין הונדערט יאר אַרום וועט קיינער נישט וויסן מיט וואס פאר א שטיינעל די ביסט געגאנגען אנגעטון.

אין זאך וועט מען יא געדענקען אין הונדערט יאר אַרום; וואס די האסט געמיינט פאר א אידיש קינד'ס לעבן, וואס די האסט צוגעגעבן פאר א קינד'ס לעבן!”

די ווערטער האט מיר אויך זייער שטארק באנומען, ווייל אז מען טראכט אריין זעט מען ווי ריכטיג די ווערטער זענען, ווער

געדענקט די מענטשן פון הונדערט יאר צוריק? ווער געדענקט די הייזער פון הונדערט יאר צוריק? - מען געדענקט גארנישט, מען געדענקט אפילו נישט מענטשן וואס זענען אוועק פאר צוויי יאר צוריק. וואס געדענקט מען יא? - מען געדענקט מלמדים, לערערנים, מחנכים און מחנכות וואס האבן גענומען אידישע קינדער און אריין געלייגט אין א מוט, אריין געלייגט אין זיי א געפיל, זיי געמאכט שפירן גוט; מען געדענקט מלמדים און לערערנים וואס האבן אויסגעהערט קינדער און זיי געגעבן א שמייכל.

מיין רבי רעדט צו מיר פון מיינע זאכן

איך האב א שיינע מעשה ענק צו דערציילן, א טאטע פון א קינד דערציילט מיר פריער אז זיין קינד איז אהיימגעקומען פון חדר און דערציילט אז לעצטנס שמועסט ער מיט זיין מלמד ביי ריסעס און ביי לאנטש, זיין מלמד פרעגט אים אויס פון זיין פידל וואס זיין מאמע האט אים געקויפט, (איך ווייס נישט אויב ער קען אפילו שפילן אויף דעם פידל, מן הסתם קען ער בלויז רייבן דערויף), און פון זיינע טראקס און קארעלעך, דער קינד זאגט: "איך האב זייער ליב מיין רבי, מיין רבי רעדט צו מיר פון מיינע זאכן".

איך האב זייער הנאה געהאט צו הערן אזא גוטע גריס אויף א מלמד.

אויסרוערן די קינדערישע מעשיות

איך האב נאך א שיינע מעשה צו דערציילן, די מעשה איז פון מיר.

נעכטן זענען מיינע קינדער אהיים געקומען פון חדר און מיר דערציילט אז עס איז פארגעקומען א גניבה אין מאנהעטן, די גנבים זענען אנטלאפן מיט זייער קאר, די פאליציי זענען זיי נאכגעפלוין ביז וויליאמסבורג, און די גנבים האבן אריינגעקראכט אין די גאס נעבן די ישיבה, זיי זענען ארויס געקומען פון קאר,

און אנגעהויבן צו אנטלויפן מיט ביקסן אין זייערע הענט, איינער פון זיי איז אריין געלאפן אין א הויז קעגן איבער די ישיבה זיך צו באהאלטן, און פונקט האט א פרוי געעפנט די טיר און זי האט זיך מוראדיג דערשראקן זעענדיג פאר זיך א גוי מיט א ביקס אין די האנט. מיינע קינדער האבן מיר פינקטליך דערציילט וויפיל ביקסן מען האט שוין געטראפן און וויפיל ביקסן עס פעלט נאך.

די גאנצע מעשה האט מיר בכלל נישט אינטערעסירט. אלס קינד האב איך ליב געהאט די סארט מעשיות, איך האב געקענט לעבן פון א כאפצעם, פון הצלה קאלס, און בלינקעדיגע לעקטערס, אבער היינט אינטערעסירט מיר שוין נישט די זאכן.

אבער איך האב געטראכט צו מיר, אויב וועל איך זאגן פאר מיינע קינדער: "דו קענסט זיין שטיל?! עס אינטערעסירט מיר נישט קיין כאפצעם, עס אינטערעסירט מיר נישט קיין שומרים מעשיות", וועלן זיי עס מוזן דערציילן פאר איינעם אנדערש, זיי וועלן מוזן טרעפן איינער וואס דריידט זיך ביים דאווענען אינדרויסן פון בית המדרש, ער זאל זיי אויסהערן, נאכדעם וועלן זיי אויך וועלן אויסקוקן ווי יענעם, האב איך גענומען די פאר מינוט און זיי אויסגעהערט מיט אינטערעסע.

פון אויסהערן א קינד פארדינט מען

ווען קינדער קומען אהיים און דערציילן זייערע זאכן, און די עלטערן האבן נישט קיין געדולד זיי אויסצוהערן, אדער אין חדר ווען א קינד קומט צום מלמד דערציילן א נייעס און דער מלמד הערט אים נישט אויס, ער ווארט שוין קוים עס זאל ווערן לאנטש, איך האב געענדיגט מיין לימוד, איך לויף ארויס פון דא, איך האב נישט קיין פח', - וועט דער קינד זוכן אן אנדערער וואס זאל אים אויסהערן, און ווער ווייסט וועם ער וועט טרעפן, דער אייבערשטער זאל אפהיטן וועם ער קען חס ושלום טרעפן.

דערפאר איז זייער וויכטיג אויסצוהערן די קינדער; טאטע, מאמע, דער מלמד, די לערערין, דער פאס מלמד און פאס לערערין - אלע דארפן אויסהערן א קינד וואס וויל עפעס דערציילן.

ווען א קינד האט מיט וועמען צו שמועסן פון זיינע זאכן, פארדינט מען צוויי וויכטיגע זאכן, איינס, אסאך מאל בשעת'ן הערן די נייעס הערט מען עפעס א נישט גוטע זאך, וואס מען קען איבער געבן פארן מלמד און לערערין, אדער פארן מנהל און מנהלת, אז זיי זאלן רעדן דערפון ביי דעם קומענדיגע געלעגנהייט אינמיטן א דרשה, אז דאס טוט מען נישט, אזוי רעדט מען נישט, און דארט קוקט מען נישט. צווייטנס, ווען א קינד זעט אז דו הערסט אים אויס, וועט ער דיך אויף וועלן אויסהערן.

זיך אינטערעסירן אין די קינדערישע זאכן

ווען א מלמד אדער לערערין קומט אריין אין כּתה און אלע קינדער קומען אים אנטקעגן, זיי הייבן אן צו דערציילן זייערע קינדערישע מעשיות, פון א קאר, אדער פון א נייע פאקעט בוק (פערזענליכע טאשקע) און א נייע בערזל, דארף מען אויסהערן געמיטלעך, אפילו באמת איז מען נישט אינטערעסירט אין דעם.

ווען איך גיי שבת אין שול מיט מיינע קינדער, ווילן מיינע קינדער נאר קוקן די נעמען פון יעדע קאר, זיי האבן אזא סארט שפיל ווער עס קען צוטראפן פון דערווייטנס אויף די קומענדיגע קאר וועלכע סארט קאר עס איז, איך ווייס אפילו נישט וואו עס שטייט דער נאמען, איך האף אז איך בין נישט קיין בטלן... און איך וויל רעדן מיט זיי פונעם אייבערשטן, איך וויל זיי ווייזן די הימל, די וואלקענעס, די פייגלעך, די ביימער.

פארשטייט זיך אז איך וויל עס נישט טון נארישערהייט, ווייל איך וויל זיי נישט פארלירן. א אינגערמאן האט מיר אמאל געזאגט: "איך האב קיינמאל נישט געהאט מיט מיין טאטע קיין שייכות, אויסער איין מאל א וואך, שבת, אויפ'ן וועג צום בית המדרש, דעמאלט האט ער מיר געזאגט תורות אויפ'ן וועג צום בית המדרש, און נאכאמאל אויפ'ן וועג צוריק, גארנישט מער פון דעם..."

איך זוף יא מיינע שמועסן זאלן זיין אינטערעסאנט פאר מיינע קינדער, רעד איך צו זיי אויף זייער שפראך, איך ווייז זיי: "דו זעסט די פייגלעך? די קאפ פון די פייגלעך איז אזוי ווי א יו"ד, די גאנצע געשטעל פון די פייגלעך איז אזוי ווי א ווא"ו, און די צוויי

פליגלען זענען אזוי ווי צוויי מאל ה"א, צוזאמען איז עס דעם
אייבערשטן'ס נאמען הוי"ה", אזוי שטייט אין זהר הקדוש (תיקוני
זהר, תיקון מה, דף פב:).

אבער מיינע קינדער זענען נישט גייגערדיג אין וואס איך זאג,
זיי זענען ווייטער פארנומען צו קוקן די נעמען פון די קארן, זיי
רופן זיך אן צו מיר: "קוק טאטי, די קאר איז א שטענדיג, די קאר
א האנדא פילעט, די קאר א האנדא אדעס, די קאר א לינקלען",
וואס זאל איך זיי יעצט זאגן? - איך זאג זיי: "טאקע? בעט דעם
אייבערשטן אז דו זאלסט עס האבן!" איך ווייז זיי פאילו עס
אינטערעסירט מיר די קינדערישע זאכן.

ביי מיידלעך איז דא א שפיל אז מען טוישט זיך נעפקינס
(מיט וואס מען ווישט זיך אפ די נאז) איינע מיט'ן צווייטן, מיין
טאכטער האט אויך ליב דעם שפיל, און זי קומט מיר ווייזן אירע
נעפקינס, איך וואלט ווען געזאגט פאר מיין טאכטער: "נעם אלע
נעפקינס, לייג עס אריין אין גארביטש (מיסט קאסטן) און גיי
אריין אין בעט!" אבער אויב איך וועל דאס זאגן וועט זי גיין
זוכן א צווייטן פאר וועמען עס צו ווייזן, זאג איך איר: "לאמיר
זען וועלכע איז די שענסטע? דאס האסטו די מערסטע ליב, טויש
אין די אנדערע נעפקינס פאר די שיינע נעפקין"... איך מאך זיך
פאילו איך בין אינטערעסירט אין דעם, און מיין טאכטער טראכט
אז איך בין טאקע אינטערעסירט אין דעם, זי קען קוים ווארטן ווען
טאטי קומט שוין אהיים, ווייל זי וויל מיר דערציילן אירע זאכן...

ביי די אינגלעך איז אויך דא זייערע זאכן, צום ביישפיל די
שפיל פון 'ביזנעס קארדס', און זייערע נייעס, ביי זיי איז א
גאנצע שטח ווען מען זעט אין איין טאג דריי הצלה קארן
פליען מיט לעקטערס און סיירינס... - איך הער יעדן אויס מיט
אינטערעסע, און נאכדעם ווילן זיי מיר שוין אויך אויסהערן.

איינער איז

אינטערעסירט אין מיר

א לערערין מוז זיך אינטערעסירן אויף אירע תלמידות. אויב
מען זעט א קינד קומט אין שולע אנגעטון אביסל אנדערש, נישט

נאָרמאַל, דאָרף מען איר פֿרעגן: "אַלעס איז פֿיין?" "אַלעס איז וואויל?" און אויב מען באַמערקט אז א קינד איז פֿאַרמאכט, היינט רעדט זי נישט, דאָרף מען איר פֿרעגן: "עפֿעס באַדערט דו?" אויב זי ענטפֿערט: "ניין", דאָרף מען איר פֿרעגן: "אַפֿשער ווילסטו עס זאָגן פֿאַר א צווייטן?" אויב זי ענטפֿערט ווידער: "ניין!" - קען מען וואַרטן א טאג, אפֿשער איז דאס נאָר א קלייניקייט וואס באַדערט.

א קינד דאָרף זען אז איינער איז אינטערעסירט אין מיר, איינער טראכט פון מיר, איינער זאָגט פֿאַר מיר, איינער הערט מיך אויס.

זיך זאָרגן פֿאַר אַלע קינדער

אויב מען זעט א קינד וויינען אין די האַלדזשען [אין אידיש הייסט עס א 'קאָרדאָר'] אינדרויסן פון פֿתּה, אָדער א קינד שלאָגט איינעם, א קינד פֿאַרשעמט א צווייטן, קען מען נישט טראכטן: 'איך זאָרג זיך נאָר פֿאַר מיינע תּלמידים, זיי זענען מיינע קינדער, עס אינטערעסירט מיך נישט אַנדערע קינדער', נאָר מען דאָרף זיך אפֿשטעלן און פֿרעגן וואס גייט פֿאַר, און פֿאַרהאַלטן דער וואס שלאָגט: "וואס גייט פֿאַר? מען קען זיך נישט שלאָגן, דער אייבערשטער לאַזט זיך נישט שלאָגן", און אז די קינדער הייבן אָן שרייען: "ער האט מיר אַזוי געטון", און "ער האט מיר אַהין געטון", דאָרף מען זען וואס מען קען טון, מען זאָגט פֿאַרן קינד: "לאַמיר זען וואס מען קען דא טון, לאַמיר גיין צו דיין מלמד", "לאַמיר גיין צו דיין לערערין", "דאָרפֿסט נישט וויינען, איך וועל אַכטונג געבן אויף דיר".

טראכט: עס איז 'מיין' קינד

עס איז נישט גענוג אז א לערערין לערנט פֿאַר דעם לימוד, פֿרקי אַבּות, רעכענען און שרייבן, עס דאָרף איר אויך אינטערעסירן די קינדער אַזוי ווי זיי וואַלטן געווען אירע קינדער.

די הייליגע חכמים זאגן (סנהדרין יט:): **"כל המלמד בן חבירו תורה כאילו ילדו"**, א מענטש וואס לערנט תורה מיט זיין חבר'ס קינד ווערט עס כאילו ער האט געבוירן דעם קינד. סתם אזוי לערנט מען אפ די גמרא ווי מען זאגט א גוט ווארט פארן מלמד, שפיר זיך גוט, דו ביסט זיין האלבע טאטע, ווען ער וועט חתונה האבן וועט מען דיר אויך רופן צו די חתונה ווייל דו ביסט א שטיקל שותף אינעם חתן...

מוהרא"ש זאגט אבער אנדערש, מוהרא"ש זאגט: דאס איז א התחייבות; מען זאגט פארן מלמד: **"געב אכטונג אויף יענעם קינד אזוי ווי דו וואלסט ווען אכטונג געגעבן אויף דיין קינד; ווען דו לערנסט מיט א תלמיד טראכט: 'כאילו ילדו' עס איז מין קינד"**.

טראכט אריין: ווען 'דיין' קינד וואלט געקומען שפעט אין שולע, ווען 'דיין' קינד האט נישט געגעסן היינט אינדערהיים, וואלסטו נישט געטראכט פון די תקנות פון שולע, אז מען דארף קומען צייטליך און מען דארף עסן אינדערהיים, און אויב נישט דארף מען קנס'ענען, דו וואלסט פארשטאנען אז זי האט נעכטן געהאט א חתונה, אדער עפעס האט נעכטן פאסירט אינדערהיים אז זי האט נישט געקענט איינשלאפן און זי איז ערשט איינגעשלאפן פינף אזייגער פארטאגס; דו וואלסט איר פארשטאנען אז זי איז געלאפן אין שולע די לעצטע מינוט מיט איין אטעם, און זי האט פארגעסן צו עסן אינדערהיים, דו וואלסט איר געזאגט: **"קענסט ארויסגיין פון קלאס, שמיר אן א ברויט, עס אויף, נאכדעם קום צוריק אריין"**, די זעלבע דארף מען טון מיט אלע תלמידות, זיי זענען אויך דייע אייגענע קינדער.

וואס וועט געשען אויב דו וועסט ארויסלאזן דאס קינד פון קלאס פאר צען מינוט צו עסן פרישטאג? - איין זאך, זי וועט זען אז זי האט א לערערין וואס זארגט פאר איר ווי אן אייגן קינד!

מאכטס נישט פון די קינדער קיין קעיסעס

איך וויל נישט מען זאל מאכן ביי אונז אין מוסד אז א קינד וואס קען נישט מיטהאלטן די לימודים, זאל גיין צו טערעפי.

אז די מלמדים און לערערנס קענען געבן די הילף, זאלן זיי העלפן, אז נישט - צעברעך זיי נישט.

א פרוי וואס וואוינט אין שטעטל האט מיר געשריבן אין א בריוו: איין חסרון האט דאס וואוינען אין שטעטל, אז מען כאפט נישט די מעלות וואס מען האט... זי דערציילט, ווען זי האט געוואוינט אין שטאט פלעגט זי ווארטן אויף די באס צוזאמען מיט אנדערע פרויען, פלעגט זי הערן וואס עס טוט זיך אין אנדערע מוסדות, ווי אזוי מען רעדט צו קינדער, וואס די סקול'ס פארלאנגען, און אז יעדע צווייטע קינד דארף מען נעמען צו טערעפי געבן הילף, זי פלעגט שטיין אין די זייט און דאנקען דעם אייבערשטן: "שכח אייבערשטער אז מיינע קינדער האבן א פלאץ וואו זיי זענען נישט קיין קעיסעס, זיי זענען נישט קיין פראבלאמאטישע קינדער", אבער היינט וואוינענדיג אין שטעטל פארגעסט זי שוין אויף וואס צו דאנקען....

עס מוז זיין זייער א שטארקע דרך ארץ

אויף איין זאך דארף מען זייער אכטונג געבן, אויף דרך ארץ.

עס מוז זיין זייער א שטארקע דרך ארץ אין כּתה.

אלס מלמד פלעג איך זייער שטארק שטיין אויף דער זאך פון דרך ארץ. איך פלעג נישט אריינגיין אין כּתה ביז אלע קינדער זענען געווען אויף זייערע פלעצער, איך פלעג שטיין ביים טיר און געקוקט, אויב האב איך געזען אז רוב כּתה איז שוין ביי זייער פלאץ, האב איך גערעדט צו די קינדער וואס זיצן נישט, און אויב רוב כּתה איז נישט געווען אויפ'ן פלאץ האב איך גערעדט צו די קינדער וואס זיצן נא, איך האב זיך אנגערופן: "זייער שוין אז דו זיצט, א מחיה דו האסט דרך ארץ".

נאכדעם האב איך זיי געזאגט: "יעצט גיי איך צוריק ארויס פון כּתה, און אלע קינדער זאלן זיך אויפשטעלן ווען איך קום אריין, מען מוז זיך אויפשטעלן ווען א רבי קומט אריין, נאר אזוי גייט עטץ אויסהערן וואס איך זאג", איך בין צוריק ארויס פון

כְּתָהּ, ווען אײַז בין צוריק אַרײַן געקומען האָבן זײַ אַלע קינדער אויפֿגעשטעלט.

אײַז זאָג נישט מען זאל מיר נאָכמאָכן פֿינקטליך יעדע רײַה, נאר אײַז וואָרף רמזים, אײַז דערצײל ענֿק וואָס אײַז האָב געטון און יעדער זאל טון אויף זײַן וועג.

ווען מען מען שלאָגן רײַ קינדער בײַם לײַגן שלאָפֿן?

די וואָרף האָב אײַז געהאַט אַ משפּחה חתונה, שטעלט מײַז אַפּ אײַנער פֿון מײַן משפּחה און פֿרעגט מיר: אײַז הער אַז דו געבסט שיעורים אין חינוך, זאָג מיר אַ טריק פֿון מוהרא״ש, ווי אזוי מען קען לײַגן שלאָפֿן די קינדער, ווען שלאָגט מען יא און ווען נישט?

זאָג אײַז אים: אײַז שלאָג נישט מײַנע קינדער! אײַז געב אַמאל אַ פֿאַטש, ווען דער מלמד זאָגט מיר אַז אין חדר איז מײַן קינד נישט דרױף אַרץ'דיג. באַמַת וואָלט אײַז ווען געדאַרפֿט רעדן צום מלמד, ווייל אַז 'אַלע קינדער' זענען נישט דרױף אַרץ'דיג, איז עס זיכער פֿלוי אַינעם מלמד, פֿון דעסט וועגן איז דאָס נאָכנישט קײַן תּירוץ פֿאַר מײַן קינד זײַז אויפֿצופירן נישט דרױף אַרץ'דיג, מוז אײַז אים געבן אַ פֿעטשעלע, אָבער נישט דאָס איז דער מיטל בײַם לײַגן שלאָפֿן קינדער.

ווי אזוי קען מען לײַגן שלאָפֿן די קינדער אָן טײַלן פֿעטש?

פֿרעגט ער מיר: אויב אזוי ווי אזוי קען מען לײַגן שלאָפֿן די קינדער אָן טײַלן פֿעטש?

זאָג אײַז אים: דער רבֿי האָט געזאָגט: "אַ קינד קושט מען נישט און אַ קינד שלאָגט מען נישט".

מֵעַן רַעֲדֵט דָּא נִישְׁט פֿון גַּעבֿן לִיב־שאַפֿט פֿאַר קִלִּינֶע קִינדער, מֵעַן רַעֲדֵט דָּא פֿון גֶּרעס־עֶרע קִינדער^ל. אַ גַּי גַּעבֿוֹרֶן קִינד דִּי עֶרשְׁטע פֿאַר יֶאר מוז מֵעַן קוּשֵׁן און מֵעַן מוז עס האַלֶּזן, אַז מֵעַן טוט דָּאס נִישְׁט, קען נִישְׁט דער קִינד אויפֿוואַקסן געזונט, אִיז ווייס נִישְׁט אויב דָּאס קִינד קען בִּכְלָל לַעבֿן.

מוֹהֲרָא"ש זאָגט אַז דָּאס גייט צוזאַמען, אַז מֵעַן קוּשֵׁט - דאַרף מֵעַן נאַכדעם שְׁלאַגן. דָּאס מיינט, אַז דער מַלְמֵד, דִּי לַעֲרַעֲרִין, אָדער טאַטע מאַמע ווערן חֲבָרִים מִטִּין קִינד, מֵעַן אִיז צוגעקלעבט צום קִינד און מֵעַן צערטלט אים, מֵעַן קוּשֵׁט אים און מֵעַן האַלדזט אים, אִיז פֿאַרוואס זאַל ער דיר נאַכדעם וועלן פֿאַלגן? מֵעַן אִיז צו היימיש צום קִינד.

דָּאס אִיז דִּי סִיפָּה פֿאַרוואס פֿרויען רופן אַהיים דִּי מענער זיי זאלן קומען לייגן שְׁלאַפֿן דִּי קִינדער, און קִינדער פֿאַלגן שְׁנעלער דער טאַטע ווי דִּי מאַמע, ווייל געווענליך אִיז עס אַזוי, דִּי מאַמע שפּילט זיך מִטִּין קִינד און דער טאַטע אִיז ווייט פונעם קִינד, דערפֿער ווען עס קומט צו פֿאַלגן, פֿאַלגט מֵעַן ענדערש דער טאַטע. און בְּאַמַּת אִיז פֿאַר קִינדער וויכטיג בייַדע כחות, זיי דאַרפֿן סיי 'דער טאַטע' מיט זיין שְׁטַרענגקייט, און סיי 'דִּי מאַמע' מיט איר ליבליכקייט.

אויב דער וואס לייגט שְׁלאַפֿן אִיז ביי זיך שְׁטאַרק, ער אִיז נִישְׁט קיין חֲבֵר מיט דִּי קִינדער, דאַרף ער בלויז זאָגן: "אַרײַן אין בֶּעט", און דִּי קִינדער וועלן פֿאַלגן אָן מֵעַן זאַל זיי דאַרפֿן שְׁלאַגן.

דערפֿער אִיז זייער וויכטיג פֿאַר מַלְמָדִים און לַעֲרַעֲרִינִס צו פֿאַרלאַנגען אַ שְׁטאַרקע דִּרְךָ אַרץ, ווייל אַזוי וועלן דִּי קִינדער פֿאַלגן וואס מֵעַן הייסט.

אָן דִּרְךָ אַרץ אִיז גאַרנישט דא.

ל. פֿרעג מיך נִישְׁט פֿינקטליך ביז וויפיל טעג מֵעַן מעג קוּשֵׁן אַ קִינד, דָּאס וועסטו אַליינס מוזן אויסרעכענען... אָבער אַן עֶלְטער קִינד 'קוּשֵׁט' מֵעַן נִישְׁט און מֵעַן 'שְׁלאַגט' נִישְׁט.

כסדר רעדן פון דרד ארץ

דרד ארץ איז נישט א זאך וואס מען רעדט איין מאל דערפון ביי א דרשה און שוין... מען דארף פארלאנגען דרד ארץ נאכאמאל און נאכאמאל. מיינט נישט אז מען קען איינשטעלן א כפה ווי א מאשין און טראכטן: 'איך האב שוין גערעדט איין מאל צוויי מאל אז מען דארף האבן "דרד ארץ", איך דארף שוין נישט רעדן פון דעם, עס איז נישט אזוי, מען דארף כסדר רעדן פון דעם, אויב מען הערט אויף צו רעדן פון דעם, פאלט עס צוריק, מען דארף דאס האלטן אין איין חזרון.

דאס אלעס וואס איך האב יעצט גערעדט איז לגבי אוועק שטעלן דרד ארץ אינדערהיים און אין כפה, אבער אויב א קינד פאלט ארויס פון די לימודים - איז גארנישט. מאכטס נישט דעם קינד פאר א פראבלעם קינד, טראגט נישט דעם קינד צו הילף, פרובירט צו העלפן דעם קינד וויפיל מען קען.

רעדן פון קדושה פון צייט צו צייט

די זעלבע זאך איז אויך מיט רעדן צו די קינדער פון קדושה.

עס איז נישט גענוג אז דער מלמד האט איין מאל געהאלטן א שארפע דרשה אז מען טאר נישט קוקן און לייגן די הענט אויפ'ן אות ברית קודש, מען דארף רעדן פון דעם כסדר פון צייט צו צייט. אויב מען הערט אויף צו רעדן פון דעם, וועט מען פאלד הערן א מעשה אז א קינד האט זיך פאהאלטן מיט א צווייטן אונטן פון די פאס און זיך געשפילט נישט איידל.

לעצטנס איז א טאטע געקומען צו לויפן צו מיר און פרעגט מיר: "וואס טוט מען דא? איך בין געוואויר געווארן אז מין זון פאהאלט זיך מיט א חבד און שפילט זיך נישט איידל", האב איך אים געפרעגט: "דו האסט שוין בכלל אמאל גערעדט צו דיין זון דערפון? - אפילו אויב יא, דארפסטו עס איבער זאגן נאכאמאל און נאכאמאל!"

מָעַן קָען גִּישְׁט רַעדֵן יַעֲדֵן אַיינצִיגֵן טָאג פֿון דָּעם, אָבֶער פֿון צײַט צו צײַט, ווען מָען טוט אָן אַ קינד און ווען מָען באַדט אים, דאַרף מָען עס זאָגן נאַכאַמאַל און נאַכאַמאַל.

א מלמד מיט אַזאַ הארץ פאר אַ קינד

איך מוז יעצט מקצר זיין ווייל איך מוז אַראפּ גיין צו די קינדער, איך וויל רעדן צו זיי, זאלט עטץ געדענקען דעם ווארט וואס איך האב געהערט פון מיין מאמע תחי'.

"אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער גישט וויסן מיט וואס פאר א קלייד דו ביסט געגאנגען אנגעטון.

אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער גישט וויסן וואס פאר א קאר דו האסט געדרייט.

אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער גישט וויסן וואס פאר א הויז דו האסט געהאט.

אין הונדערט יאר ארום וועט קיינער גישט וויסן מיט וואס פאר א שטייול דו ביסט געגאנגען אנגעטון.

אין זאך וועט מָען יא געדענקען אין הונדערט יאר ארום; וואס דו האסט געמיינט פאר אַ אידיש קינד'ס לעבן, וואס דו האסט צוגעגעבן פאר אַ קינד'ס לעבן!"

אַ טאטע האט מיר דערציילט, ער איז געקומען אפונעם זיין בעבי פון די בעבי סיטינג, די בעבי סיטינג איז אויף די זעלבע שטאק פון די קינדערגארטן, איז ער דורכגעגאנגען די בית הכסא, הערט ער ארויס ווי אַ מלמד געבט זיך אפ מיט אַ קינד וואס האט איינגעמאכט, דער טאטע זאגט מיר: "איך האב ממש גישט געקענט קומען צו זיך", קודם האט דער מלמד זיכער געמאכט אז אלע אנדערע קינדער זאלן עס גישט צוזען, מָען זאל גישט פארשעמען און אויסלאכן דעם קינד, ווייל דאס קען חס ושלום איבער לאזן אַ פלעק אינעם קינד אויפ'ן גאנצן לעבן, און דער מלמד פארעט זיך מיט'ן קינד אזוי הארציג, ער זינגט צום קינד: "דו ביסט אַזאַ וואוילער אינגל, עס קען געשען ביי יעדן, עס גייט גישט געשען נאַכאַמאַל".

דאס איז אזא ליכטיגע מעשה, הלואי והלואי זאלן אלע מוסדות האבן אזעלכע געטרייע מלמדים, א מלמד זאל האבן אזא הארץ פאר א קינד! קוים וואס מענטשן האבן געדולד צו די אייגענע קינדער ווען עס געשעט אזא פאסירונג, אן אנדערער וואלט געגעבן א שטופ דעם קינד און געזאגט: "גיי פון דא, געב זיך אליינס אן עצה!" און דא פארשטייט דער מלמד אז ער איז דאך א קינד און דאס קען געשען ביי יעדן איינעם.

די מעשה האט מיר זייער איבערגענומען, און איך האב זייער שטארק געדאנקט דעם אייבערשטן, ווייל דער רבי זאגט אין ספר המדות (אות דרך חלק ב', סימן א): **"על ידי ודוי דברים"**, דורך דעם וואס מען איז זיך מתוודה צום אייבערשטן, **"גורמיו, שהקדוש ברוך הוא מזמין מלמדי תינוקות שלומדים באמונה"**, העלפט דער אייבערשטער מען זאל האבן גוטע ערליכע מלמדים.

איך זאג אלץ פארן אייבערשטן: **"רבנו של עולם וואס נאך זאל איך דיר דערציילן וואס איך האב געטון, כדי איך זאל האבן גוטע מלמדים?"** איך בין קיינמאל נישט צופרידן, איך וויל צו האבן בעסערע מלמדים, איך וויל ענק נישט אוועקשיקן, אבער איך וויל אז יעדער מלמד זאל טראכטן נאך איין מינוט: וואס נאך קען איך טון פאר די קינדער?

הנאה האבן פון די ארבעט

טייערע מלמדים און לערערנס, איך וויל מלמדים און לערערנס וואס האבן הנאה פון זייער ארבעט.

עס איז דא טעג וואס מען האט הנאה פון די ארבעט, נאכדעם איז דא טעג וואס מען זאגט: "איך האב שוין יוצא געווען, איך פאר אוועק אויף וואקאציע", און עס איז מיט רעכט, ווייל ארבעטן מיט קינדער איז א ביטער שווערע ארבעט, אבער אז מען האט א געפיל אין דעם, איז עס גאר אנדערש, דעמאלט איז עס גרינגער.

איך האב געהערט אז דער פריערדיגער רבי פון ליובאוויטש זכותו יגן עלינו איז קיינמאל נישט געגאנגען אויף וואקאציע, דאס האט מיר זייער געכאפט, נישט אז איך דארף עס נאכמאכן, נאר איך זע פון דעם אז ער האט הנאה געהאט פון זיין ארבעט, ווייל

פון אן אַרבעט וואס מען האט נישט הנאה מוז זיך א מענטש אַפּרוען.

איך בעט דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם, איך וויל די בעסטע מלמדים און די בעסטע לערערנים, וואס האבן הנאה פון זייער ארבעט; זיי זאלן שמועסן מיט די קינדער, ליב האבן די קינדער, אריינלייגן אין די קינדער א ליבשאפט צו די תורה".

אריינלייגן א ליבשאפט צום אייבערשטן און צו די תורה

איך וויל יעצט רעדן א זאך וואס איז נוגע פאר לערערנים, איך האף אז די לערערנים וועלן הערן וואס איך זאג יעצט.

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך זייער געבעטן פון טיפעניש פון הארץ: ראטעוועט!!

איך האב גארנישט פון בויען א שטעטל, אויב איך וועל האבן משפחות וואס ווילן נאכמאכן די גוים, פרויען וואס ווילן זיך נישט אפשערן די האר, פרויען וואס שמירן זיך די נעגל, און די גאנצע אידישקייט גייט צו מיט א פּרעשור (לחץ), "מען טאר נישט דאס" און "מען טאר נישט יענץ", לוינט זיך דען אויפצושטעלן א קהלה אויב קומען ארויס אַזעלכע משפחות?!

איך בעט אייך, לייגט אריין אין די קינדער א ליבשאפט צום אייבערשטן און א ליבשאפט צו די תורה, די קינדער זאלן 'וועלן' גיין אויף די גוטע ערליכע וועג^{לא}.

לא. מיר ברענגען אַראפ א בריוו וואו דער ראש ישיבה שליט"א בעט זיך פיי די לערערנים מען זאל אריין לייגן אין די קינדער א ליבשאפט צו איידלקייט:

אריינלייגן אין די קינדער א טעם אין איידלקייט

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - עַרְב שַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרִשְׁת וַיֵּגֶשׁ, ו' טֵבֵת, שְׁנַת תשפ"ג
לפֿרט קטן

איך האב נישט קיין ווערטער אייך צו דאנקען פארן מיר העלפן אין בית פיגא וויליאמסבורג.

דו דארפסט לייז?

איך באקום אזויפיל בריוון פון פרויען וועגן זיך אפשערן, עס גייט נישט אריבער א טאג וואס איך זאל נישט באקומען בריוון וועגן זיך אפשערן, איך קען נישט אנפילן די גאנצע קונטרס "עצתו אמונה" מיט בריוון וועגן זיך אפשערן, דערפאר ענטפער איך נאר איין בריוו יעדע וואך איבער דעם נושא. פארוואס איז דאס אזוי שווער פאר פרויען דאס צו טון? - ווייל מען באקומט דאס נישט יונגערהייט מיט חינוך, דעריבער איז דאס זייער א שווערע זאך.

מען קען נישט צוגיין צו א ווייבל נאך די חתונה איר זאגן די ערשטע מאל: "דא האסטו א שער מאשין און שער זיך אפ..." דאס דארף מען שוין הערן פון די יוגנט.

עס איז געווען א מאמע וואס האט געוואלט אירע חתונה געהאטע טעכטער זאלן זיך אפשערן די האר נאך די חתונה, האט זי איין יאר געקויפט א מתנה פאר די 'חנופה מסיבה' שער מאשינען פאר אלע טעכטער, וואס מיינט איר, וואס האבן זיי געטון? - זיי האבן עס איבער געלאזט ביי די מסיבה און זענען זיך אהיים אנדעם... זיי האבן געטראכט צו זיך: דו קענסט זיך האלטן מיט אלע שער מאשינען, וואס ווילסטו פון אונז?

אויב מען איז נישט געווארן מחונף צו די זאך פון זיך אפשערן די האר נאך די חתונה, קוקט מען עס אן אזוי ווי איינער זאל צוקומען דיר בעטן א טובה: 'אפשר שערסטו זיך אפ דיין נאז?...'

איך האף צום אייבערשטן אז איר וועט מיר ווייטער העלפן מיט די מיידלעך, דער עיקר בעט איך אייך, רעדט צו זיי פון דאס שיינקייט פון אידישקייט, לייגט אריין אין זיי א טעם אין איידלקייט, זיי זאלן ליב האבן צניעות.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת בשלח שנת תשפ"ג)

אָבער אז מען ברענגט אויף די קינדער מיט דעם יונגער־הייט, מען לייגט אַריין אין זיי וואס אַ איד איז, און צו וואס מען איז זוכה ווען מען גייט אָפּגעשוירן, און מען מאכט חזק פון די האר, מען פֿרעגט די קינדער: "וואס וועסטו שוין האבן אז דו וועסט בלייבן מיט די לייז..." - וועלן די קינדער זיך וועלן אָפּשערן פון זייער אייגענע ווילן.

אַ אינגערמאן האט מיר לעצטנס געפֿרעגט צי ער מעג זיך איינדריינען זיין באַרד, ווייל עס נעמט אים יעדן טאג אַ האלבֿע שעה עס צו מסדר זיין... האב איך אים געזאגט: "מיר גייט נישט אן ווי אזוי דו גייסט, פֿרעג דיין ווייב צי זי איז מסכים, דאס איז אַ זאך וואס ווענדט זיך אין ענק", האב איך געטראכט אז מען קען דאס ניצן צו זאגן פֿאר די תלמידות: "שטעלט זיך פֿאר אַ מאמע גייט מיט אייגענע האר, זי וועט זיך יעדן טאג מוטשען אַ לאנגע צייט עס צו מסדר זיין, האר ווערט פֿארקניפט און צעפֿלויגן, און עס קריכט אויף דעם לייז..."

דער עיקר פון וואס מען דארף רעדן איז צו גיין אָפּגעשוירן. ווי אזוי זיך צוצודעקן דעם קאפּ, מיט אַ טיכל אָדער שייטל, דאס רעדט מען נישט צו קינדער.

איך האב געזען דעם זוהר הקדוש!

רעדט צו די קינדער מיט שכל, זאגט זיי די ווערטער: "אז מען פֿאלגט צדיקים האט מען גוטע דורות!"

אַ ווייבל פון די קהלה וואס איז אַריין געקומען אין 'בית פיגא' אָפֿאר יאר פֿאר איר חתונה, האט מיר געשריבן: "דער ראש ישיבה זאגט אַלץ וואס דער זוהר הקדוש שרייבט (נשא קכה):²⁶ איבער דאס

לב. הוספה מאת המוציאים לאור: מיר ברענגען אַראפּ דעם לשון הזהר (נשא קכה): 'תונבא ליתי' אַ קללה זאל קומען, 'על ההוא בר נש' אויף דעם מענטש, 'דשבק לאנתתיה' וואס לאזט זיין ווייב, 'דתתחוי משער' דרישה לבר' אז איר האר פון קאפּ זאל זיך ארויסזען, 'ודא הוא חר

גרויסקייט פון זיך אפֿשערן די האר, אז מען איז זוכה צו ערליכע אידישע דורות, אָבער אײַך האב נישט נאר געהערט דעם זוהר, אײַך האב 'געזען' דעם זוהר הקדוש; מײן מאמע פֿלעגט זיך אמאל שערן איר האר און מיר האבן געהאט אַ הערליכע שטוב, פֿלוצלינג איז אַרײן אַ רוח שטות אין איר קאפּ, מײן מאמע איז געווארן פֿאַרכאַפּט צו די לינקע וועלט, אז 'קײנער זאל מיר נישט זאָגן וואס צו טון', האט זי זיך אָנגעהויבן לאַזן וואקסן די האר'ן, און די גאַנצע שטוב איז נעבעך צעפֿאלן, עס איז נישט געבליבן קײן שריד ופֿליט פון די גאַנצע שטוב; אײַך האב קײנמאל נישט געקענט צוזאַמשטעלן וואס האט פֿלוצלינג פֿאַסירט מיט די שטוב, פֿאַרװאס איז עס אײַנגאַנגען חרוב געגאַנגען, אָבער יעצט אז אײַך הער פון דעם זוהר הקדוש פֿאַרשטיי אײַך שוין אַלעס, דאס מײנט דער זוהר!"

ווען אַ קינד איז שוין עלטער, דאַרף מען שוין וויסן ווי אזוי צו רעדן צו איר, אָבער פֿאַר די קינדער וואס זענען דא בײַ אונז אין שולע פון די דריי יאָר, איז זײער גרינג דאס אַרײן צו לײגן געשמאַקערהייט.

ווייזן פֿאַר די קינדער אַ ביישפּיר אויף זיך

אײַך פֿאַרלאנג פון די לערערײַנס אז מען מוז קומען אָנגעטון שײן און אײדל, ווייל ווען אַ לערערין געבט אַ דרשה פון גיין

מאָנען צוגיעוואָרן דבֿיתה', און דאס איז פון די יסודות פון אַ אידישע שטוב, אז מען זאל נישט זען די האר פון די פֿרוי; 'ואתתא דאפיקת משערא דרישה לבר' און אַ פֿרוי וואס גייט מיט אויפֿגעדעקטע האר, 'לאתתקנא ביה' זיך שײן צו מאַכן, 'גרים מסכנותא לביתא' איז זי גורם אז עס זאל זײן אַרעמקײט אין שטוב, 'וגרים לבנהא דלא יתחשבון בדרא' און זי איז גורם אז אירע קינדער וועלן נישט מצליח זײן און זיי וועלן נישט זײן חשוב, 'וגרים מלה אחרא דשריא בביתא' און זי איז גורם אז דער סמ"ך מ"ם און די נישט גוטע זאַלן זײן אין איר שטוב. זאגט ווייטער דער זוהר: 'מאן גרים דא?' ווער איז דאס אַלעס גורם? 'ההוא שצרא דאתחזי מרישה לבר' די פֿרוי וואס איר האר זעט זיך אַרויס.

לג. אַ מענטש וואס איז אומזיכער מיט זיך, זוכט מיט וואס זיך צו פֿאַרזיכערן, כאפֿט זי זיך אָן אין די האר, און טראכט: 'אײַך האב מײנע האר'...

אָנגעטון בצניעות, קוקן די קינדער אויף די לערערין צו זען ווי אזוי 'צניעות' זעט אויס, וויל איך אז זיי זאלן זען ווי 'שיין' עס איז דאס גיין אָנגעטון בצניעות.

מען קען נישט רעדן א דרשה פון 'צניעות'... אויב מען גייט נישט אליינס אָנגעטון בצניעות, מען דארף ווייזן פאר די קינדער א ביישפיל אויף זיך.

שיין, איידל, רייך און בא'טעמ'ט

לייגט אריין מיט געשמאק אז צו גיין אָנגעטון איידל איז שיין.

איך פרוביר קיינמאל נישט צו זאגן דעם ווארט "צניעות", וויל עס זענען דא תלמידות וואס האבן שוין געהערט דעם ווארט אויף נישט א גוטע וועג, זיי ווערן נערוועז ווען זיי הערן דעם ווארט, עס קומט זיי ארויף אלטע ווייטאגן, זיי טראכטן: 'לאז אפ צניעות, איך בין נישט פון די צניעות'דיגע מענטשן...'.

דערפאר ניץ איך אן אנדערע ווארט, איך זאג: "גייט אָנגעטון שיין, איידל, רייך און בא'טעמ'ט"^{לד}.

'צניעות' אין אידיש רופט מען: 'שיין, איידל, רייך און בא'טעמ'ט'.

רעדן פון האבן גוטע מדות און ביבוד אב ואם

איך וויל אויך בעטן די לערערנס; רעדט צו אייערע תלמידות פון האבן גוטע מדות. דערציילט זיי מעשיות וואס איר געדענקט פון אלס קינד, פון מיידלעך וואס האבן זיך גרויס געהאלטן און געטשעפעט אנדערע, דערנאך האבן זיי געליטן אין לעבן.

לד. פאר מיינע טעכטער ביי מיר אין שטוב, רופ איך עס יא אן געהעריג 'צניעות', אבער ביי די דרשות וואס איך רעד און אין די בריוון וואס איך שרייב, פרוביר איך נישט צו ניצן דעם ווארט.

מיין מאמע תחִי פֿלעגט מיר אַלץ בֿשעֶת זי האט מיר געפֿיטערט
נאכטמאל דערצײלן מעשׂיות פון אירע חבֿר'טעס פון שולע וואס
האבן דערנידערט אַנדערע, און היינט האבן זיי געפֿען א בֿיטער
לעבן און א טייל פון זיי זענען היינט גרושות, השם ישמרינו.

זאגט פֿאר די קינדער אז דאס לעבן ענדיגט זיך נישט דאס
יאר, יעצט איז נאר די פֿארשפֿיז, באלד גייט מען חתונה האבן,
און אויב דו האסט אכטונג געגעבן אויף אַנדערע מיידלעך'ס
געפֿילן, וועט מען אויך אכטונג געבן אויף דינע געפֿילן.

אויך זאלט איר רעדן איבער דאס גרויסקייט פון מכבד זיין
טאטע מאמע.

ווען ר' זעסט עפעס - זאג עפעס

געדענקט וואס מיר האבן גערעדט אנהייב שיעור, מען זאל
כסדר געבן גוטע ווערטער און אויפבויען די קינדער. טראכטס
נישט: 'איך האב דאך שוין געגעבן גוטע ווערטער פֿאריגע וואך' -
נאר געב נאכאמאל גוטע ווערטער און נאכאמאל גוטע ווערטער.

אין ענגליש איז דא א שפֿריכווארט: "ווען דו זעסט עפעס -
זאג עפעס", דאס איז אונזער ארבעט, אז דו זעסט א קינד - זאג
אים א גוט ווארט.

וואס וועט בלייבן פון אונז?

מען קען נישט וויסן וואס מען קען אַלץ אויפטון מיט איין
גוט ווארט.

דאס וועט איבער בלייבן אין הונדערט יאר ארום, ווען מיר
וועלן אוועק גיין פון די וועלט.

קען זיין אז עס איז שרעקעדיג צו הערן אז "מיר וועלן
נישט דא בלייבן", איך פֿלעג עס אויך מורא האבן צו הערן פון
מוהרא"ש, אָבער דאס איז דער פֿאקט, מען וועט איין טאג מוזן

אָוועק גיין פון דער וועלט, עס וועלן קומען אנדערע מנהלים, אנדערע מחנכים, אן אנדערער ראש ישיבה וכו', - וואס וועט בלייבן פון אונז? די זכותים וואס מיר האבן געטון, די גוטע ווערטער וואס מיר האבן געגעבן פאר די קינדער, "דו קענסט יא", "עס איז גארנישט אז דו האסט געמאכט א טעות", "מען קען פאררעכטן", "מען קען תשובה טון".

דו קענסט תשובה טון

א בחור איז לעצטנס צוגעקומען צו מיר, איך האב געזען ווי ער שעמט זיך מיר צו קוקן אין פנים, ער האט מיר געגעבן א בריוועלע, איך עפן עס אויף און איך ליין ווי ער שרייבט אזוי: "ראש ישיבה געב מיר חזוק; איך דארף חזוק אויף נישט רייכערן שבת".

איך טראכט צו מיר: וואס?! דו דארפסט חזוק אויף נישט רייכערן אום שבת? דו גייסט דאך אנגעטון מיט די שמונה בגדים, דו קוקסט דאך אויס צו זיין דער חשובסטער בחור?!

האב איך אים געזאגט: "זאלסט וויסן, דו קענסט פון יעצט אנהייבן היטן שבת, טראכט נישט אז דו ביסט שוין פארפאלן, דו קענסט יא; דו קענסט היטן שבת; דער אייבערשטער האט דיך ליב", פֿרעגט מיר דער בחור: "וואס הייסט, בין איך נישט דער ערגסטער מענטש אויף די וועלט?!" זאג איך אים: "ניין! דו ביסט זייער טייער, ווייל דו ווילסט כאטש זיין גוט, ווען דו וואלסט ווען נישט געוואלט זיין גוט, וואלסטו נישט צוגעקומען צו מיר בעטן חזוק!"

זעט מען ווי שטארק מען דארף אויפבויען קינדער, חזר'ן מיט זיי די ווערטער: "דו קענסט יא! און אויב דו האסט געמאכט א טעות, קענסטו פאררעכטן, מען קען תשובה טון".

וואס איר רעדט צו די קינדער זאלט איר אריין לייגן מיט א געשמאק.

עס איז מורא'דיג חשוב צו לערנען מיט אידישע קינדער!

דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלטס וויסן וואס ענקער חשיבות איז, און עטץ זאלטס האבן אסאך הצלחה, אמן.

פֿרָק ז'

יסודות אין חינוך

דער שיעור איז געגעבן געווארן
זונטאג פֿרשת וואָראַ,
שְׁנַת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין ירושלים עיר הקודש תובב"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה
יחזקאל זיגלער
הי"ו

יסודות אין חיער:

התייסדות 'מוסדות' היכל הקודש'

געלויבט דעם הייליגן באשעפער אז מיר נעמען זיך דא צוזאם אלע מחנכים פון אונזערע הייליגע מוסדות 'היכל הקודש' אין ארץ ישראל.

ברוך השם אז יעצט האב איך דעם געלעגנהייט צו רעדן ספעציעל צו די איינגעשטעלטע פון די מוסדות אין ארץ ישראל. געווענליך רעד איך צו די איינגעשטעלטע פון אמעריקע און די ארץ ישראל'דיגע מלמדים און לערערנס הערן אויס די שיעורים אויף קול ברסלב, יעצט אז איך רעד דא אין ארץ ישראל, וועלן די מלמדים און לערערנס פון אמעריקע עס דארפן אויסהערן אויף קול ברסלב...

אזוי ווי עס איז די ערשטע שיעור וואס איך געב צו די איינגעשטעלטע פון די מוסדות אין ארץ ישראל וויל איך ענק קודם דערציילן דער השתלשלות ווי אזוי 'מוסדות היכל הקודש' אין אמעריקע האט זיך געעפנט.

די גאנצע זאך פון עפענען 'מוסדות היכל הקודש' האט אויסגעזען ווי א חלום; ווער וואלט זיך פארגעשטעלט יארן צוריק אז איין טאג וועט זיין 'מוסדות היכל הקודש'!

א וואך פאר פסח שנת תש"ע לפרט קטן, זענען מיר אריין צו מוהרא"ש זכותו יגן עלינו פרעגן צי מיר זאלן עפענען א חדר, מוהרא"ש האט עס אוועק געמאכט, מוהרא"ש האט אונז געזאגט: "קודם לאמיר זען עס זאל זיין שלום צווישן אלע תלמידים".

מִיר הָאָבֶן נִישְׁט גַּעוואָוסט וואס צו טון, ווייל עפֿענען אַ חֲדָר אויף מוהָרָא"ש'ס נאָמען אָן רְשׁוּת קען מען דאָךְ זיכער נישט. פון איין זייט זאגט אונז מוהָרָא"ש מִיר זאלן נאָכנישט עפֿענען אַ חֲדָר, און פון די אַנדערע זייט ווייסן מִיר וואס דער רַבִּי זאגט (ח"י מוהָר"ן, סימן תו) אַז יעדעס מָאל מען קומט פֿרעגן אַ צדיק אויף אַ מְסִירוֹת נֶפֶשׁ ווי אַזוי זיך צו פֿירן, קען מען נישט יענעם הייסן טון די מְסִירוֹת נֶפֶשׁ, מען מוז יענעם זאגן נישט צו טון, קומט אויס אַז מוהָרָא"ש מוז אונז ענטפֿערן "גיין", זיך נישט מוסר נֶפֶשׁ זיין, אָבער בַּאֲמַת זאלן מִיר יא עפֿענען.

אַזוי איז אויך אַמאָל געווען ביים רַבִּי'ן, דער בְּרֶסֶלְבֶ'ער רַב רַבִּי אֶהֱרֹן זְכָרֹנוּ לְבִרְכָּה איז געקומען צום רַבִּי'ן פֿאַר ראש השָׁנָה און געפֿרעגט דעם רַבִּי'ן אַז ער קען נישט קומען קיין אומאן אויף ראש השָׁנָה ווייל ער האט אַ בֵּית הַמִּדְרָשׁ און די קהילה וויל ער זאל בלייבן ראש השָׁנָה מיט זיי, וואס ער זאל טון? האט אים דער רַבִּי געזאגט ער זאל נישט קומען צו אים אויף ראש השָׁנָה, און שפֿעטער האט דער רַבִּי געקערעכצט פֿאַרוואס ער איז נישט געקומען, האט מען געפֿרעגט דעם רַבִּי'ן: "דער רַבִּי האט אים דאך געזאגט ער זאל נישט קומען?" האט דער רַבִּי געזאגט (ח"י מוהָר"ן, שם): "אִיךְ דאַרף יענעם זאגן וואס יענער וויל הערן"; ווען עס קומט צו מְסִירוֹת נֶפֶשׁ זאכן - דאַרט קען מען נישט זאגן טון מְסִירוֹת נֶפֶשׁ.

למעשה איז געווארן חלוקי דעות צווישן די חֲבָרִים צי מען מעג עפֿענען אַ חֲדָר אָדער נישט, האט איינער פון די חֲבָרִים געזאגט זייער אַ גוט ווארט, אַז מען 'פֿרעגט' וואס צו טון, זאגט מוהָרָא"ש מען זאל נישט עפֿענען, מען קען אָבער 'זאגן'; מִיר זאלן אַריינגיין צו מוהָרָא"ש 'זאגן' אַז מִיר גייען עפֿענען אַ מוסד, וועט מען זען, אויב וועט מוהָרָא"ש נאָכאַמאָל זאגן "גיין", מיינט עס אַז מען זאל טאקע נישט עפֿענען אַ חֲדָר.

זענען מִיר חול המועד פֿסח אַריין צו מוהָרָא"ש, מִיר זענען געווען פֿיר אינגעלייט, מִיר האָבן געזאגט פֿאַר מוהָרָא"ש: "אַסרו חג פֿסח עפֿענען מִיר אַ חֲדָר! מִיר ווילן וויסן צי מִיר טוען גוט", מוהָרָא"ש האט אָנגעהויבן שמיכלען און אונז זייער מחזק געווען.

מוהָרָא"ש האט אונז דעמאלט געזאגט: "איין זאך דאַרפט עטץ וויסן, אַז מען הויבט אָן קען מען נישט צוריק גיין!" - און דאס איז

מיין שווערסטע זאך, אז מיר האבן אנגעהויבן מיט די מוסד דארף מען דאס אנהאלטן מיט אלע כחות עס זאל ווייטער מצליח זיין.

מוהרא"ש האט אונז דערציילט, אז אלס בחור ווען ער איז מקורב געווארן צום רבי'ן, האט נאך קיינער נישט געוואוסט פון רבי'ן, זיין ראש ישיבה האט אפילו נישט געוואוסט ווי אזוי מען זאגט ארויס דאס ווארט 'ברסלב', ער האט געשריגן אויף אים: "הער שוין אויף צו לערנען די 'בוריסלוב'ע ספרים!"^{לה}

דער חלום איז מקוים געווארן...

אויף האט אונז מוהרא"ש דערציילט, אז נאך זיין חתונה האט איינער פון אנשי שלומינו - וואס האט דעמאלט אנגעפירט די ברסלב'ער שטיבל אין וויליאמסבורג - זיך אפגערעדט פאר אים ווי שווער עס קומט אים אן צו פירן דעם ברסלב'ער שטיבל, אז ער האט ניטאמאל קיין מנגן^{לו}. האט אים מוהרא"ש מחזק געווען אז מען דארף אנגיין אפילו עס איז שווער וכו'. שמועסנדיג אויפ'ן גאס איז דורכגעפארן א געלע חדר באס', האט זיך מוהרא"ש אנגערויפן צו אים: "נאך אביסל וועלן ארום פארן באסעס מיט'ן אויפשריפט: 'תלמוד תורה ברסלב'", האט יענער אנגעהויבן צו לאכן און געזאגט פאר מוהרא"ש: "איר חלומ'ט ב'הקיצ'; עס וועט קיינמאל נישט זיין אזא זאך!" - האט מוהרא"ש געשמייכלט צו אונז און געזאגט: "ברוך השם אז דער חלום איז מקוים געווארן..."

מוהרא"ש האט דעמאלט געבעטן אז מען זאל אריבער פארן מיט'ן באס ביי זיין הויז, ער האט געוואלט ווייזן פאר די רעבעצין די שיינע מוסדות וואס מיר האבן געעפנט וואו מיר זענען מחנך אונזערע קינדער מיט'ן רבינ'ס עצות.

לה. ער האט פארטוישט דעם שטאט 'ברסלב' מיט 'בוריסלוב', וואס איז א שטאט וואס געפינט זיך אין פולין.

לו. ניו יארק איז גרעסער פון ארץ ישראל, און אין גאנץ ניו יארק איז נישט געווען קיין איין מנגן פון ברסלב'ער חסידים.

מיר האבן ברוך השם געעפנט דעם חדר 'אסרו חג פסח', און מיר האבן געקויפט א גרויסע געלע באס. די מחלוקת קעגן מיר איז דעמאלט געווען אזוי שטארק אז מען האט נישט געקענט פארקירן דעם באס אינמיטן שטאט, מען האט עס געדארפט פארקירן אינדרויסן פון געגנט, צווישן גוים. אויב איין טאג האט דער דרייווער זיך געיאגט און פארגעסן ארויסצוטראגן דעם באס פון שטאט, האט מען עס אינדערפרי געטראפן אינגאנצן אנגעשריבן מיט אלע שלעכטע ווערטער אויף מיר און אויסגעשאסן די פענסטער וכו'.

לו. בתוך הדברים האט דער ראש ישיבה שליט"א דערציילט איבער די מחלוקת וואס איז געווען אויף מוהרא"ש. מוהרא"ש האט אמאל אויפגעהויבן ביים שיעור 'א דאלער' און געזאגט: "די גאנצע מחלוקת אויף מיר, באשטייט וועגן דעם גרינעם דאלער!" ווייל עס איז געווען איינער וואס פלעגט דרוקן און פארקויפן דעם רבינ'ס ספרים, און מוהרא"ש איז געקומען און אויף אנגעהויבן דרוקן דעם רבינ'ס ספרים און עס אויסגעטיילט בחנם, איז יענער געווארן ברוגז אויף מוהרא"ש, און געווארן א שרעקליכער חולק אויף מוהרא"ש.

עס איז געווען א ברסלב'ער חסיד וואס האט געהייסן ר' צבי אריה רוננפעלד [העכער דעם רבינ'ס קבר אין אומאן איז אויפגעשריבן זיין נאמען], האט ער אמאל גערעדט מיט מוהרא"ש וועגן די רדיפות וואס מוהרא"ש גייט אריבער, און ער האט פארגעשלאגן פאר מוהרא"ש: אפער קויפטו אפ די אלע וואס קריגן אויף דיר - מיט געלט, נעם פינעווערס דריי עס ארום אויף א ציגארעטל, און ווען דו זעסט איינער וואס קריגט אויף דיר, זאלסטו אים געבן דער ציגארעטל מיט געלט? האט אים מוהרא"ש געזאגט: "איך טו דאס נישט".

דאס איז אינטערעסאנט, ווייל עס איז דא א דיבור פון רבי נתן זכרונג לברכה: "ווען איך וואלט געהאט געלט, וואלט איך אונטערגעקויפט אלע מפרסמים, קיינער זאל נישט קריגן אויפ'ן רבי'ן".

פארנוואס? ווייל אידישע קינדער דארפן חיזוק, דער המון עם דארף האבן דעם רבי'ן, נאר די מפרסמים העצן זיי אויף קעגן רבי'ן, ווייל זיי האבן מורא אז זיי וועלן בלייבן אן מנצח. אזוי ווי אין אמעריקע האבן מיר צוטון מיט די אומות העולם, באמת האבן זיי גארנישט קעגן די אידן, זיי זענען זייער פשוט'ע מענטשן, נאר זייערע גלחים העצן זיי אויף קעגן די אידן, ווערן זיי צעוויילדעוועט און מאכן פאגראמען קעגן די אידן, די זעלבע זאך להבדיל אלף אלפי הבדלות, איז עס מיט אידישע קינדער, יעדער איינער דארף חיזוק, נאר די מפרסמים העצן אויף קעגן דעם רבי'ן, דערפאר האט רבי נתן געזאגט ווען ער האט ווען

איך האב געבעטן דעם דרייווער ער זאל פארן קיין בארא פארק און דורכפארן מוהרא"ש'ס הויז בשעת מוהרא"ש איז אויפ'ן פארטש (באלקאן), דער דרייווער איז אהין געפארן, ווען מוהרא"ש האט געזען דעם באס האט ער זיך אזוי מחיה געווען, ער איז געשטאנען און געשמייכלט, זעענדיג אז דער 'חלום' איז טאקע מקוים געווארן!

מיר געבן דאס בעסטע פאר אונזערע קינדער

ברוך השם אז דער 'חלום' גייט ווייטער און ווייטער... מיר האבן ברוך השם געעפנט א חדר און בית פיגא אין ירושלים, א חדר אין טבריה, און ווען נאך משפחות וועלן זיך ארויס ציען קיין טבריה וועט מען מיט'ן אייבערשטנים הילף עפענען אויך א 'בית פיגא' אין טבריה.

ווען איך בין מקורב געווארן צו מוהרא"ש האבן מיר געוואוסט אז דער רבי איז א זאך וואס גייט נישט אריבער פאר די קינדער, דאס איז א סוד פאר אונז אליין, מען קומט נעמען חיזוק פון מוהרא"ש דערנאך געבט מען אכטונג די קינדער זאלן זיך נישט דערוויסן דערפון, כדי זיי זאלן נישט ווערן צעמישט, אבער ברוך השם אז מיר קענען געבן פאר אונזערע קינדער דאס וואס איז גוט פאר אונז, די קינדער זאלן אויך אויפֿוואקסן מיט'ן רבי'ן, אויפֿוואקסן מיט תמימות ופשטיות, אויפֿוואקסן מיט מעשיות פון תפלה, דאס זאל זיין זייער לעבן, פאר מיר איז עס גאר א גרויסע שמחה.

געלט, וואלט ער אונטער געקויפט די מפרסמים, זיי זאלן נישט קריגן אויפ'ן רבי'ן.

מיין זיידע דער קארלסבורגער רב זכרונו לברכה פלעגט אזוי טון, ער איז געווען א גרויסער צדיק, ער האט נישט מורא געהאט צו זאגן די הלכה אפילו מען האט אים געזאגט אז "די קהלה הייסט זאלסט פסק'ענען אנדערש", וועגן דעם איז געווארן אסאך מחלוקות אויף אים, פלעגט ער אלץ גיין נאך געלט און עס אויסטיילן פאר רבנים לכבוד יום טוב, פאר זיך האט ער גארנישט געהאט, אבער פאר אנדערע האט ער געטיילט, למען השלום, מען זאל נישט ארויס קומען קעגן אים.

מַעֲבִיטֶשׁוֹן פִּלְעָגוֹן מִיר פֶּאָרְהֶאַלְטֹן: ׳וואס איז מיט דיר? דו לייגסט אַרײַן דײַנע קינדער בײַ דיר אין ישיבה? זיי קענען דאך וואקסן העכער פון דעם?!״... - געלויבט דעם אייבערשטן אז איך געב פאר מיינע קינדער דאס בעסטע און שטענדיגסטע! וואס איך פארגין פאר מיר, פארגין איך פאר זי"ח.

לח. מִיר בְּרַעַנְגֶען אָראָפּ אַ בְּרִיוּ וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן פון דעם ענין:

געלויבט דער אייבערשטער אז מיר
האבן מוסדות פאר די קינדער

תשפ"ג לפרט קטן
לכבוד ... גרו יאיר

די גרעסטע גס וואס מיר האבן איז, אז מיר האבן מוסדות פאר אונזערע קינדער וואס מען לערנט מיט זיי אויף די וועג וואס מוהרא"ש האט אונז געלערנט.

וויפיל דארפן מיר דאנקען דעם אייבערשטן אויף די גרויסע חסד
אז אונזערע קינדער זיצן מיט מלמדים יראי שמים, וואס לעבן מיטן
רבי'ן, מלמדים וואס גייען אין מקוה, מלמדים וואס זענען זיך מתבודד,
מלמדים וואס לערנען שיעורים פסדרן בכל התורה כולה, מלמדים וואס
געבן אכטונג אויף יעדן קינד.

אַזוי אויך אין בית פּיגאַ; לערער'נס וואס האָבן ליב יעדן קינד און לייגן אריין א ליבשאפט אין די קינדער צו גיין מיט די תורה וועג.

יֵאָרֵן צוּרִיק אִיז דָאָס נִישַׁט גֶעווען; ווען אײַך בײַן מְקוּרֵב גֶעוואָרן צו מוֹהֲרָא״ש הָאָבן מיר גֶעוואַקסן אַז דָאָס אִיז אַ יאָך וואָס גײט נִישַׁט אַיַבער פֿאַר די קינדער, דָאָס אִיז אַ סוּד פֿאַר אונז אַלײן, מַעַן הָאָט אונז קלאָר גֶעזאַגט אַז מַעַן דאַרף גֶעהערן צו די גְרויסע קהילות צוליב די קינדער, און שְטילערהײט קענען מיר נֶעמען חִיזוק פון מוֹהֲרָא״ש, און חֲסֵדֵי הַשֵּׁם אַז מיר הָאָבן אַ פֿלאַץ פֿאַר אונזערע קינדער, זײ זאָלן אױפֿוואַקסן מײַטן רִבִּי׳ן, אױפֿוואַקסן מיט תּמִימוּת ופְּשִׁיטוּת, אױפֿוואַקסן מיט מַעשִׁיּוֹת פון תּפִּלָּה; אַז דָאָס זאַל זײַן זײער לעבן.

א פרייליכן ליכטיגן חנוכה.

◆ ◆ ◆

(קונטרס עצתו אמונה פרשת ויחי שנת תשפ"ג)

מיט'ן אייבערשטן'ס הילף וועט נאך ווערן שיינע זאכן מיט די מוסדות.

יערער קינד מוז באקומען א גוט ווארט

ביז אהער האבן מיר אביסל דערציילט פון די השתלשלות ווי אזוי מיר האבן געגרינדעט די מוסד, יעצט וועלן מיר רעדן אביסל עצות און חיזוק פאר די איינגעשטעלטע.

איך זאג אלץ פאר מלמדים, די וויכטיגסטע זאך איז: "אריינלייגן אין די קינדער זיי זאלן גלייבן אין זיך".

פארנוואס? ווייל אפילו אויב מען רעדט א גאנצן טאג צו די קינדער פונעם אייבערשטן, אבער אויב דער קינד איז צעשלאגן און צעקלאפט ביי זיך, קען ער גארנישט אננעמען, ער טראכט אז אלע דיבורים וואס ער הערט זענען שיינע דרשות פאר דעם חבר און פאר יענעם חבר, אבער 'פון מיר וועט שוין גארנישט זיין...'.

קיינער ווייסט נישט וואס עס טוט זיך אפ ביי אידישע קינדער אינדערהיים, דאס וואס מענטשן זעען אויס אינדרויסן פון און מסודה, קען זיין אז זיי שפילן א שיינע שפיל פונדריסן; א אינגערמאן וואס שרייט ביים דאווענען, מיינט דאס גאנצישט אז אינדערהיים פירט ער זיך אויף גוט, קען זיין אז אינדערהיים שרייט ער אויף אויף זיינע קינדער... די ווייבל וואס נעמט יעדן זייער שיין אויף, זי שמייכלט צו יעדן איינעם אין ווייבער שול, קען זיין אז אינדערהיים האט זי נישט קיין געדולד צו אירע קינדער, און הערט נישט אויף צו שרייען אויף זיי.

קינדער וואס ווערן צעקלאפט אינדערהיים אדער ערגעץ אנדערש, האבן נאכדעם נישט קיין שום אינטערעסע צום לערנען, און זיכער נישט צו הערן מוסר און צו זיין דרך ארץ'דיג.

דערפאר איז די ערשטע און לעצטע "וויכטיגסטע זאך" אז יעדער קינד מוז באקומען פונעם מחנה און לערערין א גוט ווארט, מען זאל אויפבויען און אויפהייבן יעדעס קינד.

נישט מאכן קיין אונטערשייד צווישן ריי קינדער

מען דארף זייער אכטונג געבן מען זאל זיך נישט לאזן נארן, דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן א) ווען איינער האט 'חן' איז דא פלאץ פאר אים אין הארץ; מען קען דאס זען, ווען מען בעט איינעם א טובה, אויב האט דער מענטש 'חן', גייען זיינע רייד אריין אין הארץ און מען הערט אויס זיין געבעט, ווידער אויב איז נישטא קיין 'חן' וועט מען נישט אויסהערן זיין געבעט, עס איז נישטא קיין פלאץ אין הארץ פאר יענעמ'ס געבעט.

עס קומען אין חדר אויף קינדער אן חן, מיט רינעדיגע נעזער, זיי ציען נישט דעם הארץ פונעם מלמד, קען פאסירן ביי מלמדים מען זאל זיך נישט כאפן, ווען דער מלמד ווערט אפיסל איבער געשטרענגט און נערוועז, געבט ער זיך אויס אויף די סארט קינדער, ווידער ביי די בא'חנ'טע קינדער כאפט מען נישט אז ער שטערט, און מען כאפט נישט אז ער איז געקומען שפעט, ווייל עס איז דא חן.

דארף מען זייער אכטונג געבן מען זאל נישט מאכן קיין אונטערשייד צווישן קינדער, אלע קינדער זאלן באקומען גוטע ווערטער, אלע קינדער זאלן באקומען דעם זעלבן "גוט מארגן", דעם זעלבן שמייכל און דעם זעלבן מתנה.

התבודדות אויף יעדן קינד

פונקט די וואך האב איך געזען א בריוו אין 'אשר בנחל' פון די ערשטע יארן ווען מען האט זיך אריין געצויגן אין 'יבנאלי', שרייבט מוהרא"ש פאר א מלמד: **"תתבודד בכל יום על כל ילד דקה"**, יעדן טאג איידער די גייסט אריין אין כפה, מאך התבודדות, בעט דעם אייבערשטן אויף יעדן קינד איין מינוט, מוהרא"ש שרייבט אים: **"אז די האסט צוואנציג תלמידים מאך צוואנציג מינוט התבודדות!"**

דער דור איז שוין געפאלן זייט דעמאלט, נישט יעדער קען מאכן התבודדות אויף יעדן קינד א גאנצע מינוט, מען קען עס

אַראַפּלאַזן צו 'צוואַנציג סעקונדעס', צו 'צען סעקונדעס', אָדער
כאַטש עפּעס; זאג אַרויס אַ וואָרט צום אייבערשטן: "הייליגער
באַשעפער איה גיי אַריין אין כּתה, העלף מיר איה זאל קענען
אויפּלעבן די קינדער און פּרייליך מאַכן די קינדער".

הלכור דרך אַרץ

מָען קען נישט זיין קלוגער פון די תּוֹרָה, די הייליגע תּוֹרָה
זאָגט (תנא דבי אליהו רבה, א): "דֶּרֶךְ אֶרֶץ קִדְמָה לַתּוֹרָה", מָען קען
נישט באַשאַפֿן די תּוֹרָה און מָען קען נישט באַשאַפֿן די וועלט,
נאר אויב עס איז דא דֶּרֶךְ אֶרֶץ; 'דֶּרֶךְ אֶרֶץ' איז די ערשטע זאך
וואס מָען דאַרף אַריינלייגן אין קינדער.

איה בין היינט געווען באַזוכן ביי די קינדער אין ירושלים,
האב איה געזאָגט פאר די קינדער: "איה וויל ענק בעטן דריי
זאכן, דאס זאָלט עטץ איינהאַלטן מיט אלע כחות; די ערשטע
זאך: ווען ענקער מלמד קומט אַריין זאל מָען זיך אויפשטעלן,
די צווייטע זאך: ווען דער מלמד רעדט - קען מָען נישט רעדן,
די דריטע זאך: ווען דער מלמד ענדיגט געבן אַ שיעור זאל מָען
זאָגן: יישר כח".

אַז מָען טוט די דריי זאכן האט מָען שוין אַלעס, ווייל דער
עיקר איז עס זאל זיין 'דֶּרֶךְ אֶרֶץ' אין כּתה! יט

עם האט גאר נישט מיט מיר, דער אייבערשטער האט געהייסן

מוהרא"ש שרייבט אין אַשר בנחל, איינע פון די זאכן וואס אַ
מנהל דאַרף טון, איז ער זאל רעדן צו די קינדער פון די זאכן

לט. ווען איה האב געפּרעגט די קינדער אויב זיי נעמען זיך פאר די דריי
זאכן האבן זיי געענטפערט: "בלי נדר", האב איה זיי געזאָגט: "מָען
דאַרף ענטפערן 'יא', מָען דאַרף נישט זאָגן יעדע מאל 'בלי נדר', די
גאנצע לעבן איז בלי נדר..."

וואס איז שווער פארן מלמד צו רעדן, צום ביישפיל, נישט יעדער מלמד קען זאגן פאר די קינדער: "ווען איך קום אריין אין כּתה דארף מען זיך אויפשטעלן!" דארף דער מנהל דאס פארלאנגען פון די קינדער, אז יעדעס מאל ווען דער רבי קומט אריין דארפן זיך אלע אויפשטעלן.

אבער באמת איז עס בכלל נישט קיין בושא פארן מלמד צו פארלאנגען. דער מנהל קען העלפן רעדן צו די קינדער פון דעם, אבער דער מלמד און לערערין דארפן אויך רעדן פון דעם. מען זאגט פאר די קינדער: "ווען א רבי רעדט קען מען נישט רעדן", "ווען א לערערין רעדט קען מען נישט רעדן", און אז דאס קינד פאלגט נישט, זאגט מען עס נאכאמאל איבער, מען זאגט עס איבער מער ערנסטער און מער צוריק געצויגן.

ווען איך בין געווען א מלמד בין איך אריין געקומען אנהייב יאר אין כּתה און באמערקט אז קיינער שטעלט זיך נישט אויף, מן הסתם האבן די פריערדיגע מלמדים נישט געהאט מחנה געווען די קינדער מיט די הלכה אז ווען א רבי קומט אריין דארף מען זיך אויפשטעלן, האב איך זיך גע'ישוב'ט צי איך זאל זאגן פאר די קינדער: "ענק דארפן זיך אויפשטעלן פאר מיר" - עס פאסט דאך נישט אז איך זאל פארלאנגען מען זאל זיך אויפשטעלן פאר מיר...

דערנאך האב איך זיך געמאכט א חשבון: 'איין מינוט, פארוואס וויל איך זיי זאלן זיך אויפשטעלן? ווייל דער אייבערשטער האט אזוי געהייסן, - האט דאס דאך גארנישט מיט מיר!' האב איך געזאגט פאר די קינדער: "ווען דער רבי קומט אריין אין חדר מוז זיך יעדער איינער אויפשטעלן!" און איך האב זיי געזאגט: "הערט מיר גוט אויס, איך האב גענוג כבוד פאר מיר, איך קען זיך אפילו אויפשטעלן פאר ענק... אבער דער אייבערשטער זאגט 'ווען א רבי קומט אריין אין כּתה דארף מען זיך אויפשטעלן!'"

א טאטע דארף פארלאנגען דרך ארץ

די זעלבע שוועריקייט האבן אויך געוויסע עלטערן, אז זיי קענען נישט זאגן פאר זייערע קינדער: "מען דארף האבן דרך

אַרץ פאר א טאטע!" ווייל זיי טראכטן אז עס פאסט נישט אז דער טאטע זאל בעטן כבוד פאר זיך.

עטץ ווייסטס וואס עס טוט זיך אפ אין אידישע שטיבער?! עס זענען דא משפחות וואס דער טאטע זיצט ביים שבת טיש און ער קען זיך נישט עפענען דאס מויל, יעדעס מאל ווען ער הייבט אן רעדן, שרייען אלע קינדער אריין! ווייל דער טאטע ווייסט נישט ווי אזוי צו זאגן פאר זיינע קינדער: "ווען א טאטע רעדט דארף מען זיין שטיל!" ער האט מורא דאס צו זאגן.

ביי מיר אין שטוב איז דאס מיין שענסטע זאך, איך האב שוין געזאגט פאר מיינע קינדער אפאר הונדערט מאל: "ווען א טאטע רעדט קען מען נישט רעדן!" איך לערן דאס אויס פאר מיינע קינדער.

מען זאגט נישט: "ווען איך רעד טאר מען נישט רעדן!" ווייל עס האט גארנישט מיט מיר, עס האט מיט'ן אייבערשטן, מען זאגט: "ווען א טאטע רעדט טאר מען נישט רעדן!"

אזוי איז ביי יעדע זאך וואס מען לערנט אויס פאר קינדער אין הלכות דרך ארץ, ניצט מען דעם אויסדרוק: "מען רעדט נישט אזוי צו א טאטע!" "מען רעדט נישט אזוי צו א מאמע!" "מען רעדט נישט אזוי צו א רבי!" "מען רעדט נישט אזוי צו אן עלטערער מענטש!" איך מיין בכלל נישט 'מיין' כבוד, דער אייבערשטער האט געהייסן אז מען דארף האבן דרך ארץ פאר עלטערן, מחנכים און עלטערע.

א מלמד איז נישט קיין 'חבר' פאר די קינדער

נאך א וויכטיגע זאך דארף מען וויסן, א מלמד איז נישט קיין 'חבר' צו די קינדער, דער מלמד קען זיך אראפלאזן צו די קינדער אויף א שטיק צייט, ער קען זיך שפילן מיט זיי, ער קען אפילו מאכן אינטערעסאנטע זאכן, ער קען מאכן א קוויקל (אזוי ווי מען טוט ביי חתונות) און אזוי ווייטער, אבער איך בין נישט דיין חבר, איך בין דיין מלמד, די פינף מינוט מאך איך זייער

לַעֲבֹדֶיג, אִיךְ טו אינטערעסאַנטע זאַכן, עס ווערט ממש אַ שְׂמִיחָה אין כְּתָה, גאַכדעם זאג אִיךְ: "יַעֲצֹט דאַרפֿן זײַ אַלע קינדער שײַן אַראָפֿזעצן אויפֿן פֿלאַץ".

ווען די קינדער זעען אז אט איז דער רבי פֿרייליך און אט פֿאַרלאנגט דער רבי דרף אַרץ, זענען זיי מְכַבֵּד און האָבן דרף אַרץ פֿאַרן מלמד.

דער ציילן סיפורי צדיקים

עס איז מורא'דיג וויכטיג אז מלמדים און לערערנים זאל זיך אנגרייטן צו דערציילן 'סיפורי צדיקים'.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רמח): "דע, שפּפורי מעשיות מצדיקים, הוא דבר גדול מאד", דערציילן מעשיות פון צדיקים איז זייער אַ גרויסע זאך, "כי על ידי ספורים מצדיקים, נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד", ווייל ווען מען הערט אַ מעשה פון אַ צדיק ווערט דאס הארץ אויפגעפלאמט צום אייבערשטן און מען באקומט אַ שטארקע חשק צו ווערן אַן ערליכער איד ווען מען זעט צו וואס דער צדיק האט זוכה געווען דורך דעם וואס ער איז בייגעשטאנען אלע זיינע נסיונות, און מען וויל אויך ווערן אַ צדיק.

דער הייליגער רבי אליינס האט דערציילט ווי אזוי ער האט זוכה געווען אנצוהייבן דינען דעם אייבערשטן, דורך דעם וואס ער האט געהערט מעשיות פון צדיקים^מ.

עס איז היינט דא אזויפיל ספרים אין אלע ספרים געשעפטן מיט דערציילונגען פון צדיקים, ליינט מעשיות פונעם הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו, פון דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו

מ. זע די מעשה באריכות אין עמוד קלא.

יגן עלינו, פון זיין ברודער דער הייליגער רבי ר' זושא זכותו יגן עלינו, און פון אלע אנדערע צדיקים, און דערציילט דאס איבער אין חדר מא.

בשעת'ן דערציילן די מעשיות קען מען אלעס אריינלייגן, 'תפלה', 'התבודדות', 'יראת שמים' און 'קדושה'. מען דארף נישט מאכן א באזונדערע צייט ווען מען רעדט פון די זאכן, בשעת'ן דערציילן מעשיות פון צדיקים דריידט מען שוין אלעס אריין מיט חכמה.

מא. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן אפאר טעג נאכ'ן געבן דעם שיעור, וואס רעדט פון דעם ענין:

פלאקער אויף די הערצער פון די קינדער אין חדר מיט סיפורי צדיקים

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת וארא, י"א שבב"ס, כ"ה טבת, שנת תשפ"ג לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

אשריך ואשרי חלקך אז דו ברענגסט אריין אין דיינע תלמידים א ליבשאפט צו לערנען די הייליגע תורה, דו געוואוינסט זיי צו צו גורם זיין משניות פון יונגווייז אן.

שטארק זיך מיט דיין הייליגע ארבעט. יעדער איינער מוטשעט זיך, "אדם לעמל יולד" (איוב ה, ז), נאר וואס דען? וואויל איז דעם וואס זיין פלאג און מי איז אין לערנען תורה מיט אידישע קינדער. וועסט אנוועק גיין פון די וועלט וועט בלייבן פון דיין מי און פלאג א זכר, א שארית לנצח, אנדערש ווען מען פלאגט זיך מיט הבלי עולם הזה, דאן בלייבט גארנישט איבער פון די מי און פלאג.

פלאקער אויף די הערצער פון די קינדער אין חדר מיט סיפורי צדיקים. ודעת לנבון, מען דארף נישט אלץ דערציילן פרישע מעשיות, מען קען איבערדערציילן די זעלבע מעשיות. פארשטייט זיך, נאר אז דער מלמד קען איבער דערציילן די מעשיות מיט א פרישקייט, ווייל מעשיות פון צדיקים פלאקערט אויף די הערצער פון די קינדער צום אייבערשטן (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רמח).

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת בשלח שנת תשפ"ג)

א מעשה ביים שבת טיש

דאס איז נישט נאר געזאגט געווארן פאר מלמדים און לערערנים,
דאס איז אויך געזאגט געווארן פאר עלטערן פון קינדער, יעדער
טאטע דארף זיך אנגרייטן א מעשה פון א צדיק וואס ער גייט
דערציילן ביים שבת טיש.

איך טראכט שוין יעדן דאנערשטאג און פרייטאג וועלכע מעשה
איך גיי דערציילן די וואך ביים שבת טיש, איך חזר זיך איין די
מעשה איין מאל און נאכאמאל אז איך זאל דאס נישט פארגעסן,
און בשעת די סעודה ווען מען האלט אינמיטן שמועסן פון דאס
און יענץ דערצייל איך די מעשה. אמאל ביי די פיש, אמאל ביי
די זופ און אמאל ביי די פלייש, יעדע וואך אנדערש, אבער די
מעשה איז מיר נישט יעצט בייגעפאלן, איך האב זיך דאס נישט
'פונקט' יעצט דערמאנט, נאר ביי די גאנצע סעודה יאגט מיר אין
קאפ אז די מעשה דארף איך דערציילן ביים שבת טיש.

מען דארף נישט דערציילן קיין לאנגע מעשיות, עס איז
גענוג צו דערציילן א קליינע מעשה'לע; אבער מען מוז
דערציילן מעשיות פון צדיקים, דאס פלאמט אויף דאס הארץ פון
קינדער.

דער גאנצער טאג איז איין שטיק אמונה און יראת שמים

א מלמד האט מיר אמאל געפרעגט: "וויפיל צייט פונעם טאג
דארף מען אוועק געבן צו רעדן צו די קינדער פון אמונה? און
ווען איז געאייגנט די צייט פאר דעם?"

האב איך אים צוריק געפרעגט: "ווען איז די צייט צו
אטעמען?... - עס איז נישטא קיין צייט וואס דעמאלט רעדט
מען פונעם אייבערשטן און אין אנדערע צייטן רעדט מען נישט
פונעם אייבערשטן, חס ושלום, דער גאנצער טאג איז איין שטיק
אמונה און יראת שמים.

מוהרא"ש שרייבט אין 'אשר בנחל', עס זענען דא לומדים וואס בשעת'ן לערנען גמרא קענען זיי זיך צעשרייען: "יעצט לערנט מען, לייג דעם אייבערשטן אין די זייט!" אדער: "הער אויף צו רעדן פונעם אייבערשטן, זיי מיר מסביר דעם תוספות!" - חס ושלום אזוי צו רעדן! דער הייליגער רבי עקיבא אייגער זכותו יגן עלינו און דער הייליגער חתם סופר זכותו יגן עלינו פלעגן זיך אויסדרוקן בשעת זיי האבן געלערנט די שווערע סוגיות אין מסכת בבא קמא: "אב"י זאגט אז דער 'אייבערשטער' וויל מען זאל אזוי טון, און 'רבא' זאגט אז ער פארשטייט פון א פסוק אז דער 'אייבערשטער' וויל מען זאל אנדערש טון".

וואס איז חומש? וואס איז גמרא? וואס איז רש"י? וואס איז תוספות? אלעס איז איין זאך, מען לערנט תורה צו געוואויר ווערן וואס דער אייבערשטער זאגט, די גאנצע טאג דריידט זיך ארום אמונה, ארום דעם אייבערשטן.

די בעסטע צייט צו לערנען מיט קינדער איז אנהייב טאג

מלמדים דארפן וויסן אז די בעסטע צייט צו לערנען מיט קינדער איז אין די ערשטע שעות פון טאג, דעמאלט איז די קאפ נאך קלאר, דעמאלט דארף מען אריינלייגן אין די קינדער די וויכטיגע זאכן, ביי אינגלעך איז עס גמרא, חומש און משניות, און אין שולע איז עס אלף בית, נקודות און הלכה; צופרי זיצן נאך די קינדער איין רואיג.

ביי אונזער תלמוד תורה אין אמעריקע מאכט מען די לאנגע הפסקה איינס אזייגער מיטאג. פארשטייט זיך אז מען געבט אויף א קורצע הפסקה, פון צען מינוט, בעפאר איינס אזייגער פדי די קינדער זאלן קענען גיין אין בית הכסא און עסן עפעס א קליינקייט, אבער די לאנגע הפסקה ווי די קינדער לויפן ארום, טאנצן, קריכן און געבן זיך אויס, דאס מאכט מען איינס אזייגער, פאר איין שעה.

נאך די הפסקה, איז שוין נישטא מיט וועם צו רעדן; די קינדער זענען שוין אויסגעמוטשעט, דעמאלט לערנט מען מיט די

קינדער גרינגערע זאכן, ווי 'טעמי המקרא' וכדומה, מען זוכט וואס מען קען דעמאלט טון מיט די קינדער.

בעצם וואלטן שוין די קינדער געקענט אהיימגיין איינס אזייגער אזוי ווי די שולעס טוען דא אין ארץ ישראל, נאר מען מוז זיי בעביסטן, מען מוז זיי האלטן פאר נאך אפאר שעה.

אָרומפּאַרן אַ שעה אומזיסט...

איך ווייס נישט ווי אזוי עס גייט אין ארץ ישראל, אבער אין אמעריקע גייט עס אז ווי לענגער מען האלט די קינדער אין חדר ווערט מען א בעסערע מוסד...

עלטערן האבן נישט קיין פח צו די קינדער, עלטערן טראכטן 'עס איז א שאד צו האבן די קינדער אינדערהיים, מען קען דאך מאכן אין די צייט נאך געלט... היינט איז שוין די צייט וואס מען שיקט אהיים די קינדער 'פינף אזייגער'.

דער דרייווער פון אונזער מוסד אין וויליאמסבורג פארקירט דעם באס נעבן די ישיבה, ער זאגט מיר, אז עס זענען דא משפחות וואס וואוינען ממש נעבן די ישיבה און זייערע קינדער וואלטן געקענט אהיימגיין צופיס גלייך נאך חדר, און זיין אינדערהיים ביז אפאר מינוט, דאך בעטן זיך די עלטערן אז זייערע קינדער זאלן ארויפגיין אויפן באס צוזאמען מיט יעדן, זיי זאלן ארוםפארן די גאנצע שטאט, און א שעה ארום ווען די באס קומט צוריק צו די ישיבה נאכן אראפלייגן אלע קינדער, זאלן זייערע קינדער אהיימגיין צופיס צו זייער הויז...

צומאל קען מען אויך הערן ווי מאמע'ס רופן אריין בעטן אז זייער קינד זאל היינט נישט אראפגיין פונעם באס ביי זייער הויז, ווייל זיי זענען נישט אינדערהיים, נאר מען זאל צוריק ברענגען זייערע קינדער צום ישיבה און דארט וועט מען זיי אפנעמען.

איי די קינדער ווערן דאך משוגע פון ארוםפארן מיט די באס א שעה צייט אומזיסט! נאר אזוי קוקן אויס עלטערן וואס זענען פארנומען מיט געלט און איינקויפן; ענדערש זאל מען האלטן

זייער קינד נאך א שעה כּדי די מאמע זאל קענען שמועסן נאך א שעה מיט א חבר'טע, אדער גיין איינקויפן פאר נאך א שעה, למעשה גייט מען אפילו נישט איינקויפן, מען גייט ארום בלויז קוקן, זיך ארומדרייען אין די געשעפטן און מען קומט צוריק אהיים מיט גארנישט...

די ספעציעלקייט פון אינדער מוסד

די גאנצע זאך פון פארן און קומען פון חדר מיט א באס איז נישט אזוי שטארק איינגעפירט אין ארץ ישראל, אין ארץ ישראל גייען אסאך קינדער אין חדר צופיס, אבער אין אמעריקע איז דער סדר אז מען נעמט אפ די קינדער מיט א באס צום חדר.

מענטשן זענען אין אזא 'קטנות המוחין'; אפילו ווען דער מוסד איז אויף דעם זעלבן גאס, ביים אנדערן ווינקל, וויל מען אויף אז דער באס זאל קומען אפגעמען דעם קינד און אים פירן צום חדר... פאר פיל מענטשן איז וויכטיגער אז די באס זאל קומען אין צייט, און זיך אפשטעלן ביי יעדע הויז, כּדי די מאמע זאל נישט דארפן גיין קיין איין טריט, און איינער זאל שרייען צום קינד: "א גוט מארגן", - ווי דאס אז דער מלמד און לערערין זאלן זיין גוט.

איך געב נישט דעם סערוויס אזוי בשלמות, איך זאג פאר די דרייווערס אויב עס קומט אויס גרינגער מען זאל נישט אריינפארן אינעם גאס, זאלן די קינדער קומען ביים עק גאס. מען ווערט נישט קיין גוטע מוסד אז דער באס שטעלט זיך אפ ביי יעדע הויז וכו', עלטערן וואס זענען נישט צופרידן אז מען הייסט זיי קומען צום עק גאס, קענען זוכן א מוסד וואס מען שטעלט זיך אפ ביים יעדע הויז...

אין אמעריקע איז דא אן אויסדרוק: "דאס איז נישט מין ספעשעלטיי", דאס מיינט, יעדע געשעפט האט ספעציעלע געוויסע מעלות וואס אנדערע האבן נישט, מיט דעם ציען זיי איינקויפערס, אבער נישט יעדע געשעפט האט די זעלבע מעלות, איינער האט דעם ספעציעלקייט און א צווייטער האט אן אנדערע

ספּעציעלִקייט. מיין ספּעציעלִקייט איז אז מיר האבן א פּלאץ וואו מען לערנט תורה בקדושה ובטהרה; איך געב א 'מלמד' און א 'לערערין' מיט הארץ, וואס געבט גוטע ווערטער פאר די קינדער, מען פארשעמט נישט און מען פראסקעט נישט.

די משפחות וואס האבן שוין געהאט קינדער אין אנדערע מוסדות זענען מלא שמחה, ווייל זיי וויסן זייער גוט וואס מען באקומט דא, מען רופט נישט די עלטערן יעדע רגע זאגן אז זייערע קינדער זענען פראבלאמאטיש און זיי דארפן גיין אויף הילף צו טערעפי; נאר די יונגע משפחות וואס האבן יעצט חתונה געהאט, און זיי האבן קיינמאל נישט געשיקט אין אנדערע מוסדות, ווערן ברוגז אז מיר האבן נישט דעם סערוויס אזוי ווי אנדערע.

קומען צייטליך אין חדר און אין שולע

על כל פנים, אזוי ווי דער אנהייב טאג איז זייער וויכטיג צו לערנען מיט קינדער, דארף א מלמד און לערערין זען אנצוקומען אין חדר און אין שולע זייער צייטליך, ווייל ווי א מינוט פריער זענען די קינדער מער רואיג, און יעדע מינוט שפעטער זענען שוין די קינדער מער אפגעמאטערט, אלץ שפעטער ווערט שוין שווערער אויסצולערנען וואס מען דארף.

בכלל איז זייער וויכטיג פאר מלמדים און לערערנים צו קומען צייטליך. מען קען נישט אנקומען נאך די קינדער, עס איז טאקע א שווערע זאך, אבער איך זאג ענק: אין דעם ליגט די הצלחה!

דאס איז מיין הויז, מיין אפּים

ווען איך בין געווען א מלמד אין אן אנדערע מוסד איז געווען א גוי וואס איז געווען ממונה אויפצורוימען דעם בגן פארן קומענדיגן טאג, פלעגט זיך אפּט מאכן ווען מיר זענען אנגעקומען

אינדערפרי אז אלע כיתות זענען געווען איבער געדרייט, דער גוי איז נישט אנגעקומען, דאס איז דאך א גוי, איין מאל א וואך שיכור'ט ער זיך אן און ער האט זיינע חגאות. זענען געווען מלמדים וואס עס האט זיי גארנישט אינטערעסירט, זיי זענען געגאנגען צום מנהל און געזאגט: "מיר גייען נישט אריין אין כּתה ביז עס ווערט שוין אויפגערוימט", איך האב אבער געהאט ביי מיר אין כּתה א בעזעם מיט א שאוול, איך האב געטראכט צו זיך: 'איך דארף נישט קיין טובות פונעם גוי, איך דארף נישט קיינעמ'ס הילף, דאס איז דאך מיין הויז, מיין אפיס', איך בין געקומען יעדן טאג אפאר מינוט פריער און איך האב אליינס אויפגערוימט די כּתה בעפאר די קינדער זענען געקומען.

פאר מיר איז געווען געשמאק צו זיצן אין כּתה מיט די קינדער, איך האב נישט א גאנצן טאג געווארט: 'ווען קען איך שוין אהיימגיין?...' איך האב געוואוסט אז איך קום אין חדר צו לערנען תורה מיט אידישע קינדער! דערפאר פלעג איך אלעס שוין מסדר זיין און אויפרימען איידער די קינדער זענען אנגעקומען.

זיך אנגרייטן וואס מען גייט לערנען

מלמדים און לערערנס דארפן קומען אנגעגרייט מיט די חומר און לימודים וואס מען גייט היינט לערנען. מען קען זיך נישט כאפן אינמיטן טאג: 'אוי, איך האב נאך דריי שעה, וואס טו איך יעצט?'

אז מען איז נישט אנגעגרייט ריכטיג אנהייב טאג וואס מען גייט טון דעם טאג, טרעפט מען זיך אינמיטן טאג אז מען האט נישט וואס צו טון, און מען הייבט אן שטיפן די צייט. דאס איז נישט גוט; מען טאר נישט שטיפן צייט מיט קינדער, זיי זענען דאך אידישע נשמות.

מען דארף זען אויסצורעכענען פון פאראויס א פינקטליכער סדר היום פארן גאנצן טאג, וואס גיי איך היינט רעדן און וואס גיי איך היינט פארלערנען.

דער 'סדר היום' ווי אזוי אויסצושטעלן דעם טאג, ווילאנג
א קינד קען זיצן אויפ'ן פלאץ אין איין צי, דאס דארף מען
פרעגן דעם מנהל, און דער מנהל קען זיך נאכפרעגן ביי אנדערע
מוסדות. יעדע יארגאנג איז אנדערש, ביי די גאר קליינע קינדער
דארף מען מאכן מער הפסקות, און אזוי ווייטער.

געבן פאר קינדער צעטלעך מיט בילדער צו קאלערן

עס איז א גוטע זאך צו געבן פאר יונגע קינדער צעטלעך
מיט בילדער צו קאלערן (דא אין ארץ ישראל רופט מען עס
'מאלעווען'), סתם א וואך זאל עס זיין בילדער וואס האט א
שייכות מיט די וואכעדיגע סדרה, און בעפאר א יום טוב, בילדער
וואס האט שייכות מיט'ן יום טוב.

קינדער הערן אלעס אפילו אינמיטן טון אנדערע זאכן

בשעת די קינדער קאלערן איז זייער א גוטע צייט צו רעדן
צו זיי, מען דערציילט זיי דעמאלט די מעשה פון די סדרה אדער
א מעשה פון א צדיק; עס קוקט טאקע אויס ווי די קינדער
זענען פארנומען מיט'ן קאלערן, זיי הערן זיך נישט צו וואס מען
דערציילט, און זיי האבן נישט קיין אנונג וואס מען רעדט, אבער
דער מציאות שטעלט זיך אויס צו זיין פונקט פארקערט, דעמאלט
גייען די ווערטער אריין אין די קינדער אסאך שטערקער ווי ווען
דער מלמד לערנט פאר, ווייל בשעת'ן פארלערנען דארפן אלע
קינדער זיצן גראד מיט דרך ארץ, קען זיין פאר געוויסע קינדער
איז שווער מיטצוהאלטן, ווייל דער גאנצע מח טראכט נאר צי
ער זיצט יעצט גראד וכו', איז אים שווער צוצולייגן קאפ צו וואס
דער מלמד זאגט, אבער בשעת די קינדער שרייבן איז דער מח
אפן, עס איז גרינגער זיך צוצוהערן וואס דער מלמד רעדט.

דאס קען מען זיך אליינס איבערצייען אינדערהיים, ווען
קינדער שפילן זיך מיט זייערע שפילצייג, קען מען הערן ווי

אינמיטן שפילן רעדט ער צו זיך אליינס, ער דערציילט איבער וואס ער האט געהערט אין חדר מעשיות פון צדיקים און פונעם אייבערשטן, ער צעשרייט זיך און מאכט נאך גענוי ווי אזוי דער רבי האט אראפגעלייגט די מעשה מיט אלע פארבן... זעט מען פון דעם אז אפילו דאס קינד האט בשעת'ן הערן די מעשה געטון אנדערע זאכן, עס האט נישט אויסגעזען ווי ער הערט זיך צו וואס דער מלמד דערציילט, איז עס נאכאלץ אריין אין זיינע אויערן.

דערפאר איז גוט אויסצוניצן דעם געלעגנהייט מיט חכמה, און אנפילן די קינדער מיט מעשיות פון צדיקים און שיינע זאכן בשעת זיי קאלערן.

ווען מען רעדט פועל'ט מען

יעצט וויל איך ענק זאגן זייער א וויכטיגע יסוד אין חינוך, חינוך איז: רעדן צו קינדער! מען זאגט עס איין מאל, מען זאגט עס נאכאמאל און מען זאגט עס נאכאמאל.

שרייען אויף קינדער איז נישט קיין חינוך, געבן א קלאפ אין ריקן: "נו זעץ זיך שוין אראפ!" - העלפט נישט.

מוהרא"ש שרייבט זייער אסאך מאל אין 'אשר בנחל', שלאגן קינדער און שרייען אויף קינדער, קען זיין עס העלפט אויף יענע מינוט, אבער אז מען וויל עס זאל אריינגיין אין די קינדער, עס זאל אויך העלפן אויף מארגן, דארף מען עס איבערזאגן נאכאמאל און נאכאמאל.

ווען מען רעדט צו קינדער נאכאמאל און נאכאמאל פועל'ט מען, א ראג' האסטו, וויפיל שיעורים האסטו געהערט וועגן 'זאגן משניות' און וועגן 'רעדן צום אייבערשטן' ביז דו האסט עס אנגעהויבן טון?! - ווען מען הערט איין מאל פון זאגן משניות און רעדן צום אייבערשטן לויפט מען נישט גלייך עס טון, מען דארף עס הערן איין מאל און נאכאמאל און נאכאמאל, יעדע מאל אויף אן אנדערע וועג, איין מאל ביי א דרשה, איין מאל

אינמיטן א מעשה, איין מאל מער פרייליך און איין מאל אביסל מער שטרענג, ביז עס גייט אריין און מען הייבט עס אן צו טון, די זעלבע זאך איז מיט קינדער, יעדע זאך וואס מען וויל פועל'ן ביי א קינד, דארף מען עס איבערזאגן זייער אסאך מאל, נאר אזוי וועט עס אריינגיין אין אים.

אריין זינגען אין ארעקארדער

פריער ווען איך האב באזוכט אין חדר האב איך זיך צוגעהערט ווי אזוי די מלמדים זינגען אזוי שיינ די ברכות, די דאווענען און ברכת המזון מיט די קינדער, איז פדאי צו וויסן אז מען קען זיך גרינגער מאכן, די מלמדים אין אמעריקע טוען אזוי, אין א רואיגע טאג וואס מען האט לשוב הדעת זעצט מען זיך אנוועק אין פארנט פון די קינדער, און מען זינגט אריין אין א רעקארדער אינאיינעם מיט די גאנצע כיתה גאנץ 'ברכת המזון' מיט'ן ניגון, פון "הנני מוכן ומזמן..." ביזן סוף, און דאס צינדט מען אן יעדן טאג בשעת די קינדער בענטשן, אזוי דארף מען נישט אויסרייסן דאס קול יעדן טאג באזונדער ביים בענטשן.

די זעלבע זאך קען מען אויך טון מיט'ן דאווענען. נאר וויבאלד מען לייגט יעדע שטיק צייט צו גייע שטיקלעך צום דאווענען, דארף מען כסדר טוישן און אריין זינגען די גייע שטיקלעך צום רעקארדירונג, אויך ווען א ניגון ווערט שוין צוגעוואוינט און אלט ביי די קינדער, צום ביישפיל דער ניגון אויף "ברוך שׁאמר", דארף מען עס טוישן צו א גייע ניגון, כדי די קינדער זאלן נאכאמאל דארפן אריין קוקן אינעם סידור בשעת'ן דאווענען.

די מלמדים פון די יונגערע כתות ביי אונז אין אמעריקע טוען דאס אויך מיט 'חומש', זיי נעמען מוצאי שבת א חומש, זיי זענען זיך מסדר וויפיל פסוקים מען גייט לערנען די וואך, און מען זאגט אריין די פאר פסוקים אין א רעקארדער.

מען טוט דאס מיט חכמה, למשל 'פרשת שמות' הייבט מען אן: **וְאֵלֶּה שְׁמוֹת - און דאס זענען די נעמען**, און מען בלייבט שטיל, מען שטעלט זיך פאר כאילו די קינדער זאגן יעצט איבער,

נאכדעם זאגט מען ווייטער: "הבאים - וואס זענען געקומען", און אזוי ווייטער, ווען עס קומט צו א ווארט וואס די קינדער זענען נישט אזוי באקאנט מיט די טייטש, זאגט מען עס איבער אפאר מאל.

עס זענען דא מלמדים וואס טוען דאס אין כּתּה בשעת'ן פארלערנען צוזאמען מיט די קינדער, קינדער האבן זייער הנאה דערפון, מען זאגט פאר די קינדער: "יעצט גייט מען אפכאפן ווי דער רבי לערנט מיט די קינדער די חומש", און מען לערנט עס פאר איין מאל קלאר און שיין, נאכדעם שפילט מען דאס אויף א גאנצע וואך, אנדעם וואס דער רבי זאל דארפן ווערן הייזעריג.

פארשטייט זיך אז דער מלמד קען נישט אנצינדן דעם רעקארדירונג און ארויסגיין פון כּתּה מאכן געשעפטן... דאס איז דאך גניבה; אבער דער רעקארדירונג העלפט אז דער מלמד דארף שוין נישט זיצן אויפ'ן פלאץ און פארלערנען א גאנצע וואך, ער קען שוין ארומגיין צווישן די קינדער, און אז מען דארף דערמאנען א קינד וואס שפילט זיך, ווערט נישט די גאנצע כּתּה געשטערט דערפון, נאר יעדער לערנט און דאווענט ווייטער.

וּמִקְבִּלִין דִּין מִן דִּין

ווען איין מלמד האט שוין אריין געזינגען א חלק פונעם דאווענען אדער בענטשן, זאל ער דאס געבן פאר אנדערע מלמדים, ומקבלין דין מן דין, מען העלפט זיך איינער דעם צווייטן.

דער מנהל האט מיר געשיקט א רעקארדירונג ווי איינער פון די מלמדים זינגט מיט די קינדער די "אני מאמין" מיט טייטש, ער זאגט פאר די לשון הקודש און די קינדער ענטפערן אין אידיש, איך האב זיך זייער מחי' געווען, הלואי זאלן אלע מלמדים דאס טון; און אזוי ווי נישט יעדער האט א ניגון אויף "אני מאמין", און נישט יעדער האט בכלל געטראכט פון זאגן "אני

מאמין, זאל ער געבן דעם רעקארדירונג פאר נאך מלמדים, זיי זאלן דאס אויך קענען אנצינדן אין זייער כּתּה"ב.

מב. מיר ברענגען אראפ די בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן פאר דעם מלמד וואס האט אריין געזינגען די אני מאמין'ס:

זינגען מיט די קינדער די "אני מאמין" מיט טייטש

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת ויצא, ה' כסליו, שנת תשפ"ג לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר, טבריה

איך האב זייער הנאה צו באקומען פון דיר יעדן טאג א באריכט. שטארק זיך, ווער נישט צעפאלן פון קיין שום זאך. מוהרא"ש פלעגט מיר זאגן: "אז מען קריגט אויף דיר ווייס איך אז דו ביסט גוט, וואלט מען נישט געקריגט אויף דיר - וואלט איך חושש געווען אז עפעס איז נישט גוט מיט דיר".

דו גיי אן מיט א שטארקייט, לייג אריין אין די קינדער אמונה. דער מנהל האט מיר געשיקט א רעקארדירונג ווי דו זינגסט מיט די קינדער די "אני מאמין" מיט טייטש; דו זאגסט פאר די לשון הקודש און די קינדער ענטפערן אין אידיש, איך האב זיך זייער מחי' געווען; הלואי זאלן אלע מלמדים דאס טון.

איך שיק דיר די אני מאמין'ס מיט טייטש, איך האב עס געטייטשט לויט ווי די אידישע שפראך גייט אין אמעריקע; אז ביי ענק גייט אנדערש די שפראך - זאלסטו דאס זינגען מיט זיי לויט ווי מען רעדט ביי ענק.

איך פריי זיך אז דער קינד ... הויבט אן בעסער רעדן אידיש. איך בעט דיר זייער, האב סבלנות - וועסטו זען שיינע זאכן.

דא האסטו די אני מאמין:

(1) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, הוא בורא ער באשאפט, ומנהיג און פירט, לכל הברואים אלע באשעפענישן. והוא לבדו און ער אליין, עשה האט געטון, ועושה און טוט אלעס אויף דער וועלט, ויעשה און וועט ווייטער אלעס טון, לכל המעשים אלעס וואס פאסירט.

(2) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, הוא יחיד ער איז איינער, ואין יחידות און עס איז נישטא נאך א זאך וואס זאל זיין איינס, כמזהו, בשום פנים אזוי ווי דער אייבערשטער וואס איז איינס. והוא לבדו און ער אליינס,

אַלקינו איז אונזער באשעפער, ה'ה ער איז אייביג געווען, ה'ה ער איז שטענדיג דא, ויהיה און וועט אייביג זיין.

(3) אַני מאַמין איה גלייב, באַמונה שלמה מיט א שטארקע אַמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, אינו גוף איז נישט קיין קערפער, ולא ישיגוהו משיגי הגוף און ער האט נישט קיין שום זאך וואס האט צוטון מיט א קערפער, ואין לו שום דמיון כלל און מען קען אים נישט צוגלייכן צו קיין שום זאך.

(4) אַני מאַמין איה גלייב, באַמונה שלמה מיט א שטארקע אַמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, הוא ראשון ער איז דער ערשטער, והוא אחרון און ער וועט זיין דער לעצטער.

(5) אַני מאַמין איה גלייב, באַמונה שלמה מיט א שטארקע אַמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, לו לבדו נאר צו אים אליין, ראוי להתפלל דארף מען בעטן, ואין ראוי און עס איז נישט ווערד, להתפלל צו בעטן, לזולתו פון קיינעם אנדערש.

(6) אַני מאַמין איה גלייב, באַמונה שלמה מיט א שטארקע אַמונה, שכל דברי נביאים אמת אז אלע ווערטער פון די נביאים זענען אמת'דיג.

(7) אַני מאַמין איה גלייב, באַמונה שלמה מיט א שטארקע אַמונה, שנבואת משה רבנו עליו השלום אז די נבואה פון משה רבינו, היתה אמתית איז אמת'דיג, ושהוא היה אב לנביאים און אז משה רבינו איז געווען די טאטע פון אלע נביאים, לקודמים לפניו פאר די וועלכע זענען געווען פאר אים, ולבאים אחריו און פאר אלע וואס זענען געקומען נאך אים.

(8) אַני מאַמין איה גלייב, באַמונה שלמה מיט א שטארקע אַמונה, שכל התורה אז די גאנצע תורה, המצויה עתה בידינו וואס מיר האבן היינט, היא הנתונה האט דער אייבערשטער געגעבן, למשה רבנו עליו השלום פאר משה רבינו.

(9) אַני מאַמין איה גלייב, באַמונה שלמה מיט א שטארקע אַמונה, שזאת התורה אז די תורה וואס מיר האבן, לא תהא מחלפת וועט נישט פארטוישט ווערן, ולא תהא און עס וועט נישט זיין, תורה אחרת קיין אנדערע תורה, מאת הבורא יתברך שמו פונעם אייבערשטן.

(10) אַני מאַמין איה גלייב, באַמונה שלמה מיט א שטארקע אַמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, יודע כל מעשה בני אדם ווייסט אלעס וואס מיר טוען און וואס אנדערע טוען, וכל מחשבותם און אלעס וואס מיר טראכטן און וואס אנדערע טראכטן, שנאמר אזוי ווי עס שטייט (תהלים לג, ט): 'היצר יחד לבם' דער אייבערשטער האט

דער קונץ פון א מלמד

ויתמין את הילדים

איינע פון די זאכן וואס איך האב אוועק געגעבן פארן אייבערשטן מיט'ן עפענען די ישיבה, איז מיין 'קול'; אלס אינגערמאן איז מיין קול געווען אסאך שענער ווי היינט, איך לערן פאר אזויפיל שיעורים אז מיין קול ווערט אויסגעריסן, ווען איך פלעג אריינגיין צו מוהרא"ש דאנערשטאג נאכט נאכ'ן שיעור, האט מיר מוהרא"ש געפרעגט פארוואס איך בין אזוי הייזעריג, האב איך געענטפערט: "ווייל איך שריי ווען איך רעד צו די בחורים", האט מיר מוהרא"ש געזאגט: "דער קונץ פון א מלמד איז, ער זאל פארלערנען מיט א שטילע קול, און די קינדער זאלן שרייען הויך", מען זאגט פאר די קינדער: "זאגטס העכער, איך הער נישט", אזוי קען דער מלמד רעדן שטיל און די קינדער זאגן איבער הויך מיט א שרייענדיגע קול.

באשאפן אלע הערצער, 'המבין אל כל מעשיהם' און ער ווייסט אלעס וואס מען טוט.

11) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שהבורא יתברך שמו אז דער אייבערשטער, גומל טוב באצאלט שכר, לשומרי מצותיו פאר די וואס טוען די מצות, ומעניש און ער באשטראפט, לעוברי מצותיו די וואס פאלגן נישט זיינע מצות.

12) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, בביאת המשיח אז משיח וועט קומען, ואף על פי שיתמהמה און אפילו עס נעמט שוין אזא לאנגע צייט, עם כל זה אחכה לו בכל יום מיט דעם ווארט איך יעדן טאג, שיבוא אז ער זאל קומען.

13) אני מאמין איך גלייב, באמונה שלמה מיט א שטארקע אמונה, שתהיה תחית המתים אז עס וועט זיין תחית המתים, בעת שיעלה רצון מאת הבורא יתברך שמו ווען דער אייבערשטער וועט דאס טון, ויתעלה זכרו לעד ולנצח נצחים און עס וועט דערהויבן ווערן זיין נאמען פאר אייביג.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת ויגש שנת תשפ"ג)

קָרְאָרע פּוֹנְקֶט־לִיכֶע טײַטש

עס איז זייער אַ וויכטיגע זאך מען זאל זיך אָנגרייטן צעטלעך מיט טייטש אויף חומש, רש"י און גמרא.

אפילו דער מלמד ווייסט אז ער קען די טייטש, פון דעסט וועגן קען יעדעס ווארט ווערן אפגעטייטשט אויף צוויי וועגן און דער מלמד כאפט נישט אז די טייטש ווערטער וואס פאר אים איז נישט קיין חילוק צווישן די צוויי אפטייטשטן - צעמישט די קינדער. צום ביישפיל, אז דער מלמד וועט איין מאל טייטשן דאס ווארט "מצרימה - קיין מצרים" און די אנדערע מאל: "מצרימה - צו מצרים", ווערן די קינדער זייער צעטומלט, ביי קינדער איז דאס א גאנצע בארג, זיי ווייסן שוין נישט ווי אזוי דאס צו טייטשן.

דערפאר דארפן די מלמדים זיי מאכן דאס גרינגסטע און געשמאקסטע, זיך מסדר זיין אנהייב וואך אויף א צעטל מיט די קלארע פונקטליכע טייטש, און אזוי זאל מען פארלערנען.

די טייטש צעטלעך דארף אויך נישט יעדער מלמד מאכן באזונדער, אז איינער האט עס שוין מסדר געווען זאלן אלע נעמען פון אים.

אַרײַנלײַגן אַ לײַב־שאַפֿט צו אײַן־ישׂקײט

מלמדים און לערערנס כאפן נישט ווי חשוב זייער ארבעט איז, מען טראכט: 'וואס טו איך דען אויף מיט די קינדער?' - זיי כאפן נישט אז זייער ארבעט איז אויפבויען אידישע קינדער, אריינלייגן אין די קינדער א לייבשאפט צו אידישקייט, אז דער אייבערשטער האט ליב אידישע קינדער, ווי שיין ציצית איז, ווי שיין פיאות איז, ווי שיין א קאפל איז.

איידל איז רייך, קלאסיג און שיין

מען דארף אסאך רעדן אין שולע צו די תלמידות ווי 'שיין' עס איז צו גיין אנגעטון איידל.

עס זענען דא תלמידות וואס זענען זייער צעקלאפט, און ווען זיי הערן נאר דעם ווארט "צניעות" שטעכט זיי עס אין אויער, זיי קענען נישט הערן דעם ווארט "צניעות", ווייל אין די פריערדיגע שולע וואו זיי האבן געלערנט איז מען געשטאנען און געהאקט אין קאפ אויף א נישט ריכטיגע וועג: "צניעות, צניעות, צניעות..." - דערפאר פרוביר איך ביי די דרשות און די בריוון וואס איך שרייב נישט צו ניצן דאס ווארט "צניעות", איך זאג עס אויף אן אנדערע שפראך, איך רוף עס אן: "מען זאל גיין אנגעטון איידל, שיין און רייך", אזוי גייט אריין אין אלע תלמידות אז גיין אנגעטון איידל איז 'שיין, רייך און קלאסיג'.

אויסלערנען צו רעדן איידל און האבן א שיינע שפראך

עס איז וויכטיג פאר א מלמד און לערערין צוצולייגן אן אויער צו די שמועסן פון די קינדער, מען זאל הערן פון וואס זיי רעדן און ווי אזוי זיי רעדן, אזוי קען מען זיי אויסלערנען צו רעדן איידל.

אז מען הערט א קינד זאגט איבער א דזשאוק וואס איז נישט איידל, זאל מען אים זאגן: "די דזשאוק איז נישט אן איידעלע דזשאוק".

אויף דארף מען אויסלערנען קינדער צו האבן א שיינע שפראך.

ברוך השם אז ביי מיר אינדערהיים ניצט מען נישט די ווערטער: "משוגענער", "צעדרייטער", "עקלדיג", אפער ווען איך מאך פיאות פאר מיין דריי יעריג קינד און איך שיק אים אין חדר, קומט ער שוין נאך צוויי טעג אהיים און שרייט אויף די מאמע: "משוגענע!" ווער האט אים אויסגעלערנט דעם ווארט?

דאס האט ער געהערט פון זיינע חברים אין כּתה, וואס ביי זיי אינדערהיים געבט מען נישט אזוי אכטונג אויף דעם, קינדער זאגן איבער וואס זיי הערן אינדערהיים, ווי די הייליגע חכמים זאגן (סופה נו:): **"שׁוּתָא דִּינוּקָא בְּשׁוּקָא"**, וואס א קינד רעדט, **"אױ דאבוה אױ דאימיה"**, אדער האט ער דאס געהערט פון דער טאטע אדער פון די מאמע.

עס נעמט מיר א שטיק צייט אויסצולערנען מיינע קינדער אז די ווערטער ניצט מען נישט.

דערפאר איז זייער וויכטיג אז דער מלמד און לערערין זאלן זיך צוהערן ווי אזוי די קינדער רעדן, און אריינלייגן אין זיי געשמאקערהייט אז מען קען נאר רעדן איידל און שיין.

דאס שיינקייט פון א אידישע לעבן

איך וויל בעטן מען זאל איבערגעבן פאר די לערערנס פון 'בית פיגא' אין ארץ ישראל, אז אונזער שיינע גרויסע 'בית פיגא' אין אמעריקע האט זיך אויף אנגעהויבן אזוי ווי דא אין ארץ ישראל, אין אנהייב האט מען געארבעט ביטער שווער, אבער ברוך השם היינט זעט מען די פירות, די תלמידות פון 'בית פיגא' לעבן אן אויסגעלייזטע לעבן.

אין אמעריקע זענען די מיידלעך זייער שטארק פארנומען מיט זייערע חבר'טעס, אסאך מיידלעך וואלטן בכלל נישט געוואלט חתונה האבן, מען האט חתונה נאר 'ווייל יעדער האט שוין חתונה...' קיינער וויל נישט זיין די 'ערשטע כלה' פון כּתה, ווען מען טראגט אן א שידוך ווערט תשעה באב אינדערהיים, מען הייבט אן וויינען, מען וויל נישט חתונה האבן, די 'צווייטע כלה' פון כּתה איז שוין גרינגער מסכים צום שידוך, ווייל זי האט שוין איין חבר'טע וואס איז איז שוין א כלה, און די לעצטע מיידל וויינט שוין נא אז זי וויל שוין חתונה האבן, 'ווייל יעצט האט שוין יעדער' פון איר כּתה חתונה געהאט..."

אזוי גייט עס אויף ווייטער נאך די חתונה, די פרוי איז א גאנצן טאג פארנומען מיט אירע חבר'טעס, דער מאן טרעפט

נישט קיין פלאץ פאר זיך אין שטוב, מוז ער זיך זוכן חברים מיט וועמען ער זאל קענען שמועסן און פארברענגען.

ברוך השם אז ביי אונז גרייט מען שוין צו די קינדער פון די בת מצוה, ביי די צוועלף דרייצן יאר צום אמת'ן לעבן, זיי האבן נאכנישט חתונה ביי דעם עלטער, אבער מען רעדט צו זיי פון דעם, מען זאגט זיי אז חבר'טעס איז פונקט גוט אמאל אמאל זיך צו טרעפן וכו', דער עיקר זאלן זיי וויסן אז עס קומט א שיינע אידישע לעבן, מיט א מאן און ליכטיגע קינדער; אלע קינדער ווארטן שוין אויף דעם, זיי ווילן שוין אנקומען צו דעם שיינעם אמת'ן לעבן.

רעדן צו קינדער פון קרושה

איך וויל זייער שטארק בעטן די טייערע מלמדים, מען מוז רעדן צו קינדער פון קדושה, פון זיין ערליך און הייליג; פון נישט אנרירן דעם אות ברית קודש, און נישט קוקן אויפ'ן אות הברית.

מען דארף עס זאגן מיט א ברען, מיט א פייער, עס זאל אריינגיין אין די קינדער'ס הערצער. ווען מען רעדט פון דעם רעדט מען נישט מיט רמזים, נאר מען זאגט קלאר און דייטליך: מיט א פייער: "מען טאר נישט אנרירן דעם אות ברית קודש", "מען טאר נישט קוקן אויפ'ן אות ברית קודש".

א אינגערמאן איז שבת צוגעקומען צו מיר פארן דאווענען, ער האט מיר דערציילט אז מען האט אים ארויסגעווארפן פון די מוסד וואו ער איז געווען איינגעשטעלט ווייל ער האט גערעדט צו די קינדער פון קדושה, איך האב נישט געקענט צו זיך קומען פון די מעשה, איך האב כמעט אנגעהויבן וויינען אינמיטן דאווענען, איך האב געטראכט צו מיר אז נאכ'ן דאווענען ביים שיעור אין ספר הקדוש 'סיפורי מעשיות' גיי איך מאכן א גאנצע דרשה איבער דעם ענין, אבער דער אייבערשטער האט צוגעפירט אז איך האב פארגעסן צו רעדן דערפון.

אסאך מאל גרייט איך זיך אן צו רעדן פון אן ענין און ווען עס קומט צום רעדן, רעד איך אינגאנצן פון אן אנדערע ענין,

מען רעדט אלץ לויט די דעת פון די מקבליים; זעט אויס ווייל עס איז נישט געווען צופיל מלמדים ביים שיעור.

איך האב געהאט געזאגט פאר דעם מלמד: "דו זאלסט רעדן צו די קינדער פון קדושה", האט ער מיר געזאגט אז אין דעם מוסד וואו ער איז איינגעשטעלט האלט מען פון דעם פארדרייטן שיטה אז מען טאר נישט רעדן צו קינדער פון קדושה און אויב ער גייט ווייטער רעדן גייט מען אים ארויסשיקן פון דעם מוסד, האב איך אים געזאגט: "מען מוז רעדן צו קינדער פון קדושה!" - יעצט זאגט ער מיר אז מען האט אים ארויסגעווארפן צוליב דעם.

עס לאזט זיך נישט גלייבן אזא זאך, מען ווארפט ארויס א מלמד וואס זאגט פאר די קינדער אז מען טאר נישט לייגן די הענט אויפ'ן אות ברית קודש? וואס האט ער שוין געזאגט? ער האט געזאגט אז דער אייבערשטער לאזט דאס נישט טון און מען דארף זיין ערליך און אפגעהיטן!

מיר פאלגן די צדיקים פון די פריערדיגע דורות, מיר גייען אין זייערע וועגן, אזוי ווי שלמה המלך זאגט (שיר השירים א, ח): "צאי לך בעקבי הצאן"; אזוי האט מוהרא"ש אונז געלערנט, אזוי האט דער הייליגער סאטמער רבי זכותו יגן עלינו געזאגט פאר די מלמדים, מען דארף אנגרייטן די קינדער זיי זאלן זיין הייליג, זיי זאלן נישט אריינפאלן אין די הענט פון מניולים^מ.

מג. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן אין דעם ענין:

האב איך ריכטיג גערעדט צו די קינדער פון קדושה?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

יישר כח פאר אלעס וואס איך באקום פונעם ראש ישיבה, בעיקר די הרהורי תשובה, דאס געשמאק אין אידישקייט, זיין פרייליך צו זיין א איר און נאך זאכן וואס איך קען נישט אנהייבן שרייבן און זאגן.

איך בין א מלמד, און אזוי ווי איך הער פון דער ראש ישיבה מען זאל רעדן צו די קינדער פון קדושה, טו איך אזוי, איך רעדט צו די קינדער זיי זאלן זיין אפגעהיטן נישט פוגם זיין בבית, פאריגע וואך ווען איך

האב גערעדט צו די קינדער פון זיין אפגעהיטן, האט א אינגל אנגעהויבן צו וויינען, איך האב אים געפרעגט פארוואס ער וויינט? האט ער מיר געזאגט ער טוט די עבירה, איך האב אים געזאגט אז דער אייבערשטער איז מוחל ווען מען טוט תשובה, מען זאגט פארן אייבערשטן מען גייט עס מער נישט טון, איך האב אים געזאגט ער זאל זאגן א קאפיטל תהלים, דערנאך האט ער נאכאלץ געוויינט בערך 10 מינוט, ביז ער האט זיך בארואיגט.

איך וויל וויסן אויב איך האב גוט געטון.

יישר כח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת וארא, כ"ב טבת, שנת תשפ"ב לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

זייער גוט האסטו געטון. אשכרה ואשרי חלקה אז דו ביסט א מלמד, דו לערנסט די קינדער תורה, יראת שמים, קדושה וטהרה. ליידער איז געווארן א נייע שיטה ביי מחנכים, נישט צו רעדן פון קדושה; דאס איז נישט גערעכט. ווי אזוי זאלן קינדער וויסן פון זיך אכטונג געבן פון קדושת היסוד, קדושת הברית?!

דער הייליגער רבי זכותו יגן עלינו פון סאטמער האט אנוועק געשטעלט א תקנה אין זיינע מוסדות אז די מלמדים זאלן רעדן צו די קינדער פון קליינזייט אן איבער די הארבקייט פון שמירת הברית, פון נישט לייגן די הענט אויפ'ן ברית, נישט אנרירן און חס וחלילה א צווייטער זאל קומען אנרירן.

עס איז דא אפגעכאפטע שמועסן פון אסיפות מלמדים, ווי רבנים, דינים און מלמדים טענה'ען זיך מיטן רבי'ן זכותו יגן עלינו; זיי פרעגן: "אפשר זאל מען נישט רעדן צו קינדער פון קדושה, עס זענען דאך דא קינדער וואס ווייסן נישט בכלל פון וואס מען רעדט, וואס דארפן זיי יעצט אויסגעפונען פון דעם נסיון?" האט דער רבי זכותו יגן עלינו געזאגט: "עס איז נישט אמת; אלע קינדער וועלן דאך ביז אפאר יאר וויסן דערפון, דארף מען זיי אנגרייטן זיי זאלן זיין הייליג, נישט אנרירן דעם אות ברית קודש".

דער רבי האט דעמאלט דערמאנט די מעשה פון אליהו הנביא, וואס האט דערציילט (תנא דבי אליהו רבה, פרק יח): איך בין אמאל געווען אין א גרויסע שטאט אין בבל וואו איך האב געטראפן א מלמד וואס האט געהאט צוויי הונדערט תלמידים אין די יארגענג פון אכצן ביז צוואנציג יאר, נאך א יאר בין איך צוריק געקומען צו דער שטאט און איך האב מער נישט געטראפן דעם מלמד, האט מען מיר געזאגט אז דער מלמד

נישט קײַנעם איינער צום צווייטן

אויף דארף מען אכטונג געבן אז די קינדער זאלן זיך נישט קלעבן איינער צום צווייטן. עס איז דא קלעבעדיגע קינדער וואס זיצן אדער ליגן שטענדיג איינער אויפ'ן צווייטן, דער מלמד דארף דאס דערשמעקן צי דאס קומט פאר צווישן קינדער אין זיין כּתה, און ער זאל דאס אויסלערנען, מען קען נישט שלאגן קיין קינדער דערויף, אבער אז מען זעט א קינד לייגט זיך אראפ אויף אן אנדערע קינד, זאגט מען אים: "טו דאס נישט, דאס איז נישט איידל!"

איז שוין געשטארבן, אזוי אויף זענען געשטארבן זיין ווייב און קינדער און אלע תלמידים, עס זענען איבערגעבליבן בלויז עטליכע יונגע תלמידים, איך האב אנגעהויבן זייער שטארק צו וויינען, פארוואס דער מלמד מיט זיין משפּחה מיט די תלמידים זענען געשטארבן, איז געקומען צו מיר א מלאך פון הימל און געפרעגט: אליהו, פארוואס וויינסטו? האב איך אים געענטפערט: צי דען זאל איך נישט וויינען, אז די אלע זענען געשטארבן...? ואמר לי: "לא יפה עשית שאתה בוכה ומתאבל ומתאנח עליהם", האט מיר דער מלאך געזאגט: וויין נישט אליהו, אמרתי לו: "מפני מה?" ואמר לי: "שהן היו עושין דברים מכערים ודברים שאינן ראויין, ומקולקלין בעצמם, והיו מוציאים שכבת זרע חנם והן לא היו יודעין בעצמן שהמיתה משיגתן", זיי האבן געטון שמוציגע מעשים, זיי האבן געטון עבירות איינער מיטן צווייטן; האט דער הייליגער רבי זכותו יגן עלינו פון סאטמער אויסגעפירט: "זעט מען פון דעם אז עס ליגט א חוב אויף די מלמדים זיי זאלן לערנען מיט די קינדער די הארבקייט פון פוגם זיין בכרית".

זייער גוט האסטו געטון אז דו האסט גערעדט צום קינד פון תשובה, אזוי דארף מען אלץ טון, מען דארף רעדן פון די הארבקייט און פון עונשים, און מען מוז ענדיגן מיט א וועג צו קענען זיין גוט, מען ענדיגט מיט די גרויסקייט פון תשובה, ווען מען זאגט דעם אייבערשטן: "איך גיי זיין גוט, איך גיי זיין וואויל" - איז דער אייבערשטער מוחל.

דער אייבערשטער זאל דיר געבן העלחה און סייעתא דשמיא, זאלסט מצליח זיין מיט דיינע קינדער און דיינע תלמידים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת בא שנת תשפ"ב)

פֿרייטאג צו נאכטס ווען איך האב געדאווענט פֿארן עמוד זענען געשטאנען קינדער נעבן מיר ביים ארון הקודש, עטליכע קינדער האבן געקלעבט איינער מיט'ן צווייטן, זיי האבן נישט געטון קיין שלעכטע זאכן חס ושלום, אבער דאס טוט מען אויך נישט, איך האב געטראכט צו מיר: 'וואו זענען זייערע טאטע'ס?' פֿאר מיין קינד וואלט איך געזאגט אז דאס איז נישט איידל, איך רעד נישט פון א קליין קינד פון צוויי דריי יאר, מען רעדט פון פיר פינף יעריגע קינדער, אין דעם עלטער זאג איך שוין פֿאר מיינע קינדער: "שעפעלע, דו קענסט שטיין אליינס, קלעב זיך נישט מיט אן אנדערער קינד", מען דארף האלטן אן עינא פֿקיחא אויף דעם.

א וועג ווי אזוי מען רעדט

איר דארפט זיך אויסלערנען די וועג ווי אזוי מען רעדט אין 'היכל הקודש', ווען מען זאגט מוסר דארף מען עס זאגן זייער זייער ווייך.

איך געדענק אין די ערשטע תקופה וואס איך בין מקורב געווארן צו מוהרא"ש, בין איך איין מאל געשטאנען אין גאס נאכ'ן ליל שישׁי שיעור וואס מוהרא"ש האט געגעבן, און איך זע צוויי בחורים מיט א גרויסע טשופ אויפ'ן קאפ זענען דירכגעגאנגען, מיין קאפ האט נאך געטראכט אזוי ווי מען טראכט ווען מען איז נישט מקורב צו א צדיק, האב איך אזוי אומוועלנדיג געטראכט: "זיי זענען שקצים!" הער איך ווי איינער פון די חברים רופט זיך אן: "אוי, דאס הארץ גייט מיר אויס, דער בחור איז נעבעך אזא רחמנות!"

ווען איך בין אהיים געקומען האב איך שוין נישט געקענט איינשלאפן ביינאכט, 'וואס הייסט דאס הארץ גייט אויס פֿאר אים? איז ער דען א איד?... ער איז דאך א שג'ן! איך קען ענק דאס נישט מסביר זיין ווייל עטץ זענטס שוין מקורב, אפֿשר געדענקט עטץ שוין נישט ווי אזוי מען טראכט אן דעם רבי'ן. מען טראכט: "ענער איז א שג'ן! א שיקסע! א רשע! א פֿריצה!" אבער ווען מען ווערט מקורב צום רבי'ן זעט מען שוין אנדערע זאכן, היינט זע איך שוין א איד, א נשמה.

עס איז דא א וועג ווי אזוי מען קען אויף די סארט מענטשן שיינ מאכן, איבערהויפט אז יענער קומט לערנען אין אונזער מוסד, מען קען אים נישט דערווערגען (צווינגען מיט געוואלד) נאכדערצו אז דערווערגען העלפט נישט, מען דארף ניצן די ריכטיגע וועג ווי אזוי צו רעדן אז יענער זאל עס אננעמען.

א איד איז צוגעקומען צו מיר, ער האט זיך אפגערעדט אויף זיין זון, ער זאגט מיר אז זיין זון דריידט זיך ביי מיר, און ער האט זיך אנגעטון אינטערעסאנטע שיד וכו', ער איז זיכער אז זיין ווייב מאכט אים נישט ערליך, און מען דארף שוין מאכן א גוט!

אויף האב אים געזאגט: "דיין זון איז א טייערער אינגערמאן, און זיין ווייב איז א טייערע פרוי, ווארט צו אביסל, עס וועט אריבערגיין", אויף האב אים מסביר געווען, מען רעדט דאך נישט אז דער אינגערמאן איז א לץ, א מניול, ער רעדט ניבול פה חס ושלום, אדער זיי מאכן חרוב אנדערע, דער פאל איז א פשוט'ע 'קטנות המוחין' פון זיי, און אז מען וועט רעדן צו זיי שוין, מען וועט אביסל ווארטן, וועלן ביידע ווערן בעסער.

זאגט מיר דער טאטע: "ניין, עס איז געפערליך, עס איז א הירוס הדת!" זאג אויף אים, אויף קען נישט דער וועג; אויף זע ווי ער קומט אין בית המדרש, ער טוט אן תפילין, ער זאגט משניות, אויב איז ער א 'מהרס' און א 'פורק עול' פארנואס זאגט ער משניות! א 'מהרס' און א 'פורק עול' דארף נישט קיין משניות! אז דער אינגערמאן דערציילט מיר סיומים וואס זיין ווייב מאכט אויף ספר תהלים, וואס קען זיין מיט איר? א 'שיקסע' זאגט נישט קיין תהלים! - דאס גייט נישט צוזאמען, אז זי ענדיגט תהלים האט זי א אידישע נשמה. עס קומט בלויז פון 'קטנות הדעת', זיי מיינען אז נאר אויב מען וועט גיין אנגעטון אזוי און אזוי קען מען זיין פרייליך, ווארט אביסל, און קוק גוט אויף זיי, וועט זיך מיט'ן אייבערשטנס הילף אלעס טוישן צום גוטן.

אלע קינדער דארפן געוואונען גורלזור

מלמדים און לערערנס דארפן זיכער מאכן אז יעדעס קינד געוואונט פון צייט צו צייט, נישט נאר די קינדער וואס האבן

'מזל' צו געוואונען גורלות. איך האב דאס לעצטנס געזאגט פארן מלמד וואס פירט אן די 'אבות ובנים' פראגראם אין וויליאמסבורג, אז ער דארף זען יעדער איינער וואס קומט צו די אבות ובנים זאל געוואונען.

איך האב קיינמאל נישט געוואונען קיין גורלות, פון די צוויי יאר ביז מיין חתונה, מיין נאמען איז קיינמאל נישט ארויס געקומען ביי קיין שום גורל, איך האב אלץ געוואוסט אז א 'גורל' האט גארנישט מיט מיר, איך גיי נישט געוואונען, יעדער געוואונט טייערע זאכן, מתנות און ספרים און נאר מיין נאמען קומט נישט ארויס.

איך האב עס נישט גענומען צום הארצן, איך האב נישט געוויינט, ווייל מיין מאמע האט מיר געגעבן אינדערהיים אזויפיל ליבשאפט און ווארעמקייט, אז איך האב נישט געשפירט אז מען נעמט מיר עפעס צו, איך ווייס אבער נישט וואס מיינע מלמדים האבן געטראכט...

גיין שלאפן צייט? איך

עס איז זייער וויכטיג פאר א מלמד און לערערין צו גיין שלאפן צייטליך.

איך זאג אלץ פאר מלמדים: דו ביסט פטור פון גיין צו שמחות! אויב דיין טאטע מאכט חתונה א קינד - זאלסטו גיין, אבער אז דיין חבר אדער א באקאנטער מאכט חתונה, ווענדט זיך, אויב איז די חתונה נעבן דיין שטוב, קענסטו אריינגיין וואונטשן "מזל טוב", אבער אויב איז עס ווייט פון דיין הויז - גיי שלאפן!

מארגן אינדערפרי האסטו א הייליגע ארבעט, דו דארפסט זיין מיט הייליגע קינדער, מיט נשמות ישראל.

ארבעטן צוזאמען מיט'ן מנהל און מנהלת

כדי א מלמד און א לערערין זאלן מצליח זיין דארף מען ארבעטן צוזאמען מיט'ן מנהל און מנהלת, זיך מחזק זיין אינאיינעם

און מיטטיילן זאכן וואס מען קען זיך נישט אליינס אן עצה געבן.

צום ביישפיל, ווען א קינד רעדט זאכן וואס מען דארף נישט רעדן, און דער מלמד אדער לערערין ווייסט נישט וואס צו טון, זאל מען גיין פֿרעגן דעם מנהל און מנהלת וואס צו טון, און אז זיי וועלן אויף נישט וויסן ווי אזוי דאס צו האנדלען, קען מען מיר שרייבן און פֿרעגן ווי אזוי מען באגייט זיך אין דעם פאל.

מחנכים און עלטערן דארפן ארבעטן צוזאמען

א וויכטיגע כלל אין 'חינוך' איז אז די מחנכים און עלטערן זאלן ארבעטן צוזאמען.

ווען מיר האבן געעפנט אונזער מוסד אין אמעריקע האב איך געהאט אסאך שוועריקייטן, איך האב געהאט אסאך זאכן וואס האט מיר געשטערט, איינע פון די זאכן איז געווען אז איך האב אריין גענומען משפחות וואס זענען נישט געווען פון אנשי שלומינו, זייער פיינע משפחות, אבער ביי זיי אינדערהיים האט מען גערעדט וועגן די נושא פון האבן קינדער. בעצם איז דאס נישט קיין שלעכטס, עס איז נישט קיין ניבול פה צו רעדן ווען עס גייט זיין א שמחה אין די משפחה, עס זענען דא משפחות וואס יעדעס מאל פאר עס גייט זיין א שמחה אין די משפחה רעדט מען דערפון מיט די גאנצע משפחה, גרויס און קליין, אבער ביי אונז איז דאס א זאך וואס מען רעדט נישט מיט קינדער.

האב איך דעמאלט גערעדט מיט די מלמדים אז ווען זיי הערן קינדער רעדן פון קומענדיגע שמחות זאל מען עס דערשטיקן, נישט אז דער קינד איז געווארן א שגץ ווייל ער רעדט דערפון, חס וחס, ביי אונז איז נישטא אזא זאך ווי "שגץ", "שיקסע", נאר מען זאגט פאר די קינדער: "עס איז נישט איידל צו רעדן פון דעם, דער אייבערשטער געבט קינדער", און אזוי האבן די קינדער אויפגעהערט רעדן דערפון.

א דערוואקסענער מוח קען מען נישט אזוי גרינג פארדרייען, ווייל ער וויל נאר ווייטער רעדן און טראכטן פון זאכן וואס מען

לאזט אים נישט רעדן, אָבער אַ קינד'ס מוח איז נאך זייער גראד, עס איז זייער גרינג צו פארדרייען און אפשטעלן אַ קינד'ס מוח, מען זאגט פארן קינד: "מען דארף רעדן איידל!" אזוי ווערט די גאנצע נושא דערשטיקט און מען רעדט מער נישט דערפון.

אָבער עס איז נישט גענוג צו רעדן נאר צו די קינדער פון דעם, מען דארף אויך שיינערהייט רעדן צו די עלטערן מען זאל פֿרובירן נישט צו רעדן אין שטוב פון דעם נושא, ווייל אונזערע קינדער ווערן פון דעם צעמישט^{מד}.

מד. מיר ברענגען אַראַפּ אַ בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן איבער דעם ענין:

אכטונג געבן וואס מען רעדט אין בית המדרש

בעזרת ה' יתברך - יום א' פרשת משפטים, ל"ה שובבי"ם, כ"א שבט, שנת תשפ"ג לפרט קטן

לכבוד מיין טייערער ... נרו יאיר

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

וואס זאל איך דיר זאגן מיין ליבער ברודער, ווען איך האב געעפנט אונזער מוסד האב איך געהאט אסאך זאכן וואס האט מיר געשטערט. עס זענען געווען קינדער וואס זענען געקומען פון זייער גוטע משפחות וואס האבן גערעדט די זאכן מיט די קינדער; בעצם איז דאס נישט קיין שלעכטס, עס איז נישט קיין ניבול פה צו רעדן ווען עס גייט זיין א שמחה אין די משפחה, אָבער ביי אונז איז דאס אַ זאך וואס מען רעדט נישט מיט די קינדער. מיר האבן גערעדט מיט די מלמדים און לערערינס אז ווען זיי הערן קינדער רעדן פון קומענדיגע שמחות זאל מען פארדרייען די שמועס און שיינערהייט רעדן צו די עלטערן אז מען זאל פֿרובירן נישט צו רעדן פון דעם ווייל אונזערע קינדער ווערן צעמישט.

דער אינגערמאן ... נרו יאיר איז א טייערער אינגערמאן, הלואי זאלן מיר האבן נאך אזעלכע אינגעלייט. אפֿשר איז כּדאי זאלסט רעדן מיט אים, ער זאל צולייגן קאפ פאר ער רעדט די זאכן אין שול, אויב שטייען דארט אינגלעך און בחורים.

העקער בעט איך דיר טייערער ברודער, שטארק זיך מיט דיין עבודת השם. זיי זיך מתבודד יעדן טאג און לערן דיינע שיעורים כּסדרן, ווייל אז מען פאלגט דעם רבי'ן קומט מען אן צו זייער שיינע זאכן. אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שנד): "על שני כתות אנשים יש

עלִטערן זענען נישט שלעכט, מען דארף נאר רעדן מיט זיי.

מען רופט אַראַפּ די משפּחה און מען רעדט זיך דורך, מען איז זיי מסביר אז דאס איז אונזער וועג ווי אזוי מיר פירן די מוסד, יעדע טאטע מאמע איז בארעכטיגט צו פירן זייער שטוב ווי אזוי זיי ווילן, אבער א מוסד מוז נעמען א געוויסע גאנג ווי אזוי עס זאל זיך פירן, דארפן די עלטערן זען נישט אַוועקצומאכן אדער זאגן אנדערש פון וואס מען לערנט מיט די קינדער אין חדר און אין שולע.

דער מלמד פון טבריה שרייבט מיר יעדן טאג א בריוו מיט א באריכט וואס טוט זיך אין חדר פון טבריה, יעדעס מאל הייבט ער אן די בריוו מיט דעם לשון: **"לכבוד הראש ישיבה, המדריכינו בדרך אלקים חיים"**, דאס איז זייער א גוטער אויסדרוק צו ניצן ווען מען וויל רעדן צו עלטערן, מען איז זיי מסביר אז מען קען דאך נישט מאכן א מוסד זאל זיך פירן פונקט ווי אזוי דו ווילסט,

לי רחמנות גדול עליהם", אויף צוויי גרופעס מענטשן האב איך גרויס רחמנות, "על אלו אנשים שהיו יכולים להתקרב אלי ואינם מתקרבים", אויף די מענטשן וואס האבן געקענט מקורב ווערן צו מיר און זענען נישט מקורב געווארן, "ועל אלו המקרבים אלי ואינם מקימים את דברי", און אויף די וואס זענען מקורב צו מיר און פאלגן מיר נישט; "כי אני יודע, שיהיה עת, בעת שיהיה האדם מנח על הארץ עם רגליו אל הדלת, אז יסתכל על עצמו היטב, ויתחרט מאד מאד על שלא נכה להתקרב אלי, או שלא קים את דברי. כי אז ידעו שאם היו מקרבים אלי ומקימים את דברי, לא היה שום דרגא בעולם שלא הייתי מביאם לאותה המדרגה, אבל לא יועיל אז", ווייל עס וועט קומען א צייט ווען דער מענטש וועט ליגן מיט די פיס צום טיר (דאס מיינט ווען מען וועט שטארבן - וואס דעמאלט לייגט מען אראפ דעם מענטש אויף דער ערד מיט די פיס אויסגעדרייט צום טיר), דעמאלט וועט זיך דער מענטש באטראכטן ווי אזוי ער זעט אויס און ער וועט חרטה האבן: 'פארוואס האב איך נישט געפאלגט דעם רבי'?! ווען איך וואלט ווען געפאלגט דעם רבי'ן וואלט איך זוכה געווען צוצוקומען צו די גרעסטע מדרגות אויף די וועלט', אבער דעמאלט וועט שוין זיין צו שפעט.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת תצוה שנת תשפ"ג)

אויסער אויב די מוסד איז געמאכט נאר פאר דינע קינדער... אז מען נעמט זיך צוזאם עטליכע משפחות, האט יעדער איינער אן אנדערע שניט ווי אזוי ער וויל עס זאל זיך פירן, פאר דעם באדערט דאס און פאר דעם באדערט יענען, דער וויל אזוי און יענער וויל אנדערש, דעריבער מוז די מוסד נעמען א שניט ווי אזוי זיך צו פירן, אונזער מוסד האט איינער וואס איז אונז 'מדריו בדור' אלקים חיים, אונזער מוסד פירט זיך אויפ'ן שניט ווי אזוי דער ראש ישיבה איז אונז מדריו, ווער עס וויל דא שיקן די קינדער, מוז זיך צושטעלן צו וואס מיר פארלאנגען.

אויף וועלכע זאכן דארף מען פארהאלטן קינדער?

מען דארף זיין קלאר אויף וואס מען זאל פארהאלטן א קינד און אויף וואס נישט, און ביי יעדע ספק זאלט עטץ פרעגן.

אין די מוסד וואו איך האב געלערנט האט מען פארגעהאלטן און פארשעמט קינדער ווער זענען געקומען מיט אן אנדערע סארט גלעזער, - ביי אונז מאכט מען נישט קיין עסק פון גלעזער.

אבער עס איז דא זאכן אויף וואס מען מוז זיך יא שטעלן, צום ביישפיל, אין בית פיגא אין אמעריקע אז א תלמידה קומט מיט לאנגע האר, אפילו אויב עס איז צאמגענומען (מיט א פאני), זאגט מען איר שיינערהייט אז זי זאל זיך שניידן די האר; מיט שיינעם פועל'ט מען.

חינוך איז ביי מיר חשוב'ער פון אלעם

ביי מיר זענען די מלמדים און לערערנים די וויכטיגסטע און חשוב'סטע זאך. איך וועל זיך זייער פרייען אז עטץ וועסט מיר שרייבן בריוון.

איך באקום יעדן טאג זייער אסאך בריוון פון מענטשן, און מענטשן פרעגן מיר: "וואס זאל איך טון? איך האב געפרעגט א שאלה פונעם ראש ישיבה און דער ראש ישיבה ענטפערט מיר

נישט", איך ענטפער: "שרייב נאכאמאל", ווייל אין אימער גייט עס אז די נייע בריוו גייט פון אויבן און די פריערדיגע בריוו פאלן אראפ אונטן, איז בשעת איך הייב אן ליינען בריוו קומט כסדר אן פרישע בריוו, קום איך נישט אן צו ליינען אלע בריוו, דארף מען איבער שיקן די זעלבע בריוו נאכאמאל, אויך פאר איך אסאך מאל אועק אין שטעטל, קומט אויס אז דעם טאג ליין איך נישט קיין איין בריוו, און בכלל בין איך קוים אין אפיס, איך האב דאך מיינע צייטן וואס איך בין אין ישיבה, איך לערן פאר שיעורים און איך בין פארנומען מיט די בחורים, די גאנצע קונטרס 'עצתו אמונה' וואס איך שרייב, איז פון דאס ביסל צייט וואס איך כאפ זיך ארויס צו שרייבן א בריוו דא און א בריוו דארט, און איך לויף גלייך צוריק צו די בחורים.

אבער פאר מלמדים און לערערנס וועל איך יא פרובירן צו מאכן צייט צו ליינען און ענטפערן זייערע שאלות, ווייל חינוך איז ביי מיר חשובער פון אלעס.

שטארק זיך מיט אלע כחות צו זיין פרייליך

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט פאר א מלמד וואס איז א בחור: דו זאלסט זיך מורא'דיג שטארקן, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (יבמות סב): ווער עס האט נישט חתונה, ער לעבט אליינס אן א ווייב, דער לעבט אן קיין שמחה; זאלסטו זיך מורא'דיג שטארקן מיט אלע כחות צו זיין פרייליך.

דער אייבערשטער וועט העלפן בזכות וואס דו טוסט פארן רבי'ן, און דו בויעסט אויף אידישע קינדער, וועסטו אויפשטעלן א שיינע שטוב און זוכה זיין צו שיינע זאכן.

אויסניצן די פארמיטאג שעה'ן

דער מגיד שיעור פון ישיבה קטנה האט געפרעגט דעם ראש ישיבה שליט"א, אויב א שעה איז צו לאנג פאר יונגע בחורים צו עסן פרישטאג?

דער אייבערשטער זאל העלפֿן עטץ זאלטס האבן כח און
חיזוק אַנצוגיין מיט די הייליגע אַרבעט, און עטץ זאלטס האבן
אסאך הצלחה, אמן.

פֿרָק ח'

דיסעפּלין אן שרעק

דער שיעור איז געגעבן געווארן
דאנערשטאג פֿרשט בא,
שנת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין וויליאמסבורג יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה

יואל מענדלאוויטש

הי"ו

דיסציפלין און שרעק

א זכיה מחזק צו זיין די מחנכים

איך טראכט אלץ אז איך בין נישט גערעכט, איך וואלט געדארפט געבן מער חיזוק פאר מלמדים, אבער איך קום פשוט נישט און.

איך פרעג אלץ די בחורים און אינגעלייט ווער עס קען מיר בארגן א שעה, צוויי, דריי... ווען איך זע א בחור וואס קומט און גייט, ער האט נישט וואס צו טון מיט זיין צייט, פרעג איך אים: "אפשר בארגסטו מיר צען מינוט?"... אין די צען מינוט קען איך אריינכאפן צו שרייבן גאך א תורה פון לקוטי מוהר"ן מיטן פירוש "שפתי תפתח", אדער גאך אביסל פונעם פירוש "חזית איש" אויף זהר הקדוש, אבער אז עס קומט מיר יא אויס אז איך קען זיך אוועקכאפן אינמיטן מיין פארנומענעם סדר היום, אראפ גנב'ענען א צען פופצן מינוט, צו מחזק זיין די מחנכים פון אונזערע מוסדות, איז עס פאר מיר א גרויסע זכיה און א גרויסע שמחה.

אז מען באר-זומט א גוטע חינוך איז עס גאר אנדערש

ברוך השם מיר האבן שוין מוסדות אין עטליכע פלעצער; אין וויליאמסבורג, אין שטעטל, אין קרית יואל און אין ירושלים.

פאריגע וואך בין איך געווען אין ירושלים, איך בין געגאנגען באזוכן אונזער מוסד, וואס זאל איך ענק זאגן, איך בין זייער זייער נתפעל געווארן פון די מוסד דארט, עס האט מיר צוריק

געברענגט אלטע זכרונות, ווי אזוי מיר האבן געעפנט די בית פיגא אין וויליאמסבורג, עס האט ממש אויסגעקוקט די זעלבע, ווען מיר האבן געעפנט די שולע 'בית פיגא' אין וויליאמסבורג האבן מיר עס געעפנט אין א בעיסמענט פון א דירה, מיר האבן געהאט צוויי לערעריןס, די היינטיגע מנהלת און א מיידל, ברוך השם צוביסלעך שניידט מען שוין היינט די פירות, פון דעם איז געווארן אזא שיינע קהילה.

די אלע וואס האבן געלערנט דא אין די מוסד ביז זייער חתונה, זענען אן ענין אחר לגמרי.

יעדער מוטשעט זיך, יעדן דארף מען מחזק זיין, אבער אז מען באקומט א גוטע חינוך איז עס גאר אנדערש.

געשעדיגט די מח פון א קינד

איך וויל היינט רעדן פון אן ענין, איך האב שוין אמאל גערעדט דערוועגן, פון דעסט וועגן וויל איך דאס נאכאמאל מחזק זיין.

פאריגע זומער זענען צוגעקומען צו מיר א משפחה וואס זענען פרישע מקורבים^{מה}, זיי האבן זייער געוויינט, איך פרעג זיי: "וואס גייט פאר?" דערציילן זיי אז זייער קליינע טאכטער גייט אין א גרויסע מוסד אין בארא פארק, פאר דריי יאר צוריק איז זי ממש געווארן געדעמעדזשט [געשעדיגט], נישט 'ברוהניות', נאר עפעס איז געשען מיט איר מח.

די עלטערן האבן נישט געוואוסט ווי אזוי דאס איז געשען, ווייל קינדער דערציילן דאך נישט אלעס איבער וואס איז געווען אין שולע, יעצט זענען זיי געוואויר געווארן די מעשה, יענע לערערין האט געוואלט אויסלערנען איר טאכטער צו זיין דרך.

מה. וואס מיינט 'פרישע מקורבים?' - שטילערהייט זענען זיי שוין לאנג מקורב, זיי הערן שוין אויס די שיעורים אויפ'ן האטליין פאר לאנגע יארן, נאר יעצט זענען זיי מקורב געווארן אפן, דער מאן האט אנגעהויבן קומען צו די ליל שישי שיעורים, און די פרוי צו די פרויען צוזאמקומען.

אַרץ'דיג, האט זי איר אַרײַן גענומען אין אַ טונקעלע בױלער
רום^מ, און איר דערשטראקן אז זי גייט באקומען גיהנום!

אַפילו ווען די בױלער רום וואלט געהאט לעקטער - איז
דאס אויף זייער שרעקעדיג פאר קינדער, ווער רעדט נאך אן
לעקטער! קינדער האבן זייער מורא פון דעם שטוב, מען זעט
דארט מאשינען מיט פייפס (רערן), עס ברענט דארט אַ פייפּער,
עס איז פול מיט מייז שמוץ, מייזן לויפן דארט אַרום, קיינער האט
נישט קיין הנאה צו זיין אין אַזאַ שטוב, אפּשער מרּה שחורה'דיגע
מענטשן גלייכן אהיו צו גיין.

זייט דעמאלט האט דאס קינד געכאַפט אַ שוויגעניש, זי איז
אַרײַן אין אַ פּחד, אין אַ פאַרמאכטקייט.

עס איז געלונגען פאר די לערערין צו מאכן סדר אין קלאס,
אַבער דאס איז נישט קיין 'דיסציפלין', דאס איז 'פאַרמאכן די
קינדער', עס איז שוין אַריבער דריי יאר און דאס קינד איז
נאכאלץ געשעדיגט אין איר מח!

די מאמע האט געוויינט צו מיר אז זי האט מורא אפּשער איז
עס איר שולד, אז זי איז נישט קיין גוטע מאמע, זי שפּירט ווי זי
אַליינס דאַרף נעמען באַרואיגונג מעדעצינען, זיך צו באַרואיגן פון
אירע שולד געפילן, האב איך איר געזאגט: דער שולד געפיל וואס
איר האט קומט פון דער יצור הרע, דער יצור הרע קומט אלץ צו
אַ מענטש און וויל אים צעברעכן דער מענטש זאל טראכטן 'איך
בין שולדיג', דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט זיך אכטונג
צו געבן פון די סארט מחשבות, מען קען נישט טראכטן פונעם
עבר, וואס עס איז געווען, מען קען נאר טראכטן 'ווי אַזוי איך
קען זיין אַ גוטע מאמע פון יעצט', 'ווי אַזוי איך קען זיין אַ גוטע

מו. איך וועל מסביר זיין פאר די ירושלים'ע מחנכים וואס אַ 'בױלער רום'
איז. עס איז אַ שטוב וואס איז געווענליך נישט צוגעענדיגט שיין,
דארט ליגן מאשינען מיט רערן וואס הייזן אן די קאלטע וואסער, אין
אמעריקע איז דא אין יעדע בנן אַזאַ שטיבל.

אין ירושלים אַרבעט עס אַנדערש, עס ליגט אַ פאס וואסער אויפ'ן דאך
און עס הייצט זיך דורך די זון (מען רופט עס 'דוד שמש').

דיס ציפלין איז פון ר' יסודות אין אידישקייט

ווען אַ מלמד קומט מיר זאגן אז די קינדער זענען צעלאזט, ווייס איך אז עס האט גארנישט צו טון מיט די קינדער, (קען זיין עס האט אויך גארנישט מיט'ן מלמד, אפֿשר ער איז נישט געאייגנט צו זיין אַ מלמד), אַ מלמד דארף קענען אַוועק שטעלן אַ טון אין כּתה, אויב ער קען דאס נישט אַוועק שטעלן, דארף ער בעטן הילף פון אפּיס.

פֿיי די הײליגע תּלְמִידֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתָם יָגוּ עָלֵינוּ אִיז גַּעוּנען זײער אַ שטאַרקע דיסציפּלין.

מוהרא"ש דערצייילט אז דער הייליגער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו איז געפֿען געווען געלעמט אויף איין פֿוס לאַ עלינו, ער איז געגאנגען מיט שטעקענעס, ווען די תלמידים האבן נאר געהערט פֿון דערווייטנס דאס קול פֿון די שטעקענעס, האט יעדער זיך אַוועק געשטעלט אויף זיין פֿלאַץ און מען האט זיך נישט גערירט.

די איינציגסטע פּלאַץ וואו איך האב דאס צוגעזען, איז געווען
 ביי מוהרא"ש, יעדע דאנערשטאג נאכט ווען מען האט נאר
 געהערט דאס קול ווי מוהרא"ש קומט אראפ די טרעפּ^מ, האט

מז. מזהרא"ש זכותו יגן עלינו האט געוואוינט העכער די שול.

זיך יעדער גלייך אוועק געשטעלט אויף זיין פלאץ, עס איז געווען
א מוראדיגע דרך ארץ, ווייל נאר אויב עס איז דא דרך ארץ קען
מען מקבל זיין.

מיט דעם אלעם, ווי וויכטיג דיסציפלין איז - טאר מען נישט
דערשרעקן קיין קינדער!

דער קינד האט אנגעהויבן צו שטאלפערן

איך האב אמאל געשמועסט מיט א טאטע וואס זיין זון
שטאלפערט, דערציילט מיר דער טאטע, ווי אזוי האט זיין זון
אנגעהויבן צו שטאלפערן, יארן צוריק איז ער געפארן קיין
קאנאדע צו א חתונה, מען איז געפארן לאנגע שעות אין איין
צי, אינמיטן וועג האט מען זיך אפגעשטעלט, מען זאל קענען
גיין אין בית הכסא, די בית הכסא איז נישט געווען צוגעשטעלט
געהעריג אזוי ווי אין א געזעסטאנציע, נאר עס איז געווען א
טונקעלע פארמאכטע שטוב, דער זון איז דאן נאך געווען א יונג
קינד, האט ער געבעטן זיין טאטע אז ער האט מורא צו גיין אין
דעם בית הכסא, האט דער טאטע אים געהייסן שטרענג: "וואס
האסטו מורא? גיי אריין!" דער אינגל איז טאקע געגאנגען אבער
ער איז צוריק געקומען דערשראקן, און א לשון, זייט דעמאלט
שטאלפערט ער.

ווייל איך ענק בעטן טייערע מחנכים, דערשרעקט נישט קיין
קינדער.

ברוך השם אז אין וויליאמסבורג האבן מיר נישט קיין בויגער
רום, אבער אין שטעטל האבן מיר א בויגער רום, איך וויל אז די
איינגעשטעלטע זאלן אפילו נישט וויסן פון דעם שטוב, קינדער
קענען זיך זייער דערשרעקן פון דעם, נישטא אזא זאך דערשרעקן
קינדער^{מח}.

מח. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליס"א האט

פארװאס האט דער סאטמער רבי געעפנט די שולע 'בית רחל'?

איך וויל די לערערנס פון 'בית פיגא' זאלן וויסן די סיבה פארװאס מיר האבן געעפנט די שולע.

דער הייליגער סאטמער רבי זכותו יגן עלינו האט געזאגט ביים עפענען די בית רחל שולע: "איך עפן א שולע אז מיידלעך זאלן האבן וואו צו גיין און וואו צו קומען, נישט צו קענען שטודירן, - 'בית פיגא' האב איך אויך געעפנט צוליב דעם טעם, אז די מיידלעך זאלן האבן וואו צו גיין און וואו צו קומען.

מען פרובירט די בעסטע אז יעדער זאל זיין צייטליך און עס זאל זיין אחריות'דיג, אבער אויב א תלמידה איז געקומען שפעט, דארף מען איר נישט פארשעמען, נאר מען קען איר זאגן:

געשריבן איין טאג פארן געבן דעם שיעור, וואס רעדט זיך פון דעם ענין:

נישט דערשרעקן קינדער, בפרט יונגערע קינדער

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת בא, י"ח שבב"ס, ג' שבט, שנת תשפ"ג לפרט קטן

איך בעט אייך זייער, זייט מחזק די לערערנס; זיי זאלן אריינברענגען דרך ארץ צווישן די תלמידות, אבער נישט דערשרעקן קינדער, בפרט יונגערע קינדער.

איך וויל נישט אין אונזער מוסד זאל מען נעמען א קינד און איינשפארן אין א טונקעלע שטוב, אין בילער רום און דערשרעקן. עס איז דא גענוג וועגן ווי אזוי אויסצולערנען קינדער דרך ארץ, אויף א וועג אן דערשרעקן; ווייל קליינע קינדער אז מען דערשרעקט זיי - קענען זיי חס ושלום פארלירן דעם דיבור, אדער בלייבן דערשראקן פאר א גאנץ לעבן.

נעמט צוזאם די לערערנס איינמאל א וואך זיי מחזק זיין, און פרעגט זיי אויס, זיי זאלן אלעס מיטטיילן מיט אייך, אזוי וועט נישט ארויסקומען קיין מכשולות.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת משפטים שנת תשפ"ג)

"מען קען נישט קומען שפעט, יעצט זעץ זיך שוין אראפ, אמת
דו גייסט גוט מיטהאלטן וואס מען לערנט?" און די תלמידה
ענטפערט: "יא", און מען גייט ווייטער מיט די לימודים.

ראם איז א שעפעלע וואס וויינט

א לערערין האט מיר געשריבן א שיינע מעשה, א לערערין
האט זיך אפגערעדט אויף איינע פון די תלמידות אז זי קאפערירט
נישט, זי האלט נישט ביים פאלגן, נישט אז ביז היינט איז זי יא
געווען וואויל, זי איז קיינמאל נישט געווען וואויל, נאר לעצטנס
ווערט זי ערגער און ערגער, זי איז ממש נישט דא, עס איז נישטא
מיט וועם צו רעדן, די לערערין האט זיך אפגערעדט אז זי ווייסט
שוין נישט ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט די מיידל, זיין שטרענג
אדער זיין גוט צו איר, האט זיך די מנהלת אנגערופן: "זי איז
נישט קיין שלעכט קינד, זי האט פשוט א שווערע נאטור".

איך האב זייער הנאה געהאט פון דעם שמועס, ווייל איך ווייס
וואס דאס קינד גייט אריבער אינדערהיים, ווען די לערערין וואלט
דאס געוואוסט וואלט זי איר אהיים גענומען און אויפגעצויגן ביי
זיך אינדערהיים! דאס קינד ווערט נעבעך געפייניגט אינדערהיים,
די מאמע געבט איר נישט קיין לופט צו אטעמען, און דאס קינד
קומט נעבעך אין שולע אן קיין מחמם. [מען רעדט נישט דא

מט. אין א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן ערב שבת
פרשת בשלח, באציט זיך דער ראש ישיבה אויף דעם קינד וואס גייט
אריבער א שוועריקייט אינדערהיים פון די עלטערן, מיר ברענגען אראפ
דעם בריוו:

**שטארקט אייך און שטארקט די
לערערנס צו געבן א גוטע חינוך**

בעזרת ה' יתברך - ערב שבת קודש פרשת בשלח-שירה, כ"ו שבבב"ם,
י"ב שבט, שנת תשפ"ג לפרט קטן
איך האב ערהאלטן אייער בריוו.

יעצט וועט איר זען אז דאס איז אזוי ווי מוהרא"ש זאגט, ווען די מאמע איז

ווער איז שולדיג, ווייל עס קען זיין אז די מאמע איז אויף נישט שולדיג, עס קען זיין אז איר מאמע האט איר אויף נישט געגעבן

פרייליך - זענען די קינדער פרייליך, און ווען די מאמע איז דערביטערט - זעט מען עס גלייך אויף די קינדער. די מיידל ... איז א גרויסע רחמנות, ביטע רעדט מיט איר רחמנות'דיג; ווייל איר מאמע גייט אריבער יעצט א שווערע צייט, זי איז נישט צופרידן מיט זיך וכו' וכו', און דאס קלאפט גלייך אויס אויף די קינדער. זי איז א גוט קינד, וואס זאל זי טון, וואס קען א קינד טון ווען די מאמע איז נישט מסודר וכו'; דאס קינד פארלירט די מח, הויבט אן טון אינטערעסאנטע זאכן, חוצפה'דיגע זאכן וכו'; איך בעט אייך, רעדט צו די לערערנס זיי זאלן רחמנות האבן אויפן קינד.

(פארשטייט זיך אז אלעס דארף זיין העכסט פריוואט, די לערערנס קענען נישט רעדן פון דעם; סיי פון דאס קינד און סיי פון די מאמע, וד"ל).

בנוגע די מיידל ... תחילת, אז זי ווערט גערופע אז מען רעדט אין סקול צופיל פון רבי'ן, מוהרא"ש און ראש ישיבה; עס איז נישט קיין פראבלעם, זי דארף נישט דא בלייבן, קיינער צווינגט נישט דא צו לערנען, זי קען צוריקגיין צו איר סקול. ברוך השם אונזערע קינדער רעדן פון אמונת חכמים, און זיי ווערן גערופע פון וואס מען רעדט צווישן מיידלעך אין אנדערע סקולס, מען דארף נישט רעדן צו די מיידלעך זאלן רעדן ווייניגער פון רבי'ן און פון דער ראש ישיבה.

מוהרא"ש פלעגט שטענדיג זאגן אין יבנאל, קיינער מוז נישט דא זיין, מוהרא"ש פלעגט זיך אויסדרוקן, עס איז דא צוויי וועגן ארויס צו פארן פון יבנאל, אז ווער עס איז נישט צופרידן זאל קענען ארויספארן פון ביידע זייטן. דאס זעלבע איז אין שטעטל, עס איז דא בערך אכט וועגן ארויס צו פארן; צוויי וועגן פון טוויין ברידזש, צוויי וועגן ארויס פון אלד מאנטיסעלא, דענמען, איסט מאנגאפ, גארדן האוז, און קראס פארם, און ווער עס ווערט גערופע אז מען רעדט דא פון ראש ישיבה, ווער עס ווערט גערופע פון אונזער קהילה - קען אויסוועלן וואס פאר א וועג ארויס צו פארן.

נאכן צאמקום האט מען געמאכט א געיס, ווער עס קען זאגן פון וואס זיי ווערן גערופע, זאגט איינער אז זי ווערט גערופע פון די מענטשן וואס רעדן אזוי סאך פון ראש ישיבה. עס דארף נישט זיין קיין פראבלעם, אונזער קהילה איז נישט געמאכט צו ווערן גערופע, אין ישיבה האב איך אויף בחורים וואס רעדן א גאנצן טאג פון הפצה און בחורים זאגן אז זיי ווערן גערופע פון רעדן אזויפיל פון הפצה, זאג איך זיי: "נערנע דארף מען ווערן ווען מען רעדט פון פאליטיק אדער פון געלט, ווי קען מען רעדן אזוי סאך פון געלט און פון שיינע קארס";

קײן לופט צו אָטעמען, מען רעדט דא פונעם קינד, אויף וועם
מען דארף רחמנות האבן.

יעצט, די לערערין טראכט פון איין זאך: 'דאס קינד גייט
מיך יא פאלגן אדער נישט פאלגן, אבער טייערע לערערין, דאס

זאגט די מיידל: "א שאד צו זיין דא און ווערן גערנוועזן, עס איז דא
אזויפיל שיינע פלעצער וואו צו זיין".

בנוגע שיקן די שיעורים פון בית פיגא וויליאמסבורג; איך וועל רעדן
צום מנהל ר' מרדכי גרו יאיר ער זאל שיקן די שיעורים פאר בית פיגא
אין שטעטל.

בנוגע די לערערין וואס האט נישט קיין כח צו קומען ...; איך מיינ זי
דארף נאר אביסל חיזוק. עס איז אייער פליכט צו געבן די לערעריןס
גוטע ווערטער, דאס איז די וויכטיגסטע זאך פון א מנהל; מיט אפאר
גוטע ווערטער באקומען זיי כח און זיי וועלן טון א גוטע ארבעט מיט
די גאנצע הארץ.

די חדר אין שטעטל דארף נאך א מנהל, איך ווארט דער מנהל ר' מרדכי
אינדג זאל זיך ארויסציען אהין, די מלמדים האבן נישט ווער עס זאל
זיי העלפן, ווען א קינד איז חוצפה'דיג האט ער נישט וואו צו שיקן דעם
קינד. נעכטן האט א מלמד צוגעכאפט די גלעזער פון א קינד ווייל ער
איז געווען נישט דרך ארץ'דיג, ווען איך האב דאס געהערט האב איך
געבעטן דעם אייבערשטן: "רבוננו של עולם, ווי בין איך דא? וואס איז
דא?" אויך האט א מלמד געקנס'עט א קינד מיט נישט אהיימגיין פון
חדר ווייל ער איז נישט דרך ארץ'דיג, דאס איז נישט נארמאל; דאס איז
נישט קיין קנס און דאס טוט מען נישט, איך האף אז ביז זומער וועט
זיין א מנהל און זאכן וועלן ווערן מסודר.

זייער גוט אז מען האט צעטיילט די צוויי מיידלעך ... מיט ..., די
עלטערן פון משפחת ... זענען אביסל ברוגז, זיי מיינען אז מיר ווילן
זיך ספעציעל פארלייגן אויף זייער טאכטער; וואס קען מען טון? נישט
אלע עלטערן ווייסן ווי אזוי עס ארבעט חינוך, עלטערן פאלן פאר די
קינדער ווען זיי זעען טרערן. איך שרייב עס אייך, איר זאלט וויסן אז
די מאמע מיינט אז איר האט עפעס אויף איר קינד, איז אויב איר קענט
רעדן מיט די מאמע - זאלט איר רעדן. אזוי אויך מרת ... האט זייער
געשריגן אויף די לערערין מרת ... אז זי האט פיינט איר טאכטער. איך
ווער אזוי צעמישט, איך ווייס שוין נישט ווער איז די קינד און ווער
דארף זיין די מאמע... איך מיינ מען זאל מאכן סקול פאר די עלטערן,
זיי אויסלערנען מדות טובות און הכרת הטוב.

איך בעט אייך זייער מרת ... תחי', שטארקט אייך און שטארקט אלע

איז אַ שַׁעֲפֶעלע וואס וויינט, דאס איז אַ נְשָׁמָה'לע וואס וויינט, אַ קליין קינד קען זיך נאכנישט מתגבר זיין אויף שוועריקייטן וואס זי גייט אריבער אין שטוב און געהעריג מיטהאלטן די שרייב אַרבעט וואס מען מאכט אין שולע, זי איז נאכנישט געקומען צו זיך פון איר צופרי, ווען מען האט איר ארויפגעלייגט אויפ'ן באס געפייניגטערהייט, אן לופט צו אַטעמען.

עס איז בודאי יא דא א וועג פאר יעדן קינד

מען רעדט נישט דא פון אַ קינד וואס דריידט איבער אין כּתָה, ווייל אַ קינד וואס דריידט איבער מוז מען אויסלערנען אז מען קען דאס נישט טון, מען רעדט דא פון אַ קינד וואס האלט נישט מיט די לימודים וואס מען לערנט אין שולע.

אפילו אַ קינד וואס דריידט יא איבער און מען דארף איר אויסלערנען - קען מען אויך נישט אויסלערנען מיט אַ וועג פון דערשרעקן, נאר מען מוז טרעפן אַ וועג ווי אזוי צו רעדן צו איר, און מיינט נישט אז עס איז נישטא קיין וועג מיט אַ קינד, ווייל 'עס איז בודאי יא דא' (לשון רבינו, ספורי מעשיות, מעשה א, מאבדת בת מלך) אַ וועג פאר יעדן קינד, 'עס איז בודאי יא דא' אַ וועג ווי אזוי מען קען מאכן אַ קינד זאל זיך עפענען און אויפשניינען.

אויב די עלטערע לערערנים וועלן צוריק קוקן אויף די פריערדיגע תלמידות וואס מען האט פון זיי געדארפט אסאך שלינגען און שלינגען, וועט מען זען ווי די בלומעלע האט זיך אזוי שיינ געעפנט, די קינדער זענען אויפגעוואקסן זייער שיינ

טיטשערס זיי זאלן אריינלייגן אין די קינדער אמונה, יראת שמים און מדות טובות, און נישט שוואך ווערן פון גארנישט.
אַ גוט שבת.

איך האף צו קומען אין בית פיגא קומענדיגע וואך.

...

(קונטרס עצות אמונה פרשת משפטים שנת תשפ"ג)

אלעס א דאנק זייער סבלנות און געדולד, זעט מען פון דעם ווי פאר יעדן קינד איז דא א וועג און האפענונג צו מצליח זיין.

איך געדענק אסאך מעשיות פון קינדער וואס די מלמדים האבן זיך זייער געמוטשעט מיט זיי, די מלמדים פלעגן אסאך קומען צו מיר זיך אפרעדן אויף זיי, און זיי האבן געהאט אסאך סבלנות, זיי זענען זיך אומגעגאנגען מיט די קינדער מיט רחמנות, מען האט זיי געלאזט זיצן אין די זייט, און געווארט און געווארט, און היינט בליען די קינדער זייער שיין, באלד זענען שוין די קינדער אליינס 'מלמדים'.

זאלט איר וויסן ווי גרויס די זכות איז צו זיצן מיט אידישע קינדער, אויפבויען און געבן א שמייכל פאר יעדן קינד.

מיינע דיבורים גייען אריין אין די תלמידים

די וואך האב איך געהאט א מורא'דיגע מורא'דיגע שמחה, זונטאג נעם איך אויף תלמידים, איז געקומען צו מיר א קאפל, דער אינגערמאן איז א תלמיד הישיבה און זיין ווייב האט איין יאר געלערנט אין בית פיגא, זיי האלטן יעצט צוויי יאר נאך די חתונה, זיי דערציילן מיר א בשררה טובה אז די פרוי האט זיך יעצט אפגעשוירן אירע האר!

דאס איז זייער שטארקע חיזוק פאר מיר און דאס וועט ענק אויך געבן שטארקע חיזוק, די פרוי האט נישט אזוי לאנג געלערנט אין 'בית פיגא', און בלויז פון די דרשות וואס מען האט גערעדט אין שולע, צוזאמען מיט די דרשות וואס זי הערט ביי די פרויען צוזאמקום, האט צוגעברענגט אז איין טאג האט זי אפגעמאכט פון איר אייגענע ווילן אז זי וויל זיך אפשערן.

יעדער וואס טוט מיט אנדערע מענטשן טראכט: 'איך רעד און איך רעד און איך רעד, וואס טו איך שוין אויף? וואו גייען מיינע

נ. איך וויל נישט רעדן מיט נעמען, ווייל נישט יעדער דארף וויסן פרינוואטע זאכן פון אנדערע.

ווערטער אריין? איך טראכט אויף אסאך מאל: 'וואו גייען מיינע דיבורים, בשעת עס איז נאך דא פרויען וואס פאררופן זיך אלס תלמידות פון בית פיגא און זיי שערן זיך נישט אפ די האר?!'

אבער דא זעט מען ווי נאך אפאר יאר זענען אלע דיבורים אריין און עס האט געטוישט א מענטש צום גוטן, דארף עטץ דאס אויף געדענקען אז איין טאג גייען מיינע דיבורים אריינגיין אין די קינדערס הערצער.

שִׁכְרֵי אוֹיף ביידע וועלטן

דער שִׁכְר פון אויפבויען קינדער איז נישט פשוט.

מען באקומט סיי שִׁכְר אויף יענע וועלט, און אויף אויף די וועלט, מען פילט אזוי גוט! מען שפירט: 'איך האב עפעס געטון די וואך', איך וואלט געקענט בלייבן זיצן אינדערהיים, אבער איך בין געקומען אין חדר און אין שולע און איבערגעגעבן פאר די קינדער שיינע זאכן.

ווער רעדט נאך וואס וועט זיין אין אפאר יאר ארום, ווען ענקערע תלמידים וועלן חתונה האבן, זיי וועלן שוין זיין פערציג יאר, וועלן זיי ענק אפשטעלן און זאגן: "איך געדענק ווען איך בין געווען א קינד, האב איך זיך אויפגעפירט אזוי נאריש, איך בין געווען אזוי שלעכט, און איר האט זיך נישט אויפגערעגט אויף מיר!" - אוי וועט דאס ענק געבן לעבן!

דאס האט נישט דוקא מיט מלמדים וואס זיצן א גאנצן טאג מיט די קינדער אין חדר, דאס איז מיט יעדער וואס איז איינגעשטעלט אין א חדר אדער א שולע, יעדער וואס האט סיי וועלכע שייכות מיט קינדער, - וועלן צוריק הערן יארן ארום ווי תלמידים זענען דאנקבאר אויף יעדעס מאל וואס מען האט געהאט געדולד צו זיי ווען זיי האבן זיך אויפגעפירט ווילד.

לייגטס אריין אין די קינדער א געפיל צו אידישקייט, א געפיל צו צניעות, א געפיל צו איידלקייט, אלע קינדער זאלן ליב האבן דעם אייבערשטן און ליב האבן צו זיין אידן.

דער אייבערשטער זאל העלפֿן עטץ זאלטס האבן די חכמה
אכטונג צו געבן אויף קינדער און אויפבויען קינדער.

נאָכ'ן שיעור האט דער ראש ישיבה
שליט"א געענטפערט אויף שאלות
וואס מלמדים און לערערנס האבן
אריינגעשיקט צו פרעגן.

איך רעד צום וואנט?

א לערערין פרעגט: וואס זאל איך טון אז איך גרייט זיך אן
צו לערנען מיט די קינדער א לימוד, און בשעת איך געב דעם
שיעור זעט אויס ווי קיינער איז נישט דא, אלע קינדער זיצן מיט
בלייען און צעטלעך און מען מאלעוועט.

דער ענטפער איז: מען דארף וויסן אז יעדעס ווארט וואס מען
רעדט צו א קינד - גייט אריין אינעם קינד, אפילו עס דאכט זיך
ווי קיינער הערט נישט אויס, און מען רעדט צום וואנט, דארף
מען גלייבן און וויסן אז אלע ווערטער גייען אריין.

אין אלע שולעס איז איינגעפירט אז בשעת די לערערין געבט
א שיעור, זיצן אלע קינדער איינגעבויגן און מען שרייבט אפ
דעם שיעור, עס דארף נישט וויי טון אויב מען באמערקט ווי א
קינד שרייבט נישט אראפ דעם שיעור, נאר זיצט און קאטשקעט,
זי מאלט דאליס און שיינע בילדער, ווייל למעשה גייען אלע
ווערטער אריין אין יעדן קינד.

וואס טוט מען מיט א קינד — וואס דארף אייביג אלעס טון?

א מלמד פרעגט: וואס טוט מען מיט א קינד וואס אויב מען איז אים נישט מכבד, צום ביישפיל, מען איז אים נישט מכבד צו זיין בעל תפלה אדער גבאי, הייבט ער אן צו מוטשען און פארפירן?

דער ענטפער איז: עס ווענדט זיך ווי א קינד; אמאל איז גענוג אים צו זאגן: "דו וועסט זיין בעל תפלה אן אנדער מאל", און אזוי ווערט ער שטיל, אבער אויב איז עס א קינד וואס אויב מען וועט אים זאגן: "דו וועסט זיין בעל תפלה אן אנדער מאל" - וועט ער ווייטער זיך עקשניען, איז נישט ווערד מען זאל זיך בכלל אפשטעלן און די גאנצע כחה זאל יעצט ווערן איבער געקערט, ענדערש פארדרייט מען דעם מצב, מען מאכט זיך כאילו מען באמערקט נישט אז דער קינד איז נישט צופרידן, און שפעטער רופט מען אים ארויס אינדרויסן און מען איז אים שיין מסביר אז "עס איז נישט גוט דו זאלסט אלעס טון, דו דארפסט אויך איבער לאזן פאר אנדערע".

דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלטס האבן אסאך הצלחה, אמן.

פֿרָק ט'

אסיפת מלמדים

דער שיעור איז געגעבן געווארן
מיטוואך פרשת בשלח,
שנת תשפ"ג לפרט קטן
אין וויליאמסבורג יע"א

אינאיינעם מיט א' מסיבת שבע
ברכות, לכבוד די מחותנים
און חתן פלה וואס זענען
איינגעשטעלט אין די מוסד

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה

אפרים נובוגרודסקי

הי"ו

אסיפת מלמדים

חתן דומה למך?

מזל טוב חתן כלה! מזל טוב מחותנים!

מיר זענען זיך צאמגעקומען ביי א חשוב'ע שבע ברכות.

יעדן טאג איז דא א שבע ברכות, אבער יעצט האט די 'תלמוד תורה' אהערגעשטעלט א שיינע שבע ברכות לכבוד די חשוב'ע מחותנים, דער חתן'ס טאטע וואס איז א מלמד מומחה פאר די יונגע קינדער, ער לערנט אויס די קינדער צו קענען ליינען און לערנען די הייליגע תורה, און די כלה'ס טאטע איז דער מנהל פונעם תלמוד תורה, אויף זענען די חתן כלה אליינס אויף איינגעשטעלט אין די מוסד.

ברוך השם, אונזער חתן איז אן אויסגעצייכנטער חתן, ער איז געזיין אין ישיבה אלע זיינע יונגע יארן און געלערנט¹. ווי קען זיין א שטענערע זאך פון דעם אז דער שטרענגער מנהל פון תלמוד תורה, זאל זיך אויסוועלן א תלמיד זיינער פאר א חתן פאר זיין טאכטער; עס איז נישטא קיין שטענערע זאך פון דעם, און ברוך השם אז דער חתן איז א מלמד דא ביי אונז אין תלמוד תורה.

נא. אויף די ברסלב'ער חתנים קען מען זאגן "ער האט אויסגעניצט זיינע יונגע יארן", ווייל ער האט קוים קוים אנגעפאנגען זיינע יונגע יארן און שוין האט ער חתונה געהאט, אזוי ווי דער רבי האט געוואלט מען זאל חתונה האבן יונג.

דער חתן זאגט מיר יעצט, אז היינט אין בית המדרש, מיט'ן שטריימל, איז ער געגאנגען הפצה, ווייל מען רופט דאך אריין א חתן אין אלע שטיבלעך פון בית המדרש כדי מען זאל נישט דארפן זאגן קיין תחנון... מען רופט אים: "קום דא אריין פאר פינף מינוט", "קום דא אריין פאר פינף מינוט", ענטפערט דער חתן: "איך קום אריין, אבער נעם א גליון, נעם א ספר, נעם א סידר", און מען קען מען אים נישט זאגן: "גיי ארויס פון דא!" ווייל ער איז א חתן, און 'חתן דומה למלך', און 'מלך פורץ גדר', איז יעצט טאקע א גוטע צייט פאר הפצה.

אבער הפצה טאר נישט גיין אויפ'ן חשבון פון זיין אינדערהיים, דער חתן דארף מקיים זיין דעם פסוק (דברים כה, ה): **"וּשְׂמַח אֶת אִשְׁתּוֹ"**, נאר בשעת מען איז סיי ווי אין בית המדרש קען מען אריין כאפן צו מזכה זיין נאך א מענטש מיט א ספר, נאך א מענטש זאל האבן אביסל חיזוק, נאך א מענטש זאל וויסן אז עס איז דא אזא זאך ווי תשובה, מען קען זיך צוריק קערן צום אייבערשטן.

אסיפת מלמדים ביים שבע ברכות

איך האב געטראכט, אזוי ווי מיר זיצן דא אלע מלמדים אינאיינעם, וועט מען אויסניצן דעם געלעגנהייט צו מאכן א שטיקל 'אסיפת מלמדים'. מען וועט קודם רעדן פון די חתן פלה און ענגי שלום בית, דערנאך וועט מען רעדן אביסל חיזוק פאר די חשוכ'ע מלמדים, זיך אביסל מחי' און מחזק זיין מיט די עצות וואס דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן.

דער שייכות צווישן 'שלום בית' מיט 'מלמדות' איז זייער פשוט, ווייל מען קען נישט האבן א מנהל און מען קען נישט האבן קיין מלמדים וואס זאלן קומען מיט געדולד צו די קינדער נאר אויב די ווייב איז מחזק און מעודד, נאר אויב מלמדות איז ארויפגעקוקט אין שטוב, קען מען קומען צו די קינדער מיט הארץ און נשמה, קומט אויס אז דורך 'שלום בית' האבן מיר איינגעשטעלטע וואס זענען מחנך אונזערע קינדער מיט הארץ און נשמה.

"מָצָא" אָדער "מוֹצָא"?

נַעֲכָטֵן איז געווען א 'שבע ברכות' ביי מיר אין שטוב, האבן מיר דארט גערעדט פון דעם וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (יבמות סג): **"במערבא כי נסיב אינש אתתא אמרי ליה הכי מצא או מוצא"**, אין ארץ ישראל פלעגט מען פרעגן א חתן אין די טעג פון שבע ברכות: **"מצא" אדער "מוצא"**? די גמרא איז מסביר, אין איין פסוק שטייט (משלי יח, כב): **"מצא אשה מצא טוב"**, ווען מען טרעפט א ווייב - טרעפט מען גוטס, און אין אן אנדערע פסוק שטייט (קהלת ז, כו): **"ומוצא אני מר ממות את האשה"**, א פרוי איז ערגער פונעם טויט; פלעגן די ארץ ישראל'דיגע אידן פרעגן די חתנים אין קורצן¹: **"מצא" אדער "מוצא"**? דאס מיינט, וואס האסטו באקומען, גוטע סחורה, אזוי ווי דער פסוק: **"מצא אשה מצא טוב"**, אדער נישט גוטע סחורה, אזוי ווי דער פסוק: **"ומוצא אני מר ממות את האשה"**.

האבן מיר גערעדט, וואס איז טאקע דער חילוק צווישן די צוויי פסוקים, עס קוקט דאך אויס ווי א סתירה, איין פסוק זאגט אז די ווייב איז א גוטע זאך, און די אנדערע פסוק זאגט אז עס איז ערגער פון טויט?

נאר, אויב איז **"ומוצא אני"**, דער מענטש טרעפט נאר 'זיך', ער איז שטענדיג פארנומען אז: **"איך האב געטראפן"**, **"איך בין געלונגען"**, **"איך קען"**, **"איך וועל מאכן"**, **"איך וועל דין ווייזן"**, און **"מיה וועסטו געדענקען"**, אלעס איז 'איך' ארויף און 'איך' אראפ, דעמאלט איז: **"מר ממות את האשה"** - מען שפירט ממש דער טויט!

אבער אויב דער מענטש נעמט אריין דעם אייבערשטן אין זיין לעבן, ער ווייסט אז 'דער אייבערשטער' האט מיה געגעבן די ווייב, זי איז א מתנה פונעם אייבערשטן, דעמאלט איז: **"מצא אשה מצא טוב"**.

נב. אזוי ווי מען זעט אז תלמוד ירושלמי וואס איז נתחבר געווארן אין ארץ ישראל איז געשריבן מיט א קורצע לשון.

צופרי איז זייער א גוטע צייט זיך קובע זיין צו רעדן צום אייבערשטן²¹, ווייל צופרי איז די אמונה שטערקער ביים מענטש, אזוי ווי דער רבי ברענגט אראפ א לשון הזוהר (משפטים דף צה):

”עולִימְתָא שְפִירְתָא ... איהי נפקת בצפרא ואתכסיאת ביממא”,

טייטש דער רבי (לקוטי מוהר”ן, חלק א, סימן סב, אות ה): ‘עולִימְתָא שְפִירְתָא, די שיינע אמונה, נִפְקֶת בְּצִפְרָא, אינדערפרי באווייזט זיך די אמונה, וּמְתַכְסִיָא בִימְמָא, און בְּמִשְׁךְ דַּעַם טאג ווערט עס פֿאַרְהוילן, ווייל צופרי איז די אמונה שטערקער, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (איכה ג, כג): **”חדשים לבקרים רבה אמונתך”**.

נג. בַּשְׁעַת דָּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א הָאֵס גְּעָרְעֵדֶט זְעֻנְעֵן אָנְגַּעקומֶען
עְטְלִיכֶע גַּעסֶט וואס זְעֻנְעֵן גַּעקומֶען הָעֵרן הִתְחַזְקוּת, הָאֵס דָּעַר רֹאשׁ
יְשִׁיבָה זײ גַּעזאַגט: טַראַכְטס נִישֵׁט 'אָזאַ שְׂאָד, מִיר זְעֻנְעֵן גַּעקומֶען
הָעֵרן הִתְחַזְקוּת, אִין דָּא רַעֲדֶט מֶען זַאכֵּן וואס הָאבֵּן צוּטוֹן מִיט אַ שְׁבַע
בְּרָכוֹת, ווייל דָּאס וואס מִיר רַעֲדֵן יַעֲצֵט אִיז גוּט פֿאַר יַעֲדֵן אִינַעם,
דָּאס הָאֵס גֶּאָרנִישֵׁט צוּטוֹן מִיט דִּי שְׁבַע בְּרָכוֹת, אַדְרָבָה, דִּי יַעֲצִטִּיגֶע
דיבורים זְעֻנְעֵן פֿונקט גוּט פֿאַר גַּעסֶט.

קודם תודה והודאה נאכדעם תפלה ובקשה

ווי אזוי הייבט מען אן רעדן צום אייבערשטן? קודם הייבט מען אן מיט "תודה והודאה", קודם דאנקט מען דעם אייבערשטן. דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק א, סימן ב) די אידישע געווער איז תפלה; מען דארף אבער וויסן ווי אזוי צו ניצן דעם געווער, מען זאל נישט בייגן דעם שווערד נישט רעכטס און נישט לינקס, נאר עס האלטן גראד אינגערמיט, דאס מיינט, אזוי ווי ביי א מלחמה ווען איינער האלט א געווער אין זיין האנט, דארף ער וויסן ווי אזוי צו מלחמה האלטן דערמיט, אזוי אויף ווען עס קומט צו תפלה דארף מען וויסן ווי אזוי דאס צו ניצן, עס דארף גיין פון ביידע זייטן; קודם הייבט מען אן מיט תודה והודאה, "איד דאנק דיר אייבערשטער", נאכדעם בעט מען: "איד בעט דיר אייבערשטער".

אויף וואס זאל מען דאנקען צום ערשט? ברסלב'ער חסידים פירן זיך אז די ערשטע זאך זאגט מען צום אייבערשטן: "איד דאנק דיר באשעפער אז איד האב חתונה געהאט, דו האסט מיר געגעבן א ווייב".

אז מען טוט אזוי, ווערט מקוים דער פסוק: "מָצָא אִשָּׁה מָצָא טוֹב!" ווייל אז דער מענטש איז בטל צום אייבערשטן, ער ווייסט אז זיין ווייב איז א מתנה פונעם אייבערשטן, טרעפט ער אין איר גוטס, אבער אויב איז ער נאר פארנומען מיט 'זיך', "ומוצא אני", דער מענטש זאגט: "איד האב געטראפן", דעמאלט ענדיגט זיך עס מיט "מר ממנות את האשה".

די וועלט ווערט אפגעהיטן בזכות רי מלמים

עס איז פאר מיר א מורא'דיגע זאך אז עס האבן זיך צוזאמגענומען אלע מלמים, זיך מיטצופרייען מיט די שמחה פון דער חשוב'ער מנהל און דער חשוב'ער מלמה, און דער חתן וואס

איז אויף א מלמד; אלע האבן די זכיה צו זיצן מיט די קינדער
און לערנען די הייליגע תורה.

וועלן מיר רעדן אפאר מינוט צו די מלמדים און אלע וואס
זענען עוסק מיט אידישע קינדער.

דער זהר הקדוש זאגט (הקדמה דף א:): רבי שמעון בן יוחאי האט
געזאגט "די גאנצע וועלט ווערט אפגעהיטן בזכות די מלמדים
און די קינדער וואס לערנען תורה", אזוי ווי עס שטייט אין
פסוק (שיר השירים ב, יב): "עת הזמיר הגיע", ווען דער אייבערשטער
ווייל באשטראפן די זינדיגע, "וקול התור נשמע", הערט דער
אייבערשטער דעם קול פון די קינדער וואס לערנען מיט זייערע
מלמדים, די מלמדים לייגן אריין אין זיי אמונה, קדושה און יראת
שמים, און בזכות דעם האלט דער אייבערשטער צוריק דעם
שטראף.

יעדער מוטשעט זיך, אבער רעדער מוטשעט לוינט זיך

ווען איך בין פריער ארויף געגאנגען די טרעפ צום ישיבה, בין
איך ארויף געגאנגען צוזאמען מיט מיין חבד, א ברסלב'ער חסיד;
געווענליך ווען מען גייט ארויף טרעפ קומט מען זאל קרעכצן...
האב איך זיך אנגערופן צו מיין חבד, דער ברסלב'ער חסיד, "יעדער
מוטשעט זיך, עס איז נישטא קיין מענטש בזה העולם וואס זאל
זיך נישט מוטשען, אבער וואויל איז דער מענטש וואס עס בלייבט
עפעס איבער פון זיין מוטשע! וואויל איז דער מענטש וואס כאפט
ארויס גוטע זאכן מיט זיין מוטשע!"

ווי איז דא א בעסערע זאך פון זיצן און לערנען מיט אידישע
קינדער!

אונדא איז שווער צו זיצן מיט קינדער, ווייל 'דער קינד הערט
זיך נא צו' און 'דער קינד הערט זיך נישט צו', 'דער קינד שאקלט
די טיש' און 'דער קינד מאכט שפיצלעך', עס גייט אריבער נאך
א טאג און נאך א טאג און מען שפירט זיך אויסגעקוועטשט,
זאלט עטץ וויסן אז דאס מוטשען דארף בהכרח אריבערגיין אויף
יעדן איינעם, און וואויל איז דער וואס עס וועט עפעס בלייבן

פון זיינע שוועריקייטן, די מלמדים און לערערינס לייגן אריין די הייליגע אמונה אין די קינדער, זיי מאכן ליכטיג פאר אידישע קינדער!

די מלמדים און לערערינס פלאנצן איין אמונה אין די קינדער, מען זיצט מיט זיי און מען זאגט זיי איין מאל און נאכאמאל: **"זאגט די הייליגע חומש", "מאן א ברכה", "געב א קוש די מזוזה",** און מען זאגט פאר די קינדער: **"טייערע קינדער, דער אייבערשטער איז דא!"** און מען געבט גוטע ווערטער פאר די קינדער, מען זאגט פאר יעדן קינד: **"דו ביסט אזא טייער קינד".**

בפרט די אידישע ווייבלעך, די נשים צדקניות, וואס געבן זיך אנוועק צו זיצן מיט אידישע קינדער, פאר זיי איז עס נישט גרינג, זיי קענען ווען זיצן אויפ'ן קאוטש (סאפע) און קלאצן א האלבע טאג און נאכדעם ארויסגיין שאפינג (איינקויפן)⁷, זיי קענען ווען קומען און גיין, און די נשים צדקניות, די ערליכע ווייבלעך זענען זיך מתנדב צו זיצן מיט אידישע טעכטער און לערנען מיט זיי.

אן ארבעט וואס צאלט זיך אויס שפעטער

חינוך איז נישט קיין גרינגע זאך, אבער אויב מען אינוועסטירט דערין צאלט זיך עס שפעטער אויס, ווען עס גייט אריבער די פאר יאר זעט מען די נחת.

איך זאג אלץ פאר מיין ווייב, איך קען שוין קוים ווארטן ווען מיר וועלן זיין די 'זיידע און באבע', און די 'עלטער זיידע און עלטער באבע', דעמאלט וועט מען האבן נחת, עס וועט זיין המשכת הדורות, די קינדער וועלן ווייטער ציען א אידיש לעבן, און זיך ווייטער פירן ערליך.

7. עס איז דא מענער וואס מיינען אז שאפינג איז א מציאות'דיגע זאך, באמת איז עס נישט א זאך וואס מען טוט אויף למעשה, איין מאל א יאר קויפט מען א שיקל און א קליידל, אלע אנדערע מאל גייט מען סתם ארום אין די געשעפטן...

יַעֲצֹט פֿאַרשְׁטִיט מֶעַן דִּי שְׂיִיכוֹת צווישן 'חָתָן כֶּלֶה' מִיט 'מַלְמָדִים', ווייל וואס איז דִּי גאַנצֶע זאַך פֿון חֲתוּנָה האָבן? צו מַקְיִים זיין דִּי מִצְוָה פֿון פֶּרִיָּה וְרֵבִיָּה, מֶעַן בֶּרַעַנְגֶט קִינְדֶער, כְּדִי עָס זאל זיין הַמִּשְׁכַּת הַדּוֹרוֹת, אָפֶּער וואס וועט מֶעַן טון מִיט דִּי קִינְדֶער? מֶעַן דאַרף זיי דאַך אויסלערנען תּוֹרָה וּמִצְוֹת, און אז עָס איז דא אַ בַּאשְׁעָפֶער אויף דִּי וועלט, דער הייליגער רַבִּי זאַגט (ליקוטי מוֹהֲרֵ"ן חֵלֶק ב', סִימָן ז) דער תּכָלִית איז גִּישֵׁט מֶעַן זאל בֶּרַעַנְגֶען קִינְדֶער אויף דער וועלט און זיי זאלן גִּישֵׁט וויסן פונעם אַייפֶערשטן, ווייל אַ מַעֲנִיט אָן שְׂכָל, אָן דַּעָה, אָן אַייפֶערשטער, איז דאַך עֲרָגֶער ווי אַ חֲיָה, דאַרף מֶעַן דאַך האָבן דִּי מַלְמָדִים וואס זאלן אַרײַנלײגן אין דִּי קִינְדֶער אז עָס איז דא אַ בַּאשְׁעָפֶער אויף דער וועלט, קומט אויס אז דִּי גאַנצֶע ציל פֿון חֲתוּנָה האָבן ווערט צוגעענדיגט ווען מֶעַן האט גוטע מַלְמָדִים און לערערִינס וואס זענען מַחֲנֶה דִּי קִינְדֶער אויף דִּי רִיכְטִיגֶע וועג.

וואס גייט זיין מיט'ן קינד אין צען יאר ארום?

מַלְמָדִים און לערערִינס דאַרפֿן אלץ טראכטן: וואס גייט זיין מִיט דעם קינד צען יאר ארום, ווען ער גייט שוין גארנישט האָבן מִיט מִיר? דאס קינד גייט דאַך האָבן צען אַנדערע מַלְמָדִים גאָר מִיר, גאַנצֶעס גייט ער חֲתוּנָה האָבן, וואס גייט אין אים בלייבן פֿון דעם יאר וואס ער האט געלערנט ביי מִיר? - דאס ביסל זומען וואס אײַך האב אַיינגעפֿלאנצט אין אים! דִּי יִרְאַת שְׁמַיִם, דאס וואס אײַך האב גערעדט צו אים פֿון צִיצִית, פֿון קוּשָׁן אַ סִידוּר, פֿון שְׁחִרִית, פֿון מִנְחָה, פֿון מַעֲרִיב, פֿון גִּישֵׁט אַרױסקוקן אַינמיטן שְׁמוּנָה עֶשְׂרֵה, פֿון זײַך וואשן דִּי הַעֲנֹט, פֿון זײַך גִּישֵׁט קֶרָאצֵן דִּי קאַפּ, פֿון זײַך אָפֶהיטן דִּי אויגן; יעדע כֶּתֶה לְפִי בְּחִינָתוֹ, דאס אלעס גייט בלייבן אויף אַייביג אינעם קינד.

קינדער הערן אלעס אויס

בְּשִׁעַת דער מַלְמֵד און לערערִין רעדט, קוקט אויס ווי מֶעַן רעדט און מֶעַן רעדט און קיינער הערט גִּישֵׁט אויס, קינדער ריין

דעם טיש אָהער און צוריק; מען דארף אָבער וויסן אז זיי הערן יא אויס.

ביי מיר אין שטוב ווען איך לייג שלאָפן מיינע קינדער, טייל איך עס איין אין צוויי, קודם לייג איך שלאָפן די יונגערע [פון נורסערי, כּתה ב' און ג'] נאכדעם גיי איך צו די עלטערע. ווען מיינע קינדער ליגן שוין אין בעט, ליינ איך מיט זיי קריאת שמע"י, די עלטערע קינדער ליינען שוין מיט צוזאמען מיט מיר, אָבער מיין קליינער קינד וואס איז דריי יאר אַלט, קוקט מיך אָן בשעת איך ליינ קריאת שמע און זאגט נישט מיט קיין איין ווארט, אָבער איך ווייס אז עס טוט אויף, זיין מוח הערט וואס איך זאג, און נאך א יאר צייט וועט ער שוין אָנהייבן מיטצוזאגן די ווערטער: "ושננתם לבניה ודברת בם", ווייל דעם ווארט "בם" האט ער אויפגעכאפט... און מיט די צייט וועט ער שוין מיט זאגן גאנץ קריאת שמע, אזוי האב איך געזען ביי מיינע אנדערע קינדער.

נה. עס זענען דא געוויסע שטיבער וואו די עלטערן טיילן זיך איין דזשאבס, דאס איז מיין דזשאב' און דאס איז דיין דזשאב'... ברור ה' אז ביי מיר איז נישט אזוי, מיר האבן איין דזשאב אינאיינעם, נאר עס קומט אויס גרינגער ווען דער טאטע ליינט קריאת שמע מיט די קינדער, דערפאר ליינ איך קריאת שמע מיט די קינדער.

ברור השם אז איך האב א שיינע (קליינע) דירה, אין יעדע שטוב שלאָפן אפאר קינדער, איז מיר גרינגער צו ליינען קריאת שמע מיט מיינע קינדער, אָבער די מענטשן וואס האבן באזונדערע שטיבער פאר יעדן קינד, זיי האבן דעם 'חלום הויז' וואס מען זעט אין די בילדער... ווייס איך נישט וואס זיי טוען מיט קריאת שמע, ווייל זיי דארפן אריינגיין אין יעדע שטוב באזונדער ליינען קריאת שמע...

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: איך רוף נישט מיין דירה 'א קליינע דירה', איך רוף עס 'א שיינע דירה'. האט זיך איינער אנגערופן: "מען קען עס רופן 'א קאזי (היימליכע) דירה'", דער ראש ישיבה האט הנאה געהאט פון דעם נאמען, און ער האט געזאגט: דאס איז טאקע די ריכטיגע ווארט צו נוצן ווען מען וואוינט אין א קליינע דירה, מען קען זאגן "ס'איז קאזי"... עס איז אזוי ווי די קליינע דירה וואו מען שטייט איין ווען מען פארט אמאל אוועק מיט די משפחה אויף שבת, אלע קינדער שלאָפן אין איין גרויסע צימער, און עס שפירט זיך זייער געשמאק...

דאס איז א לימוד פאר מלמדים, אפילו עס קוקט אויס ווי א קינד הערט נישט אויס, הערט ער באמת יא אויס, צום סוף גייט עס אריינגיין אין אים, נאר מען דארף עס איבערזאגן נאכאמאל און נאכאמאל.

עס איז דא א הבטחה פונעם אייבערשטן, אז יעדעס מאל מען רעדט צו אידישע קינדער, טוט עס אויף!

צום סוף גייט עס אריין אין די קינדער

פאר איה האב געלייגט שלאפן מיינע יונגערע קינדער, האבן זיי מיר געפרעגט אויב זיי מעגן נאך האבן א קוקי פארן גיין שלאפן, האב איה זיי געזאגט "יא", איה בין געווען זיכער ביי מיר אז זיי גייען מאכן א ברכה פארן עסן, ווייל איה האב זיי שוין אזויפיל מאל אויסגעלערנט אז מען דארף מאכן א ברכה פארן עסן, למעשה נעמען זיי דעם קוקי און לייגן עס אריין אין מויל אן א ברכה, האב איה זיי געזאגט: "א ברכה!" און איה האב געמאכט מיט זיי די גאנצע ברכה: "ברוך אתה ... בורא מיני מזונות".

איה האב געגעבן א טראכט צו מיר: איה האב זיי דאך שוין אזויפיל מאל געזאגט אז מען דארף מאכן א ברכה פארן עסן, און נאכאלץ פארגעסן זיי! אבער איה בין נישט דערשראקן אז זיי וועלן חס ושלום נישט מאכן קיין ברכות, ווייל איה געב א קוק אויף מיינע עלטערע קינדער, דער צוועלף יעריגער בחור, און דער גרויסער בחור [דער ציקונפטיגער חתן], זע איה ווי זיי מאכן שוין ברכות, ווי אזוי געשעט דאס אז ווען זיי זענען עלטער מאכן זיי שוין ברכות? איה האב דאך יעצט געדארפט דערמאנען מיינע קליינע קינדער צו מאכן א ברכה און איה זאג דיר צו אויב איה וועל זיי אין פופצן מינוט ארום געבן נאך א קוקי וועל איה זיי ווייטער דארפן דערמאנען צו מאכן א ברכה, קומט דאך אויס אז די קינדער הערן נישט! נאר באמת הערן זיי יא! נאר מען דארף עס איבערזאגן נאכאמאל און נאכאמאל, מען זאגט זיי כסדר: "מאך א ברכה", און "אויב מען עסט אן א ברכה איז עס אזוי ווי מען גנב'עט", צום סוף וועט דאס אריינגיין אין זיי, און זיי וועלן עס אנהייבן טון.

כּאפּן דער מיטל וועג

מען דארף הערן אַסאך שיעורים אין חינוך, ביז מען וועט אויפכאפּן די זאך ווי אזוי צו זיין א מלמד און א לערערין, דאס קען מען זיך נישט אויסלערנען אין איין מינוט, ווייל יעדע מאל ווען מען זעט ווי א קינד שפּילט זיך אינמיטן לערנען וכוונמה, קען מען זאגן אז "ער שטערט יעדע די כּתה!" מען דארף האבן א באזונדערע חכמה צו וויסן אויף יעדן פאל אויב דאס מיינט בכלל שטערן.

עס מוז זיין 'דרך ארץ' אין א כּתה, עס מוז זיין 'יראת שמים' אין א כּתה, און מען דארף זיך פילן באקוועם אין כּתה מיט די קינדער, און שפּירן אז דאס איז 'מיין' כּתה, איינמאל דאס איז דא, דארף נישט אנגיין יעדע קלייניקייט וואס א קינד טוט.

מען קען נישט לאזן הפקרות אין א כּתה, מען קען נישט לאזן קינדער קריכן אויפ'ן דאך ווייל דער ראש ישיבה זאגט אז מען הערט סיי ווי אויס... מען דארף אפער כאפּן 'דער מיטל וועג', מען קען נישט טון וואס מען וויל, אפער פון די אנדערע זייט וויסן איה אז די קינדער הערן אויס.

אַסאך מאל בשעת א מלמד דערציילט א מעשה פאר די קינדער, לייגט זיך א קינד אראפ זיין קאפ, אדער ער פארטיפט זיך מיט זיין מעסערל און שטיילט אפ האלץ פונעם טיש, אדער ער שפּילט זיך מיט עפעס אנדערש, און דער מלמד מיינט אז 'דער קינד הערט מיר נישט אויס', און ער הייבט אן שרייען אויפ'ן קינד: "נו! דו הערסט נישט וואס איה רעד צו דיר?!" דארף מען וויסן אז באמת הערט דאס קינד יא אויס אפילו מיט זיין אראפגעלייגטע קאפ און מיט זיין שפּילצייג, און אַסאך מאל העלפט דאס - זיך אראפלייגן זיין קאפ אדער זיך ארוםשפּילן - גאר צו אז ער זאל בעסער קענען אויסהערן דעם מלמד.

נו. איה וויל מען זאל אויסלערנען די קינדער מען זאל נישט שטיילן קיין טישן, מען דארף אכטונג געבן אז די קינדער זאלן היטן אויף די געלט פון הקדש.

א לערערין פון וויליאמסבורג האט מיר געשריבן: "איך ווייס נישט וואס צו טון, איך האב א קינד אין מיין כּתה וואס הערט זיך נישט צו און פאלגט נישט", האב איך איר צוריק געפּרעגט: "זי שטערט אייך?" ענטפערט זי: "ניין, זי שטערט נישט, אָבער ווען איך הייס עפענען א ספר עפנט זי נישט אויף", האב איך איר געענטפערט: "אויב זי שטערט נישט, מאכט זיך נישט וואוסענדיג פון דעם".

דאס מיינט, ווען א קינד שטערט, דארף מען זען עס אפצושטעלן, אָבער אז דאס קינד שטערט נישט קיינעם, נאר זי איז סתם פארקלאצט, דארף מען גארנישט טון.

אפשר האט נישט דער קינד קיין טאטע מאמע

מען דארף וויסן אז עס זענען דא קינדער וואס קומען פון שטייפער וואס איז נישטא דארט קיין שמוחה.

שמוחה אין א שטוב איז פאר די קינדער ווי לופט צו אטעמען, דאס איז זייער אקסידזשען, אויב טאטע מאמע זענען פרייליך קענען די קינדער אטעמען, און אויב טאטע מאמע זענען נישט פרייליך, קען מען זיי קויפן מתנות, מען קען זיי טראגן צו אויספלוגן, אָבער די קינדער קומען אין חדר און אין סקול פארקלאפט און פארקלעמט, און דער מלמד און לערערין מיינט שוין אז דאס קינד האט עפעס א חשבון מיט אים.

עס קען זיין אז עס קומט צו דיר אין כּתה א קינד וואס קומט פון א שטוב וואס טאטע מאמע האבן נישט קיין שמוחה, זיי זענען צוויי טרוקענע מענטשן, יעדער איינער איז פארנומען מיט זיינע זאכן. דער טאטע איז פארנומען צו מאכן געלט, אָדער מיט אויסהערן 'שפעקולאציעס'; אזוי זענען היינט דא מענטשן, מען איז שוין נישט פארנומען מיט געלט, נאר די קאפ איז פארנומען אויסצוהערן 'שפעקולאציעס', און דער כּח הדמיון ארבעט גאר שטארק.

נעכטן האט דער פרעזידענט פון אמעריקע געזאגט אין די נייעס: "די וועלט זאל זיך אויפֿוועקן! קליימעט טשענדזש און גלאובל ווארמינג (דאס מיינט, דער טויש פון די וועטער) איז א

גרעסערע סכנה ווי אן אטאם באמבע, און די רויפֿעך פון די קארס און פֿלעסטיק בעגס זענען א סכנה פאר די וועלט! - זעסטו שוין וואו מען האלט... און מענטשן הערן דאס נאך אויס, און איין מאל מען גייט אריין אין דעם, קען מען שוין נישט מאכן קיין חינוך הבנים, ווייל מען זעט שוין נישט קיין קינדער, מען זעט שוין נאר בלוט און ביינער, און איך ווייס נישט וואס...

ווידער די מאמע איז פארנומען מיט אירע דאקטוירים, מיט אירע געזונטהייט זאכן; זי ווייסט אז מען טאר נישט עסן קיין 'מילכיגס' ווייל אויב מען עסט מילכיגס גייט די וועלט צוזאמפאלן... אויך טאר מען נישט עסן קיין 'ווייסע ברויט', ווייל מען וואשט דאך עס מיט בליטש (שעדליכע זייף), און אויב מען עסט עס גייט די לבנה אראפפאלן... אויך טאר מען נישט עסן 'ווייסע רייז' ווייל אויב מען עסט ווייסע רייז גייט די הימל אראפפאלן..."

יעצט ווען די יונגע נשמה'לע קומט אין חדר, וויל ער נישט קיין חוצפה, נאר ער האט פשוט נישט קיין היים, ער ווארט אז דער מלמד זאל אים זאגן: "א גוט מארגן", און אים נאכאמאל געבן א גוט ווארט, און נאכאמאל אים אויסלערנען ווי אזוי צו זיצן, און נאכאמאל אים אויסלערנען אז ווען א רבי רעדט קען מען נישט רעדן.

שטרענג איז רחמנות

איך האב די וואך גערעדט מיט א מלמד פון שטעטל, האט ער מיר געזאגט: "איך קען נישט זיין שטרענג, איך האב רחמנות אויף די קינדער", האב איך אים געזאגט: "שטרענג איז נישט דאס פארקערטע פון רחמנות! אויב דו קענסט נישט זיין שטרענג, די קינדער קענען טון וואס זיי ווילן, מאך איך צו די כּפתה! ווייל איך וויל נישט געבן קיין חינוך פאר די קינדער אז מען קען טון

נז. דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן אלס ווערטל: אויב איך וועל קומען צו דיר אינדערהיים אלס גאסט, זאלסטו מיר ספעציעל מאכן די ווייסע רייז, וואס איז נישט געזונט...

וואס מען וויל ווען א רבי רעדט. ווען דו וואלסט נישט געלערנט גענוג - ווייס איך נישט וואס איך וואלט געטון, ווייל איך האב דאך נישט קיין צווייטן וואס איז בעסער פון דיר, אבער אויב מען טאנצט אויף דיין קאפ, און מען קען טון וואס מען וויל, איז דאס דאך א הירוס אין חינוך, מאך איך צו די כּפּתּה און גיי אהיים!"

פּרעגט מיר דער מלמד: "אבער ווי אזוי קען איך זיין שטרענג? דאס הארץ גייט מיך אויס פאר די קינדער!" זאג איך אים: "דאס איז נישט רחמנות; רחמנות איז טייטש 'דערבארעמקייט', און דאס וואס דו טוסט איז 'אום דערבארעמקייט', דאס איז שלעכט און געטשעפעט די קינדער."

'שטרענג' אין לשון הקודש רופט מען: 'רחמנות'!

אז מען לערנט אויס קינדער אז מען מוז זיצן און מען קען נישט רעדן ווען א רבי רעדט, איז דאס רחמנות; דו לערנסט זיי אויס לעבן.

די זעלבע זאך איז מיט עלטערן, אויב א קינד וויינט אז ער וויל נישט גיין שלאפן, און מען זאגט אים שטרענג: "מען מוז גיין שלאפן", - איז דאס רחמנות, און אויב מען לאזט אים אויספירן און בלייבן אויף - איז דאס שלעכטיגקייט!

מיין קליינער זון וואס איז נאכנישט קיין צוויי יאר, האט געכאפט דעם ספעציעלן שפריצער וואס איז א מעדיצין צו ראטעווען דעם אטעם. איך האב עס צוגענומען פון אים און איך האב געזען אויף זיינע אויגן ווי ער קוקט מיך אן און ער וויינט, ווי צו זאגן אז איך בין שלעכט צו אים, האב איך געטראכט צו מיר 'עס קוקט דיר אויס אז איך בין שלעכט, אבער בין איך דען שלעכט?! איך האב פשוט רחמנות אויף דיר! איך וויל נישט דו זאלסט זיך שפילן מיט דעם ווייל עס איז א סכנה פאר דיר!'

שטרענג נאר מיט די מויל

מען דארף אבער וויסן וואס מיינט שטרענג; עס מיינט נישט געבן א כאפ אן א קינד'ס האנט און געבן א דרוק און א ציפ... חס ושלום! שטרענג מיינט רעדן מיט די מויל.

די וואך איז א אינגל געקומען צו מיר וויינען אז ער האט זיך שיער צעבויגן זיין האנט, ווייל זיין רבי האט אים אנגעכאפט, האב איך גערעדט צום מלמד, זאגט ער מיר אז ער האט אנגעכאפט דעם קינד'ס האנט און דער קינד האט זיך געוואלט אויסרייסן פונעם מלמד'ס הענט, האט ער זיך גענומען דרייען זיין האנט און ער האט זיך עס אליין אויסגעדרייט, האב איך געזאגט פארן מלמד: די בעסטע זאך איז ווען מען קען מחנה זיין מיט די מויל, מען זאגט נאכאמאל: "מען מוז זיצן", "אויב מען זיצט נישט וועל איך מוזן שיקן צום מנהל", אבער על כל פנים - נישט מיט הענט.

תלמידים דארפן זיין באליבט ווי אייגענע קינדער

טייערע חשוב'ע מלמדים, אויב דארפט עטץ נאך חיזוק, בעט איך ענק, זאגט מיר, איך ווייס דאך נישט וויפיל חיזוק ענק צו געבן, איך ווייס נישט וויפיל מען דארף רעדן, איך וויל ענק געבן נאך חיזוק און נאך חיזוק.

די מלמדים זאלן וויסן 'ויראת מאלקיה אני ה', עס איז דא א זאך וואס קיינער קען נישט וויסן, נישט דער ראש ישיבה, נישט דער מנהל, און נישט קיינער; קיינער קען נישט וויסן וואס עס טוט זיך ביי דיר אין מח, צי ביי דיר אין מח איז חשוב דיין אמט, צי עס איז דיר צום הארצן, אדער עס איז כשור לעול וכחמור למשא.

א מלמד דארף זיך אליינס פרעגן, האב איך הנאה צו זיין אין חדר מיט די קינדער, אדער נישט? - אוודאי איז גרינגער צו זיצן אינדערהיים און האבן א טאג וואקאציע, אויף שבת רוט מען זיך אפ, אנדעם קען מען נישט אנגיין, אבער טראכט אריין ווען עס קומט א יום טוב וואס זיבן טעג איז נישטא קיין חדר, כאפט דיר אן אינמיטן חול המועד א בענקשאפט וואו זענען מיינע קינדער? וואס מאכן מיינע תלמידים? חכמינו זכרונם לברכה זאגן דאך (סנהדרין יט:): "כל המלמד בן חבירו תורה כאילו ילדו", תלמידים דארפן זיין באליבט ווי אייגענע קינדער!^{נח}

נח. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליס"א האט

געשריבן אין איינע פון די יארן נאך יום טוב פסח פון דעם ענגין:

פרישע זאכן אין די קהילה

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת אחרי ב', כ"ד ניסן, שנת תשפ"ב
לפרט קטן

לכבוד ... גרו יאיר

חסדי השם יתברך די זמן אין ישיבה האט זיך אנגעהויבן מיט א פרישקייט. איך בין אזוי פרייליך און פריש, די בחורים די תלמידים זענען עפעס וואס איז נאכנישט געווען; אזוי טייער, אזוי ערליך - ממש א מתנת חנם פונעם אייבערשטן. איך בעט אזויפיל דעם אייבערשטן אויף תלמידים הגונים, ברוך ה' אז יעצט זענען אלע גוטע תלמידים.

אויך די חדר און בית פיגא האט זיך צוריק אנגעהויבן מיט א שטארקע פרישקייט; די מלמדים, די טיטשערס זענען צוריק ביי די ארבעט מיט א שטארקקייט, זיי זאגן אלע אז זיי האבן אזוי געווארט שוין צוריק צו קומען צו די ארבעט.

אינטערעסאנט איז, איך האב במשך דעם יום טוב געהערט פון אזויפיל אינגעלייט, ווי זיי וויינען און זאגן: "הלואי ענדיגט זיך נישט דער יום טוב, מיר האבן נישט קיין כח צוריק צו גיין צו די ארבעט", און נאר די מלמדים און טיטשערס האבן מיר געזאגט אז זיי בענקען זיך צו די קינדער; אז א מלמד, א טיטשער בענקט צו די קינדער - דאס איז א גוטע סימן, דאס ווייזט אז זיי ארבעטן נישט פאר די געלט, זיי ארבעטן ווייל זיי האבן ליב די ארבעט, זיי ווילן לערנען מיט די קינדער די הייליגע תורה.

וואס זאל איך דיר זאגן, עס טוט זיך יעצט אין די קהילה אזויפיל נייע זאכן; איך קום נישט אן אלעס צו שרייבן. מיר קויפן יעצט א קאנטרי פאר אנשי שלומינו, אלע וואס ווילן קומען אין קאנטרי, זיי ווילן זיין אינאיינעם מיט ברוסלב'ע משפחות - זאלן זיך מעלדן צו האבן זיך איידלס.

נישט אלע ווילן קומען, נישט אלע מוזן קומען; עס זענען דא וואס ווילן גיין אין פלעצער וואס מען טיילט נישט איין וואס צו טון, ווי אזוי צו לעבן; ביי אונז טיילט מען יא איין וואס צו טון און ווי אזוי צו לעבן, ביי אונז אין די קהילה מוז מען זיך פירן אזוי ווי די תורה זאגט. איינע פון די תקנות אין קאנטרי וועט זיין אז מען וועט נישט קענען שווימען נאר בצניעות, ביי אונז אין סקול לערנט מען די מיידלעך אז מען קען נאר שווימען מיט א קלייד, דעריבער נאר ווער עס וויל לעבן א לעבן וואס מען זאגט ווי אזוי צו לעבן - וועט קענען זיין אין אונזער קאנטרי.

עס טוט זיך יעצט גרויסע זאכן, די בית הדפוס ציט זיך יעצט אריבער אינעם נייעם בנן אין די גלילות פון שטעטל, נעבן דעם בנן פונעם תלמוד תורה; מען פלאנט יעצט א שיינע חגפת הבית, עס קען זיין מען

מיט וואס איז מיין קאפ פארנומען?

יארן צוריק בין איך געווען א מלמד אין אן אנדערע מוסד, עס איז נישט אינטערעסאנט צו וויסן וואו, וואס און ווען, דארט זענען געווען געוויסע מלמדים וואס מען קען ריכטיג אנרופן 'מלמדים', זיי זענען געווען זייער געטריי צו די קינדער, נאכדעם זענען געווען מלמדים וואס די קינדער האבן נישט געוואוסט פינקטליך וואס פאר א ביזנעס זיי מאכן, איין זאך האבן די קינדער נא געוואוסט 'א מלמד איז ער נישט', זייער קאפ איז געליגן אין קויפן הייזער'ט.

וועט דאס מאכן זונטאג פרשת בהר, פסח שני, - א שיינעם מעמד חנכת הבית; מען וועט לאזן וויסן אויב עס וועט זיין גרייט פאר דעם.

עס טוט זיך גרויסע זאכן, איך קען דיר נאך אסאך שרייבן; בלי נדר וועל איך דיר שרייבן, אבער יעצט מוז איך אהיים לויפן העלפן מיין ווייב מיט די קינדער, איך קען נישט יעצט מארייך זיין.

איין זאך וויל איך דיר זייער בעטן, גיי אין שול דאווענען די דריי תפלות מיט מנגן, און לאז דיין טעלעפאן אין קאר בשעת'ן דאווענען; דו וועסט האבן אזויפיל הצלחה אז די פאר מינוט וואס דו דאווענסט זאלסטו נישט האבן דיין טעלעפאן מיט דיר.

איך וועל דיר נאך שרייבן וואס טוט זיך אין די קהילה.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת קדושים (באר"י אמור) שנת תשפ"ב)

נט. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן איין טאג פארן געבן דעם שיעור, וואס רעדט זיך פון דעם ענין:

אז דו האסט הנאה פון די מלמדות, וועסטו מצליח זיין

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת בשלח, כ"ג שוכבי"ם, ט' שבט, שנת תשפ"ג לפרט קטן

טייערער ... גרו יאיר, מלמד בתלמוד תורה היכל הקודש קרית ברסלב ליבערטי

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

אויב דו ווילסט זיין א סוחר, דו ווילסט קויפן הייזער, איז זייער חשוב, קענסט גיין ארבעטן מיט הייזער, אבער מיש עס נישט אויס מיט מלמדות!

טראכט אריין: 'מיט וואס איז מיין קאפ פארנומען?' - צו טראכטן ווי אזוי איך קען בעסער מאכן אין חדר, ווי אזוי איך קען האב א שפראך און א צוגאנג צו דעם קינד וואס איך שפיר אז ער דארף מיר נישט האבן, און איך ווייס דאך אז 'עס נישטא אזא זאך אז דער קינד דארף מיר נישט האבן, פארקערט, דער קינד דארף מיר די מערסטע האבן, דארף איך טראכטן ווי אזוי איך קען האבן א צוגאנג צו דעם קינד, אדער איז מיין קאפ פארנומען ווי אזוי מען קען קויפן הייזער?!

וואס נעמט א קינד מיט אויף זיין גאנץ לעבן?

מיר האבן פריער גערעדט אז מען דארף קוקן אויף קינדער מיט א ווייטע בליק, אריינלייגן אין די קינדער זאכן וואס וועלן בלייבן מיט'ן קינד אויף זיין גאנצע לעבן.

איך פריי זיך זייער צו הערן אז דו האסט הנאה צו זיין א מלמד, ווייל נאר אזוי קען מען מצליח זיין; אויב די קאפ ליגט ערגעץ אנדערש און מען קומט צו די קינדער אבי געזונט, מען האט נישט קיין געדולד - איז נישטא קיין הצלחה און דאס איז גניבה וגזילה. איך האב אמאל געדארפט פארשיקן א מלמד ביי אונז וואס זיין קאפ און מח איז געווען קויפן און פארקויפן, און די קינדער זענען געווען די צווייטע פריארטעט.

איך בעט דיר זייער, לייג זיך אריין אינגאנצן פאר די קינדער, דעמאלט וועט דיר זיין גרינגער די ארבעט. אויך די דרך ארץ, ווייל די קינדער שפירן גלייך אויב זייער רבי איז מיט זיי בגוף ונפש, אדער ער איז נאר דארט בגוף אן קיין נשמה. קינדער ווילן נישט זיין חוצפה'דיג, קינדער פרובירן אויס זייער מזל, און ווען זיי זעען אז דער רבי איז ערנסט מיט די ארבעט, דער מלמד איז אינגאנצן מיט זיי - ווערן זיי צוגעקלעבט צו אים און די ארבעט גייט גרינג און געשמאק.

שרייב מיר יעדן טאג עפעס א נקודה פון חדר, איך וויל וויסן יעדע

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צום מחותן דער מלמד: דו האסט דאך תלמידים וואס האבן שוין חתונה געהאט, ברוך השם אלע זענען וואוילע אינגעלייט, צווישן די מלמדים וואס זיצן יעצט דא ביים שבע ברכות, געפינען זיך אויך אינגעלייט וואס זענען געווען דייע תלמידים; לאמיר אנכאפן אינגעלייט וואס זענען מיט די יארן געווארן עלעקטערישאנס, וואס איז זיי געבליבן פון די יארן וואס זיי האבן געלערנט ביי דיר אין כיתה?

האט דער מחותן געענטפערט: "די עברי וואס איך האב געלערנט מיט זיי דאס נעמען זיי מיט אויפ'ן גאנצן לעבן".

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: עברי איז אפגערעדט אז דאס בלייבט פאר די גאנצע לעבן, דאס איז פשוט, לאמיר זען וואס נאך בלייבט אויף די זיבעציג יאר וואס א מענטש לעבט. און דער ראש ישיבה האט אויסגערעכנט: נעגל וואסער, ציצית, מאכן ברכות, דאווענען, קושן די מזוזה, זיך וואשן "על גטילת ידים" פאר מען עסט ברויט, מאכן אשר יצר ווען מען קומט ארויס פון בית הכסא, צניעות; א מלמד דארף קוקן אויב איז דא קינדער וואס רעדן אין בית הכסא, און אויב ער זעט אז מען רעדט זאל ער זיי אויסלערנען: "מען רעדט נישט אין בית הכסא", "מען טאר נישט רעדן אין בית הכסא".

ווי אזוי בוייט מען בית הכסא'ן אין עפנטליכע פּאָעצער?

איך בין מקפיד אז אין אלע בניני המוסדות וואס מיר האבן, זאלן די ווענט פון די בית הכסא'ס זיין אביסל אפן פון אונטן, מען קען נישט האבן גענצליך פארמאכטע בית הכסא'ס.

פינטל און יעדע האר פון חדר; די חדר איז מיר דאס טייערסטע און וויכטיגסטע פון אלעס אינעם מוסד.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת יתרו שנת תשפ"ג)

אינעם גרויסן בית המדרש אין שטעטל האט מען געמאכט א טעות ביים בויען די בית הכסא'ס, מען האט געמאכט די טירן כמעט ביז צו דער ערד, האב איך געזאגט פאר די בויערס אז אין די עפנטליכע פלעצער דארפן די בית הכסא'ס זיין אפן פון אונטן, האט מען מיר געזאגט אז אינגעלייט ווילן עס זאל זיין מער באקוועם, האב איך זיי געזאגט: "אינדערהיים און אין אפיס קען מען מאכן ווי אזוי עס איז באקוועם, אבער דא מוז איך אכטונג געבן אויף מיינע קינדער!" און מען האט געצאלט אסאך געלט עס איבער צו מאכן⁵.

אויף אינעם 'בנין היכל הקודש' אין אומאן האט מען געהאט געבויעט פענסי (שיינע) בית הכסא'ס פארמאכט ביז אונטן, עס האט מיר ממש אויפגעגעסן דאס געזונט, איך האב געזאגט פאר די גבאים איך וויל דאס נישט האבן, אויבן אין די צימערן קען עס זיין פארמאכט, ווייל יעדער ווייסט מיט וועלכע צען מענטשן ער שלאפט, און מיט דעם דארף מען נאך אויף האבן רחמי שמים עס זאל נישט ארויס קומען קיין מכשולות, אבער אין א מקום רבים דארף מען זייער אכטונג געבן, עס מוז זיין אפן פון אונטן, און מען האט אפגעשניטן אלע בית הכסא'ס פון אונטן.

מחנה זיין אן פעטש

מלמדים דארפן צולייגן קאפ אז די קינדער זאלן זיך אויפפירן הייליג. אויב מען כאפט א אינגל זיך באהאלטן מיט א צווייטן, זאגט מען אים: "מען טאר דאס נישט טון, דער אייבערשטער לאזט נישט".

א מלמד האט מיר אנגערופן די וואך און מיר דערציילט אז מען האט געכאפט א קינד זיך באהאלטן מיט אן אנדערער קינד,

5. סיי ווי נוצט מען נישט געווענליך צופיל די סארט בית הכסא'ס אין א בית המדרש, ווייל פאר מען קומט אין בית המדרש איז מען זיך מישב און מסדר אלע מענטשליכע געברויכן.

ער פֿרעגט מיר: "וואס טוט מען?" האב איך אים געזאגט: "מען דארף אים מחנה זיין!"

ווען מען כאפט קינדער זיך שפילן נישט איידל, ווערט מען נישט שטום און מען בלייבט נישט שטיין קוקן אויף די קינדער, און אויך ווערט מען נישט קיין רוצח און מען הייבט אן שלאגן, וואס דען? מען איז זיי מחנה, מען זאגט זיי: "דאס טאר מען נישט טון, דער אייבערשטער לאזט נישט", און אויב עס פאסירט שוין א צווייטע מאל, מען זעט אז עס העלפט נישט בלויז רעדן, וועט מען שוין דארפן געבן א פֿעטשעלע, און אויב עס איז אן עלטערער קינד, דארף מען שוין זען וואס צו טון.

דאס וויכטיגקייט פון דערציילן סיפורי צדיקים

טייערע מלמדים, עס איז זייער וויכטיג צו דערציילן פאר די קינדער מעשיות פון צדיקים.

איך האב לעצטנס געהאט א מעשה, איך האב געטראפן א אידיש קינד, א בחור, וואס איז געפֿען א פֿאליציאנט, איך האב אים באגריסט, איך האב זיך באפֿריינדט מיט אים, זאגט ער מיר: "דו וויסט וואס איך געדענק פון אלע מיינע יארן אין חדר? איך האב געהאט איין מלמד וואס פֿלעגט דערציילן מעשיות פון צדיקים, דאס געדענק איך, מער געדענק איך גארנישט", דאס איז ממש וואס מוהרא"ש שרייבט כסדר פאר די מלמדים אין די בריוו: "דערצייל מעשיות פון צדיקים פאר די קינדער".

מען קען נישט א גאנצן טאג דערציילן מעשיות, מען מוז אויך לערנען עברי, חומש און משניות, אבער מען דארף יעדן טאג דערציילן כאטש איין מעשה פון א צדיק, און אין די מעשה דארף מען אריינלייגן מוסר. צום ביישפיל, אויב א טאטע האט דיר געכטן נאכט אנגערופן און געזאגט אז זיין קינד פאלגט נישט אינדערהיים, מוזטו נאכנישט קומען אין חדר און אויסרופן: "קינדער, איך גיי יעצט ארויף רופן א אינגל וואס פאלגט נישט זיין טאטע", און אים פארשעמען אין פארנט פון די גאנצע כֿתה, פארוואס זאל מען אים פארשעמען ברבים? ווייל ער האט נישט

געפאלגט אינדערהיים? קיינער פאלגט דאך נישט אלס קינד, דערמאן זיך פון דיינע קינדערישע יארן וועסטו זען אז דו האסט אויך נישט געפאלגט אלס קינד!

טו אנדערש, זאג פאר די קינדער: "איך גיי ענק דערציילן א מעשה פון הייליגן בעל שם טוב", און דערצייל זיי די מעשה פונעם בעל שם טוב אז ער האט נישט געהאט א מאמע, ווייל זיין מאמע איז גפטר געווארן גלייך ווען זי האט אים געבוירן^{סא}, בתוך הדברים וועסטו זאגן: "דער בעל שם טוב האט זייער אכטונג געגעבן ווי אזוי ער האט גערעדט צו זיין טאטע, צו א טאטע דארף מען רעדן שיין, מען טאר נישט שלאגן א טאטע!" אזוי וועט עס אריינגיין אין די קינדער.

א מאמע שלאגט מען?!

איך האב אנגעגרייט א מעשה וואס איך וועל אריינלייגן קומענדיגע וואך אינעם אפטיילונג "עצתו אמונה פאר קינדער", די מעשה פונעם הייליגן רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו, ווי אזוי ער האט זיך פארברענט זיינע הענט ווייל ער האט געשלאגן זיין מאמע אלס קליין קינד^{סב}, איך האב געבעטן דער מעלער זאל

סא. זע די מעשה באריכות אין צמוד קלא.

סב. מיר ברענגען דא אראפ דעם לשון ווי אזוי דער ראש ישיבה שליט"א שרייבט די מעשה, אין די קונטרסים עצתו אמונה פרשת יתרו און משפטים, שנת תשפ"ג לפרט קטן:

ערשטע חלק מעשה:

פלוצלונג הערט מען שרייען קולות, איינער שרייט מיט א וויינעדיגע שטימע: "א מאמע שלאגט מען? א מאמע שלאגט מען? א מאמע שלאגט מען?!"

ווער וויינט דארט? ווער שרייט דארט? וואס גייט דארט פאר?

קינדער הערט זיך צו א הייליגע געשיכטע פונעם צדיק דער הייליגער רבי אלימלך פון ליזענסק זכותו יגן עלינו. געווען איז דארט אמאל זיין טאכטער מיט איר קליין קינד, און דער הייליגער צדיק זעט ווי זיינס

אן אייניקל א קליינע בעבי'לע פאטשט די מאמע, אזוי ווי קליינע קינדער טוען, האט דער הייליגער צדיק אנגעהויבן וויינען און שרייען: "א מאמע שלאגט מען? א מאמע שלאגט מען? א מאמע שלאגט מען?" דער צדיק האט נישט געקענט פארשטיין ווי קען זיין אזא זאך, שלאגן א מאמע.

דארט איז געווען די צדיקת מיריש, די מאמע פון הייליגן רבי אלימלך, רופט זי זיך אן: "מילעך, ווען דו ביסט געווען א קליינע בעבי האסטו מיך אויף געפאטשט..." ווען דער הייליגער צדיק האט דאס געהערט האט ער שיעור נישט גע'חלש'ט, ער האט אנגעהויבן וויינען: "איך האב געפאטשט מאמי!" ער איז שנעל געלאפן צום פייער, ער האט אריינגעלייגט זיינע הייליגע הענט אין פייער און ער האט געזאגט: "הייליגער באשעפער, זיי מיר מוחל אויף די עבירה וואס איך האב געפאטשט מיין מאמע, הייליגער באשעפער איך בעט דיר זייער, זיי מיר מוחל, איך בין געווען קליין און קיין שכל, איך האב נישט געוואוסט וואס איך טו"; אזוי איז ער געשטאנען דארט און זיינע הייליגע הענט איז פארברענט געווארן.

קינדער, מיר וועלן זיך אפשטעלן דא אינמיטן די מעשה, מיר וועלן דערציילן אס ירצה השם קומענדיגע וואך ווייטער די מעשה.

קינדער וואס לערנען מיר זיך ארויס פון די מעשה?

מיר לערנען זיך דאס הייליגקייט פון א מאמע, ווי שטארק מיר דארפן אכטונג געבן חס ושלום נישט שלאגן א מאמע, חס ושלום נישט שרייען אויף א מאמע.

אויף לערנען מיר זיך דאס גרויסקייט פון די צדיקים וואס זיי טוען תשובה אויף עבירות וואס זיי האבן געטון ווען זיי זענען נאך געווען אזוי קליין און קיין שכל.

מיר ברסלב'ער קינדער וועלן זיך נישט פארברענען די הענט, ווייל דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט מיר זאלן נישט טון קיין סיגופים, מיר מאכן נישט וואס די צדיקים פון די פריערדיגע דורות מאכן, דער רבי האט אונז געגעבן א נייע וועג פון תשובה, דער רבי זאגט מיר זאלן דערציילן דעם אייבערשטן אלעס וואס מיר האבן געטון, מיר זאלן אים בעטן ער זאל אונז מוחל זיין.

לאמיר זינגען אינאיינעם: "חטאתי אוידיעך וצוני לא כסיתי, חטאתי אוידיעך וצוני לא כסיתי, אמרתי אודה עלי פשעי לה, ואתה נשאת, עון חטאתי סלה, אמרתי אודה עלי פשעי לה, ואתה נשאת, עון חטאתי סלה, פארגעב מיר מיין זינד, איך בין דאך דיין קינד, איך וויל זיך באהעפטן צו דיר, עפן מיר אויף דיין טיר, איך בין אזוי פארקראכן, איך בין אזוי צעבראכן, באגלייט מיר אויף יעדע טריט, איך גיי שוין פון היינט זיין גוט".

צווייטע חלק מעשה:

טייערע קינדער, מיר וועלן ווייטער דערציילן די מעשה פון הייליגן צדיק רבי אלימלך פון ליזענסק זכותו יגן עלינו.

ווער געדענקט וואו מיר האלטן אין די מעשה? מיר האבן דערציילט ווי דער צדיק האט זיך אפגעברענגט זיינע הענט, ווען זיין מאמע די צדיקת מיריש האט אים געזאגט אז ווען ער איז געווען א קליין קינד האט ער איר געפאטשט, דער צדיק האט געוויינט: "א מאמע האב איך געשלאגן?!" ער איז געלאפן צום פייער און זיך פארברענט זיינע הייליגע הענט.

יעצט קינדער וועלן מיר ווייטער דערציילן. דער צדיק, דער הייליגער רבי אלימלך זכותו יגן עלינו וויל גיין דאווענען, ער וויל אנטון די הייליגע תפילין. דער אייבערשטער האט אונז געגעבן א מצוה מיר זאלן אנטון תפילין יעדן טאג, קינדער האבן נישט די מצוה, די מצוה פון תפילין הויבט זיך אן ווען מען האט בר מצוה, ווען מען ווערט דרייצן יאר אלט; דעמאלט טוט אן יעדער איד די הייליגע תפילין.

דער צדיק נעמט זיינע תפילין און גייט אין שול מיט א שמחה, ער טאנצט א גאנצע וועג, ער זינגט זיך אונטער: "איך דאנק דיר רבוננו של עולם, איך גיי נאכאמאל טון די מצוה פון אנטון תפילין".

ער קומט אריין אין שול, ער ציט ארויף זיין העמד און ער זעט אז זיינע הענט זענען אים פארברענט, ער הויבט אן וויינען: "אוי וויי, איך קען נישט אנטון די הייליגע תפילין..." דער צדיק הויבט אן מאכן תפילות, ער בעט: "הייליגער באשעפער, איך וויל אזוי שטארק אנטון תפילין, איך וויל טון דיין מצוה, אבער מיינע הענט זענען פארברענט. באשעפער, א גס מאך מיר יעצט איך זאל קענען אנטון די הייליגע תפילין, הייל אויס מיינע הענט".

און... וואונדער געשעט, ער געבט א קוק און ער זעט נייע הענט, שיינע הענט, אויסגעהיילטע הענט; עס איז מער נישט שווארץ, עס בלוט מער נישט, ער האט באקומען שיינע נייע הענט אזוי ווי א קליין קינד.

ער זאגט: "איך דאנק דיר טאטע, איך לויב דיך באשעפער אז מיינע הענט זענען פארהיילט, איך וועל שוין קענען אנטון די הייליגע תפילין!"

קינדער, מיר האבן שוין פאריגע וואך דערציילט אז מיר וועלן נישט פארברענען די הענט, דער רבי האט אונז געלערנט אז מיר דארפן נישט טון די שווערע עבודות, מיר דארפן נישט פאסטן און טון די זאכן וואס פייניגט. דער רבי זאגט אז דורך רעדן צום אייבערשטן ווערט מען זייער א גרויסער צדיק, דורך רעדן צום אייבערשטן איז מען זוכה צו ווערן זייער נאנט צו אים; אנשטאט פאסטן און מאכן סיגופים - זאגט דער רבי - זאלן מיר אסאך רעדן צום אייבערשטן.

מאלן א שרעקעדיגע בילד מען זאל זען ווי דער הייליגער רבי ר' אלימלך ברענט זיך אפ זיינע הענט, און אין די זייט איז דא א קאזש (סאפע), וואס עס זיצן דערויף זיין מאמע אן עלטערע פרוי, און זיין טאכטער א פרוי מיט א קינד, און מען זעט ווי דער קינד פאטשט די פנים פון זיין מאמע, איך האב ספעציעל אריינגעלייגט די מעשה, ווייל איך וויל אז די מלמדים זאלן עס נעמען און עס דערציילן פאר די קינדער, און בשעתן דערציילן די מעשה זאל מען אריינלייגן אין די קינדער אז מען טאר נישט שלאגן טאטע מאמע!

איך געדענק ווען מוהרא"ש פלעגט אונז דערציילן די מעשה, האבן מיר אלע תשובה געטון.

ווען מען קומט אן צו די ווערטער פון די מעשה: "האט דער הייליגער צדיק אנגעהויבן וויינען און שרייען: 'א מאמע שלאגט מען? א מאמע שלאגט מען? א מאמע שלאגט מען?' דער צדיק האט נישט געקענט פארשטיין ווי קען זיין אזא זאך, שלאגן א מאמע" - זאגט מען עס מיט א מוראדיגע פייער, מען פרעגט הויך פון די קינדער: "א מאמע שלאגט מען? א מאמע שלאגט מען?"

א קינד וואס הערט די מעשה איין מאל און נאכאמאל און נאכאמאל, קען ער שוין נישט שלאגן א מאמע.

מיר לערנען זיך אבער יא פון די מעשה די זאך פון תפלה, צו בעטן אויף זאכן וואס זעט אויס מיט אונזערע אויגן אז דאס קען נישט פאסירן, אזוי ווי דער צדיק האט געטון ער האט געבעטן פאר גייע הענט. דאס גייען מיר טון, מיר גייען בעטן יעדע זאך דעם אייבערשטן, און אויך וועלן מיר איבערבעטן אונזער טאטע מאמע, מיר וועלן קיינמאל חס ושלום נישט שלאגן א טאטע מאמע, מיר וועלן רעדן מיט דרך ארץ און נישט מיט חוצפה.

אלע קינדער זעצן זיך שיינ אראפ און מיר גייען זינגען די שיינע ליד: "ווען פון א הייליגער צדיק מען שמועסט - ווערט דער לעבן זייער זיס, ווען מען רעדט וואס א צדיק טוט - ווערט מען ערליך אין איין מינוט", אלע קינדער צוזאמען: "מעשה לעד פאר קינדערלעך - צו לערנען ווי אזוי מען קען זיין ערליך, רעדן פון צדיקים איז די זאך - אזוי פון באשעפער מען טראכט".

מיינטס אבער נישט אז נאך 'איין דרשה' גייט מען גלייך אויפהערן שלאגן א מאמע, א קינד וואס שלאגט זיין מאמע איז דאס שוין געווארן ביי אים א נאטור, ער האט זיך שוין צוגעוואוינט צו שלאגן און ווארפן זאכן וכו', ווייל זיינע עלטערן האבן אים נישט מחנה געווען אז מען קען נישט שלאגן א מאמע, אבער אז מען רעדט דערפון נאכאמאל און נאכאמאל וועט מען זיך אנהייבן שעמען דאס צו טון, און מען וועט זיך אנהייבן מתוודה זיין און תשובה טון אויף דעם.

חינוך איז עבודת בית המקדש

עס איז א מורא'דיגע זאך אז מען האט דא א משפחה וואס די גאנצע משפחה איז עוסק אין מחנה זיין אידישע קינדער, דער חתן איז א מלמד, די פלה איז א לערערין, דער חתן'ס טאטע איז דער מנהל, און די פלה'ס טאטע איז א מלמד, די גאנצע משפחה איז עוסק אין "עבודת בית המקדש".

איך האב געזען פון צדיקים זייער א טייער ווארט; איך האב דאס שוין אסאך מאל געזאגט און איך וויל עס נאכאמאל איבערזאגן. עס שטייט אין רמב"ם הלכות תלמוד תורה (פרק ב, הלכה ב): **"ואין מבטלין התינוקות, ואפלו לבניו בית המקדש"**, אויב משיח איז אינדרויסן, מען ווארט מען זאל אויפבויען דעם בית המקדש, די עסקנים שוויצן און זיי בעטן זיך אז דער מלמד זאל לאזן די קינדער ארויסגיין העלפן, דארף זיי דער מלמד זאגן: **"מען קען נישט ארויס קומען, מען דארף יעצט ווייטער לערנען"**, און זיי זאלן ווייטער לערנען מיט די קינדער די הייליגע חומש: **"ויהי - און עס איז געווען"**, **"בשלח פרעה - ווען פרעה האט ארויס געשיקט"**... נאכדעם אין הלכות בית הבחירה (פרק א, הלכה יב) זאגט דער רמב"ם איבער די זעלבע הלכה: **"ואין מבטלין תינוקות של בית רבן לבניו"**, מען טאר נישט שטערן די קינדער פון לערנען, אפילו מען דארף זיי האבן פֿדי צו בויען דעם בית המקדש.

שטעלט זיך א קשיא, פארוואס דארף דער רמב"ם איבער'חזר'ן די זעלבע הלכה צוויי מאל? זאגן די הייליגע צדיקים אז דאס

זענען צוויי באזונדערע הלכות, אין 'הלכות תלמוד תורה' זאגט דער רמב"ם פשוט די הלכה אז מען קען נישט מבטל זיין קינדער פון לערנען אפילו כדי צו בויען דעם בית המקדש, נאכדעם זאגט דער רמב"ם אין הלכות בית הבחירה א נייע הלכה: "ווי אזוי בויעט מען אויף דעם בית המקדש? דורך דעם וואס די מלמדים לערנען מיט די קינדער!"

לערנען מיט אידישע קינדער - דאס איז בנן בית המקדש!

רעדן צו קינדער מיט מעשיות און משלים

קוקטס אן אינטערעסאנטע זאך, איך האלט ענק אין איין זאגן ביי די שיעורים דאס גרויסקייט פון לערנען מיט אידישע קינדער, און איך זאג אלץ פאר מלמדים: "דו ביסט עוסק ברומו של עולם, אין די הייליגסטע זאך", - און מען כאפט עס נישט אזוי שטארק, אבער יעצט אז איך זאג עס איבער - געבויעט אויף א סתירת הרמב"ם - כאפט מען עס יא!

דאס דארף ענק לערנען ווי אזוי מען רעדט צו קינדער, מען קען נישט זאגן פאר קינדער פשוט איין מאל און נאכאמאל: "עס איז דא א באשעפער", "עס איז דא א באשעפער", די זעלבע ווערטער טרוקענערהייט וועט נישט אזוי גוט אריינגיין אין זייער הארץ, אבער אז מען זאגט עס אויף א וועג פון א קשיא מיט א תירוץ, מיט א מעשה אדער א משל פון טרויבן און ראזינקעס - וועט עס אריינגיין אסאך גרינגער און שטערקער.

יעדע טאטע מאמע וויל זען נחת פון די קינדער

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט צו די צוויי מחותנים: מיר זענען זייער דאנקבאר פאר ענק און פאר ענקער משפחה, פארן זיך אזוי שטארק אוועקגעבן פאר אונזערע קינדער.

וואס דארף דען א מענטש? א מענטש וויל איין זאך: ער וויל זען אביסל נחת, זיינע קינדער זאלן ווייטער זיין ערליכע אידן!

מענטשן מיינען אז געלט מאכט פרייליך, אבער וואס האט מען פון געלט?! איך ווייס פון גרויסע עשירים וואס וואוינען אין פאלאצן, (איך וויל נישט זאגן זייערע נעמען ברבים, איך וויל נישט קיינעם פארשעמען), אבער אינעווייניג איז עס 'א טויטע טונקעלע פאלאץ, די עלטערן זענען אלע יארן געווען פארנומען נאר מיט געלט, זיי האבן זיך נישט אפגעגעבן מיט די קינדער זיי מחנה צו זיין, יעצט ווען זיי זענען שוין עלטער, ווילן די קינדער גארנישט וויסן פון תורה און תפלה השם ישמרינו. זייערע פאלאצן זענען אזוי רייך און שיין אז מען טרעפט ממש נישט דאס גלייכן אין די גאנצע וועלט, אבער אינעווייניג איז טונקל, וימש חשך, מען קען אנטאפן דאס טונקלקייט.

א טאטע מאמע ווילן זען נחת פון די קינדער, די קינדער זאלן גלייבן אינעם אייבערשטן, און די קינדער זאלן האבן א געפיל אין צדיקים.

די מעלה אז די קינדער ווייסן פון רבי'ן

עטץ ווייסטס וואס פאר א גס מיר האבן אז מיר האבן א פלאץ פאר אונזערע קינדער וואו זיי שעמען זיך נישט פון רבי'ן?! אפילו מען וועט מיר ברענגען פעלערן פון דא ביזן דאך אויף די מוסד, אז דאס איז נישט נארמאל' און דאס איז נישט נארמאל' - לוינט זיך עס נאכאלץ.

לייג ארויף אלע חסרונות אויף איין זייט פונעם וואגשאל און אויף די אנדערע זייט לייג ארויף דעם מעלה אז די קינדער וואקסן אויף מיט א געפיל אין רבי'ן - לוינט עס! דער רבי וועט שוין ברענגען אונזערע קינדער צו די שענסטע זאכן. און אף און ווי אויב דער טאטע איז א ברסלב'ער און די קינדער הייבן אן אויסצודרייען די רוקן פונעם רבי'ן, זיי ווילן שוין נישט קומען קיין אומאן, און ווילן פון גארנישט הערן, דאס איז זייער שלעכט.

סג. בפרט ביי די פרויען ניצט מען גאר אסאך דעם אויסדרוק: "עס איז נישט נארמאל"...

דערפאר, האב איך א גרויסע הכרת הטוב פאר די צוויי מחותנים. און פארן מחותן דער כּתה אי מלמד האב איך אויך א גרויסע הכרת הטוב, ווייל פינף פון מיינע קינדער האבן שוין געלערנט ביי אים, ברוך השם, און מיט'ן אייבערשטנס הילף שיק איך קומענדיגע יאר אריין נאך א קינד ביי אים.

אריינלייגן אין די קינדער — שיינע זאכן פון די הייליגע יום טוב פורים

יעצט איז נאך געבליבן פיר וואכן ביז פורים, דארף מען וויסן אזוי, פאר פורים ליגן די קינדער'ס קעפ אין סנעפס וכדומה, דאס איז דער מציאות; מענטשן קלאגן: "די היינטיגע דורות, די היינטיגע יוגנט... די קינדער זענען פאנומען מיט סנעפס און נארישקייטן..." - איך ווייס נישט וואס מען זאגט, דאס זענען קינדער, און אזוי איז אויך געווען ווען איך בין געווען א קינד, איך געדענק ווי אלס קינד האב איך פארקויפט אין חדר די אלע סארט זאכן, און מען האט מיר נישט געקענט כאפן...

דארף מען זען אויסצוניצן די פיר וואכן וואס מיר האבן נאך ביז די הייליגע יום טוב פורים, אריינצולייגן אין די קינדער שיינע זאכן פון פורים.

ביי מיר אין אפיס קען איך מיטהאלטן אויף די קעמערעס וואס עס טוט זיך אין אלע כיתות פון די תלמוד תורה. איך האב נעכטן געקוקט ביי א כּתה פון שטעטל, עס איז שוין געווען סוף טאג, די לעצטע שעה פון נאכמיטאג, זע איך ווי דער מלמד לערנט פאר א לימוד, איך האב נישט געקענט קלאר זען וועלכע לימוד ער לערנט פאר, חומש און גמרא האב איך געוואוסט אז דאס לערנען זיי נישט, ווייל נאכמיטאג זענען דאך די קינדער אויסגעמוטשעט, דעמאלט לערנט מען שוין נישט קיין חומש און גמרא, איך האב פרוברט אריינצוקוקן שטערקער, האב איך געזען ווי זיי לערנען א ספר וואס עס שטייט די ווערטער: "ויהי בימי", איך טראכט צו מיר 'וואס איז דאס? ספר משלי? עס איז מיר נישט איינגעפאלן אז דער מלמד לערנט שוין "מגלת אסתר" א חודש פאר פורים, האב איך אנגערופן דעם מלמד און אים געפרעגט: "וואס לערנט מען?" זאגט ער מיר: "איך האב זיך

געמאכט א חשבון וויפיל טעג איך האב נאך ביז פורים, און אפאר טעג לערנט מען דאך "שיין שרייבן" און "רעכענען", עס איז מיר אויסגעקומען אז איך האב שוין נישט צופיל טעג צו לערנען די מגילה, האב איך שוין אנגעהויבן צו לערנען די מגילה יעדן טאג די לעצטע האלבע שעה פון טאג, אריינצובלאזן אין די קינדער די מעשיות פון אחשוורוש און אסתר המלכה.

איך האב זיך זייער געפרייט דאס צו הערן, עס איז זייער א גוטע זאך אריין צו ברענגען אין די קינדער די מעשיות פון אחשוורוש און אסתר המלכה, קינדער ווערן פרייליך ווען זיי הערן אז עס קומט שוין פורים.

האבן א גוטן לעבן קען מען נאר אויף די וועג פון די תורה

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט פארן חתן: ברוך השם דו האסט זוכה געווען צו א חשוב'ע פֿלֿה, א צנועה, דו האסט אסאך געפֿעטן דעם אייבערשטן אויף דעם, און דו האסט טאקע זוכה געווען צו דעם. דער אייבערשטער זאל העלפֿן דו זאלסט אויפֿשטעלן א שיינע שטוב און די שכינה זאל רוען ביי ענק.

אין די ערשטע משנה אין מסכת נזיר שטייט, אויב א מענטש זאגט: "אהא נאה", איך וויל זיין שיין, האט ער גענומען אויף זיך נזירות.

פאר מען לערנט די גמרא, מיינט מען אז א נזיר איז שיין ווייל ער גייט מיט לאנגע האר און לאנגע האר איז שיין, אפֿער אין די גמרא זעט מען אנדערש, די גמרא (ב:) פֿרעגט, פֿארװאס רופֿט די משנה אן א נזיר "שיין", נזירות איז דאך אן עבירה? ווייל רבי אלעזר הקפֿר האט געזאגט אז א נזיר איז א זינדיגער מענטש ווייל ער איז זיך מצער פון ווין, אויב אזוי איז א נזיר נישט שיין ווייל אן עבירה איז נישט שיין! ענטפֿערט די גמרא אז עס איז דא א נזירות וואס מען מעג יא מאכן, קומט אויס אז עס איז נישט קיין עבירה.

זעט מען פון די גמרא, וואס מיינט שיין? - שיין איז דאס וואס דער אייבערשטער רופֿט אן שיין, צניעות איז שיין!

אסאך מאל פֿרעגן מיר מענטשן א קשיא, אין יעדע פֿלאץ מיינט דאך 'איידל' עפעס אנדערש, ביי די משפּחה איז איידל אויב מען גייט אנגעטון כּף וּכּף, און ביי א צווייטע משפּחה איז איידל אויב מען גייט אנגעטון כּף וּכּף, פֿרעגט מען: די פֿרוי וואס גייט אנגעטון ווייניגער איידל פון מיר - גייט דאך זיכער באַקומען גן עֶדן, ווייל זי גייט דאך אנגעטון לויט ווי עס הייסט 'איידל' ביי זיי, אויב אזוי, פֿאַרװאָס פֿאַר מיר איז דאס נישט גענוג, פֿאַרװאָס דאָרף איה גיין אנגעטון מער איידל? וואס בין איה שולדיג אז איה בין געבוירן געווארן אין א משפּחה וואס איידל איז אנדערש ווי ביי יענעם?!

אויף האט מיר איינער לעצטנס געפֿרעגט, די אידישע פֿרוי וואס אירע עלטערן זענען געגאנגען אין א היברו דעי סקול, זי היט שבת און איז מקפיד אויף כשרות, און זי גייט מיט הויזן, גייט דאך זיכער באַקומען איר גן עֶדן, אויב אזוי פֿאַרװאָס פֿאַר מיר איז דאס נישט גענוג, ווען איה וואלט ווען דאָרט געבוירן געווארן, וואלט דאס דאך אויף געווען גענוג פֿאַר מיר?!

מיין ענטפֿער אויף די אלע שאלות איז: וואס איז דיין פֿראַבלעם? אויב דו דארפסט גן עֶדן, וועט מען דיר געבן וויפיל גן עֶדן דו ווילסט, דא רעדט מען פון שיין, זאלסט וויסן אז איידל איז שיין! אויב דו ווילסט שיין - גיי אנגעטון איידל.

אמאל האט דא געדאווענט א שכן, איז ער מיר געקומען פֿרעגן: "פֿאַרװאָס איז פֿאַר מיר אַן עבירה אויב איה וועל זיך אראפ גליטשן אין א וואסער פֿאַרק? ווייל איה בין געבוירן געווארן אין א חסיד'ישע שטוב גיי איה צוליב דעם פֿלאַקערן אין גיהנום? דער מאַדערנער אידל וואס גייט צו אן אפּענע וואסער פֿאַרק גייט דאך נישט באַקומען גיהנום פֿאַר דעם?!"

איה האב באַמַת נישט פֿאַרשטאנען וואס פֿאַר א דאגות דער מענטש האט, אפֿער איה האב אים געענטפֿערט די זעלבע זאך פון פֿריער: וואס איז דיין פֿראַבלעם? וואס מישטו אַרײַן 'גן עֶדן' מיט 'גיהנום'?! זאג מיר, דו ווילסט פֿראַבלעמען אין לעבן אדער דו ווילסט לעבן א גוט לעבן און זיין צופֿרידן מיט דיין ווייב? זאגט ער מיר: "איה וויל האב א גוט לעבן", האב איה אים געזאגט: האבן א גוט לעבן און זיין צופֿרידן מיט די ווייב, קען מען נאָר

האבן אויב מען לעבט אויף די וועג פון די הייליגע תורה; די אלע זאכן וואס מען האט ארויף געלייגט אויף דיר, נאך א זאך וואס מען זאל נישט טון, און נאך א זאך וואס מען זאל נישט טון, דאס איז נישט געמאכט כדי דיר צו טשעפען, דאס איז פאר דיין טובה!

עס איז דא פרויען וואס לייגן די סעינט מאריץ (שארפע זייף) אויף די העכסטע שאפע, פארוואס? נישט ווייל מען וויל איינעם אפטון, נאר מען וויל נישט עס זאל פאסירן א סכנה, א קינד זאל חס ושלום געשעדיגט ווערן דערפון, די זעלבע זאך איז מיט די אלע זאכן וואס מען זאגט דיר אן דו זאלסט דאס נישט טון, איז נישט ווייל מען וויל דיר מעניש זיין, פארקערט, מען וויל דו זאלסט האבן א זיסע לעבן.

מיר וועלן זיך נישט דארפן שעמען מיט אונזערע קינדער

דער אייבערשטער זאל העלפן אז אלע מחותנים זאלן האבן אסאך נחת. און אלע וואס העלפן ארויס מיט די חדר און שולע זאלן וויסן אז די "קינדער" איז געווען מוהרא"ש'ס גאנצע זאך, מוהרא"ש האט עוסיק געווען זיין גאנצע לעבן אריין צו ברענגען ריינקייט אז אונזערע קינדער זאלן זיין ערליכע אידן^ס.

ווען דער מלך המשיח וועט קומען, וועלן מיר אים קענען אנטקעגן גיין מיט אונזערע קינדער, מיר וועלן זיך נישט דארפן שעמען מיט אונזערע קינדער, מיר וועלן אים זאגן: "קוק, דאס זענען אונזערע קינדער, דאס זענען אונזערע אייניקלעך, זיי האבן ליב אידישקייט, זיי וויסן אז אידישקייט איז זיס, זיי וויסן אז אידישקייט איז געשמאק".

דער אייבערשטער זאל העלפן, די מחותנים זאלן האבן אסאך נחת, און מיר זאלן זיך באנייען פון פריש אריין צו לייגן אלע שיינע זאכן אין די קינדער, אמן.

סד. מיר שטייען יעצט פאר די יארצייט פון מוהרא"ש זכותו יגן עלינו; דער יארצייט איז י"ז שבט.

שיינע שיחות פונעם ראש ישיבה שליט"א ביים שבע ברכות

אינעם יום החתפה הייבט מען אן א נייע לעבן

דער רבי האט געהאט א חשוב'ער תלמיד רבי שמעון, דער רבי האט געזאגט אז דער צרוף פון זיין נאמען 'שמעון' איז "עו"ן מ"ש", אבער נישט יעדער וואס האט דעם זעלבן נאמען 'שמעון' האט דעם צרוף (שיחות הר"ן סימן מד).

האב איך געטראכט, דער חתן'ס נאמען איז 'שמעון', און דער רבי האט טאקע געזאגט אז נישט יעדער מיט'ן נאמען 'שמעון' האט דעם צרוף "עו"ן מ"ש", אבער ביי א חתן שטימט עס זיכער, ווייל דער חתן האט תשובה געטון אינעם יום החתפה, ער האט אנגעהויבן א נייע לעבן, איז ביי אים "עו"ן מ"ש".

ווי אזוי נעמט מען אראפ אן עין הרע?

דער ראש ישיבה שליט"א האט מ'כיד געווען איינע פון די מחותנים צו רעדן, און דער מחותן האט נישט געוואלט רעדן, האט דער ראש ישיבה זיך אנגערופן:

ווען מען מאכט א שמחה, דארף מען זיך נישט אויפשטעלן זאגן תורות, אבער עס איז א שיינע זאך צו דאנקען דעם אייבערשטן ברבים, מען קען זיך אויפשטעלן און זאגן די ווערטער: "שכח אייבערשטער".

דאס איז זייער א וויכטיגע זאך, ווייל אזוי ווי עס קומען זיך צוזאם אסאך מענטשן ביי א שמחה, קען זיין אז געוויסע מענטשן פון די באטייליגטע זענען זייער דערביטערט, און זיי

קוקן און דעם בעל שמחה מיט א שלעכטע אויג, מיט אן אום פארגינענדיגע אויג, און דאס קען זיין א סכנה. צום ביישפיל, ווען איינער וואס האט נישט קיין קינדער, אדער איינער וואס עס גייט אים נישט קיין שידוכים ביי זיינע קינדער, קומט אריין צו א שמחה, הייבט אן מקנא זיין דעם בעל שמחה, ער טראכט צו זיך: 'איך האב נישט קיין קינדער, קוק אן יענער, עס גייט אים אזוי גוט', אדער: 'מיד גייט נישט קיין שידוכים, קוק אן יענער, ער האקט שטיקער, ער מאכט יעדעס יאר חתונה נאך א קינד', קען ער מיט זיין שלעכטע קוק יענעם טשעפען, דערפאר הערט מען אסאך מאל אז א חתן אדער א כלה האט זיך אויסגעבויגן די פיס אינמיטן די שבע ברכות, וואס איז דא געשען, עס איז דאך אן עת שמחה?! - נאר דו קענסט נישט וויסן, אפשר האט איינער דא געגעבן א שלעכטע אויג.

דעריבער זוכן מענטשן עצות קעגן 'עין הרע'; דער סאטמער רבי זכותו יגן עלינו פלעגט זיך איבערדרייען זיין קאפל ווען ער איז אריין געקומען צו הקפות, אויך געדענק איך איין מאל ביי מוהרא"ש זכרונו לברכה, ווען איך האב געהאלטן אינמיטן אויסגראמען מוהרא"ש ביי א חתונה פון איינער פון די תלמידים פון ישיבה, האט זיך מוהרא"ש אויסגעטון די שטריימל און איבערגעדרייט זיין קאפל, כדי עס זאל נישט שאטן א שלעכטע אויג וואס מענטשן קוקן.

מענטשן פרעגן מיר: "די אלע זאכן וואס מען אדווערטייזט וועגן 'עין הרע', איז אמת אדער נישט?" דער ענטפער איז: דער חלק אז אן 'עין הרע' קען שאטן, עס קען יענעם שלעכטס טון - דאס איז אמת, אבער צי יענער קען עס אראפנעמען דורך גיסן בליי וכדומה - דאס ווייס איך נישט, [איך ווייס אז נישט...], די צדקה וואס דו ווילסט יענעם געבן, קענסטו געבן ביי דיר אינדערהיים, גיי צו דיין פושקע ביי דיר אינדערהיים און בעט דעם אייבערשטן: **"הייליגער באשעפער העלף מיר עס זאל מיר נישט שאטן קיין עין הרע"**, דאס איז א זיכערע זאך וואס העלפט.

אדער איז דא נאך אן עצה קעגן עין הרע, אז דער מענטש איז זיך מבטל צום אייבערשטן; דער מחותן שטעלט זיך אויף און זאגט ברכים: "שכח אייבערשטער", דאן ווערן אלע שלעכטע אויגן בטל ומבטל.

דערפאר איז א מורא'דיגע זאך זיך אויפצושטעלן ביי יעדע
 שמחה, ווי א ברית אדער א שבע ברכות, און זאגן ברכים: "איך
 וויל דאנקען דעם אייבערשטן!" "שפח אייבערשטער!" - דער
 מענטש ווייזט מיט דעם אז עס איז נישט 'איך', אלעס איז דער
 אייבערשטער.

פֿרָק י'

א גוטער מחנך

דער שיעור איז געגעבן געווארן
דאנערשטאג פֿרשת פֿשלה,
שבת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין וויליאמסבורג יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

משה זאב
ראזענבערג הי"ו

לע"נ אביו
הרה"ח ר' יצחק ב"ר אברהם ע"ה

א גוטער מחנך

איך געב דעם שיעור אין וויליאמסבורג, אבער מען וועט עס ארויף לייגן אויף די האטליין "קול ברסלב", כדי די מלמדים פון אונזערע מוסדות פון איבעראל - פון שטעטל, קרית יואל און ארץ ישראל - זאלן אויך קענען הערן די תזוק. און איך האף אויך אז די לערערנס וועלן אויסהערן דעם שיעור.

איך וועל פרובירן צו רעדן אין בלויז אידיש, ווייל מיר האבן שוין היינט מוסדות אין ירושלים און אין טבריה^{סה}, און זיי פארשטייען נישט קיין ענגליש. נאך אביסל וועלן מיר מיטן אייבערשטנס הילף האבן מוסדות אין אלע שטעט. אויך האט מיר א איד פון ירושלים היינט געשריבן: "א גרויסן יישר כח אז דער ראש ישיבה שטרענגט זיך אן איבער צו טייטשן די ווערטער וואס אין אמעריקע זאגט מען אין ענגליש - אויף אידיש, ווייל אסאך מאל ווען איך הער א שיעור און איך קען נישט אויפכאפן געוויסע ווערטער, ווער איך צעמישט".

סה. ברוך השם אז מיר האבן שוין געעפנט א חדר אין טבריה, נאך אביסל עפענען מיר שוין אויך א שולע אין טבריה.

איך וואלט שוין לאנג געעפנט א שולע אין טבריה נאר איך זוף די ריכטיגע מענטש וואס זאל לערנען מיט די קינדער.

מען קען נישט עפענען א שולע וואו עס זאל שטיין אויפגעשריבן אויף א שילד: "מוסדות היכל הקודש ברסלב בנשיאות הראש ישיבה" ווען איבערווייניג איז מען נישט מחנך די קינדער אויפ'ן וועג פון הייליגן רבי'ן, איך זוף אויפצונעמען א לערערין וואס פארשטייט צו מחנך זיין אידישע קינדער מיט געדולד און סבלנות, און אויפזוכן דאס גוטס פון יעדעס קינד.

זיך פארלייגן אויף אַמונה

איך וויל אַביסל מחזק זיין די מחנכים.

איך וויל בעטן פון אלע מלמדים און לערערנס, פארלייגטס
ענק אויף איין זאך, אויף "אַמונה".

אויב מען ברענגט אויף קינדער פון די יוגנט מיט 'אַמונה',
שפארט מען זיך איין אסאך פראבלעמען פון נאך די חתונה.

איך באקום זייער אסאך בריוון פון ווייבלעך וואס שרייבן מיר
דעם זעלבן פראבלעם: אינדערהיים בין איך זייער פיין, אבער
ווען איך קום צווישן מענטשן ווער איך אויסער זיך, איך ווער
אנגעצויגן, איך באקום דרוק, איך טראכט א גאנצן צייט: 'וואס
וועלן מענטשן זאגן אויף מיר, און ווי אזוי וועט מען קוקן אויף
מיר, אסאך פרויען קענען ממש נישט לעבן פון דעם, זיי קענען
נישט זיין צווישן מענטשן, עס פייניגט זיי די מחשבות אז מען
קוקט אויף זיי און מען טראכט פון זייס'.

ווער איז שולדיג אז דאס בויפט זיך אויף אין א מענטשנס
קאפ? די שולעס וואס די גאנצע חינוך איז נאר 'ווער קען זיין

טו. מיר ברענגען דא אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט
געשריבן דעם זעלבן טאג וואס ער האט געגעבן דעם שיעור, וואס רעדט
פון דעם ענין:

**וואס טו איך אז איך קען נישט פארנעמען
ווען יעדער קוקט אויף מיר?**

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

וואו איך גיי מיט פרויען פון שטעטל, אלץ איז דא א גוטע געשמאקע
לופט, עס איז זייער געשמאק דא ברוך ה'.

איך האב א פראבלעם אז איך קען נישט פארנעמען אז מען קוקט אויף
מיר, עס שטערט מיר זייער שטארק אז אלע פרויען קוקן אויף מיר, איך
וואלט זיך אנגעטון א מאסק א גאנץ יאר, וואס קען איך טון דערצו?
יישר כח

תשובה:

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ - יום ה' פְּרִשְׁת בְּשַׁלַּח, כ"ה שׁוֹבְבִי"ם, י"א שְׁבַט, שְׁנַת תשפ"ג לפרט קטן

איך האב עָרְהֵאלְטֵן אײַער בְּרִיוּ.

די עצה פאר דעם, און פאר אלע אנדערע מחשבות וואס לאזן נישט צורו דעם מענטש - איז אַמוּנָה; אַמוּנָה איז די רפואה פאר די אלע מחשבות. דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן ה'): "העקר הוא האמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו, ולחזק את עצמו באמונה", דער עיקר אויף וואס א מענטש דארף ארבעטן צוצוקומען - איז אַמוּנָה, "כי יש סובלי חלאים, שיש להם מכות מפלאות, והם סובלים החלאים רק בשביל נפילת האמונה", ווייל עס זענען דא זייער אסאך מענטשן וואס האבן מחלות, און זיי ליידן פון דעם נאר ווייל זיי האבן נישט קיין אַמוּנָה; דאס גייט ארויף אויף יסורי הנפש וואס מענטשן ליידן זיך נעבעך צאם.

זאגט דער רבי ווייטער: "כי על ידי נפילת האמונה, באים מכות מפלאות שאין מועיל להם - לא רפואות, ולא תפלה, ולא זכות אבות", ווען א מענטש האט נישט קיין אַמוּנָה און ער ליידט נעבעך פון די מחלות וואס קומט פון חסרון אַמוּנָה, דאן העלפט אים נישט קיין רפואות, עס העלפט נישט קיין תפילה און אויף נישט זכות אבות. דאס מיינט מען די יסורים וואס מענטשן מאכן נעבעך מיט פון אלע סארט יסורי הנפש; עס פייניגט זיי פון אינעווייניג - יעדער מיט זיינע שלעכטע מחשבות, און די איינציגסטע רפואה אויף דעם איז אַמוּנָה.

דערפאר זאלט איר זיך זייער שטארקן אין אַמוּנָה, טראכטס: דער אייבערשטער איז דא, ער איז אלעס, ער מאכט אלעס, נישטא גארנישט אויסער אים. אלע מענטשן, אלעס - איז אייבערשטער, דער אייבערשטער איז ממלא כל עלמין, וסובב כל עלמין, ובתוך כל עלמין, אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל' - וועט אייך שוין נישט שטערן אז מען קוקט אויף אייך, עס וועט אייך בכלל נישט אנגיין מענטשן, איר וועט לעבן א זיסע לעבן.

איר זענט נישט די איינציגסטע וואס שרייבט מיר אזא בְּרִיוּ, זייער אסאך שרייבן מיר די זעלבע ווערטער ממש, אז זיי קענען נישט גיין צווישן מענטשן, ווייל עס האט זיך אויפגעבויצט אזעלכע מחשבות אז יעדער קוקט אויף זיי און אלע טראכטן איך בין נישט גוט וכו' וכו'.

געווענליך פאסירט דאס ווען אין די יונגע יארן האט מען נישט אריינגעלייגט אַמוּנָה, אלע יארן אין שולע איז צוגעגאנגען מיט קאנקורענץ, ווער איז דאס בעסטע קינד, און ווער קען נאכמאכן דעם און דעם קינד; מען האט נישט געלערנט אַמוּנָה, מען האט זיך נישט פארלייגט אויף אַמוּנָה, די וועג פון טראכטן איז געווען נאר אויף דער זאך 'וואס וועט מען זאגן אויף מיר וכו' וכו'.

בעסער פונעם צווייטן, און ווי אזוי וועט מען קוקן אויף דין, און ווי געלונגען ביסטוי, מען רעדט גארנישט פונעם אייבערשטן.

וואלט מען גערעדט צו קינדער אן אויפהער: "אייבערשטער, אייבערשטער, אייבערשטער", וואלט מען אויפגעוואקסן מיט דעם אז עס איז בכלל נישטא דאס ווארט "איד", פארוואס זאל איד טראכטן ווי אזוי מען קוקט אויף "מיר"? און וואס מען טראכט אויף "מיר"? און וואס בין "איד"? - עס איז דאך דא "אייבערשטער"!

דער מענטש פילט נישט גוט

די וואך [י' שבט] איז געווען די יארצייט פון דער הייליגער רי"צ זכותו יגן עלינו¹. שרייבט ער אלץ אין זיינע פרייוו דעם

עס איז נישט צו שפעט, הויבט אן פון יעצט זיך פארלייגן אויף חזר'ן אמונה. זינגט זיך נגוני אמונה און הערט שיעורים פון אמונה - וועט אלעס אוועקגיין פון זיך אליינס, ווייל אז מען צינדט אן א לעקטער ווערט פארשווינדן די טינקלקייט. אמונה ברענגט ליכטיגקייט, אזוי ווי דער נביא זאגט (יחזקאל מג, ב): "והארץ האירה מכבודו", עס איז ליכטיג געווארן פונעם אייבערשטן. ווען יחזקאל הנביא האט געזען די מרכבה - איז פלוצלונג געווארן זייער ליכטיג, אזוי איז ביי יעדן איינעם, אז מען נעמט אריין אין זיך אמונה. די ראשי תיבות פון (שם א, א): נ'פתחו ה'שמים ו'אראה מ'ראות א'לקים - איז אמונה, דאס וואס יחזקאל הנביא האט זוכה געווען, צו נ'פתחו ה'שמים ו'אראה מ'ראות א'לקים, עס האט זיך געעפנט די הימל און ער האט געזען די גאנצע מרכבה - צו דעם קען יעדער איינער זוכה זיין דורך אמונה, און דעמאלט ווערט ליכטיג. דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת משפטים שנת תשפ"ג)

סז. דער רי"צ איז איינער פון די זיבן רבי'ס פון ליובאוויטש; דער ערשטער רבי רופן זיי "דער אלטער רבי", זיין זון רבי דובער זכותו יגן עלינו רופן זיי "דער מיטעלער רבי", נאכדעם איז געווען דער צמח צדק, מהר"ש, דער רש"ב, דער רי"צ וואס זיי רופן "דער פריערדיגער רבי", און דער לעצטער רבי.

ווארט: "ווען שפירט א מענטש זיינע אברים? - ווען עס טוט אים וויי!"

ווען שפירט מען אז מען האט א נאז, אויערן און פינגערס? - ווען עס טוט וויי; א געזונטער מענטש פילט נישט זיין נאז און זיינע אויערן, נאר ווען עס טוט וויי דערמאנט מען זיך 'אָה אײַ האב א נאז', 'אָה אײַ האב אן אויער', און מען טראכט א גאנצן צייט פונעם ווייטאגליכן אבר. סתם אזוי פילט נישט א מענטש זיינע פינגערס, אבער ווען ער כאפט א קלאפ, פילט ער עס, ווייל עס טוט אים וויי.

זאגט דער הייליגער רי"צ: "די זעלבע זאך איז ווען א מענטש טראכט א גאנצן צייט פון זיך, ער שפירט זיך אליינס - איז א סימן אז עפעס פילט ער נישט גוט, ער איז נישט מסודר, ווייל סתם אזוי וואלט א מענטש נאר געדארפט טראכטן פונעם אייבערשטן".

מֵעַן דֶּאֶרְךָ קִינֶעם נִישְׁט נֶאֱכֶמֶאָן

די גאנצע זאך פון אונזער שולע 'בית פיגא' איז אריינצולייגן אין די קינדער אז עס איז נישטא וועם צו מקנא זיין, עס איז נישטא 'איין געלונגענע מיידל' וואס אלע קינדער דארפן זיין פונקט ווי איר און איר נאכמאכן.

עס איז זייער א שלעכטע חינוך אנצואווייזן אויף 'איין קינד' אז אלע קינדער דארפן אים נאכמאכן. אוודאי דארף מען אויסלויבן יעדן קינד, "וואו, דער קינד איז ספעציעל אויסגעצייכנט מיט נישט טשעפען אנדערע", און "דער קינד איז ספעציעל אויסגעצייכנט מיט זיין צוזאמגענומען", און "דער קינד באדאנקט זיך אלץ, ער זאגט אלץ 'שכח'", אבער נאר אנצייגן אויף די רייכע קינד אז דאס קינד איז גאר ספעציעל, און אלע דארפן זיין אזוי ווי דעם קינד, דאס איז א הירוס אין חינוך!

אויב געשעט אין א פתח אז אלע קינדער ווילן גיין אנגעטון ווי איינעם, און אלע קינדער ווילן טראכטן ווי איינעם, דארף מען דאס אויסרייסן, און מען דארף אריינברענגען אין די קינדער

'אייבערשטער', מען דארף זיי ליכטיג מאכן, מען דארף זיי אויסלערנען אז דער אייבערשטער איז דא, און דער אייבערשטער האט יעדן ליב, און יעדער קינד מוז זיך אליינס ליב האבן!

אויסלערנען נישט צו טשעפען א צווייטן

איך וויל בעטן פון אלע מלמדים און לערערנס, מען זאל רעדן צו די קינדער פון האבן גוטע מדות, מען זאל נישט טשעפען א צווייטן. און אויב מען זעט חס וחלילה אז קינדער טוען איינעם ווי, מוז מען זיך אריינמישן דאס אפצושטעלן.

ביז דערווייל האבן מיר נאכנישט קיין מנהל אין שטעטל, אבער מיר האבן זייער א גוטער 'במקום מנהל'. פארוואס רוף איך אים אן א 'גוטער' במקום מנהל? ווייל ער געבט זייער אכטונג אויף די קינדער זיי זאלן נישט ווערן געטשעפעט איינער פונעם צווייטן.

דער במקום מנהל האט מיר דערציילט אז ער איז געווארן געווארן אז די קינדער האבן א שטיק אויפ'ן באס, ווען א געוויסע משפחה קומט ארויף אויפ'ן באס, הייבט מען אן צו שרייען: "עס איז נישטא קיין פלאץ צו זיצן!" "עס איז נישטא קיין פלאץ צו זיצן!" קיינער וויל נישט אריין נעמען יענע משפחה אין זייער זין, און ווען די באס שטעלט זיך אפ ביי די קומענדיגע הויז מאכט מען יא פלאץ.

ער האט געפרעגט דעם עלטסטן קינד פון די משפחה: "עס איז אמת אז ווען ענק קומען ארויף אויפ'ן באס טשעפעט מען ענק?" ענטפערט ער: "יא, אבער וועם גייט עס אן? זאלן זיי שרייען 'עס איז יא דא פלאץ' 'עס איז נישטא קיין פלאץ', עס גייט מיר נישט אן!" האט אים דער במקום מנהל געזאגט: "עס קען זיין אז דו ווערסט נישט געטשעפעט פון דעם, אבער דו מוזט דאס קומען דערציילן, ווייל איך מוז מחנה זיין מיינע תלמידים מען זאל זיך נישט אזוי אויפפירן!"

דאס איז א גוטער מחנה, דער וואס לערנט אויס די קינדער נישט צו טשעפען אדער וויי טון אנדערע קינדער, אפילו עס גייט יענעם נישט אן.

עס האט נישט צוטון צי עס גייט יענעם אן אדער נישט, מען מוז אויסלערנען די קינדער נישט צו טשעפען און נישט וויי צו טון אנדערע קינדער; דאס איז א זאך וואס מען דארף אריינלייגן אין קינדער.

נאכ'ן שיעור האט דער ראש ישיבה שליט"א געענטפערט אויף שאלות וואס מלמדים און לערערנס האבן אריינגעשיקט צו פרעגן.

וואס טוט מען מיט א קינד וואס ווערט אויסער זיך פון יעדע קלייניקייט?

א לערערין פרעגט: וואס קען מען טון מיט א קינד וואס ווערט מממש אויסער זיך פון יעדע קליינע זאך, צום ביישפיל, ווען עס צעברעכט זיך איר קרעיאן (קאלירטע בליי), הייבט זי זייער שטארק אן צו וויינען, זי ווערט מממש אויסער זיך, עס זעט אויס ווי די וועלט גייט איר אונטער, אזוי איז יעדן טאג דא עפעס א זאך אויף וואס זי וויינט. איך פרופיר איר צו בארואיגן אז "דיין קרעיאן האט זיך טאקע צעבראכן, אבער ברוך השם דו ביסט געזונט, דו האסט געזונטע הענט און געזונטע פיס, מען דארף נישט וויינען, מען דארף נישט שרייען", אבער עס העלפט נישט.

ווי אזוי קען מען אריין ברענגען אין די קינדער זיי זאלן נישט ווערן אויסער זיך פון וואס עס פאסירט?

ווי אזוי ברענגט מען אריין אין קינדער זיי זאלן זיין באהדוה?

אן אנדערע לערערין פרעגט: ווי אזוי קען מען אריין ברענגען

אין קינדער זיי זאלן זיך שפילן אינאיינעם, זיי זאלן זיין באַחדות, זיי זאלן זיך ליב האבן.

דער ענטפער אויף ביידע שאלות: רעדן און רעדן

דער ענטפער אויף ביידע שאלות - ווי אזוי מען קען אריינברענגען אין קינדער זיי זאלן נישט ווערן אויסער זיך און היסטעריש ווען עפעס פאסירט? און ווי אזוי מען קען אריינברענגען אין קינדער אחדות, זיי זאלן זיך שפילן אינאיינעם? - האבן דעם זעלבן ענטפער: דורך רעדן, און נאכאמאל רעדן, און נאכאמאל רעדן, און נאכאמאל רעדן!

נעכטן האבן מיר געמאכט א שבע ברכות לכבוד דער מנהל פונעם תלמוד תורה, מען האט גערופן אלע מלמדים, האט מען אסאך גערעדט פון דעם פֿרט, אז עס איז נישט גענוג צו זאגן פאר קינדער איין מאל א זאך, ווען א קינד הערט א זאך איין מאל טוט עס נאך גארנישט אויף, מען דארף עס איבערזאגן נאכאמאל און נאכאמאל, נאר אזוי גייט עס אריין.

דערפאר אז מען וויל אריין ברענגען אין קינדער די זאך פון נישט ווערן אויסער זיך ווען עפעס פאסירט, דארף מען רעדן פון דעם אסאך, און זאגן פאר די קינדער: "אלעס איז דער אייבערשטער", "פרוביר צו קוקן אויף די גוטע זייט פון דיין לעבן", "אז עס האט זיך דיר צעבראכן א בליי, א קרעיאן אדער א שפילצייג, דאנק דעם אייבערשטן 'ברוך השם איך בין געזונט', 'ברוך השם איך האב צוויי געזונטע פיס', 'ברוך השם איך קען גיין און קומען'".

די זעלבע זאך איז ווען מען וויל אריין ברענגען אין קינדער די זאך פון 'אחדות', דארף מען זייער אסאך רעדן צו די קינדער איבער דאס גרויסקייט פון אחדות, פון זיך ליב האבן איינער דעם צווייטן.

עס קען טאקע זיין אז היי יאר וועט מען נאכנישט אנזען ווי די ווערטער זענען אריין אין די קינדער, אבער קומענדיגע יאר ווען די תלמידים וועלן ארויפגיין א כּתה, אדער אפאר יאר

ארום, וועט זיך אָנזאַמלען די אלע זאַכן וואס זיי האָבן געהערט
הונדערטער מאל, און זיי וועלן אָנהייבן לעבן מיט דעם.

וואס טוט מען ווען מיידלעך ווילן נישט גייען?

די לערערין וואס איז ממונה אויסצולערנען די קינדער גייען
פֿרעגט: וואס קען איך טון אז יעדעס מאל ווען איך קום לערנען
מיט די קינדער גייען, הייבן געוויסע קינדער אן צו קרעכצן: "איך
האב נישט קיין כח"?

פאר איך ענטפער, וויל איך באמערקן, אז 'גייען' איז זייער אַ
וויכטיגע לימוד. ביי מיר איז 'שטריקן און גייען' פון די וויכטיגסטע
זאַכן וואס מען דארף לערנען מיט מיידלעך, און איך דאנק דעם
אייבערשטן אז אין די ירושלים'ער שולע האט מען שוין אויף
אנגעהויבן אויסלערנען די קינדער צו שטריקן און גייען.

שטריקן און גייען איז נישט אַ זאך וואס מען דארף גיין
פארשטאנד זיך צו דערלערנען, אזוי ווי 'רעכענען' וואס איינער
פארשטייט עס יא און איינער וואס איז אביסל שטייט, פארשטייט
עס נישט; גייען האט גארנישט מיט פארשטאנד, נעם די נאדל און
פאדעם און הייב זיך אן רוקן, הייב אן גייען.

עס איז זייער זייער וויכטיג אַ אידישע פרוי זאל קענען גייען,
ווייל מען טאר נישט גיין אנגעטון צעריסן, מען טאר נישט גיין
מיט אַ לאך אין אַ קלייד. געווענליך צערייסן זיך יעדן טאג די
טייץ פון די מיידלעך, וואס זאל מען טון? מען זאל עס אַוועק
ווארפן?! - מען טאר דאך נישט לעבן מיט הפקרות, מען קען
נישט יעדן טאג אַוועק ווארפן וועט, מען קען נישט יעדן טאג
גיין קויפן גייע טייץ, אפילו אַ מענטש וואס האט געלט טאר
אויף נישט צערייסן זיין געלט, מען דארף אַכטונג געבן אויף
אידיש געלט, אָבער אז מען קען גייען - איז עס אַ קלייניקייט,
די מאמע נעמט אַ נאדל מיט אַ פאדעם, און אין איין מינוט איז
עס צוגעגייט, אַ מחיה.

דערפאר דארף מען וויסן ווי וויכטיג עס איז אויסצולערנען פאר
די קינדער זיי זאלן זיך קענען אליינס צוגייען זייערע קליידער.

אויסלערנען מיט שטרענגקייט און פרייזליכקייט

יעצט צוריק צו די שאלה, וואס טוט מען ווען מיידלעך ווילן
נישט גייען? - דער ענטפער איז: אויב די לערערין האט רחמנות
אויף די קינדער, זאל זי פארלאנגען דאס מערסטע וואס מען קען,
זי זאל זאגן פאר די קינדער: "עס איז נישטא אזא זאך 'איך האב
נישט קיין כח צו גייען', דו מוזט עס יעצט טון, נעם די נאדל, נעם
די פאדעם און הייב אן גייען!"

מען קען אבער נישט נעמען נאר איין וועג, די וועג פון זיין
שטרענג, מען קען נישט מאכן עס זאל זיין נאר אנגעצויגן אין
כפה, מען דארף אויך מאכן פרייליך די קינדער. דעריבער זאגט
מען קודם שטרענג: "עס איז נישטא אזא זאך אז 'איך האב נישט
קיין כח צו גייען', דו מוזט עס יעצט טון, נעם די נאדל, נעם די
פאדעם און הייב אן גייען", און נאכדעם ווען מען זעט אז עס
ווערט שוין צו אנגעצויגן אין כפה, מאכט מען צוריק פרייליך,
מען רעדט מיט א שמייכל און מען שטארקט די קינדער און מען
זאגט פאר יעדן: "הייב אן, באלד וועסטו זען ווי גוט דו קענסט!"

איך קען נישט געבן די פינקטליכע ווערטער וואס צו זאגן,
ווייל איך בין דאך נישט אין כפה, אבער איך קען זאגן וואס
איך וואלט געטון, איך וואלט געווען זייער שטרענג, אבער ווען
עס ווערט שוין צו אנגעצויגן וואלט איך געמאכט זייער פרייליך
און געגעבן גוטע ווערטער, און נאכדעם צוריק געווארן שטרענג.

עס דארף זיין אין כפה שטרענג און פרייליך; מען דארף
בעסן דעם אייבערשטן מען זאל דאס קענען באווייזן, די קינדער
זאלן וויסן אז מען מוז פאלגן די תקנות, און צוזאמען מיט די
שטרענגקייט זאל זיין א פרייליכע אטמאספער אין כפה.

מען טוט נישט אין לעבן וואס מען וויל, מען טוט וואס איז ריכטיג

אויב א קינד רופט זיך אן: "איך וויל נישט גייען", דארף מען
איר זאגן: "דא אין כפה טוט מען נישט וואס מען וויל, דא אין

כְּתָה טוט מען וואס די טייטשער זאגט, מען מוז נישט וועלן! אין לעבן טוט מען נישט וואס מען וויל, מען טוט וואס איז ריכטיג!

הלואי והלואי זאלן אלע מאמעס אזוי מחנה זיין זייערע קינדער, א קינד באשליסט נישט וואס מען זאל טון אין שטוב, מען פרעגט נישט א קינד: "וואס ווילסטו? ווילסט אזוי? - זאל זיין אזוי, דו ווילסט עס נישט? - איז נישט", א קינד דארף פרעגן די מאמע וואס צו טון, אפילו נאך די חתונה פרעגט מען ווייטער די מאמע וואס מען מעג קויפן און וואס נישט!

מען גייט נישט אנגעטון מיט וואס מען וויל, און מען עסט נישט וואס מען וויל, און מען טוט נישט וואס מען וויל, מען טוט וואס איז ריכטיג!

דאס הייסט א ריכטיגער מחנה, ער לערנט אויס די קינדער צו טון וואס איז ריכטיג, און נישט וואס מען וויל.

זאגן פאר קינדער וואס צו טון איז רחמנות

איך האב די וואך גערעדט מיט א מלמד פון שטעטל, זאגט מיר דער מלמד: "איך ווייס נישט וואס צו טון, איך קען נישט זיין שטרענג, איך האב אזוי רחמנות אויף די קינדער", זאג איך אים: "דו האסטו רחמנות? - שטרענג איז רחמנות!"

מען טאר נישט טשעפען א קינד, מען קען נישט זאגן פאר א קינד: "דו ביסט אן עקלדיגער", "ביסט אן עכ", אבער אז מען זאגט פאר א קינד וואס איז ריכטיג צו טון, איז דאס רחמנות.

ווען א קינד פארשמירט זיך און מען דארף אים טוישן, און די מאמע הייבט אן זאגן פארן קינד: "דו ביסט עקלדיג", הרגעט זי יעצט דעם קינד שטילערהייט, קיינער זעט עס נישט און קיינער ווייסט עס נישט, אבער שפעטער וועט מען דארפן טראגן דעם קינד צו דאקטורים, דער קינד וועט דארפן האבן אין לעבן אסאך טערעפי מען זאל אים פארשטיין, מען זאל אים אויסהערן און געבן ליבשאפט, ווען די מאמע וואלט ווען געזינגען צום קינד: "מען דארף שוין גיין אין בית הכסא, דו ביסט שוין גרויס, דו

גייסט שוין זיין גרויס, אמת דו ביסט שוין גרויס? - וואלט זי אויפגעטון, דער קינד וואלט געוואקסן ריכטיג און געזונט.

ווי אזוי? לערנט מען הלכות מיט מיידלעך?

די לערערין וואס לערנט מיט די קינדער 'הלכה' פרעגט: וואס טוט מען אז די מיידלעך זאגן מיר: "וואס האב איך פון דעם אז איך לערן הלכות, איך פארגעס סיי ווי וואס מען לערנט?"

דער ענטפער איז: עס איז דא א וועג ווי אזוי מען לערנט מיט מיידלעך הלכות אויף אן אופן אז זיי זאלן עס נישט פארגעסן, די וועג איז מען זאל עס לערנען 'חד וחלק', קלאר און שארף! נישט אזוי ווי מען לערנט אין ישיבה אז מען הייבט אן פון די גמרא און מען גייט צו די ראשונים און אחרונים ביז מען קומט אן צו די הלכה, נאר מען לערנט גלייך דעם קלארן פסק הלכה.

הלכות בשול דארף נישט זיין שווער צו געדענקען, מען לערנט אויס די הלכות פון א זופ, פונעם שעפ לעפל, די לאקשן און די בונדלעך, נאכדעם לערנט מען די הלכות פון טשאלנט און אזוי ווייטער, מען לערנט עס אויס קלאר און שארף, און די קינדער שרייבן עס אראפ, אזוי וועלן זיי קענען היטן שבת.

דאס וויכטיגסטע לימוד פאר מיידלעך איז הלכות שבת; דיגי בשול, הלכות פון קלויבן, הלכות פון מאכן א קניף און עפענען א קניף, דאס איז נאך וויכטיגער ווי אויסלערנען גייען.

אויף פאר אינגלעך און בחורים איז זייער וויכטיג אויסצולערנען הלכות שבת, אסאך מאל זע איך שבת ווי מען ברענגט אריין פאר די בחורים א זאך אין א בעג (נילון), און די בחורים הייבן אן צו עפענען דעם קניף, זאג איך זיי: **"רייס אויף די בעג! מען טאר נישט שבת עפענען א קניף"**, און די בחורים וואונדערן זיך: "וואס הייסט, מען מעג שבת רייסן?! איך האב געמיינט אז מען טאר נישט שבת רייסן?"

דאס געשעט ווייל מען לערנט נישט מיט קינדער הלכות שבת, ווייסן זיי נישט אז עפענען א קניף אום שבת איז אן

עבירה, עס איז יחלול שבת, און אויפרייסן א בעג מעג מען יא, אויב מען רייסט נישט לויט א מאס, און אויך נאר אויב מען דארף עס יעצט האבן, סתם אזוי טאר מען זיך נישט נעמען רייסן פאפירן.

מען דארף אויסלערנען די קינדער אז ווען מען דארף שבת עפענען א פעקל טעלערס, דארף מען אויפרייסן די בעג און נישט עפענען דעם קניפ.

וואס טוט מען ווען א קינד פארשעמט א צווייטע קינד ברבים?

א לערערין פרעגט: נעכטן האב איך געהאט א מעשה, א קינד האט אויפגעהויבן איר האנט, איך האב איר געפרעגט: "וואס ווילסטו זאגן?" האט זי געענטפערט אויפ'ן קול: "ווען יענע מיידל הייבט אויף איר האנט צו פרעגן, מאכט זי מיר נערוועז!"

די לערערין פרעגט, יענע מיידל מאכט טאקע קולות וברקים ווען זי הייבט אויף איר האנט, אבער וואס טוט מען דא אז א מיידל וואגט זיך צו פארשעמען א צווייטע קינד ברבים?!

דער ענטפער איז: ווען א קינד הייבט אויף די הענט און זאגט ברבים: "יענע מיידל מאכט מיר נערוועז", דארף מען איר זאגן שטרענג: "מען רעדט נישט אזוי! לייג אראפ דיין האנט און פיר זיך אויף ווי עס דארף צו זיין".

אבער פון די אנדערע זייט דארף די לערערין אויסלערנען דרך ארץ ווי אזוי מען הייבט אויף די האנט ווען מען וויל עפעס פרעגן, איך וואלט אויך נערוועז געווארן פון א קינד וואס הייבט אויף די הענט מיט אזעלכע קולות.

ווען איך גיי אריין אין א כיתה און אסאך קינדער הייבן אויף די הענט, זאג איך זיי: "איך גיי אויסוועלן אפאר קינדער וואס גייען קענען רעדן, און איך וועל נאר אויס אזעלכע קינדער וואס האלטן די האנט ווי א דערוואקסענער מענטש; מאכן א גרודער ווען מען האלט די האנט: "הע הע הע הע הע..." איז זייער קינדיש און נישט שכל'דיג".

אויסלערנען די קינדער — זיך אויפצופירן ערוואקסן

ווערן און אונזערע

דאס איז בכלל א וויכטיגע יסוד אין חינוך, וואס מען באמערקט אויף א קינד אז ער טוט נישט ריכטיג, דארף מען אים אויסלערנען, צום ביישפיל, אויב מען זעט א קינד זיך קראצן אויף נישט איידעלע פלעצער, דארף מען אים אויסלערנען דאס נישט צו טון, אדער אויב א לערערין זעט א קינד ווייסט נישט ווי אזוי זיך צוזאמנעמען די האר, זאל זי נישט זאגן: "דאס איז נישט מיין דזשאב, מיין דזשאב איז צו פארלערנען נביא און פרקי אבות", נאר זי זאל נעמען דאס קינד אין א זייט און איר זאגן: "קום איך וועל דיר אויסלערנען ווי אזוי מען מאכט די האר, עס איז זייער גרינג, מען נעמט א ראפער (גומי), עפן אויף דיין האר און נעם עס שייין צוזאם, אה, קוק דו האסט עס אזוי שייין צוזאמגענומען!"

אויב מען האט אין כּתה קינדער וואס בשעת זיי פאר'חלומ'ען זיך הייבן זיי אן צו קראצן די נאז און זיי זוכן גאלד און זילבער... מוז מען זיי אויסלערנען אז דאס טוט מען נישט, מען קען נישט זאגן: "וואס גייט מיר אן וואס זיי טוען? מיין דזשאב איז אויסצולערנען מיין לימוד און שוין!" זאלסט מיר מוחל זיין און אויסלערנען די קינדער אז דאס קען מען נישט טון.

דאס אז דער קינד טוט דאס - איז נישט דעם קינד'ס פראבלעם, דער קינד איז דאך נאר א קינד און ער ווייסט נאכנישט אז דאס טוט מען נישט, דער פראבלעם איז דער מלמד אדער לערערין וואס זעט עס און לערנט נישט אויס דעם קינד. ווען מען זעט א קינד זיך קראצן די נאז, דארף מען אים געבן א טישו און אים אויסלערנען דרך ארץ אז מען קען דאס נישט טון מיט די הענט.

ווען איך קום אין א כּתה און איך זע ווי קינדער פאר'חלומ'ען זיך און נעמען ארויס פון די נאז און לייגן עס אריין אין מויל, קען איך נישט ווייטער פארלערנען, איך זאג שטילערהייט פאר דעם קינד: "דאס קען מען נישט טון, נעם א טישו".

איין מאל בין איך געווען אין א כּתה און איך האב געזען ווי א קינד עסט פון זיין נאז, פרעג איך דעם מלמד: "וואס גייט פאר מיט דעם קינד?" זאגט מיר דער מלמד: "נעבעד דעם קינד",

האב איך אים געזאגט: "נישט דער קינד איז דער פראבלעם, דער פראבלעם איז אז דער קינד האט נישט א רבי וואס זאל אים מחנך זיין און אויסלערנען אז דאס טוט מען נישט!"

דער קינד האט געבען נישט קיין טאטע מאמע; זיין טאטע איז פארנומען מיט געלט, געלט, געלט, געלט, און זיין מאמע איז פארנומען מיט שאפינג, שאפינג, שאפינג, אדער אויסהערן האטליינס פון פרויען וואס זאגן: "אויב מען עסט ווייסע רייז גייט די וועלט אראפפאלן", און "אויב מען עסט ווייסע ברויט קומען אלע מחלות", און "עסן מילכיגס איז די ערגסטע זאך", און "אויב מען עסט מייערן קען מען גוט זען", און ביז דערווייל עסן די קינדער פון די נאז... קומט אויס אז דער אינגל איז א רחמנות אז ער האט נישט א מלמד וואס זאגט אים נישט: "דאס טוט מען נישט".

לייגטס אריין אין די קינדער אסאך אמונה און אסאך שמחה.

דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלטס נישט מיד ווערן פון ארבעטן מיט די קינדער, און עטץ זאלטס האבן אסאך הצלחה, אמן.

פֿֿרֿק י"א

קינדער שפּרינגען

דער שיעור איז געגעבן געווארן
דאנערשטאג פֿרשט יתרו,
שנת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה
משה יהודה
עקשטיין
הי"ו

קינדער שפּרינגען

אז מען ווייסט דאס חשיבות איז עס גרינגער

מוהרא"ש זכותו יגן עלינו ברענגט זייער אסאך מאל אין אַשר
בנחל וואס די הייליגע חכמים זאגן אין ספרי (נשא, פסקא א): "אין
מחזקין אלא למחזקין", דאס מערסטע חיזוק דארף מען געבן
פאר די וואס געבן חיזוק פאר אנדערע; מלמדים און לערערינס
וואס לערנען מיט אידישע קינדער דארפן אסאך חיזוק.

עס איז נישט קיין גרינגע זאך צו זיצן מיט קינדער; עס
איז זייער א שווערע עבודה, און זייער א שווערע נסיון צו
זיצן מיט קינדער טאג נאך טאג. אבער אז מען ווייסט דאס
חשיבות דערפון, מען קוקט אויף צוריק, וואס האב איך געטון
די פארגאנגענע חדשים, חשון, כסלו, טבת און שבט, איך האב
געלערנט מיט קינדער, איך האב גערעדט צו קינדער פון אמונה,
איך האב אויפגעבויעט קינדער, דעמאלט איז די ארבעט גרינגער.

מען פארגעסט אז א מענטש האט געפילן

א מלמד און א לערערין וואס זיצט מיט אידישע קינדער, מיט
נשמות ישראל, דארף הערן אסאך שיעורים און האבן אסאך חיזוק,
צו געדענקען אז 'קינדער זענען קינדער', און 'קינדער ווילן זיין
גוט'.

'חינוך' איז נישט אזוי ווי אנדערע דזשאב'ס וואס מען טוט
וואס עס שטייט אין די בוך און פארטיג, אויב די בוך זאגט:
"יעצט דארף מען ארויסשיקן" - וועט מען ארויס שיקן, "יעצט

דארף מען זיך נישט וואוסענדיג מאכן - וועט מען זיך נישט וואוסענדיג מאכן, "יעצט דארף מען שרייען" - וועט מען שרייען, "יעצט דארף מען פארשעמען" - וועט מען פארשעמען.

ליידער זענען היינט דא קאמפּעניס וואס לערנען אויס אינגעלייט און פרויען ווי אזוי צו ווערן א מחנך און מחנכת, מען דארף זיצן ביי אכצן שיעורים, וואס יעדע שיעור געדויערט א שעה צייט, נאכדעם הייבט מען אן צו פאלגן וואס די שיעורים זאגן אן קיין שום געפיל, מען פארגעסט אינגאנצן אז עס איז דא אזא זאך ווי א באשעפער, א איד, א נשמה, און אז א מענטש האט געפילן.

מענטשן ווייסן נישט וואס קינדער און בחורים זענען

יעדער איינער וואס טוט נישט אין חינוך, ווערט גערופען פון קינדער און בחורים.

ווען מען קומט אריין אין א פלאץ וואו עס דרייען זיך קינדער און בחורים קען מען ווערן זייער גערופען, מען קען זיך אויפֿרעגן, און אז דער מענטש ווערט אין כּעס קען ער אפילו שעדיגן קינדער פון גרויס כּעס, דערפאר דארף מען וויסן אז איינער וואס ארבעט נישט מיט קינדער, ער ווייסט נישט וואס קינדער זענען טאר נישט זיין אין א ישיבה אדער אין א חדר.

א חדר און א שולע דארף זיין פארמאכט, עס קען נישט זיין ברייט אפן פאר יעדע טאטע מאמע מען זאל קענען אריינקומען ווען מען וויל, ווייל ווען די עלטערן וועלן זען ווי די קינדער שפּרינגען און שרייען, וועלן זיי מיינען אז עפּעס גייט פאר מיט די מלמדים און לערער־נס אז זיי לאזן די קינדער זיך אזוי אויפֿפירן; זיי ווייסן נישט אז דאס זענען קינדער, אזוי פירן זיך אויף געזונטע קינדער.

איך האב אסאך מאל אז א מענטש קומט ארויף אין ישיבה און ער זעט ווי בחורים דרייען איבער, מען שפּרינגט, מען לויפט אויף טישן וכו', שטעמפלט ער גלייך אן די בחורים אלס משוגעים, און אויב מען וועט אים פּרעגן אינפארמאציע אויף איינער פון די

בַּחֲוִירִים פֿאַר אַ שִׂידוּף, וועט ער גלייך ענטפֿערן: "דער בַּחֲוִיר איז אַ מִשְׁוֹגֶענער", ווייל ער האט געזען ווי דער בַּחֲוִיר לויפֿט איבער טישן...

פֿריער האב איך געגעבן א דרשה פֿאר די קינדער אין תלמוד תורה, אינמיטן די דרשה האט זיך א קינד צעשריגן, ווען איך וואלט נישט געליגן אין חינוך, ווייס איך נישט וואס איך וואלט געטון מיט אים... ברוך השם אז איך ליג אין חינוך ווייס איך אז דאס איז א געזונט קינד, און מען דארף אים פֿשוט מחנה זיין.

די לחץ ביי די חומש סעודות

דאס איז דער סיבה פֿאַר וואס אין אלע מוסדות האבן די מלמדים א מורא'דיגע לחץ בעפֿאר מען מאכט א חומש סעודה. איך געדענק ווען איך האב געארבעט אין אן אנדערע מוסד, האב איך צוגעזען וואס מען טוט מיט די קינדער פֿאר א חומש סעודה, מען פֿייניגט זיי, פֿשוט כמשמעו, אזוי ווי מען טוט מיט מענטשן וואס ווילן אריינגיין ארבעטן אין די ארמיי, מען הייסט זיי שטיין גראד, זיי טארן זיך נישט רירן און נישט אטעמען...

פֿאַר וואס מאכט מען אזא לחץ? ווייל מען האט מורא פון די עלטערן, טאמער וועט א אינגל געבן א לאך אינמיטן דעם מעמד, אדער א אינגל וועט אַוועק לויפֿן פון סטעידיזש (בימה), וועלן די עלטערן אראפֿ קוקן דעם מלמד אז ער טויגט נישט, דערפֿאר דערשרעקט מען די קינדער זייער שטארק, אז אלע קינדער זאלן שטיין גראד און שייין, דאס בילד זאל אויסקוקן גוט, און אלע זאלן זאגן: "דאס איז א מורא'דיגע חדר!"

ברוך השם אז מיר מאכן אויך חומש סעודות, אבער ביי אונז איז נישט דער עיקר די בילדער. נאך יעדע חומש סעודה האב איך אזא הנאה, איך טראכט צו מיר: 'פֿאַרדעם אליינס האט זיך געלוינט דער חומש סעודה', איך זאל זען ווי די מלמדים פֿייניגן נישט די קינדער. דער מלמד שטעלט ארויף אלע קינדער אויפֿן סטעידיזש, און עס הייבט זיך אן... דער קינד וויל נישט זינגען, דער קינד לויפֿט אראפֿ ווייל ער האט פֿאַמערקט זיין מאמע... דאס איז מיין נחת! מען לאזט די קינדער זיין געזונט, מען ווערט נישט אויסער זיך אז נישט אלע קינדער שטייען גראד ווי סאלדאטן.

סֶדוּם הָאֵט זײַ גַּעפִּירט סײַסְטֶעמאַטיש

נישט יעדער קינד איז מסוגל צו זיצן אין אַ פֿאַרעם, נישט יעדער קינד קען אַרײַן פֿאַסן אין אַ סיסטעם, עס זענען דא קינדער וואס האבן נישט קיין זיץ פלייש, זיי קענען נישט זיצן צו לאנג אויף איין פלאץ.

סדום האט זיך געפירט סיסטעמאטיש, ווער עס האט געקענט אַרײַן פֿאַסן אין די סיסטעם האט מען געלאזט לעבן, די אנדערע האט מען גע'הרג'עט; מיט קינדער טאר מען זיך נישט אזוי פירן, מען קען נישט אוועק שטיפן קינדער וואס קענען נישט אַרײַן פֿאַסן אין אַ סיסטעם.

שטער דעם קינד אלס גבאי

איי, וואס זאל מען טון מיט די קינדער וואס האבן נישט קיין זיץ פלייש? מען קען זיי שטעלן פאר גבאים!

אנשטאט דער מלמד זאל ארויס גיין פון פתח מאכן קאפּיס, זאל ער שיקן דעם קינד וואס קען נישט איינזיצן ער זאל גיין מאכן קאפּיס, און אנשטאט דער מלמד זאל זיך גיין מאכן אַ קאווע, זאל ער שיקן דעם קינד מאכן אַ קאווע.

אַ קינד קען לעבן אַ וואך צייט פון דעם אז 'מיין רבי האט מיר אויסגעוועלט צו מאכן קאפּיס!' און 'מיין רבי האט מיר אויסגעוועלט צו מאכן אַ קאווע!'

גוטע ווערטער פאר אלע קינדער

איי, אויב וועלן די קינדער באמערקן אז נאר די קינדער וואס זענען צעקלאפט, אָדער זיצן נישט איין און דרייען איבער, ווערן גבאים, זיי וועלט מען אויס צו מאכן קאפּיס און מאכן קאוועס,

וועט דאך יעדער איינער וועלן נאכמאכן די קינדער, און נישט איינזיצן, כדי ער זאל אויף קענען ווערן גבאי?!

דער ענטפער איז, דער מלמד ברב חכמתו דארף פאר יעדן איינעם געבן גוטע ווערטער מיט וואס ער צייכנט זיך אויס. דער קינד וואס זיין נאטור איז אז ער דאווענט שיין, דאווענען איז אים א גרינגע זאך, ער דארף נישט ארבעטן שווער צו דאווענען שיין, קען מען דאך געבן פאר דעם קינד אויפמערקזאמקייט אז 'ער דאווענט זייער שיין', און פאר דער קינד וואס איז דערווייל ווייט פון דאווענען, ער האט נישט קיין השגה אין דאווענען, קען מען דאך נישט זאגן קיין ליגנט אז ער דאווענט שיין, ער דאווענט דאך נישט, דארף מען טרעפן אן אנדערע זאך מיט וואס אים צו רימען, צום ביישפיל, אז 'ער שרייבט אויסנאם שיין', מען מאכט פון דעם אן עסק: **"קוקט ווי שיין ער שרייבט!"** אדער אז 'ער קושט אלץ די מזוזה', אזוי דארף יעדער קינד באקומען עפעס גוטע ווערטער, ווארעמקייט, נשמה און הארץ; און דער קינד וואס האט נישט די מעלות - אים מאכט מען פאר גבאי, און מען רימט אים אויס ווי געטריי ער איז צו העלפן.

אויב יעדער איינער וועט באקומען גוטע ווערטער אויף די זאכן וואס ער טוט, וועט זיך פאר קיינעם נישט גליסטן נאכצומאכן א צווייטן, ווייל יעדער וועט זיין זאט פון די אייגענע גוטע ווערטער וואס ער האט באקומען.

דער אויפטו פון א גוט ווארט

מען קען דאס אליינס זען ביי זיך, ווי דער פסוק זאגט (איוב יט, כו): **"מִבְּשָׂרִי אֶחֱזָה אֶ-לוֹהִי"**; לאמיר אנכאפן א ביישפיל, א פרוי ארבעט ביטער שווער אינדערהיים, זי וואשט, זי איז מסדר

סח. אסאך מאל זענען קינדער מקנא דער קינד וואס שרייבט שיין, אבער נישט אייביג איז דאס א מעלה, אמאל איז דאס גאר א חסרון, אסאך מאל קומט דאס פון נעריון.

עס איז נישט געפערליך צו שרייבן פשוט.

די וועש, זי קאכט, און דער מאן קומט אהיים און זאגט איר: "וואו! שפּח", "דו ביסט אזוי געלונגען", "דו ביסט אזוי גוט צו מיר", "איך דאנק דיר פארן מאכן אזא שיינע ארבעט", באקומט זי פרישע כוחות ווייטער צו טון און ווייטער צו מאכן.

איך האב דאס נישט געוואוסט נאך מיין חתונה, ווען איך האב געזען ווי מיין ווייב ארבעט שווער אינדערהיים, האב איך געטראכט אז איך וויל איר העלפן, איך האב זיך אראפ געלייגט אויף דער ערד און געוואשן די פלאך, ווען איך בין געקומען צו מוהרא"ש האב איך פארשטאנען אז מען דארף זיך נישט אראפ לייגן אויף דער ערד צו העלפן די ווייב, דער עיקר איז די געפיל וואס מען געבט, מען זאגט ווי שיין און זויכער די הויז איז, דאס געבט פרישע כוחות פאר א פרוי זי זאל קענען ווייטער טון איר ארבעט.

אזוי איז מיט יעדער מענטש, בפּרט מיט קינדער, אז א קינד פילט אז זיין רבי האט אים ליב, ער שעצט וואס ער טוט, מאכט דאס ער זאל ווייטער וועלן זיין וואויל.

מיט איין גוט ווארט, מיט איין שמייכל, קען מען טוישן א גאנצער מענטש.

רעדן צו קינדער נאר פון זאכן וואס זענען נוגע פאר זיי

די מנהלת האט מיר געפרעגט, אויב מען קען לערנען מיט די תלמידות אין שולע אלע בריוון פון 'עצתו אמונה'?

דער ענטפער איז: צו קינדער דארף מען רעדן נאר פון זאכן וואס זענען נוגע פאר זיי.

מען קען געבן פאר קינדער צו ליינען דעם גאנצן קינטרס "עצתו אמונה", עס איז נישטא פון וואס מורא צו האבן, וואס וועלן זיי דארט זען? זיי וועלן נאר זען 'אייבערשטער'; אבער אז מען מאכט דערפון א לימוד, דארף מען אויפזוכן נאר אזעלכע בריוון וואס זענען נוגע פאר זיי, צום ביישפיל, בריוון פון זאגן תהלים, פון כיבוד אב ואם, פון מדות טובות און מעשיות פון צדיקים.

מען דארף בעטן דעם אייבערשטן מען זאל וויסן וואס צו רעדן צו קינדער, מען קען נישט רעדן צו קינדער פון זאכן וואס זיי

דארפן נאכנישט הערן. פאר מען גייט אריין אין כּתּה דארף מען מאכן קורצע תּפּלה: "איך בעט דיר הייליגער באשעפער, געב מיר אריין די ריכטיגע דיבורים, איך זאל נישט רעדן קיין שטותים און נישט רעדן צו די קינדער זאכן וואס זיי דארפן נאכנישט הערן".

נישט אלעס וואס עטץ הערטס ביי די שיעורים ווען דער ראש ישיבה רעדט צו די בחורים אין ישיבה, קען מען רעדן צו קינדער, מען זאגט נישט פאר דריי יעריגע קינדער: "מען גייט שוין באלד חתונה האבן"... רעדט צו די קינדער פון כיבוד אב ואם, פון גוטע מדות, פון מוותר זיין, און פון זאכן וואס עס איז זיי נוגע.

אויף ווען מען רעדט צו קינדער פון זיך היטן די אויגן, ווענדט זיך צו וועלכע יארגאנג מען רעדט, צו דריי, פיר, פינף יעריגע קינדער רעדט מען נישט פון קוקן מאוויס, נאר צו עלטערע קינדער דארף מען רעדן פון דאס שעדליכקייט פון קוקן מאוויס.

אריינלייגן אין די קינדער א ליבשאפט צו אידישקייט

דער עיקר פון וואס מען דארף רעדן צו יונגע זויבערע קינדער איז פון דאס שיינקייט צו זיין א איד, ווי גוט עס איז צו זיין איד און ווי געשמאק עס איז צו זיין א איד.

איך בעט ענק טייערע מלמדים און לערערנים, לייגט אריין אין די קינדער א ליבשאפט צו אידישקייט!

איך בין עוסק טאג און נאכט מיט אידישע קינדער, בחורים און אינגעלייט און משפחות וואס עס ליגט אין זיי אן איינגעגעסענע שנאה קעגן די אידישע וועג, בפרט מיט צניעות ביי פרויען. אז מען וועט פרעגן א געזונטער מענטש: "וואס איז שוין?" וועט ער ענטפערן: "זיך אנטון מיט א שיינע קלייד איז שוין, און אויסגעטון איז נישט שוין!" אפער אז מען וועט דאס פרעגן פון א מיידל וואס איז שוין נעבעך אנגעגעסן אויף די אידישע וועג, וועט זי ענטפערן אז דער גוי וואס גייט אנגעטון נאקעט איז שוין, ווייל זי רעדט זיך נעבעך איין אז דער גוי האט א לעבן.

וועגן דעם ליגט א פליכט אויף אלע מלמדים און לערערנים און אלע וואס זענען עוסק אין מחנה זיין אידישע קינדער, עס

פרובירן צוריק צו דרייען, ווי אזוי? דורך רעדן שיינערהייט אז די אידישע וועג איז שייך. זאגטס פאר די קינדער: "די אידישע וועג איז א שיינע וועג, א וועג פון לעבן, איך זאג דיר עס נישט ווייל איך וויל דיר פארנארן, וואס וועל איך האבן פון דעם אז דו וועסט זיין א איד? גארנישט! איך וויל פשוט אז דו זאלסט אויך האבן די זיסע לעבן, די שיינע לעבן!"

באָרד און פיאות איז שייך

לייגטס אריין אין די קינדער אז באָרד און פיאות איז שייך! פון וואו ווייס איך אז באָרד און פיאות זענען שייך? ווייל עס מוז אזוי זיי, אויב דער אייבערשטער האט געזאגט מען זאל גיין מיט באָרד און פיאות, קען נישט זיין אז אויב מען נעמט עס חס ושלום אראפ זאל עס זיין שייך!

איי, אין מיינע אויגן איז די אידישע וועג נישט שייך? זאלסטו בעטן דעם אייבערשטן דו זאלסט ליב האבן דאס וואס איז שייך אינעם אייבערשטנס אויגן, בעט דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער עפעס איז אריין ביי מיר אין קאפ א רוח שטות אז דער וועג ווי אזוי דער גוי טמא גייט איז שייך, העלף מיר איך זאל וויסן אז 'שיין' איז דאס וואס ביי דיר איז שייך."

איך בעט ענק ברחמים! איך האב גארנישט פון דער שטעטל אויב דער יוגנט וואקסט מיר אויף אן ליב האבן אידישקייט, עס איז א שאד מיין ארבעט, א שאד מיין הארעוואניע, איך קוק אזוי שטארק ארויס אויף די נייע דור, עס זאל ארויסקומען א דור פון קינדער וואס זאלן ליב האבן דעם אייבערשטן, קינדער וואס זאלן ליב האבן צו רעדן צום אייבערשטן, קינדער וואס זאלן ליב האבן אידישקייט, און קינדער וואס זאלן זיין איבערצייגט אז זיי זענען גוט, דער אייבערשטער האט זיי ליב.

דער אייבערשטער האט מיר ליב

יעדער מענטש דריידט זיך ארום מיט שלעכטע מחשבות אין קאפ אז 'דער אייבערשטער איז ברוגז אויף מיר', און 'איך וועל

שוין נישט זיין קיין צדיק; ווי אזוי קומען פלוצלינג אריין ביי יעדן איינעם די זעלבע מחשבות אז 'דער אייבערשטער איז ברוגז אויף מיר?!' פארוואס זאל מען בכלל האבן אזעלכע מחשבות?! פארוואס זאל מען נישט ארום גיין מיט א שמחה אז 'דער אייבערשטער דארף מיר יא', 'דער אייבערשטער האט מיר ליב' און 'דער אייבערשטער הערט מיר אויס'?

עס מוז זיין אז עפעס איז קרום מיט די חינוך אז אזעלכע מחשבות קומען אריין אין יעדנ'ס קאפ, און דאס ליגט אין אוונערע הענט, איך קוק ארויס אויף מיינע מלמדים און לערערנס, מען זאל אריינלייגן א ריינע חינוך אין די קינדער, זיי זאלן אויפואקסן מיט דעם געדאנק אז 'איך בין גוט, איך בין נישט שלעכט'!

מחזק זיין די מלמדים און לערערנס

איך וויל בעטן דעם מנהל, [ביז דערווייל האבן מיר נישט אין שטעטל קיין מנהל, רעד איך צום 'במקום מנהל']; דער ארבעט פון א מנהל און א מנהלת איז צאמצונעמען די מלמדים און לערערנס איין מאל א טאג אדער כאטש איין מאל א וואך, רעדן צו זיי חזוק אויף אנצוגיין מיט די הייליגע ארבעט, און אויך צו געבן פרוואט שיינע גוטע ווערטער פאר אלע איינגעשטעלטעס.

סט. מיר ברענגען אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן אפאר טעג פארן געבן דעם שיעור, וואס רעדט זיך פון דעם ענין:

**א מנהל און מנהלת דארפן מחזק זיין
די מלמדים און לערערנס**

בעזרת ה' יתברך - יום ג' פרשת יתרו, ל' שובבי"ם, ט"ז שבט, שנת תשפ"ג לפרט קטן

לכבוד מיינ טייערער ליבער ... גרו יאיר, מנהל תלמוד תורה היכל הקודש מזל טוב פאר די שמחה ביי דיר אין די משפחה, דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן נחת פון אלע דיינע קינדער, עס זאל זיך ציען שיינע אידישע ערליכע דורות.

אסאף מאל גייען לערערינס ארום מיט קאמפלעקסן צי 'מען
דארף מיה יא' אדער 'מען דארף מיה נישט', און 'אפֿשר וועט מען
מיה אוועקשיקן פון שולע', מען קען נישט אזוי זיצן מיט קינדער,
בשעת מען פייניגט זיך א גאנצן צייט: 'אפֿשר בין איך נישט גוט',
'אפֿשר טויג איך נישט'.

פארוואס זאל מען זיך פייניגן? מען קען אריינגיין אין אפֿים
פרעגן די מנהלת אויב זי איז צופרידן פון מיר!

דערפאר איז זייער וויכטיג אז דער מנהל און די מנהלת
זאלן מחזק זיין די מלמדים און לערערינס מיט זייער הייליגע
ארבעט.

דריי זאכן - א שליסל צו הצלחה

יעדער מלמד און יעדע לערערין מוטשעט זיך אין אנהייב.

איך זע ווי די נייע מלמדים זענען זיך שוואל עצה מיט'ן איינער
פון די עלטערע מלמדים ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט שווערע
קינדער, זאלט עטץ וויסן אז זיין ערשטע יאר אין מלמדות איז
געווען שוואכער ווי ענקער ערשטע יאר! איך זאג עס כּדי מען
זאל האבן פון דעם חיזוק אז אין אנהייב גייט עס שווער, און מען
טאר זיך נישט אנקוקן ווי א דורכפאל פון א מלמד.

איך וויל דיה מחזק זיין זאלסט צוריק אנהויבן געבן וועכנטליכע
שיעורים פאר די מלמדים, דער עיקר ארבעט פון א מנהל און מנהלת
איז - מחזק זיין די מלמדים און לערערינס. רעד צו די מלמדים יעדן
טאג, אינטערעסיר זיך וואס מען לערנט און ווי אזוי אלעס גייט אין
כתה, אינטערעסיר זיך אויף יעדן קינד.

איך בעט דיר מיין טייערער ליבער ברודער, נעם די חדר פאר די
ערשטע און וויכטיגסטע זאך; אונזערע קינדער זענען וויכטיגער פון
אלעס אין די וועלט. נעם נישט נאך ארבעט אויף דיר איידער די חדר
קלאפט א מיליאן פראצענט, ברענג אריין א חיות אין די קינדער.

...

(קונטרס עצותו אמונה פרשת תצוה שנת תשפ"ג)

איי אויב אזוי אז יעדער מאכט אין אנהייב טעותים, ווי אזוי ווייסט מען אויף א מענטש אויב ער איז פאסיג צו זיין א מלמד? דער ענטפער איז, מען קוקט אויב ער האט די דריי זאכן: א גוט הארץ, אביסל שכל, און ער איז גרייט צו הערן וואס מען זאגט אים; אויב האט ער די דריי זאכן, ווייסט מען אז ער וועט מיטן אייבערשטנס הילף מצליח זיין.

קיינער ווערט נישט געבוירן אלס מלמד מומחה, און א לערערין מומחית, אויב מען זעט אז דער מענטש האט א הארץ, ער האט א געפיל פאר א אידיש קינד. ער האט אביסל שכל, און אן אויער, ער איז גרייט צו הערן וואס מען זאגט אים צו טון, וועט ער מצליח זיין, אבער אויב ער האט נישט קיין שכל, איז נישטא צו וועם צו רעדן; מיט א נאר פארשטיי איך זיך נישט, איך קען רחמנות האבן אויף אים, אבער זיצן מיט אים ביי איין טיש טאג און נאכט - קען איך נישט.

קינדער ווילן א רבי וואס איז שטארק ביי זיך

עס זאלטס וויסן אז קינדער זענען זייער קלוג, קינדער כאפן אלעס אויף, איך וויל ענק דערציילן א מעשה וואס איך האב געהאט מיט א אינגל. א משפחה פון שטעטל האט געבוירן א בעבי, זיי האבן געדארפט צעטיילן זייערע קינדער לכבוד די שמחה, האבן זיי אוועק געשיקט זייער אכט יעריג קינד קיין וויליאמסבורג, ער איז געקומען אין אונזער חדר אין וויליאמסבורג, ביי א פרישער מלמד וואס האט קוים אנגעהויבן מיט מלמדות.

איין טאג פרעג איך דעם קינד: "וואס זאגסטו צו די וויליאמסבורג'ער חדר?" זאגט ער מיר: "עס איז זייער גוט", זאג איך אים: "זאג מיר עפעס", זאגט ער מיר: "עס איז זייער פֿיין, אבער עס איז נישט קיין חדר..." פרעג איך אים: "וואס מיינסטו צו זאגן אז עס איז נישט קיין חדר?" זאגט ער מיר: "דער מלמד האט זייער א גוט הארץ, זייער א ווייכע הארץ, אבער איך ווייס נישט פארוואס ביי מיין רבי אין שטעטל פאלגט מען", פרעג איך אים: "וואס הייסט אז ביי דיין רבי פאלגט מען?" איז ער מיר מסביר, א אינגל האט זיך געשפילט מיט עפעס אינמיטן

לערנען, האט דער רבי זיך אנגערופן: "געב עס אהער!" האט דער אינגל געזאגט: "ניין!" האט דער רבי עס נאכאמאל געבעטן, און דער אינגל האט נאכאמאל געזאגט: "ניין!" האט דער רבי געזאגט: "אקע, דעמאלט לייג עס אוועק!" - דער אינגל פרעגט מיר תמימות'דיג: "פארוואס בלייבט נישט דער רבי שטארק מיט וואס ער זאגט, אזוי ווי מיין רבי פון שטעטל?"

דער קינד האט מיר דערציילט נאך א מעשה וואס איז געווען ביי דעם נייעם מלמד, דער מלמד האט געזאגט פאר א אינגל: "גיי צום מנהל!" דער אינגל האט נישט געוואלט גיין, האט ער נאכאמאל געזאגט שטרענג: "איך האב דיר געהייסן גיין צום מנהל!" דער אינגל האט נאכאלץ נישט געוואלט גיין, האט דער רבי זיך אנגערופן: "אקע, דעמאלט בלייב דא", דער אינגל זאגט מיר תמימות'דיג: "ביי מיין רבי פון שטעטל ווען ער זאגט א ווארט - געשעט וואס ער זאגט".

מען זעט פון דעם אז אפילו א קליין קינד פארשטייט שוין פינקטליך וואס מיינט א שטארקער רבי, און ער וויל זיין רבי זאל זיין שטארק; א קינד האט ליב א רבי וואס פארלאנגט מען זאל פאלגן, און זאגט איבער זיין פארלאנג איין מאל און נאכאמאל און ווערט נישט שוואך פאר א קינד.

איך מיין נישט מיט די מעשה אוועק צו מאכן יענער מלמד, ווייל אזוי איז עס מיט יעדן פרישן מלמד, עס נעמט צייט צו כאפן אז מען דארף נישט ווילדעווען, נאר מען דארף זיין זייער שטארק ביי זיך אין מח און נאכאמאל איבער זאגן שטארק: "מען קען זיך נישט שפילן אינמיטן חדר! דער רבי האט געהייסן דו זאלסט אהער ברענגען דיין שפילציג!"^ע

ע. מיר ברענגען דא אראפ א בריוו וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט געשריבן אפאר טעג פארן געבן דעם שיעור איבער דעם נושא:

**א מלמד דארף קענען האלטן א כּתה
אן שרייען און ארויסשיקן**

בעזרת ה' יתברך - יום ד' פרשת משפטים, ל"ח שבב"ם, כ"ד שבט,
שנת תשפ"ג לפרט קטן

די כּתָּה זאל נישט ווערן קארבאן-דיאקסייד

מען דארף זיך אויסלערנען די פאך פון מלמדות, מען דארף זיין שטרענג אבער מען קען נישט זיין 'נאר שטרענג', ווייל באלד גייט ארויס די גאנצע לופט פון כּתָּה, עס ווערט קארבאן-דיאקסייד.

אנהייב יאר דארף מען זיין שטרענג, נאכדעם מוז מען שוין מאכן אביסל געשמאק, און ווען מען פילט אז די קינדער ווערן שוין אינגאנצן לויז, עס ווערט אויס כּתָּה, דארף מען צוריק ווערן שטרענג.

לכבוד מיין טייערער ליבער ... גרו יאיר, מלמד אין שטעטל

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

איך פריי זיך זייער צו הערן פון דיר די גוטע גריסן פון חדר; זאלסט זיין געבענטשט מיט אלע ברכות פארן זיך אזוי אוועקגעבן פאר די חדר. בנוגע א מנהל; איך האף דו וועסט קענען אנציען נאך אפאר וואכן אן א מנהל, ווייל מיטן אייבערשטנס הילף הייסט עס יעצט אז ר' מרדכי גרו יאיר ציט זיך צום שטעטל אויף יום טוב שבועות. ער וועט ענק העלפן מיט אלעס, ער וועט צוגעבן צום חדר אלעס זאל זיין ווי עס דארף צו זיין. יעצט איז דא נאך זעקס וואכן ביז יום טוב פסח און נאך פינף וואכן צווישן פסח און שבועות; איך האף צום אייבערשטן איר זאלט זיך קענען געבן אן עצה.

בנוגע דער מלמד ... גרו יאיר; איך האף אז ער זאל זיך אויסלערנען ווי צו האלטן א כּתָּה, אויב וועט ער עס אויפכאפן, ווי מען שטעלט אוועק א גוטע דרך ארץ איז גוט, אז נישט - וועל איך דארפן אריינגרענגען א נייעם מלמד. הלואי זאל ער דאס אויפכאפן, ווייל ער האט אלע מעלות פון זיין א מלמד; א גוטע ווייכע הארץ, א ירא שמים און אן ערנסטער, נאר די איין זאך; ער דארף וויסן צו זיין שטארק ביי זיך אז קינדער דארפן פאלגן א רבי, און אן שרייען, אן ארויסשיקן פון כּתָּה - דארף מען דאס קענען באווייזן.

שטארק זיך און שטארק די אנדערע מלמדים, און זע עס זאל זיין א פאזעטיווע לופט צווישן די מלמדים, א פרייליכע אטמאספערע.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת תצוה שנת תשפ"ג)

אזוי ווי מען טוט פארן עסן, אינדערפרי ציט מען איין דעם פאסיק, און פאר מען גייט עסן - עפנט מען עס אביסל אויף, און מען לאזט עס נישט אזוי פאר אייביג, מארגן אנהייב טאג מאכט מען צוריק טייט די פאסיק, נאכדעם עפנט מען עס צוריק אויף.

ווי אזוי קען מען מאכן עס זאל זיין שטרענג צוזאמען מיט געשמאק? אויף דעם איז נאר דא איין עצה, די עצה פון 'תפלה וְהַתְּבוּדוֹת', מען גייט יעדן טאג אביסל שפאצירן און מען בעט דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער איך גיי יעצט אריין אין כּתָה, איך ווייס נישט וואס צו טון, געב מיר שטארקייט און געב מיר חן אז די קינדער זאלן ליב האבן צו קומען אין חדר".

הוראות פאר אסיפת ההורים

מיר שטייען יעצט אפאר טעג פאר דעם 'אסיפת ההורים' פון שולע, וויל איך רעדן אפאר זאכן וואס זענען נוגע פאר אן אסיפת ההורים, און איך האף אז די לערערנס וועלן אויסהערן דעם שיעור זיי זאלן וויסן וואס צו טון.

שמועסן מיט די מנהלרת וואס מען גייט רעדן מיט די עלטערן

אויב מען האט א קינד וואס דארף הילף פון די עלטערן אויף דרך ארץ, איז כדאי מען זאל עס פארדעם דורך שמועסן מיט די מנהלרת ווי אזוי עס צו זאגן פאר די עלטערן. ווייל נישט יעדע לערערין, אפילו געלונגענע לערערנס, וויסן ווי אזוי צו רעדן מיט עלטערן, אפילו זי טויגט צו אירע תלמידות מיינט נאכנישט אז זי ווייסט ווי אזוי צו רעדן מיט עלטערן, דערפאר דארף מען זיך פאראויס אנגרייטן וואס מען גייט רעדן מיט די עלטערן.

אבער מען קען עס נאר דורך שמועסן מיט די מנהלרת, מען קען נישט רעדן קיין פריוואטע זאכן מיט סתם לערערנס און זיכער נישט מיט אנדערע חבר'טעס, מען דארף זייער אכטונג געבן אויף דעם, קיינער וויל נישט אז די גאנצע שטעטל זאל וויסן פון א פראבלעם וואס ער האט מיט זיין קינד.

נישט זאגן קיין ליגנט פאר ערשטערן

מען דארף זיין זייער פארזיכטיג ווען מען רעדט צו עלטערן, אז מען האט א קינד וואס מען ארבעט מיט איר שווער אין פתח, קען מען נישט זאגן פאר די מאמע: "דיין קינד איז געפערליך!" אויף קען מען נישט זאגן קיין ליגנט אז "אלעס איז פיין", מען דארף זאגן דעם אמת; מען דארף נאר וויסן ווי אזוי עס צו זאגן.

אסאך מאל געשעט אז א מלמד זאגט אויף א קינד וואס פאלגט נישט און אנערקענט אים נישט אלס מלמד, אז "אלעס איז מוראדיג פיין", נאכדעם ווערט דער טאטע געוואויר אז מען האט גענומען זיין זון אין א זייט און אים באשטראפט, דער טאטע ווערט אינגאנצן צעטומלט, איין מינוט הער איך אז מיינ קינד איז מוראדיג פיין, נאכדעם הער איך אז ער האט נישט קיין דרך ארץ, וואס גייט דא פאר?

איך האלט אסאך מאל פאר עלטערן וועגן זייערע קינדער אז זיי פירן זיך נישט אויף דרך ארץ'דיג אין חדר, פרעגן מיר די עלטערן צוריק: "ווי אזוי קען דאס זיין? מיר טרעפן פסדר דעם מלמד און לערערין פון אונזער קינד, און זיי זאגן אונז אלץ: 'מוראדיג', 'אלעס איז פיין', און יעצט זאגט דער ראש ישיבה אז זיי זענען נישט דרך ארץ'דיג?" איך ענטפער זיי: "עטץ זענטס גערעכט, אבער וואס קען איך טון אז עס איז א גייער מלמד און א גייער לערערין וואס ווייסט נאכנישט ווי אזוי עס צו זאגן".

אויף דרך ארץ געב איך פעטש

איך זאג אלץ פאר די מלמדים פון מיינע קינדער: "אויב דו זאגסט מיר אז מיינ קינד איז גוט ווען ער איז נישט דרך ארץ'דיג, בין איך דיך קיינמאל נישט מוחל! איך וויל מיינע קינדער זאלן האבן דרך ארץ, איך וויל מיינע קינדער זאלן אויפֿוואקסן מיט גוטע מדות".

איך בין זייער שטרענג מיט מיינע קינדער וועגן דרף ארץ, פאר אלע מיינע קינדער האב איך שוין געדארפט אריבער קומען אין חדר געבן פעטש, זיי זאלן זיין דרף ארץ'דיג, און ברוך השם איך בין זייער פרייליך אז איך האב זיי געקענט מחנה זיין.

שלמה המלך זאגט (משלי יג, כד): **"חושך שבתו שונא בנו"**, ווער עס נעמט אוועק דעם שטעקן, דעם פאסיק, פון זיין קינד - האט אים פיינט! איך האב נישט קיין חרטה אויף קיין איין פאטש וואס איך האב געגעבן וועגן דרף ארץ.

אמת אז דער רבי האט געזאגט מען זאל נישט שלאגן קינדער, און מוהרא"ש פלעגט אסאך רעדן דערפון, דאס איז ווייל געווענליך שלאגט מען פון כעס. ווען א קינד דרייט עפעס איבער אינדערהיים קומט אים נישט קיין פעטש, מיר קענען אויף אמאל איבער דרייען, און אז ער האט געטון א געפערליכע זאך, צום ביישפיל אז א קינד איז אראפ געפאלן און זיך צעקלאפט, און דו ביסט געווארן דערשראקן און פארלוירן - וואו קומט דא אריין שלאגן?! מען טאר נישט שלאגן קינדער סתם אזוי, אבער אויב מען דארף אויסלערנען א קינד דרף ארץ, קען מען יא שלאגן.

אויף דרף ארץ - ארף מען זיך שטעלן וויבטיגער ווי אויף לערנען

אבער אז א קינד כאפט נישט אויף די רעכענען - איז גארנישט, און אפילו א קינד כאפט נישט אויף די הייליגע גמרא - איז אויך גארנישט. די הלכה איז (שלחן ערוך יורה דעה, הלכות מלמדים, סימן רמה, סעיף ט): **"אפילו תיגוק שאינו מבין לקרות, לא יסלקוהו משם"**, אפילו א קינד פארשטייט נישט וואס מען לערנט, זאל מען אים נישט אוועק שיקן, "אלא ישב עם האחרים, אולי יבין", ער זאל בלייבן זיצן מיט די קינדער וואס פארשטייען יא, אפֿשר מיט די צייט וועט עפעס ווערן פון אים.

איך האב אמאל געהאט א בחור וואס איז אריין געקומען דא אין ישיבה ביי די זיבעצן יאר, ער האט אנגעהויבן הערן פון רבינ'ס סדר דרף הלימוד (המבואר בשיחות הר"ן, סימן עו), האט ער

אנגעהויבן 'זאגן' גמרא, איין טאג קומט ער צו מיר און ווייזט מיר אז ער האט געטראפן דעם רבינ'ס נאמען אין די גמרא, ער ווייזט מיר אינעווייניג וואו עס שטייט: "רב נחמן..." האב איך אים געזאגט אז די גמרא איז שוין געמאכט געווארן פאר 'זיבעצן הונדערט יאר' צוריק, און דער רבי האט געלעבט בערך 'צוויי הונדערט יאר' צוריק.

דער בחור האט גארנישט געהאט געוואוסט, מיט די צייט, נאכ'ן זאגן אסאך אסאך גמרא, קען ער שוין היינט לערנען.

דאס איז אלעס מיט א קינד וואס האלט נישט מיט דאס לערנען, אבער אויף 'דרך ארץ', אז א קינד שטערט די גאנצע פתח, דארף מען אריין מישן די עלטערן, זיי זאלן העלפן דעם קינד.

קודם זאל מען ארויס ברענגען א גוטע נקודה אויפ'ן קינד

ווען מען הייבט אן רעדן מיט א מאמע דארף מען קודם ארויס ברענגען א גוטע נקודה מיט וואס דאס קינד איז ספעציעל אויסגעצייכנט. מען קען נישט אנהייבן מיט די פראבלעם, דאס קען נישט זיין די ערשטע ווארט.

מען דארף אויפזוכן א גוטע נקודה אויפ'ן קינד מיט וואס ער איז זייער וואויל און זייער טייער, און עס זאל זיין א ספעציעלע זאך מיט וואס דער קינד איז ממש א חידוש קעגן אנדערע קינדער, צום ביישפיל, אז דער קינד האט מורא'דיגע גוטע מדות, זי טשעפעט נישט קיינעם, אדער זי עסט זייער איידל; אפילו איין נקודה איז אויך גענוג. נאכדעם קען מען רעדן פונעם חלק וואס דאס קינד דארף זיך פארבעסערן.

דער רבי האט געטראפן מיין גוטע נקודה

אן עלטערער איד האט דערציילט, אלס קינד בין איך געווען זייער א שווער קינד, מען האט נישט געוואוסט וואס צו טון מיט מיר, מען האט מיר גע'הרג'עט און געשלאגן אין חדר, קיינער האט

מִיָּד נִישֵׁט פֿאַרשטאַנען. דער איד איז שוין היינט אן עלטערער איד, דערצייילט ער מיט בושע: איין מאל האט מיר מיין מאמע גענומען צום לויבאוויטשער רבי זכותו יגן עלינו, איה געדענק נאך פינקטליך וואו איה בין דעמאלט געשטאנען, און דער לויבאוויטשער רבי האט מיר געפרעגט: "האסט לייב חדר?" האב איה געענטפערט: "ניין!" האט מיר דער רבי ווייטער געפרעגט: "האסט לייב צו לערנען?" האב איה געענטפערט: "ניין!" האט זיך דער רבי אנגערופן צו מיין מאמע: "ער איז אן אמת'ער קינד!"

דערצייילט דער איד: "דער רבי האט דעמאלט געכאפט מיין הארץ; פון דעמאלט האב איה באקומען כח זיך צו פארבעסערן, זאכן האבן אנגעפאנגען צו ווערן בעסער און בעסער, אלעס א דאנק דעם וואס דער רבי האט געטראפן אין מיר א גוטע נקודה!"

דער טאטע מאכט זיך נישט וואוסענדיג פונעם מלמד

ביי די אינגלעך האט מען נאכנישט אויסגעשטעלט צו מאכן אן אסיפת ההורים, די איינציגסטע פלאץ וואו די מלמדים טרעפן זיך מיט די עלטערן איז אין בית המדרש. קען אסאך מאל באדערן פאר א מלמד וועגן א טאטע פון א קינד: 'איה טרעף דיר יעדן טאג אין בית המדרש און איה זיך א גאנצן טאג מיט דיין קינד, פארוואס זאגסטו מיר נישט קיין איין גוט ווארט?! לאמיר זיך פארשטעלן אויב מארגן גייט פאסירן אז מען גייט איבערלאזן דיין קינד אויפ'ן באס, גייסטו מיר גלייך אנרופן מיט טענות... אויב אזוי פארוואס ווען איה זיך שוין מיט דיין קינד פיר חדשים און איה געב אכטונג אויף אים, קענסטו מיר נישט אנרופן זאגן "שכח"?!'

דאס טאר נישט וויי טון! מען דארף וויסן אז עלטערן זענען נישט שלעכט, עלטערן זענען זייער פארזאגט און זיי כאפן נישט אז מען דארף זיך באדאנקען.

אנשטאט דער טאטע זאל צוקומען צו דיר זיך באדאנקען, גיי דו צו צום טאטן און זאג אים: "דיין זון איז זייער וואויל אין חדר, ער איז זייער א גוט קינד, זייער א הארציג קינד, איה

האב זייער הנאה פון אים". און אויב איז דא וואס צו באמערקן אויפ'ן קינד וועגן זיין דרך ארץ, וועלן די גוטע ווערטער זיין די פארשפייז... און נאכדעם זאלסטו אים זאגן: "איך פֿרוביר צו אַרבעטן אויף אים ער זאל נישט רעדן ווען דער מלמד רעדט, לאמיר אַרבעטן צוזאמען, זאג אים אויך אז ווען א רבי רעדט, רעדט מען נישט אריין".

דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלטס האבן אסאך העלחה און סייעתא דשמיא, אמן.

פֿאַרק י"ב

אויסדריממען יעדן קינד

דער שיעור איז געגעבן געווארן
דינסטאג פֿרשט מ'שפֿטים,
שבת תשפ"ג לפֿרט קטן
אין וויליאמסבורג יע"א

זכות הפרק נתנדב ע"י

מו"ה
משה הלל סאלז
הי"ו

אויסרימערן יעדן קינד

חיזוק פאר מלמדים

וויפיל חיזוק מען געבט פאר מחנכים דארף מען געבן נאך און נאך חיזוק.

מותרא"ש זכותו יגן עלינו ברענגט זייער אסאך מאל אין אַשר בנחל דאס וואס די הייליגע חכמים זאגן (ספרי נשא, פסקא א): "אין מחזקין אלא למחזקין"; די וואס זענען מחזק אנדערע, דארף מען מחזק זיין, ווייל זיי דארפן דאס מערסטע חיזוק.

מלמדים, לערערנס, אלע וואס זענען עוסק אין חינוך, און אלע וואס טוען מיט אידישע קינדער, דארפן זייער אסאך חיזוק זיי זאלן וויסן אז זייער ארבעט גייט נישט לאבוד.

עס קען זיך אסאך מאל דאכטן פאר א מלמד ווען ער רעדט צו זיינע תלמידים אז זיי הערן זיך נישט צו צו וואס ער זאגט, ווייל ער זעט בשעת ער געבט דעם שיעור ווי קינדער לאכן זיך אונטער, און דער קינד גענעצט, דער קינד קוקט אויפ'ן דאך, דער קינד קוקט אויף זיין חב'ר, דער קינד בלינקט מיט די אויגן צו זיין חב'ר, און דער קינד שיקט ארויף א צעטל צו זיין שכן, און אויב ער זאגט א שטרענג ווארט פאר א קינד שמייכלען זיך אלע קינדער אונטער; זאכן וואס מיר אלע פלעגן טון אלס קינד... ביז דער מלמד באקומט חלישות הדעת און הייבט אן טראכטן: 'עס איז סתם געווען א שאד מיין צייט און ארבעט וואס איך האב זיך פארגעקוקט, וואס איך האב זיך פארגעגרייט א שיינע משל, א שיינע מעשה פון א צדיק, איך האב זיך אזוי געפלאגט ארויס צו ברענגען א נקודה, און עס אינטערעסירט נישט קיינעם'.

דארף מען וויסן אז עס איז נישט אזוי, עס וועט אריבער גיין אפאר יאר, דער קינד וועט אויפֿוואקסן, פֿלוצלונג וועט ער זיך אָנהייבן דערמאנען אלעס וואס ער האט געהערט אלס קינד און ער האט נישט ארויס געוויזן דעמאלט קיין אינטערעסע.

ווען מען ווערט עלטער באקומט מען פֿלים, דעמאלט הייבט מען אן זיך באניצן מיט די שיינע זאכן וואס מען האט געהערט אלס קינד. איך זע עס ביי מיר, ווי עלטער איך ווער, עס גייט אריבער נאך א יאר און נאך א יאר, דערמאן איך זיך נאך און נאך שיינע זאכן פון חדר.

איך ווייס נישט אויב בשעת מיינע מלמדים האבן גערעדט צי איך האב ארויס געוויזן אינטערעסע, מן הסתם האב איך געטון אזוי ווי אלע קינדער, איך האב אויך נישט אויסגעהערט יעדעס ווארט, אבער היינט דערמאן איך זיך 'איך האב געהערט די שיינע זאך פון דער מלמד', 'איך האב געהערט די שיינע מִשְׁל פון יענער מלמד', היינט קומט מיר אלעס צוגיין.

מיין אַרבעט גייט נישט לאַיבד

יעדע שיעור וואס איך געב פֿאר מחנכים איז חיזוק, ביי יעדע שיעור פרוביר איך ארויס צו ברענגען אנדערע נקודות, היינט וועלן מיר רעדן פון עטליכע וויכטיגע נקודות.

די ערשטע נקודה האבן מיר יעצט גערעדט, אז א מלמד דארף וויסן 'מיין אַרבעט גייט נישט לאַיבד'!

דאס וואס איך קום מיט מסירות נפש אין חדר, איך וואלט געקענט אין די צייט טון אנדערע זאכן, און איך קום צו די קינדער, און איך געב אַוועק איבריגע צייט פֿאר די קינדער זיך פֿארצוגרייטן שיינע זאכן, דאס אלעס גייט נישט לאַיבד, עס קען זיין אז יעצט בשעת איך רעד צו די קינדער זענען זיי נאך צו יונג מיך צו זאגן: "שפֿח", און זיך באדאנקען ווי שוין דער שיעור איז געווען, אבער עס איז זיכער אז די ווערטער גייען אריין אין זיי, און אלע מיינע ווערטער וועט זיי נאך צוגיין קומען אין לעבן.

איך האב אסאך מאל, אז איך טרעף אינגעלייט וואס האבן יארן צוריק געלערנט אין ישיבה, זיי האבן שוין חתונה געהאט און לעבן זייער אייגענע לעבן, און נאך יארן וואס איך האב זיי נישט געטראפן, זאגן זיי מיר: "איך געדענק דעם שיעור פון 'מעביר סדרה זיין', איך טו עס נאך ביז היינט", "איך געדענק דעם שיעור פון 'רעדן צום אייבערשטן', איך טו עס נאך ביז היינט".

דאס איז פאר מיר שטארקע חיזוק, ווייל איך דערמאן זיך ווי בשעת איך האב געגעבן די שיעורים האט מיר אויסגעקוקט ווי 'ענער בחור דארף נישט די שיעורים', עס האט מיר אויסגעקוקט ווי איך רעד בכלל נישט צו אים, ער האט זיך געשפילט מיט זיינע בחור'ישע שפילצייג וכו', און יעצט קומט ער זיך באדאנקען אויף די שיעורים.

די זעלבע זאך דארפן מלמדים און לערערנים וויסן; אלע ווערטער וואס איך רעד גייט אריין אין די קינדער, איי פארוואס ווייזן נישט די קינדער קיין אינטערעסע? ווייל קינדער כאפן נישט וואס זיי טוען, בשעת דער מלמד לערנט פאר שרייבט מען און מען קאטשקעט אויף צעטלעך, מען שיקט ארויף צעטלעך, מען קוקט אהער און מען קוקט אהין, און ווען דער מלמד זאגט שוין פאר א קינד: "מען דארף זיצן מיט דרום ארץ!" געבט דער קינד א שמייכל, און א בלינק מיט די אויגן צו א צווייטן.

אבער האטס נישט קיין חלישות הדעת פון דעם, נעמטס עס נישט פערזענליך, ענקער ארבעט גייט נישט לאבוד, יעדעס ווארט וואס מען רעדט צו די קינדער גייט אריין אין זיי.

א פרייז-יכער אטמאספער אין כּתה

די צווייטע נקודה וואס מלמדים און לערערנים דארפן וויסן: עס מוז זיין א פרייליכע לופט אין כּתה.

איך ווייס אז דאס איז אביסל א שווערע זאך פאר געוויסע מלמדים און לערערנים, ווייל מען האט מורא אז די קינדער וועלן ווערן צעלאזט; אויך מגידי שיעור האבן זייער מורא אז

בְּחֹרִים זָאלֵן זײַן פֿרײַלִיך, זײַ ווײַלן נִישַׁט דײַ בְּחֹרִים זָאלֵן זײַנגען
און טאַנצן, ווײַל זײַ טראַכטן אז דײַ בְּחֹרִים וועלן צוקומען צו
הוללות.

מען דאַרף אָבער וויסן וואס דער הײַליגער רַבִּי האט אונז
געזאָגט (ליקוטי מוֹהֲרָ"ן, חֵלֶק ב', סִימָן כד) עס איז גרינגער צו צוקומען
פון ערנסט צו ווערן צעקוועטשט - ווי צו צוקומען פון פֿרײַלִיך
צו ווערן צעלאָזט.

'שְׂמִיחָה' איז דײַ העכסטע זאַך, 'הוללות' און צעלאָזטקייט
איז סטרא אַחרא; זײַן ערנסט מיט הכְנָעָה און אַ לֵב נִשְׁפָּר איז
זײַער אַ הויכע מדריגה, עצבות און מְרָה שְׂחֹרָה, דעפּרעס
און דערפֿיטערטקייט איז סטרא אַחרא, זאָגט דער רַבִּי, עס איז
גרינגער פאר אַ מענטש אַרײַן צו פאלן דורך אַ 'לֵב נִשְׁפָּר' צו
'עצבות און מְרָה שְׂחֹרָה', ווי אַרײַן צו פאלן דורך 'שְׂמִיחָה' צו
'הוללות'.

עס מוז זײַן אַ פֿרײַליכע לופט אין כּתָה, אַ מלמד מוז
שמיכלען!

בשעת דער מלמד געבט דעם שיעור מוז זײַן זײַער ערנסט,
אָבער אײַן מאל מען האט געענדיגט דעם שיעור, אין דײַ צײַט
פון רײַסעס וְכדומָה, ווען דער מלמד דרייט זיך אין כּתָה אָדער
אינדריסן פון כּתָה, זאל ער געבן אַ שמיכל פאר יעדן קינד, אַ
גוט ווארט פאר יעדן קינד.

אזוי ווי דײַ הײַליגע חכמים זאָגן (שְׁבַת ל:) אז דײַ הײַליגע
אַמוראים פאר זײַ האבן אָנגעהויבן אַ שיעור האבן זײַ געמאַכט אַ
ווערטל, עס איז געווארן אַ פֿרײַליכע לופט, נאכדעם בשעת זײַ
האבן געגעבן דעם שיעור זענען זײַ געווארן זײַער ערנסט, עס איז
געווען אַ מורא'דיגע מורא'דיגע יראָה.

אויב מען איז אַ גאַנצן טאג ערנסט און אָנגעצויגן, ווערן דײַ
קינדער זײַער דערשטראקן, זײַ הײַבן אָן ציטערן אז מען גייט
זײַ שלאָגן אָדער מען גייט זײַ שטראפן, און זײַער מוֹחַ ווערט
פארמאַכט, דאס הארץ ווערט פארמאַכט, נאכדעם קען מען
גארנישט פועל'ן בײַ זײַ.

מוהרא"ש האט מיר זייער אסאך מאל געזאגט און געשריבן בריוון: "זע עס זאל זיין א פרייליכע אטמאספער אין ישיבה, מען זאל נישט זיין דערשראקן"; די בריוון קען מען נאכקוקן אין די אידישע 'אשר בנחל'.

געבן אויפמערקזאמקייט פאר יעדן איינציגן קינד

די דריטע נקודה וואס מלמדים און לערערינס דארפן וויסן: מען דארף געדענקען צו געבן פאר יעדן איינציגן קינד פרינציפאל אטע אויפמערקזאמקייט (אטענשאן).

מענטשן מיינען אז דאס ווארט 'אטענשאן' איז א שלעכטע ווארט, עס איז א ווארט וואס מען ניצט אנצושרייען און אפצולאכן פון א קינד, מען זאגט אים: "דו דארפסט אטענשאן..." - דאס איז נישט ריכטיג, אטענשאן איז זייער א געזונטע זאך פאר א מענטש, יעדער געזונטער לעבעדיגער מענטש וויל מען זאל קוקן אויף אים, מען זאל טראכטן פון אים, מען זאל מאכן א מצב פון אים.

דאס וואס מענטשן קוקן עס אן שלעכט, איז אויב דער מענטש וויסט נישט ווי אזוי עס צו באקומען אויף א געזונטע וועג, און ער בעט עס נארשערהייט.

וועגן דעם איז זייער וויכטיג פאר א מלמד צו האלטן קאפ אז יעדער קינד זאל באקומען פרינציפאל אטענשאן. אויב מען האט א גרויסע כחה איז אפשר נישט מעגליך מען זאל קענען געבן יעדן טאג פאר יעדן באזונדער א גרויסע פארציע אטענשאן, דארף דער מלמד האלטן קאפ אז יעדער קינד זאל כאטש איין מאל א וואך באקומען פרינציפאל אטענשאן.

עא. עס איז גרינג צו כאפן וועלכע בריוו פון די אידישע 'אשר בנחל' איז געשריבן געווארן פאר מיר, ווייל די אלע בריוון וואס רעדן זיך פון א ישיבה מיט בחורים - האט מוהרא"ש געשריבן פאר מיר.

א גוט מאַרגן פאר יעדן קינד

אויסער וואס יעדער קינד דארף ווערן אויסגערימט, מען זאל מאכן א מצב פונעם קינד'ס מעלות כאטש איין מאל א וואך, מוז יעדער קינד באקומען יעדן טאג א שיינע 'א גוט מארגן', און ביי די מיידלעך וואס האבן צוויי לערערנס, דארף אויך די נאכמיטאג לערערין גריסן יעדע קינד 'א גוטן טאג', און ווען מען גייט אהיים 'א גוטן אָווענט'.

דאס זענען די פאר נקודות וואס איז וויכטיג פאר מלמדים און לערערנס צו וויסן.

הזראות פאר אסיפת ההורים

אזוי ווי היינט וועט אים ירצה השם פארקומען אן 'אסיפת ההורים', וואו די איינגעשטעלטע וועלן זיך צוזאמטרעפן מיט די עלטערן, וויל איה אויסשמועסן עטליכע נקודות וואס לערערנס דארפן וויסן ווי אזוי זיך אומצוגיין ביים 'אסיפת הורים', און איה האף אז די לערערנס וועלן אויסהערן דעם שיעור.

דערציילן פאר די עלטערן א גוטע זאך אויף זייער קינד

ווען מען הייבט אן א שמועס מיט עלטערן, דארף מען אנהייבן מיט א גוטע זאך אויפ'ן קינד, אבער מען קען נישט זאגן קיין ליגנט, אויב דאס קינד לערנט נישט אדער שטערט ביים לערנען, קען מען נישט זאגן: "זי לערנט א מחיה", "זי איז מורא'דיג דרך ארץ'דיג", מען דארף זאגן א גוטע זאך וואס דאס קינד האט באַמַת, און עס איז זיכער אז יעדעס קינד האט כאטש איין זאך מיט וואס זי איז אויסגעצייכנט.

מען קען זאגן: "דיין קינד איז זייער צוזאם גענומען", "זי איז אייביג אנגעטון איידל", "עס איז זייער א שיינע זאך צו האבן אין כּתָה א קינד וואס איז אייביג צוזאם גענומען".

פאלשע קאמפלימענטס איז גארנישט ווערד

מען קען נישט זאגן קיין ליגנט אויף א קינד, יעדע טאטע מאמע ווייסט גאר גוט וואס פאר א קינד זיי האבן, מען קען זיי נישט אפנארן, די מאמע לאכט פון די לערערין ווען זי זאגט א פאלשע קאמפלימענט.

פאלשע קאמפלימענטס זענען גארנישט ווערד, נישט פארן קינד און נישט פאר די עלטערן, און נישט פאר קיין שום מענטש, עס מאכט נערװעז, עס מאכט פאראיבלט, אויף קען עס מאכן אז די לערערין זאל ווערן פארפיינטעט אין די אויגן פון די עלטערן, די עלטערן ווערן בייז צו הערן ווי די לערערין טשעפּעט איר וועגן איר קינד מיט פאלשע זאכן.

איך ווייס פון א קינד אין מיין משפּחה וואס איז נישט געווען אזוי דאר, זי פלעגט אהיים קומען פון שולע זאגן אז איר לערערין האט איר געזאגט א קאמפלימענט אז זי איז זייער דאר... עס פלעגט איר זייער באדערן, וואס ווילסטו פון מיר? דו ווילסט מיר טשעפּענען? וואס טראכסטו? דו מיינסט אז איך ווייס נישט ווי אזוי איך זע אויס?!

אז מען וויל איר געבן א קאמפלימענט קען מען איר זאגן: "דו זעסט אויס אזוי שיין", "דיין פנים איז זייער שמייכל'דיג", - א זאך וואס קומט אריין, אבער א זאך וואס איז נישט אמת, מאכט זייער נערװעז, אדער מאכט עס מען זאל אנהייבן רחמנות האבן אויף די לערערין, מען זאל טראכטן: 'נעבעה, זי ווייסט נישט וואס צו רעדן, זי רעדט פאר פייער און וואסער...'

נישט אלץ ווילן עלטערן הערן פראבלעמען אויף זייערע קינדער

ווי אזוי זאגט מען פאר עלטערן א פראבלעם אויף זייער קינד? - קודם דארף מען וויסן צי עס איז בכלל כדאי צו זאגן פאר די עלטערן דעם פראבלעם, עס ווענדט זיך ווער די עלטערן

זענען, עס איז דא געזונטע עלטערן וואס אויב מען זאגט זיי: "דיין קינד איז נישט דורך ארץ'דיג", וועלן זיי נישט ווערן באליידיגט, פארקערט, זיי וועלן פרובירן צו העלפן דעם קינד, און אכטונג געבן אז דאס קינד זאל זיך פארבעסערן, נאכדעם זענען דא עלטערן וואס גייען נעמען דעם פראבלעם און עס ארויפוישן אויף די לערערין, זיי וועלן קיינמאל נישט אננעמען שלעכטס אויף זייער קינד, זיי וועלן זיך פארענטפערן אז עס איז נישט אמת, אדער אז דאס איז געווען מיט אן אנדערער קינד, אדער וועלן זיי זאגן אז די לערערין און מנהלת האבן פייגט דעם קינד, - קומט אויס אז עס איז שוין בעסער געווען גארנישט צו זאגן.

דערפאר איז כדאי אויב מען האט א פראבלעם מיט א קינד, עס פארדעם דורך שמועסן מיט די מנהלת צו זען אויב מען וועט עפעס פארדינען פון דעם וואס מען וועט עס דערציילן פאר די עלטערן, אדער עס וועט נאר ערגער מאכן.

מען קען דאס אבער נאר רעדן מיט די מנהלת פרייטאט, מען קען נישט שמועסן פראבלעמען פון קינדער ברבים, אין פארנט פון אנדערע לערערין, עס איז נישט קיין אויסגעהאלטענע זאך אז יעדער זאל מיט האלטן יענעמ'ס פראבלעמען; דו וואלסט דאך אויף נישט געוואלט מען זאל רעדן פון דינע קינדער אפן צו יעדן איינעם.

אויב מען זעט אז מען האט צוטון מיט עלטערן וואס האבן פארשטאפטע אויערן, זיי האלטן אין איין זאגן "מיינע קינדער זענען די בעסטע קינדער", און "עס איז זיכער נישט געווען מיט מיין קינד", איז א שאד צו זאגן, וועט מען דארפן ארבעטן מיט'ן קינד אליינס, און זען וואס מען קען טון דאס בעסטע מיט'ן קינד.

וואס דארף מען זיכער — זאגן פאר אלע עלטערן?

דאס איז זיכער אז 'גוטע זאכן' וואס א קינד טוט, מוז מען זאגן פאר אלע עלטערן. צום ביישפיל, עס איז דא אמאל א קינד וואס אפילו זי האלט נישט מיט די לימודים, ביים דאווענען קלאצט זי און גענעצט א גאנצן צייט, און זי איז צעפלויגן, זי

ברענגט נישט צוריק די צעטלעך און זאכן פליען ארום, קען אבער זיין אז זי טשעפעט נישט קיינעם, דארף מען מאכן פון דעם אן עסק, זאגן פאר די עלטערן: "זי איז א טייער קינד, זי האט אזעלכע גוטע מדות, זי טשעפעט נישט קיינעם, עס קומט אפילו נישט אויס בטעות אז איינער זאל קומען זיך אפּרעדן אויף איר אז זי האט געטשעפעט".

אויפבויען א קינד'ס מעלות

דאס איז סיי א גוטע עצה צו זאגן פאר עלטערן, און אויך פארן קינד אליינס. אויב מען מאכט א מצב אין כּתה און מען בויעט אויף א מעלה פון א קינד, באקומט דער קינד א געפיל אז ער איז עפעס חשוב, ער שפירט ווי ער איז עפעס ווערד, ער טויגט אויף עפעס, און דאס וועט מאכן אז ער זאל וועלן טון נאך גוטע זאכן.

מאכן די שווערע קינדער צו זיין גבאי

ווען איך בין געווען א מלמד האב איך אלץ גענומען די שווערע קינדער וואס מען האט זיך מיט זיי נישט געקענט אן עצה געבן, אין די פריערדיגע יארן פלעגן זיי זיצן אינדרויסן פון כּתה, אז זיי זאלן זיין מיינע העלפערס, איך האב זיי געזאגט: "דו ביסט מיין גבאי, מאך מיר א קאווע, ברענג ארויף מיין הוט פון אונטן, גיי צו די אפּיס, מאך קאפּיס פון דעם צעטל", - די אלע זאכן וואלט איך אליינס געקענט טון, און דאס איז באַמַת מיין נאטור אליינס אנצוגרייטן אלעס פון פאראויס, אלעס זאל זיין מסודר ווען איך קום אריין אין כּתה, פון דעסט וועגן פלעג איך ספּעציעל איבערלאזן געוויסע זאכן וואס איך האב נישט געטון, פֿר די איך זאל קענען שיקן קינדער זיי זאלן זיין מיינע גבאים.

איך פלעג אפילו אמאל איבערלאזן עפעס אינדערהיים, איך האב געזאגט פאר מיין ווייב אז איך לאז עס ספּעציעל איבער אינדערהיים, ווייל איך האב א אינגל וואס איך מוז אים שיקן ער

זאל עס ברענגען, ווייל ער האט נישט קיין זיץ פלייש, אין כּתה טוט ער גארנישט, איך מוז אים מאכן גיין און קומען, אזוי וועט ער באקומען א חיות און א מוט.

אויסרימען אויף די גוטע קינדער

איי, וואס טוט מען אויב די גוטע און קלוגע קינדער וועלן כאפן אז די קינדער וואס דאווענען נישט און לערנען נישט ווערן די מַחֲסִים, מען איז זיי מַכְבֵּד צו טראגן און ברענגען, אפֿשר וועלן זיי צוליב דעם אויפֿהערן לערנען און דאווענען כּדי זיי זאלן אויף קענען ווערן גבאים.

דער ענטפער אויף דעם איז: יעדער קינד וויל פשוט שפּירן ביי זיך אז ער איז עפּעס ווערד, דערפֿאר, אויב דו וועסט אויסרימען דעם קינד וואס לערנט פֿלייסג אדער דאווענט שיין, דו וועסט מאכן אן עסק ווי פֿלייסג ער לערנט און ווי שיין ער דאווענט, וועט ער שוין זיין צופֿרידן מיט דעם, ער וועט שוין נישט זוכן צו באקומען אנדערע אטענשאן.

'גבאות' איז געמאכט פֿאר קינדער וואס קענען נישט דאווענען, אדער זיי קענען נישט קיין עבֿרי, אדער זיי האבן נישט קיין זיץ פֿלייש צו לערנען א גאנצן טאג, דאס איז דער וועג ווי אזוי מען מאכט זיי שפּירן אז זיי זענען אויף עפּעס ווערד, אפֿער פֿאר די גוטע קינדער מיט גוטע כּשרונות, דארף מען געבן גוטע ווערטער אויף זייערע גוטע זאכן וואס זיי זענען אויסגעצייכנט, אזוי וועלן זיי זיין זאט און נישט פֿרובירן נאכצומאכן די קינדער וואס מען מאכט פֿאר גבאים.

אויב מען מאכט טאקע 'נאר' אן עסק פון די קינדער וואס קענען נישט לערנען און דאווענען, איז טאקע א פֿראבלעם, דאן וועלן אלע קינדער פֿרובירן נאכצומאכן יענע קינדער.

יעדעס קינד מוז באקומען זיין צייט וואס מען מאכט א מצב פון אים, וואס מען רעדט פון אים, וואס מען מאכט פון אים א טראסק; עס איז דא גענוג זאכן וואס צו טרעפן אויף יעדעס קינד מיט וואס ער איז ספּעציעל אויסגעצייכנט, צום ביישפּיל, מען

זאגט: "דער קינד טשעפעט נישט קיינעם", "דער קינד מאכט אלץ שייין ברכות", "דער קינד איז אזוי זויבער" און מען פרעגט אים: "אפשר זאלסטו זיין דער גבאי פון כּתה צו זען אז אלעס זאל זיין ריין און זויבער".

גייטס דורך יעדעס קינד און טראכטס וועלכע שיינע זאך מען קען זאגן אויפן קינד, און אויב איז דא קינדער וואס שטערן, שמועסט עס דורך מיט די מנהלית צו וויסן אויב עס איז בכלל כּדאי צו זאגן פאר די עלטערן און ווי אזוי מען זאל עס זאגן, ווייל אסאך מאל לוינט זיך בעסער גארנישט צו זאגן.

דער עיקר זאלט עטץ זען עס זאל זיין א פרייליכע לופט אין חדר און אין שולע.

דער אייבערשטער זאל העלפן עטץ זאלטס האבן אסאך הצלחה, אמן.

סוד ה' לִירָאוֹ וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נָאָה לוֹ

תַּקוּן הַכָּלְלִי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות החטאים והוא פגם הפריט,
רחמנא לצלן, ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה בכל הענינים
בגשמיות וברוחניות אשרי מי שיאמנם בכל יום

יסדו, תקנו, גלו, וצוה לפרסמו לכל ישראל.
רבעו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבעו

רבי נחמן מברסלב
זכותו יגן עלינו

הובא לדפוס על-ידי חסידי ברסלב
עיר הקדש ירושלים תובכ"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הֲרִינִי מִקֶּשֶׁר עֲצָמִי בְּאִמִּירַת הָעֲשָׂרָה
מִזְמוֹרִים אֵלֹו לְכָל הַצַּדִּיקִים
הָאֲמֵתִיִּים שְׁבֹדוֹרְנוּ, וּלְכָל הַצַּדִּיקִים
הָאֲמֵתִיִּים שׁוֹכְנֵי עֶפְרָיִם, קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
הַמָּה, וּבְפָרֹט לְרֵבְנוּ הַקָּדוֹשׁ צַדִּיק יְסוֹד
עוֹלָם נֶחֱלַ נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, רֵבְנוּ נֶחֱמָן בֶּן
פִּינָה, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שְׁגָלָה תִּקּוֹן זֶה:

לָבוּ גִּרְנָה לִי גִּרְיָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ:
נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ בְּתוֹדָה בְּזִמְרוֹת
גִּרְיָה לֹו: כִּי אֵל-לֹו גָדוֹל יִי וּמְלֹךְ גָּדוֹל
עַל כָּל אֱלֹהִים:

קדם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הֲרִינִי מִזְמָן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח
אֶת בּוֹרְאֵי לְשֵׁם יְחִוֵּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא וְשִׁבְיָתָהּ בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ עַל-יָדֵי תְּהוּא
טָמִיר וְנַעֲלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

♦ טז ♦

מִכַּתָּם לְדוּה, שְׁמִרְנִי א-ל כִּי חֲסִיתִי בָךְ: אֲמַרְתָּ לִּי
א-דְנִי אֶתָּה, טוֹבָתִי בֶל עָלִידָה: לְקַדוֹשִׁים אֲשֶׁר
בְּאֶרֶץ הַמָּה, וְאֲדִירִי בֶל חֲפָצִי בָם: יִרְבוּ עֲצָבוֹתָם אַחֵר
מִהָרוּ, בֶּל אֲסִיד נִסְבִּיהֶם מָדָם, וּבֶל אִשָּׁא אֶת שְׁמוֹתָם עַל
שְׂפָתַי: יי מִנֵּת חֶלְקִי וְכוֹסִי, אֶתָּה תוֹמִיד גּוֹרְלִי: חֲבָלִים
נִפְלוּ לִי בְנַעֲמִים, אֵף נִחַלְתָּ שְׂפָרָה עָלַי: אֲבָרַךְ אֶת יי
אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֵף יִלְוֶת יִפְרוֹנִי בְלִיּוֹתַי: שְׁוִיתִי יי לְגִנְגְדִי
תְּמִיד, כִּי מִימִנִּי בֶל אֶמוֹט: לָכֵן שָׁמַח לְבִי וַיִּגַּל בְּבוֹדִי,
אֵף בְּשָׂרִי יֵשֶׁבֶן לָבֶטַח: כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׂאוֹל, לֹא
תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֹאוֹת שְׂחַת: תוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים שְׁבַע
שְׁמַחוֹת אֶת פְּנִידָה, נַעֲמֹת בִּימִינְךָ נֶצַח:

♦ לב ♦

לְדָוִד מִשְׁבִּיר, אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע בְּסוּי חַטָּאת: אֲשֶׁרִי
אָדָם, לֹא יִחַשֵׁב יי לֹא עוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: כִּי
הִתְרַשֵּׁתִי בָלוּ עֲצָמַי, בְּשֹׂאגָתִי בֶל הַיּוֹם: כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה
תִּכְבֵּד עָלַי יָדְךָ, נִהַפֵּךְ לְשֹׂדֵי בַחֲרַבְנִי קִיץ סָלָה: חַטָּאתִי
אוֹדִיעֶךָ, וַעֲוֹנִי לֹא כִסִּיתִי, אֲמַרְתִּי אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִּי,
וְאֶתָּה נִשְׂאֶת עוֹן חַטָּאתִי סָלָה: עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל בֶּל חֲסִיד
אֲלִיד לָעֵת מִצָּא, רַק לְשֹׁטֵף מִים רַבִּים אֲלִיו לֹא יִגִּיעוּ:
אֶתָּה סֵתֵר לִי מִצָּר תַּצִּירֵנִי, רְנִי פֶלֶט תִּסּוּבְבֵנִי סָלָה:
אֲשִׁבִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זוֹ תִלָּךְ, אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינִי: אֵל
תִּהְיוּ בְּסוֹם, בְּפֶרֶד אִין הָבִין, בְּמֶתֶג וְרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוֹם,

בַּל קָרַב אֵלַיְךָ: רַבִּים מְכַאוּבִּים לָרָשָׁע, וְהַבּוֹטֵחַ בֵּין חֶסֶד
יִסּוּבְּבֵנוּ: שִׁמְחוּ בֵּינִי, וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל:

♦ מא ♦

לְמַנְצִחַ מִזְמוֹר לְדָוִד: אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה
יִמְלֻטְהוּ יְיָ: יְיָ יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ, וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ,
וְאֶל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפֶּשׁ אִיבָיו: יְיָ יִסְעֶדְנִי עַל עֶרְשׁ דָּוִי, כָּל
מִשְׁכְּבוֹ הַפִּכֵת בְּחַלְיוֹ: אֲנִי אִמַּרְתִּי יְיָ חֲנּוּנִי, רַפָּאָה נַפְשִׁי
כִּי חָטָאתִי לָךְ: אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד
שְׁמוֹ: וְאִם בָּא לִרְאוֹת, שְׂוֹא יִדְבֶּה, לָבוֹ יִקְבֹּץ אָוֶן לוֹ,
יֵצֵא לַחוּץ יִדְבֹּר: יַחַד עָלִי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שֹׁנְאֵי, עָלִי יִחְשְׁבוּ
רָעָה לִּי: דִּבֵּר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף
לָקוּם: גַּם אִישׁ שְׁלֹמֹם, אֲשֶׁר בִּטְחָתִי בּוֹ, אוֹכֵל לַחֲמִי,
הַגִּדִיל עָלִי עָקַב: וְאַתָּה יְיָ חֲנּוּנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלָמָה לָּהֶם:
בְּזֹאת יִדְעָתִי כִּי חָפְצָתָּ בִּי, כִּי לֹא יִרְעֶה אוֹיְבִי עָלַי: וְאֲנִי,
בְּתַמִּי, תִּמְכָּתָּ בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

♦ מב ♦

לְמַנְצִחַ מִשְׁכִּיל לְבִנֵּי קִרְחָ: כְּאִיל תַּעְרֹג עַל אֲפִיקֵי
מַיִם, בֶּן נַפְשִׁי תַעְרֹג אֵלַיְךָ אֱלֹהִים: צִמְאָה
נַפְשִׁי לֹא-לָהִים לֹא-לִי חֵי, מָתִי אָבוֹא וְאַרְאֶה פְּנֵי
אֱלֹהִים: הִיָּתָה לִי דְמַעְתִּי לָחֶם יוֹמָם וּלְיָלָה, בְּאֹמַר
אֲלֵי כָּל הַיּוֹם, אֵיךְ אֱלֹהֵיךָ: אֵלֶּה אֲזַכָּרָה וְאַשְׁפֹּכָה עָלִי
נַפְשִׁי, כִּי אֶעֱבֹר בַּסֶּף, אֲדִידִם עַד בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה
וְתוֹדָה, הַמִּזֵּן חֲוִיגָ: מֶה תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וְתַהֲמִי עָלִי,
הוֹחִילִי לֹא-לָהִים, כִּי עוֹד אוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: אֱלֹהֵי, עָלִי

נפְּשֵׁי תִשְׁתַּחֲוּהָ, עַל בֵּן אֶזְכְּרֶךָ מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן, וְחֶרְמוֹנִים,
מִהָר מְצָעֶר: תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרֵא לְקוֹל צְנוּרִיךָ, כָּל
מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָךְ עָלֵי עֵבְרוֹ: יוֹמָם יִצְוֶה יְיָ חֲסִדוֹ, וּבִלְיָיִךָ
שִׁירָה עַמִּי, תִּפְלָה לֹאֵל חַיִּי: אוֹמְרָה לֹא-לִי סִלְעֵי לָמָּה
שְׂכַחְתָּנִי, לָמָּה קִדַּר אֱלֹהֶיךָ בְּלַחֲזֵן אוֹיֵב: בְּרִצָּח בַּעֲצֻמוֹתַי
חֲרַפְנוּנִי צוּרִי, בְּאִמְרָם אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵינִי אֶ-לֹהֶיךָ: מַה
תִּשְׁתַּחֲוִי נַפְשִׁי וּמַה תִּתְהַמֵּי עָלַי, הוֹחִילִי לֹא-לֹהִים כִּי
עוֹד אוֹדְנִי, יִשׁוּעַת פָּנַי וְאֶ-לֹהֵי:

♦ נט ♦

לִמְנִצָּח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשַׁלַּח שְׁאוּל
וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: הֲצִילָנִי מֵאוֹיְבֵי
אֶ-לֹהֵי, מִמִּתְקוֹמָמִי תִשְׁגְּבִנִּי: הֲצִילָנִי מִפַּעְלֵי אֶון וּמֵאֲנָשִׁי
דָּמִים הוֹשִׁיעֵנִי: כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוֹ עָלַי עֲזִים, לֹא
פָשַׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי יְיָ: בְּלִי עוֹן יְרוּצוֹן וַיְבֹנְנִי, עוֹרָה לְקִרְאָתִי
וּרְאָה: וְאַתָּה יְיָ אֶ-לֹהִים צֶ-בָאוֹת אֶ-לֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הִקְיָצָה
לְפָקֶד כָּל הַגּוֹיִם, אֵל תִּחַן כָּל בִּגְדֵי אֶון סִלָּה: יָשׁוּבוּ לְעָרָב,
יִהְיוּ בְּכַלָּב, וַיִּסּוּבּוּ עִיר: הִנֵּה יִבְיעוֹן בְּפִיהֶם, חֲרָבוֹת
בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי מִי שָׁמַע: וְאַתָּה יְיָ תִשְׁחַק לָמוֹ, תִלְעַג
לְכָל גּוֹיִם: עֲזוֹ, אֱלֹהֶיךָ אֲשַׁמְרָה, כִּי אֶ-לֹהִים מִשְׁגְּבִי: אֶ-לֹהֵי
חֲסִדִּי יִקְדַּמְנִי, אֶ-לֹהִים יִרְאֵנִי בְּשִׁרְרִי: אֵל תִּתְהַרְגֶם פֶּן יִשְׁפְּחוּ
עַמִּי, הִנִּיעֵמוּ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידֵמוּ, מְגִנְנִי אֶ-דָּנִי: חַטָּאת פִּימוֹ
דִּבֵּר שִׁפְתֵימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגִאוֹנָם, וּמֵאֲלָה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: כִּלָּה
בְּחֻמָּה, כִּלָּה וַאֲיַנְמוֹ, וַיִּדְעוּ כִּי אֶ-לֹהִים מִשַּׁל בִּיעֶקֶב, לְאַפְסֵי
הָאֶרֶץ סִלָּה: וַיָּשׁוּבוּ לְעָרָב יִהְיוּ בְּכַלָּב, וַיִּסּוּבּוּ עִיר: הִפָּה
יִנִּיעוֹן לְאַבְלָה, אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיִנוּ: וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲוָה, וְאֶרְיֵן
לְבַקֵּר חֲסִדָּךְ, כִּי הָיִיתָ מִשְׁגֵּב לִי, וּמִנּוֹם, בְּיוֹם צָר לִי: עֲזִי
אֱלֹהֶיךָ אֲזַמְרָה, כִּי אֶ-לֹהִים מִשְׁגְּבִי אֶ-לֹהֵי חֲסִדִּי:

♦ עז ♦

לְמַנְצַח עַל יְדוּתוֹן לְאַסַּף מִזְמוֹר: קוֹלִי אֵל אֱלֹהִים
וְאַצְעָקָה, קוֹלִי אֵל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי:
בַּיּוֹם צָרָתִי אֶדְנִי דָרָשְׁתִּי, יְדִי לִי־לָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוֹנֵנִי,
מֵאַנְהָה הִנָּחֵם נַפְשִׁי: אֶזְכְּרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה, אֲשִׁיחָה,
וְתִתְעַשֵּׂף רוּחִי סָלָה: אֲחֻזֹּת שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא
אֲדַבֵּר: חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים: אֶזְכְּרָה
נִגְיַנְתִּי בַלִּילָה, עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיִּחַפֵּשׁ רוּחִי: הִלְעוֹלָמִים
יִזְנַח אֶדְנִי, וְלֹא יִסִּיף לְרָצוֹת עוֹד: הָאִפֶּס לְנֶצַח חֲסִדּוֹ,
נֹמֵר אֹמֵר לְדֹר וָדֹר: הִשְׁכַּח חַנּוּת אֱלֹהִים, אִם קָפִץ בְּאֶף
רַחֲמָיו סָלָה: וְאֹמֵר חֲלוֹתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמַי עָלְיוֹן: אֶזְכּוֹר
מַעֲלָלֵי יְיָ, כִּי אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם פִּלְאָדָּה: וְהִגִּיתִי בְּכָל פִּעֻלָּה,
וּבַעֲלִילוֹתֶיהָ אֲשִׁיחָה: אֱלֹהִים בִּקְדָּשׁ דִּרְכָּה, מִי אֱלֹהִים
גָּדוֹל בָּאֱלֹהִים: אֶתָּה הָאֱלֹהִים עָשִׂה פִּלְאָה, הוֹדַעְתָּ בַעֲמִים
עֲזָדָה: גִּאֲלִיתָ בְּזִרְעַ עֲמָה, בָּנִי יַעֲקֹב וַיֹּסֶף סָלָה: רָאוּךָ מִיָּם
אֱלֹהִים, רָאוּךָ מִיָּם, יַחֲיִילוּ, אֶף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: זָרְמוּ מִיָּם
עֲבוֹת, קוֹל נְתָנוּ שְׁחָקִים, אֶף חֲצִצִּיף יִתְהַלָּבוּ: קוֹל רַעֲמָךְ
בִּגְלִגְלָה, הֵאִירוּ בָרְקִים תִּבְלָה, רָגְזָה וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ: בָּיִם
דִּרְכָּךְ וַשְׁבִּילְךָ בְּמִים רַבִּים, וַעֲקֹבוּתֶיךָ לֹא נִדְעוּ: נַחֲתִיתָ
בְּצֹאן עֲמָה, בְּיַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:

♦ ז ♦

תִּבְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, אֶדְנִי, מַעֲזוֹן אֶתָּה הָיִיתָ לָנוּ
בְּדֹר וָדֹר: בְּטָרֶם הָרִים יִלְדוּ, וַתַּחֲוִלֵּל אָרֶץ וַתִּבְלָה,

ב. באמרך 'אל א-להים' תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

וּמַעֲוֹלָם עַד עוֹלָם, אַתָּה א-ל: תָּשֵׁב אֲנוֹשׁ עַד דָּבָא, וְתֹאמַר
 שׁוּבוּ בְּנֵי אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים בָּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹה
 וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה: זְרַמְתָּם, שָׁנָה יְהִיו, בַּבֶּקֶר כְּחֹצִיר יִחַלֶּף:
 בַּבֶּקֶר יִצִּיץ וְיִחַלֶּף, לָעֶרֶב יִמּוֹלֵל וַיִּבָּשׁ: כִּי כָלִינוּ בְּאַפְּךָ
 וּבַחֲמַתְךָ נִבְהָלָנוּ: שְׁתֵּה עֲוֹנֹתֵינוּ לְנִגְדֶּךָ, עֲלֻמֵּנוּ, לְמֹאֹר
 פָּנֶיךָ: כִּי כָל יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרָתְךָ, כָּלִינוּ שְׁנֵינוּ כְּמוֹ הֶהָה: יְמֵי
 שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֹת שְׁמוֹנִים
 שָׁנָה, וְרַהֲבָם עָמַל וְאָוֶן, כִּי גֹו חִישׁ וְנִעְפָּה: מִי יוֹדֵעַ עֹז
 אִפְּךָ, וּכִירָאתְךָ עֲבָרְתְךָ: לְמָנוֹת יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַעַ, וְנִבְא
 לְבַב חֲכָמָה: שׁוּבָה יי עַד מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל עֲבָדֶיךָ: שְׁבַעֲנוּ
 בַּבֶּקֶר חֲסִדְךָ, וּנְרַנְנָה וְנִשְׁמָחָה בְּכָל יָמֵינוּ: שְׁמַחְנוּ בִּימֹות
 עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רֹאשֵׁנוּ רָעָה: יֵרָאֶה אֵל עֲבָדֶיךָ פֶּעֶלְךָ, וְהִדְרֶךָ
 עַל בְּנֵיהֶם: וַיְהִי נָעַם א-דְּנִי א-לֵהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ
 כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

♦ קה ♦

הוֹדוּ לַיי קְרָאוּ בְּשִׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: שִׁירוּ
 לוֹ זִמְרוּ לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל נִפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם
 קִדְשׁוֹ, יִשְׁמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יי: דִּרְשׁוּ יי וְעֹזוּ, בִּקְשׁוּ פָּנָיו
 תָּמִיד: זְכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְּתִיו וּמִשְׁפְּטֵי פִיו:
 זֶרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ, בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יי א-לֵהֵינוּ,
 בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דְּבַר צִוְהוֹ, לְאַלְפָּה
 דֹּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק: וַיַּעֲמִידָהּ
 לְיַעֲקֹב לְחֹק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר, לָךְ אֶתֵּן אֶת
 אֶרֶץ כְּנָעַן, חֶבֶל נַחֲלָתְכֶם: בְּהִיוֹתָם מְתֵי מִסְפָּה, כְּמַעֲט
 וְגָרִים בָּהֶם: וַיִּתְּהֻלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי, מִמַּמְלָכָה אֶל עַם אֲחֵר:
 לֹא הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׁקָם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אֵל תִּגְעֹו

במשיחתי, ולנביאי אל תרעו: ויקרא רעב על הארץ, כל
מטה לחם, שבר: שלח לפניכם איש, לעבד נמכר יוסף:
ענו בכפל רגלו, ברזל באה נפשו: עד עת בא דברו,
אמרת יי צרפתהו: שלח מלך ויתירהו, מושל עמים
ויפתחהו: שמו אדון לביתו, ומשל בכל קנינו: לאסר
שוריו בנפשו, וזקניו יחכם: ויבא ישראל מצרים, ויעקב
גר בארץ חם: ויפר את עמו מאד, ויעצמהו מצריו: הפך
לכם לשנא עמו להתנפל בעבדיו: שלח משה עבדו, אהרן
אשר בחר בו: שמו בם דברי אתותיו, ומפתים בארץ
חם: שלח חשד ויחשד, ולא מרו את דברו: הפך את
מימיהם לדם, וימת את דגתם: שרץ ארצם צפרדעים,
בחדרי מלכיהם: אמר, ויבא ערב, בנים, בכל גבולכם: נתן
גשמייהם ברה, אש להבות בארצם: ויך גפנם ויתאנתם,
וישבר עץ גבולכם: אמר ויבא ארבה, ויך, ואין מספר:
ויאכל כל עשב בארצם, ויאכל פרי אדמתם: ויך כל
בכור בארצם, ראשית לכל אונם: ויוציאם בכסף וזהב
ואין בשבטיו כושל: שמה מצרים בצאתם, כי נפל
פחדם עליהם: פרש ענן למסך, ואש להאיר לילה: שאר
ויבא שול, ולחם שמים ישביעם: פתח צור, ויזובו מים,
הלכו בציות נהר: כי זכר את דבר קדשו, את אברהם
עבדו: ויוצא עמו בששון, ברנה את בחיריו: ויתן להם
ארצות גוים, ועמל לאמים יירשו: בעבור ישמרו חקיו,
ותורתיו ינצרו, הללני-ה:

♦ קלז ♦

על נהרות בכל שם ישבנו, גם בכינו בזכרנו את ציון:
על ערבים בתוכה, תלינו פנורותינו: כי שם שאלונו

שׁוּבִינוּ דְּבָרֵי שִׁירָה, וְתוֹלְדֵינוּ שְׁמִיחָה, שִׁירֵנוּ לָנוּ מִשִּׁיר
צִיּוֹן: אֵיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר יְיָ, עַל אֲדָמַת נֶכֶד: אִם אֲשַׁכַּחֲךָ
יְרוּשָׁלַיִם תִּנְשָׁכָה יְמִינִי: תִּדְבֹּק לְשׁוֹנִי לְחִכִּי, אִם לֹא אֲזַכְּרֶכִּי,
אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׁמִיחָתִי: זָכַר יְיָ לִבְנֵי
אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם, הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹסֹד בָּהֶּ:
בֵּת בְּבֶל הִשְׁדֻּדָהּ, אֲשֶׁרִי שִׁישְׁלָם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שְׁגִמְלָתָהּ
לָנוּ: אֲשֶׁרִי, שְׁיֵאֲחֻז וְנִפְּץ אֶת עֲלֵיךְ אֶל הַסֵּלַע:

♦ קנ ♦

הַלְלוּ-הָ הַלְלוּ א-ל, בְּקִדְשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֶזְו:
הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ, הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ:
הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּנִבֵּל וּבְנֹר: הַלְלוּהוּ
בְּתֵנָף וּמַחוֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֹנֵגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
שָׁמַע, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה, תִּהְיֶה י-ה,
הַלְלוּ-הָ:

אַחֵר שְׁסִים תִּהְיוּ יֵאמַר שְׁלֹשָׁה פְּסוּקִים אֵלּוּ

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְיָ שָׁבוֹת עַמּוֹ יִגָּל
יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צַדִּיקִים מִיּוֹ מַעֲזֹם
בָּעֵת צָרָה: וַיַּעֲזֹרם יְיָ וַיַּפְּלֵם, וַיַּפְּלֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם
כִּי חָסוּ בּוֹ:

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

יעקב יוחנן איידלים

וזוגתו

רבקה מירל

ובתם

חיה אסתר

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויהי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

שמעון אליהו אביש

וזוגתו

יענטא חיה דבורה

ובנם

אליעזר שלמה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויהי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

סיני ברוך בן פערל

וזוגתו

אסתר בת עלא שרה

ומשפחתם

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויהי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

לע"נ חיים יהודה ב"ר משה צבי מאיר ע"ה
ולע"נ ר' משה צבי מאיר בן ר' שלום ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

ישעי' אלכסנדר איידלים

וזוגתו

מרים ראציל

וילדיהם

**לאה, נחמן נתן, רייזל,
חיה פריידא, ישראל
דוד, שלמה גבריאל**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויהי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

העניך יצחק אינדיג

וזוגתו
רויזא רבקה

וילדיהם
**ליבא רחל, נחמן נתן,
אליעזר שלמה, הילל
מרדכי, שרה אסתר**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יקותיאל יודא איינהארן

וזוגתו
אידל לאה

וילדיהם
**חנניה יום טוב ליפא,
חיה גנעסא, רחל, ישראל
דוד, שרה דרעזיל**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

מנשה הלוי איצקאוויטש

וזוגתו
חיה שבע

וילדיהם
**שמואל דוד, ישראל יוסף, רויזא בלימא,
פייגא, צבי דוב, אברהם קלונימוס**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

ולע"נ אבי מורי ר' צבי דוב ב"ר
אברהם משה הלוי ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

**מאטל
בת רבקה**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל
משאלות לבם לטובה, ותתברך
מפי אל עליון בבני חיי ומזוגי רויח,
ולזיווג הגון בקרוב ולהצלחה
בכל הענינים, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות
ברוך שמואל זאב
הלוי אפעלדארפער
וזוגתו
ניחא אסתר

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

ולע"נ

מאיר בן יעקב צבי הלוי ע"ה
בריינדא ראכל בת נפתלי צבי הכהן ע"ה
יעקב שלום בן מאיר ע"ה
שלמה בן יצחק יעקב ע"ה
רבקה בת יצחק אייזיק ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות
יואל אפענהיים

וזוגתו
שרה רבקה
וילדיהם
נחמן נתן, רייזל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

נחמן נתן בוים

וזוגתו
סימא

וילדיהם
אליעזר שלמה, חיים,
פיגא, קריינדל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

עזרא בוים

וזוגתו
אסתר אקא

וילדיהם
אברהם צבי ומשפ', נחמן נתן ומשפ',
מליא חיה רחל ומשפ', משה יצחק ומשפ',
נפתלי, גאלדא רבקה, פיגא, אליעזר
שלמה, אלכסנדר זאב, אדל, מרים

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

שמואל אליהו בלעדי

וזוגתו

חיה בילא

וילדיהם

**ברכה, סימא לאה,
שמעון יואל, שרה ליבא**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

חיים דוד בלום

וזוגתו

רחל יענטא

וילדיהם

**רבקה שרה, ישראל,
מנחם מענדל, שלום**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

שמואל דוד ברוין

וזוגתו

פראדל

וילדיהם

**נחמן נתן זאב,
לאה, מלכה**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

**יהושע אשר אריה
בערקאוויטש**

וזוגתו

חווה לאה

וילדיהם

**חיה פערל, בלומא, גיטל זעלדא,
אליהו, שרה, ביילא, שלמה צבי**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יוסף ברילל

וזוגתו

אסתר

וילדיהם

ליבא, יוטל, אשר

אנשיל, טויבא לאה,

שרה, חיים יששכר דוב

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

נחמן אליהו ברילל

וזוגתו

בילא

וילדיהם

חיים דוד, ישכר דוב,

שרה, אסתר פערל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

נחום ברילל

וזוגתו

שרה רבקה

וילדיהם

אברהם אליהו, פיגא,

פרומט גיטל, נחמן

נתן, ישראל שמעון

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

משה גאטליעב

וזוגתו

גיטל

וילדיהם

דוד, מלכה, יעקב

פנחס, יצחק יהודה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
אפרים מרדכי שכנא גפן

וזוגתו
דבורה
וילדיהם
יוטא, שלמה אהרן
גרשון, יוסף יהודה,
זאב, חיים צבי

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
יואל נחמן גלויבער

וזוגתו
מינדל
וילדיהם
חיה ריזל, איידל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
משה גראס

וזוגתו
שרה טויבא
ובנם
שמעון

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
ישראל גראהמאן

וזוגתו
פיגל
וילדיהם
חיה אסתר, יעקב יוסף,
ליבא, מלכה, יצחק

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
אברהם דאנציגער

וזוגתו
רוחמה פיגא

וילדיהם
שמעון, אליעזר
שלמה, רחל, פראדל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

משה אריה גרויז

וזוגתו
סימה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יצחק מרדכי הכהן דים

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברך מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

ולע"נ אחיו הילד שלום אליעזר
בן ר' חיים יואל הכהן
תנצב"ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

נחמיה דייטש

וזוגתו
חיה זעלדא

וילדיהם

ליבא, בנימין זאב, שרה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

מרדכי אהרן חיים
היילפרין

וזוגתו
פערל

וילדיהם
נתנאל, יחזקאל שרגא,
חיה אסתר, נחמן נתן

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

מנחם מענדל האממער

וזוגתו
רחל יוטא

וילדיהם

גאלדא, מרדכי צבי, גנענדל ליבא,
אלעזר ליפמאן, יקותיאל שלמה, משה
ישראל, נפתלי, מלכה, חנה בינא

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

ישראל הערשקאוויטש

וזוגתו
אסתר חיה

וילדיהם
גדלי', רחל, זאב אריה,
דוד, שלמה, שיינדל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

ישראל דוד העסקעל

וזוגתו
שרה

וילדיהם

נפתלי, מרדכי, יהודית

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
מאיר וויזל

וזוגתו
דינה לאה

וילדיהם
רבקה, שלמה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

ולע"נ

יעקב שלום בן מאיר ע"ה

מאיר בן יעקב צבי ע"ה

בריינדא ראכל בת נפתלי צבי הכהן ע"ה

הרה"ק ר' חיים זאנוויל בן ר' משה זי"ע

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אברהם חיים וויזל

וזוגתו

חווה רבקה שיינדל

וילדיהם

יואל יוחנן ומשפ', חי' אסתר ומשפ',
מיטה ומשפ', אלתר יעקב משה ומשפ',
אשר מרדכי ישעי יוסף בענדיט

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יהודה זאב ווייל

וזוגתו

גאלדא

וילדיהם

משה צבי, מרדכי,

חיה שיינדל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

הלל הכהן

בן חיה שרה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל
משאלות לבו לטובה, ויתברך מפי
אל עליון בבני חיי ומזוני רויח,
ולזיווג הגון בקרוב ולהצלחה בכל
הענינים, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
אורי עזריאל וויינרעב

וזוגתו
הינדא רחל

וילדיהם
גאלדא לאה, חוה, קלמן
יעקב, אסתר טיילא,
ליבא אידל, חיים, שרה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש
הזה נדפס

לע"נ

ר' צבי הירש בן ר'
בנימין אייזיק ע"ה
ולע"נ מרת רחל לאה
בת יעקב דוד ע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
נח צבי הלוי ווייס

וזוגתו
רחל לאה

ובנם
נחמן נתן

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
הלל הלוי ווייס

וזוגתו
שרה רבקה

וילדיהם
סאביל, נחמן נתן,
אליעזר שלמה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל וועבערמאן

וזוגתו
מייטא

וילדיהם
**עטי' ומשפ', נפתלי,
יוטא, אשר, מרדכי
צבי, נחמה, חיה**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חיי
ומזוני דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אברהם צבי וועבערמאן

וזוגתו
לאה שעניא

וילדיהם
**רייזל, חיה, רבקה, יוטא,
אליעזר שלמה, נחמן
יואל, חיים, פראדל**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חיי
ומזוני דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

**אליעזר מנחם צבי זאבעל
וזוגתו רייזל**

וילדיהם
רחל, שרה דרעזיל, גיטל

**ולזכות
שמואל חיים זאבעל
וזוגתו אסתר**

וילדיהם
**אליהו אלימלך, איידל לאה, יואל, יוטל,
גיטל רייזל, אשר זעליג, שרה דרעזיל**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חיי
ומזוני דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יצחק יונה זאבעל

וזוגתו
מרים זיסל

וילדיהם
**יהושע יהודה ומשפ', זלאטא, ייטל,
שרה דרעזל, לאה, רחל, אסתר
ברינדל, חנני' יום טוב ליפא, גיטל**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חיי
ומזוני דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות
ישראל חיים זילבער

וזוגתו
יהודית

וילדיהם
חיה שרה, משה שלמה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויה, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות
יחזקאל זיגלער

וזוגתו
מרים

וילדיהם
דוד, רויזא

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויה, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות
יואל טייטלבוים

וזוגתו
בת שבע מרים

וילדיהם
**שרה רבקה אסתר ומשפ',
פריידא הענדיל גיטל ומשפ',
פערל ומשפ', פייגא ומשפ',
משה, אליעזר שלמה, סביאל**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויה, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

**אברהם אליהו
זעלקאוויטש**

וזוגתו
ריסא

וילדיהם
אדל, מלכה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויה, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

שמשון צבי טייטלבוים

וזוגתו
רבקה חנה

וילדיהם

**משה יוסף, חיים, אשר
ענזיל, פראדל, נחמן נתן,
חיה פעסיל, בריינדל**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

דוד טשינגל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבו לטובה, ויתברך מפי אל עליון בבני
חיי ומזוגי דויח, ולזיווג הגון בקרוב
ולהצלחה בכל הענינים, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

**נחמן שמואל
יאקאבאוויטש**

וזוגתו
אסתר

וילדיהם

**שלום, חיים מאיר, לאה, פיגא,
מלכה, הינדא רחל, אברהם
יהודה, איידל, שרה**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל הכהן לאנדא

וזוגתו
חווה לאה

וילדיהם

פיגא, חיה, שמעון

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
יהודה אריה לייב
ליבערמאן

וזוגתו
אסתר ראבה

וילדיהם
מלכה רבקה, משה טוביה, עמנואל
צבי אלימלך, שמחה בונים

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

הושע נח לעווין

וזוגתו
ירדנה רחל

וילדיהם
אסתר מלכה, הדסה,
אריה, דבורה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
משה מאיראויטש

וזוגתו
חיה מירל

וילדיהם
שלום עזריאל, שמעון,
שרה פרומט

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
שלמה לעבאויטש

וזוגתו
רחל

ובנם
ישראל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
שמעון עוזר מיטטעלמאן

וזוגתו
נוחה

ומשפחתו

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
עלי מזרחי

וזוגתו
לאה

וילדיהם

**שמחה עליזה,
מרדכי, מרים, רחל**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
יואל משה מייזעלס

וזוגתו
שרה

וילדיהם

**שלום אליהו,
מאיר, יצחק דוב**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

הרוצה

בעילום שמו

ומשפחתו שיחיו

הקדוש ברוך הוא ימלא את
כל משאלות לבם לטובה,
ויתברכו מפי אל עליון בבני
חיי ומזוגי רויח, ויזכו לרוות
רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
יואל מענדלאוויטש
וזוגתו
נעמי יהודית

וילדיהם
**מנחם מענדל, פיגא,
מליא צירל, אליעזר
שלמה, נחמן נתן**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

**חנה הרם
הענא בת הינדא**

השם יתברך ישלח לה רפואה שלמה
לכל רמ"ח איבריה ושם"ה גידיה
ולכל טיפי דמיה, רפואה שלימה מן
השמים רפואת הנפש ורפואת הגוף,
ותזכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל
יוצאי חלציה, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

שמעון ניישטיין

וזוגתו
חנה פראדל

וילדיהם
**שלמה גבריאל,
בילא בלומא**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אפרים נובוגרודסקי

וזוגתו
צפורה

וילדיהם
**אלישבע, ידידיה
אלימלך, תמרה
רוזה, הדסה**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

משה הלל בן
רחל סאלז

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל
משאלות לכו לטובה, ויתברך מפי
אל עליון בבני חיי ומזוני רויחי,
ולזיווג הגון בקרוב ולהצלחה
בכל הענינים, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

דוד ניישטיין

וזוגתו

חיה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

משה יהודה עקשטיין

וזוגתו

רחל

וילדיהם

פיגא, שרה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

זאב סרולאוויטש

וזוגתו

מרים

וילדיהם

חנה חי', מרדכי, פייגא

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

בנימין פאללמאן

וזוגתו
יהודית

וילדיהם
ישראל ניסן, אליהו

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

חיים מאיר ערפס

וזוגתו
בילא מינדל

ובתם
ריזל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יעקב הלל פארקאש

וזוגתו
בלומא רחל

וילדיהם
שלום דובער, שרה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יוסף בן שרה רבקה

וזוגתו
גענענדל בת חוה רחל

וילדיהם
מלכה, ריזל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

ישראל פוקס

וזוגתו

אסתר

וילדיהם

נחמן, אברהם יצחק,

מאיר, נתן, שרה

רבקה, פרידא

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

נפתלי צבי פארקאש

וזוגתו

רחל הענדל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אברהם מרדכי פיש

וזוגתו

שרה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

משולם נחמן פינטער

וזוגתו

תמר

וילדיהם

פיגא, אסתר, אדל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל משה עזרא פליישמאן

וזוגתו
שרה לאה

וילדיהם
יוסף צבי, חיים זאנוויל, אריה לייב,
יצחק אהרן, נחמה, שלום, אדל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויה, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

ולעילו נשמתם של
אביו יוחנן שמחה בן ר' שלמה גבריאל
אמו שרה זחורה בת נסים הלוי
שמחה רבקה ע"ה בת ר' אברהם מרדכי הלוי ג"י
ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יעקב שאול פיש

וזוגתו
שרה

וילדיהם
אליעזר שלמה, מירל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויה, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

**שלום אליהו
פעלבערבוים**

וזוגתו
דבורה גיטל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויה, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

**משולם פייש
פעלבערבוים**

וזוגתו
באשא הדס

וילדיהם
**יענטא חי' דבורה, שפרה
ליבא, שלום אלי', אלעזר ארי',
מירל, בנימין זאב, מאיר**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי דויה, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

יוסף פעלדמאן

וזוגתו
פריידל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

אפרים פעלדמאן

וזוגתו
טשארנא מלכה

ובתם
יוטא

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

משולם זושא פריעדמאן

וזוגתו
חיה שרה

וילדיהם
**אלעזר ישעי, שלום
יעקב יהושע, ישראל
מנחם, יוסף אלי**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נרפס לזכות

צבי אלימלך פריעדמאן

וזוגתו
רחל יוטא

ומשפחתו

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לכם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אליהו ציג

וזוגתו

מלכה

וילדיהם

יכט, יוסף, שרה

פיגא, מנחם זאב

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אברהם חיים אלטר

קלאנסברוין

וזוגתו רבקה

ולזכות

נחמה רחל בת מלכה ברכה

מאיר בן מלכה ברכה

אהרן בן מלכה ברכה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אהרן יוסף קליין

וזוגתו

ליבא

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
אברהם אליהו קנאלל

וזוגתו

פיגא

וילדיהם

מלכה, ישראל,

אליעזר שלמה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

ישראל יעקב קרויס

וזוגתו

חנה רבורה

וילדיהם

אברהם שמחה, יודא,

יוסף, ברכה נחמה

בריינדל, פיגא

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחי, ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

נחמן נתן קרויס

וזוגתו

מרים חיה

וילדיהם

אליעזר שלמה, אברהם

מאיר, פיגא, נעכא

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחי, ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אשר אברהם קרויס

וזוגתו

פערל

ובתם סאביל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחי, ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

ישראל קרויס

וזוגתו

חיה שרה

וילדיהם

אדל, לאה פערל,

נחמה פריידא, אליעזר

שלמה, אפרים פישל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחי, ויזכו לרעות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
אשר אנשיל ראזנער

וזוגתו
בלימא

וילדיהם
שיינדל, חיים ישראל,
סאסאל, יעקב

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
יחיאל יהושע יעקב
ראבינאוויטש

וזוגתו
שרה ליבא

וילדיהם
רבקה גיטל, דוד
מתתיהו, יוטא הינדא

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
יואל הכהן ראזענבערג

וזוגתו
לאה הענדל

וילדיהם
מנשה צבי שניצער ומשפ', מרדכי
יהודה ומשפ', רבקה, משה יצחק
דוב, שלמה, אליעזר אהרן, יוסף
פינחס, נפתלי הירצקא, שמעון

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות
ישראל מנחם ראזענבערג

וזוגתו
לאה

ובנם
שמואל אריה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

משה זאב ראזענבערג

וזוגתו
חווה מחלה

וילדיהם
אדל, יוסף שלמה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחה, ויזכו לרווחה רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

ולע"נ אבי מורי ר' יצחק ב"ר אברהם ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

מרדכי ראזענבערגער

וזוגתו
מלכה

ובתם
הינדא רחל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחה, ויזכו לרווחה רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יהודה אריה ראטה

וזוגתו
רחל

ובנם
יוסף

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחה, ויזכו לרווחה רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יצחק אייזיק ראטה

וזוגתו
ברכה ריזל

ובנם
יעקב יהודה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני רווחה, ויזכו לרווחה רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

שלמה רוטה

וזוגתו

פריידא הענדל גיטל

וילדיהם

נחמן נתן, מלכה, יחזקאל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

**ישראל מאיר
ראטטענבערג**

וזוגתו

פראדל

וילדיהם

יהושע, אסתר מינדל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

ישכר רוב שווארטין

וזוגתו

חווה

וילדיהם

מנחם זאב, יוכבד

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אלחנן חיים רוטה

וזוגתו

נחמה אסתר

וילדיהם

בלימא, יחזקאל

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוני דויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

מנחם שטיינבערג

וזוגתו
חיה

וילדיהם
**אדל, אליעזר
שלמה, יוטא, שרה,
יהושע, פנחס דוד**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יוחנן שור

וזוגתו
הינדא

וילדיהם
**משה, דוד, סימא, חוה ברכה,
יפה שיינדל, בלומא, ברוך צבי**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון.

לע"נ ר' מאיר בן ר' דוד ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

מנחם זאב שטערן

וזוגתו
עטל

וילדיהם
**מלכה ומשפ', שמואל מרדכי
ומשפ', יכט, חיים יהושע, אסתר
פראדל, פיגא, חיה דבורה,
שלמה אליהו, רוזא, גאלדא**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

משה שמואל שטעסל

וזוגתו
שרה חוה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי
ומזוגי רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

ולע"נ
הרה"צ ר' שמעון ישראל בן הרה"צ
ר' שמואל שפירא ז"ל, מחסידי ברסלב.
ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אליעזר שטרויס

וזוגתו

מרים פראדל

וילדיהם

לאה, ישראל

שמעון, יואל זאב

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

מנחם זאב שטרול

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל
משאלות לבו לטובה, ויתברך מפי
אל עליון בכני חי ומזוני רויח,
ולזיווג הגון בקרוב ולהצלחה בכל
הענינים, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אהרן בן אסתר מלכה

וזוגתו

חווה בת לאה

וילדיהם

יואל זוסמאן, מרים,

רחל פראדל, יעקב

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אליעזר שמן

וזוגתו

חנה פרומט

וילדיהם

יואל, צביה

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויח, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

שלום שענקער

וזוגתו

פיגא שרה

וילדיהם

**חנה, חוה ברכה,
מרים, ליבא מלכה**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

אלעזר צבי שניטצלער

וזוגתו

מלכה הינדא

וילדיהם

**נחמן נתן, יואל,
יוטא, בת שבע**

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

זרח שפירא

וזוגתו

מרים

וילדיהם שיחיו

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבם לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בכני חי
ומזוני רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון